

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Albertius, Claudius.

Bjergmandens Ring : original romantisk
Fortælling.

Vol. 2

Kjøbenhavn : A. Behrends Forlag, 1874

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

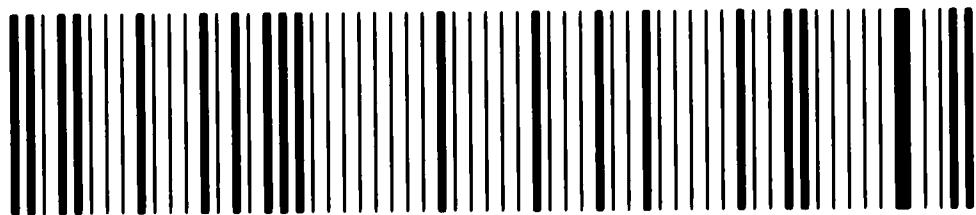
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

5-60
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 02214 9

+ Rex

Bjergmandens Ring.

Original romantisk Fortælling

af

Claudius Albertius.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

A. Behrends Forlag, Nabenraa 7 i Stuen.

Trykt hos Julius Behrend.

1874.

Første Kapitel.

Sos Kongen.

Vi befinde os i Audientsalen paa Kristiansborg Slot.

Forjalen var fyldt med en Mængde Herrer og Damer af forskjellige Stænder.

I nogen Afstand fra de Andre, som om han søgte at skjule sig i de store Vinduesnicher, stod en ung Knøs; han var sømandsklædt, men hans Ansigt var saa fint og spædt, hans Haand saa hvid og lille, at den ikke syntes at tyde paa at han havde været ude at pløie Søen. Et lyst krøllet Haar omgav den smukttegnede Profil.

Naar Døren, der førte ind til selve Audientsgemakket, aabnedes, saae man Kong Frederik den Syvende, med sit milde og venlige Ansigt, siddende ved et lille Bord.

Frederik Folketjær var maasse ingen stor Konge, men han var en god Konge, han satte ikke sin Stolthed i sin Ret til at bære Hermelinskaaben, Kronen og Scepteret, men han satte sin Stolthed i at han derved var sat i Stand til at ophæve,

hjælpe og lyfsaliggjøre sine Underfaatter; han var en djærv og en brav Mand, der satte sin Styrke i Folkets Kjærlighed, og Friheden var ikke det eneste Gode han skænkede det; hvor han kunde bringe Trøst og Hjælp, der rakte han altid en hjælpsom Haand, og det var maasse hans største Sorg, at han ikke stedse kunde bringe saa rigelig Belsignelse, som han gjerne vilde.

For den simple Mand var Kong Frederik en Ven. Den simple Mand staaer i stor Gjæld til ham, og derfor er det ene Mindesmærke reist for ham efter det andet og derfor vil hans Navn mindes saalænge der er et Rige, som hedder Danmark.

Af den Grund var ogsaa Audientsegemakket altid fyldt med mere eller mindre Trængende, paa den Dag, da Kongen aabnede sin Dør for selv den simpleste af sine Underfaatter, skjøndt endel af dem, og navnlig de unge Damer, bleve henviste til hans Gemalinde, der gjerne vilde dele Regjeringens Besværligheder med ham.

Kongen sad og talte med en gammel Mand, hvis Søn fornylig var død af et Saar han havde paadraget sig i Krigen, og som derfor anmodede Kongen om en Understøttelse for dennes smaa Børn, hvis Moder var død kort før Faderen.

Kongen talte venligt og beroligende til ham, medens han klappede den lille Dreng, som Bedstefaderen havde med, idet han sagde:

— Er Deres Søn falden i Kampen eller død efter et Saar, han har paadraget sig der, det beroer paa Et. Han har offret sit Liv for Fædrelandet og saa er det Fædrelandets Pligt at sørge for hans Efterladte. Vi skal nok sørge for Børnene, stol kun paa det.

Kongen vinkede med Haanden og efter mange Taksigelser fjernede den Gamle sig.

Lidt efter traadte den lille Søndreng kjæft ind i Gemakket.

— Hvad vil Du, min Søn? sagde Kongen venligt.

Drengen dreiede forlegen Huen i Haanden.

— Naa, min Søn, gjentog Kong Frederik; hvad ligger Dig paa Hjertet?

— Deres kongelige Majestæt, jeg har en Bøn til Dem, sagde Drengen med en fin og spæd Stemme.

Kongen syntes med særlig Interesse at betragte Knøvens Ansyn, idet et svagt Smil spillede om hans Læber.

— Tal kun frit, min Søn; kan jeg hjælpe Dig, skal Du ikke forgæves have søgt min Bistand.

— Min Broder — min Broder han er . . .

Drengen standsede atter forlegen, idet en fin Rødme bedækkede hans Kinder.

— Du har nok ikke let ved at faae Munden paa Gang, saa Vi maa se at hjælpe Dig; men

først maa Du besvare mig et Spørgsmaal: paa hvilket Skib er Du?

— Paa Korvetten „Ornen“, kommende fra Bestindien.

— Ja saa, ja saa, og efter en saadan Reise kan dog dine Hænder være saa hvide; men jeg troer Du lyver for mig. Dog, lad os ikke tale derom, men lad os høre hvad der er iveien med din Broder?

— Han er uskyldig arresteret og mistænkt for et større Tyveri.

— Retfærdighedens Tjenere har ikke kunnet arrestere ham, hvis der ikke var Grunde, der talte derfor.

— Han er uskyldig, Deres Majestæt, han har ikke gjort Noget Uret, det forsikrer jeg Dem!

— Og hvoraf veed Du det med saa stor Bestemthed? Fordi Du er en brav og skikkelig Fyr, kan din Broder i din Fraværelse godt have skeiet ud.

— Nei, nei, Deres Majestæt, det er ikke Tilfældet.

— Vi faaer at se hvad Vi formaaer at gjøre; men er han uskyldig, er han maaske alt sat i Frihed igjen.

— Nei, Deres Majestæt; Beviseerne tale imod ham, Enhver vil tro ham skyldig, undtagen netop jeg.

Kongen sad i nogle Dieblikke estertænksom, som om han overveiede Sagen.

— Hvad er din Broder da beskyldt for?

— For at have brudt ind hos en Grosferer, for at stjæle hans Penge. Ulykken er, at han netop er bleven seet i Kontoret og Ingen vil derfor tro paa hans Uskyldighed.

— Hvorledes var han da kommen der?

— Det veed jeg ikke.

— Det burde Du vide, før Du gif i Forbøn for ham. Det Sandsynligste er, at han dog har taget, hvad der ikke tilkom ham, da det ikke er let at forklare, hvad han vilde der paa den Tid.

— Det kan jeg ikke sige, men at han er uskyldig, det tør jeg sværge paa, og derfor anvend al Deres Indflydelse, for at befri ham og det endnu idag.

— Nu stiller Du virkelig dine Fordringer for høit, min Ven!

Drengen kastede sig paa Knæ for Kongen.

— Paa mine Knæ beder jeg Dem derom.

Bed den Bevægelse, Drengen herved gjorde, kom han til at bevæge Hovedet saa stærkt, at Parykken gled af, og en Krands af gule Lokker gled ned over hans Skuldre.

— Hvad betyder dette? sagde Kongen mindre venlig, da hans Formodning var bleven til Visshed, at det var en forklædt Dame.

Det nydeligste Pigeansigt tittede Kong Frederik bedende imøde.

— Tilgiv, Deres Majestæt, at jeg har bedraget Dem, sagde Nanna — thi hende var det, — at jeg ikke har fulgt Sandheden, det var ikke min Broder jeg talte om, men det er min Elskede, den Mand, jeg elsker høiere end Alt her i Verden, og det kan maasse forklare min Opsørsjel, forklare at jeg turde vove Alt, naar jeg kun havde det mindste Haab om derved at opnaae, at jeg kunde bringe ham Budskab om hans Fritjendelse; hvilken Lykke vilde det ikke være for mig, hvilken Glæde og Tilfredshed at vide, at jeg havde aabnet ham Fængslets Dør! Hvilken Kval maa det ikke være for ham, hver Time han uskyldig maa tilbringe i det mørke Fængsel, og dog kan det jo vare længe før Sandheden ret kommer for Dagen og hans Dommere indse, at hvert Ord han taler er Sandhed. Deres Majestæt er den Eneste, der strax formaaer at bringe Lindring, thi et Kongebud maa adlydes og derfor vovede jeg at anmode om Deres Hjælp, og da jeg havde hørt, at alle unge Damer blive henviste til Deres Gemalinde, saa benyttede jeg mig af denne Forklædning, for at faae Adgang til Dem; det var maasse ubesindigt handlet, men endnu engang beder jeg om Deres Majestæts Tilgivelse, det var Kjærlighed der drev mig til at handle saaledes.

Kongens Ansigt formildedes, han trommede sagte med Fingeren paa Bordet, som om han overveiede Nannas Ord.

— Vi er ikke vred paa Dig, mit Barn, tog han endelig til orde; din Elskedes og din Ulykke gjør Os ondt, thi en Fader vil gjerne se alle sine Børn lykkelige. Men har Du slet intet, hvormed Du kan bevise hans Ustyldighed og forklare hvorledes han er kommet paa det Sted, hvor Politiet har truffet ham?

— Nei, Deres Majestæt, jeg veed desværre faare Lidet, men det veed jeg, at han ikke har stjålet.

— Du er saa ung, mon han ikke har bedraget Dig? Blot Du ikke i din dybe Kjærlighed lukker Dinene for hans Feil, Kjærlighed gjør blind, siger man.

— Nei, nei, Deres Majestæt, han der er saa mild og god . . .

I dette Dieblik erindrede Nanna netop Scenen mellem Albert og Fru Falz, hvor han fortalte om hende, og hun standsede forvirret, det var hende som om hun løi for Landets Konge, naar hun roste sin Elskede saa høit.

Kongen mærkede dog ikke hendes Bevægelse og svarede:

— Gaa nu beroliget hjem, endnu idag skal Vi skrive til Dyrigheden for at fremskynde Sagen og forhøre Os om dens Enkeltheder, og Vi skal gjøre hvad Vi formaaer for at bringe ham fri; er han virkelig, som Du siger, uden Brøde, da skal

Vi sætte ham i en Stilling, saa at I snart kunne blive lykkelige. Mere kan Vi ikke love Eder nu!

Nanna greb Kongens Haand og trykkede et Kys derpaa, idet hun udbrød:

— O, jeg vidste det, jeg var overbevist derom, at jeg ikke forgæves vilde henvende mig til Frederik Folketjær! Tak, Tak, for alt Godt!

Kongen nikkede, idet han svarede:

— Tak Os ikke før det viser sig, at Du har Noget at takke for; thi der kan være Tilfælde, hvor en Konges Ord kun formaaer saare lidet, især hvis han skal være retfærdig.

Andet Kapitel.

En Bortførelse.

Dengang den lille Søndreng begav sig til Slottet, fulgte to Mænd i nogen Afstand efter og holdt opmærksomt Øie med ham og dengang den forklædte Nanna med bankende Hjerte sneg sig forbi den vagthavende Sveitser og steg op ad de brede Marmortrapper, steg de to Mænd ned i en Beværtningskjælder, der laa lige for Slottet.

Da Slotsporten lukkede sig efter hende, udstødte den ene af de to Mænd en hoverende Latter, der vansirede hans Sturkesfysiognomi endnu mere.

— Hørte Du, Ib? udbrød han; Fælden faldt til, den lille Fugl er fangen.

— Jeg forstaaer ikke din Plan . . .

— Det behøver Du strengt taget heller ikke; jeg er jo Herren og Du Tjeneren; jeg er Haanden og Du er Bærftøiet; men for dog at lære Dig at indse, hvilket fløgtigt Hoved jeg er, saa skal jeg forklare Dig det Hele.

— Troer Du der bliver Tid til at væde Halsen med en Flaske Vin?

— Magelig, min Ven; men det er mig der trafterer. Det varer en god Stund inden den Lille kommer tilbage; man løber ikke ind til Kongen, som man løber ned i en Beværtning.

Efter at Binen var kommen paa Bordet tog Moses en god Slurk og begyndte da:

— Som Du jo veed fik jeg Rig paa den Lille den Dag eller rettere Nat, da Du stod med det ene Been i Helvede og havde faaet det andet med, naar jeg ikke var kommet i det samme. Da inviterede hendes Skytspatron, den skikkelige Mursvend, mig til at aflægge dem et Besøg, hvilket jeg ikke lod mig bede to Gange om. Jeg var altsaa kommen ind i Huset; men nu gjaldt det om at

faae hende ud af dette. Da hændes det sig, at der er en Mand, som den Lille har været gode Venner med, men som er kommen i Fængsel. Hver af dem har nok i den senere Tid gaaet sin sæve Gang, men da hun hørte at han var kommen i Brummen, begyndte hun at fortryde sin Opsørjel imod ham og gif for at trøste ham i hans Hundehul. Da hun havde gjort dette, maa han formodentlig have bildt hende en eller anden Historie ind, thi hun troede at han var snuppet uskyldig og hun talte om at gaa til Hs. Excellence Kongen, for at bede ham om at befale, at man skulde aabne Fængslets Dør for hendes Elsker. Nu skulde det træffe sig saa mærkeligt, at Madam Dronningen nok er skinsyg paa Fatter og derfor ikke tillod unge Damer at komme ind til ham. Dette fortalte Mursvenden og den Lille slog da paa, at hun kunde tage Herreflæder paa; men da blev Knud Bentsen gal i Hovedet og sagde, at hun vel ikke vilde indlade sig paa at bedrage Landets Konge. Den Lille blev forstræffet og talte ikke mere om den Sag, men græd naar hun var ene; jeg saae saaledes mit Snit til en Dag at faae hende itale og sagde, at jeg havde hørt hendes Udtalelse om at gaa til Kongen og jeg fandt den saa smuk og saa ædel, at jeg ganske billigede den, og hvis hun vilde benytte sig af min Hjælp, saa skulde jeg forskaffe hende et Sæt Drengflæder.

— Først vilde hun ikke gaa ind paa Sagen; men da hun havde betænkt sig lidt, udbrød hun:

— Ja, lad end Andre fordømme mig; for hans Skyld vil jeg prøve derpaa, selv om jeg taber Alles Agtelse.

— Jeg sørgede da for at tilveiebringe en Dragt og idag vovede hun det Skridt, som jeg ventede paa, for at fuldføre min Plan.

Moses tog et Brev op af Lommen og rakte Ib det.

— Dette Brev, sagde han, skal Du komme og levere til den Lille, som jo vender tilbage til mit Logis, da den sølle Mursvend ikke maa vide noget af, at hun er gaaet paa den Galei.

Ib stak Brevet i Lommen, idet han mumlede mellem Tænderne:

— Jeg er s'gu endnu lige klog paa, hvorledes Kniven egentlig skal skære.

— Hun troer at Brevet er fra en Onkel af hende, der har ondt med at trække Beiret og derfor vil tale med hende inden han ta'er Udgangsbillet. Jeg skal nok sørge for at hun følger med og udenfor Byen venter Du saa med en Bogn; i det Dieblis jeg og den Lille er steget i Rjoretøiet skal Du faae Lønningen for dit Arbeide og Tidsspilde og Du skal blive belønnet paa en Maade, som Du endnu aldrig er bleven. Men Forsigtighed; Alt er ikke vunden endnu. For at lede Mursvenden paa Bilsfor

har jeg ogsaa skreven et Brev til ham og igaar tog jeg en rørende Afsted med ham og hans gamle Moder, da jeg skulde reise tidlig imorges.

Moses tog en Slurk af Binen, idet han med en selvtilfreds Mine saae paa Ib.

— Nu er det vel bedst, at vi snart stiller os paa Post, sagde denne.

— Ja, let Du Anker, jeg skal blot klarere Binen.

Da Nanna havde forladt Kongen, skred hun med sænket Blik igjennem Forsalen for at undgaa de mange forstende Blikke, der vare rettede paa hende.

Hun følte sig helt lettet om Hjertet, da Slottets Port lukkede sig efter hende og med hurtige Skridt skyndte hun sig til Rosengaarden, for der hos den gode Mand, der havde taget sig af hendes Sag, atter at iføre sig Damedragt.

— Knud Bentsen og hans gamle Moder vil nok tilgive mig, naar jeg fortæller hvorledes Alt er gaaet til og hvor heldig jeg har været med at vinde Kongens Naade for min Albert.

— Da hun kom til Gæstgiveriet i Rosengaarden, hvor Moses boede, modtoges hun af denne.

— Naa, hvorledes gik det, lille Nanna? sagde han i en fremhyklet venlig Tone.

— Meget godt; Kongen har lovet at tage sig af Sagen.

— Det glæder mig. — Jeg har desværre en baade sørgelig og dog komisk Hændelse at meddele.

— Hvad er det da? spurgte Nanna forundret.

— En Hændelse, der dog paa en Maade vil forstyrre det gode Udfald af vor Plan, da den vil bringe Deres Venner til at ængste sig for Deres Udeblivelse.

— Jeg forstaaer Dem endnu ikke.

— Under vor Fraværelse — thi jeg fulgte Dem i nogen Frastand, for at paase at der ikke hændte Dem noget Ubehageligt — er en dristig Tyv brudt herind og har bortstjaalen Deres Klæder.

— Min Gud! udbrød Nanna forskrækket. Hvad skal jeg nu gribe til?

— Forholde Dem aldeles rolig her, indtil jeg har skaffet Dameklæder tilveie; naar De senere har opnaaet et heldigt Resultat af dette Besøg hos Kongen, saa kan De jo godt fortælle Knud Bentsen det; men nu at fremstille Dem i hans Hjem i denne Sømandsdragt, det vilde vist neppe være raadeligt.

— Vil De da virkelig paatage Dem at skaffe mig en Dragt?

— Ja; saasnart jeg kan, skal jeg være tilbage med en saadan.

Moses gik.

Nede i Gangen stødte han paa Ib.

— Jeg har forandret lidt paa Planen, sagde han; Du maa vente et Par Timer, det er bedst at paafalde Nattens Dæmon og søge Beskyttelse i Mørket.

Nanna sad imidlertid i det lille Bærelse og takkede i sit stille Sind den gode Mand, der saa venligt havde taget sig af hendes Idee.

Langsomt sneg Tiden sig bort for hende og Mørket begyndte alt at falde paa, inden Moses atter kom tilsyne.

Da lød der en stærk Banken paa Døren.

Nanna var først i Tvivl om hun skulde lukke op eller ei.

Men da der atter blev banket, aabnede hun Døren og hurtigt traadte en mørk Skikkelse ind ad samme.

— Jeg skulde tale med Nanna Smith, sagde han.

— Hvorledes, udbrød hun; hvem veed at jeg er her?

— Jeg sagde Nanna Smith, min Herre; det er da ikke Dem?

— Jo . . . det vil sige . . . jeg er den De spørger efter.

— Saa? . . . Naa ja, mig er det ligemeget!
 . . . Jeg skulde levere Dem dette Brev og tilføie,
 at De maa skynde Dem med at læse det, da han
 er ifærd med at dø.

— Hvem taler De om?

— Jeg siger, at han er ifærd med at himle!

— O, svar mig, min Herre; er det min Albert
 De taler om?

— Læs selv, min Herre; kan det more Dem
 at agere Jomfru Smith, saa er min Kommission
 tilende og jeg trækker mig tilbage.

Skikkelsen forsvandt, medens Nanna med
 skælvende Haand aabnede Brevet.

Hun kastede et Blik paa Underskriften og blev
 beroliget, da hun saae at det ikke var fra Albert.

Med Forundring læste hun Følgende:

„Jomfru Smith!

„Skjøndt De maaske ikke aner min Tilværelse,
 „er jeg dog Deres Faders Broder.

„Alt som Barn skiltes næsten vore Veie, thi
 „vi formeligt hadede hinanden og denne Modstand
 „tiltog eftersom vi voksede til.

„Jeg gif opad, han gif nedad; jeg gif stadig
 „frem og han gif tilbage. Han blev dog elsket
 „af Alle og jeg blev bedraget af Alle. Han
 „skabte sig et Himmerig paa Jorden ved en elsket
 „Kvindes Side, jeg skabte mig kun et Helvede.

„Nu er mit Timeglas snart udrundet, Dødens
 „flamme Haand hviler alt paa min Skulder, og
 „jeg føler derfor at jeg har handlet som en slet
 „Broder, at jeg burde have delt min Overflod
 „med ham.

„Derfor er det nu mit Ønske og min Bøn,
 „at jeg maa se min Broders Børn inden mit
 „Dødie lukkes for bestandig; lad da alt tidligere
 „Nag og Bitterhed være glemt og lad mig tale
 „et Par Ord med Eder om den store Arv, der
 „tilfalder Eder, men husk: Diebliffene ere kostbare,
 „om nogle Timer har jeg maaske alt tiltraadt
 „Reisen til Dødens Rige.

Din Onkel.”

Som om kun Moses havde ventet paa, at hun
 skulde faae Brevet læst, traadte han ind af Døren.

Nanna viste ham strax Brevet.

Han læste det og udbrød:

— Reis, mit Barn, reis; husk at det er en
 af din nærmeste Slægt; det er hans sidste Bøn
 her i Livet og en saadan bliver altid respekteret.

— Skal jeg da reise i denne Dragt?

— Her er ingen Tid til Betænkning, og han
 vil jo kun heri se et Bevis paa Deres hjærlige,
 opoffrende Hjerte; før om en Time kan vi ikke
 vente Karlen med Deres Klæder og hvor tungt
 vilde det da ikke være, hvis vi kom for sent. De
 burde dog takke denne Onkel, ved hvis Død De

bliver rig og saaledes, naar Deres Albert kommer ud af Fængslet, vil kunne føre et herligt Liv.

Manna anede ikke, at der var Bedrageri med i Spillet, og udbrød:

— Ja, lad os komme afsted!

Kort efter var Moses og den unge Pige paa Veien ud af Porten.

— Denne Dag synes at skulle blive en mærkelig Dag i mit Liv, sagde hun.

— Ja, i Sandhed, det vil blive en mærkelig Dag, svarede han med en dæmonisk Latter.

Men endnu anede ikke Fluen, den stakkels lille Flue, at den gamle Udderkop havde hende i sin Bæo; Mannas Barnehjerte kunde ikke ane dette Næt af Ondskab, List og Underfundighed, i hvilket hun var hildet.

Da hun med sin ledsager var kommen udenfor Byens Port, havde Aftenens Mørke lagt sig over Landskabet og Taagen hævede sig fra Markerne.

Da de vare komne et Stykke bort fra Byen, stod Ib parat med en Bogn.

Moses verlede nogle Ord med ham og sagde derefter til Manna:

— Her er en Karl, der er sendt os imøde med et Kjøretøi; stig tilvogns, mit Barn, saa vil vi om et Kvarteerstid være hos din Onkel.

Manna steg op i det lette Kjøretøi.

— Saaer jeg saa min Løn? hvistede Ib.

— Her er Lønnen for dit Arbeide, som Du har udført til min store Tilfredshed!

Med disse Ord gjorde Moses en hastig Bevægelse og en Dolk borede sig ind i Jhs Bryst.

— Nedrige Skurk! udbrød denne med et vildt Skrig, idet han styrtede til Jorden.

Manna saae speidende gjennem Astenens mørke Slør, men formaede dog ikke at skimte hvad der foregik.

Uden at yttre et Ord steg Moses op i Bognen, greb Tømmen, pidkede paa Hesten og afsted gik det hen ad den brede Landevei.

En uvilkaarlig Bæven havde bemægtiget sig Manna, det smertelige Skrig og den hemmelighedsfulde Tausshed, der fulgte derpaa, havde vaft mørke Tanker hos hende; nu først mindedes hun den haanlige Latter og det dæmoniske Smil, der et Par Gange havde vansiret hendes Ledfagers Ansigtstræk.

— Ere vi nu snart ved Maalet? vovede hun at fremstamme, efter at de vare kjørte længe i Tausshed.

— Ved Maalet! gjentog hendes Ledfager med en uhyggelig Latter, der trængte hende til Hjertet og isneede hende gjennem hele Legemet. Nei, det varer længe!

— Du ryster, mit Barn, vedblev han; svøb Dig ind i den Kappe, der ligger, og jeg skal fortælle Dig en Historie, der skal saae Dig til at bæve

som et Espeløv. For sidste Gang har Du skuet Alt det, der er Dig kjært og dyrebart, for sidste Gang har Du lyttet til din Elskedes Stemme; jeg er for Guld kjøbt til at føre Dig bort fra dine Kjære, for sidste Gang har Du dvælet paa det Sted, der for Dig har saa mange skjøne og smukke Minder; Du troede Dig nær ved Lykkens Havn og saa er Du saa fjern derfra, som Du nogensinde har været, thi jeg skal føre Dig til Sorg, til Skændsel og Bancere. Du svæver i Bildfarelse, naar Du troer, at din Fader var en fattig, brav Mand; Du er en uægte Datter af en rig, nedrig Skurk. Det er for at udsone en Brøde, som han med djævelsk Ondskab har begaaet, og som forspildte to Menneskers jordiske Lykke, at Du nu føres bort. Tyven, der havde stjaalet dine Klæder, Brevet fra din Onkel, Alt er Bedrageri for at faae Sonofferet til at følge med. Du har nu Valget imellem at følge mig godvillig eller jeg bliver nødsaget til at bruge Magt!... Men hvad Modstand vil Sammet gjøre mod Løven? Hvorledes vil en svag, ubevæbnet Kvinde formaa at gjøre Modstand mod en stærk Mand, der i sit Bælte endnu har en blodbestænket Dolk.

Han standsede og betragtede Nanna, der havde knuget Haanden mod Brystet for at dæmpe det Skrig, her vilde trænge sig frem; Følelserne, der

bemægtigede sig hende, vare saa nedtrykkende og knugende, at hun ikke formaaede at udtale et Ord.

Moses vedblev med sin djævelske Latter:

— Som nu Nattens Mørke breder sit Slør over den slumrende Jord, saa breder sig ogsaa Sorgens Taage, Lidelsens og Kummerens uhyggelige Tomhed sig over dine lyse og skønne Forventninger og Forhaabninger.

Manna hørte ikke mere; de smukke Dine havde lukket sig.

Hun var befvimet.

— Net saa, mumlede Moses; saalænge Du er befvimet hører jeg da Intet til din Graad og Jamren.

Og fløitende en lystig Melodi pidskede han paa det gamle Dyr, der traf Bognen.

I en lille By tæt ved Korsør sad den følgende Aften endel unge og gamle Mænd i Kroen. De Ældre politiserede, medens de udsendte svære Røgskyer af deres Merstumpiber og de unge Mennesker talte om deres Kjærlighedshistorier.

Da henlevedes Alles Opmærksomhed pludselig

paa et lille Rjoretøi, der kom farende gjennem Byen og standsede udenfor Kroen.

Det maatte have fjørt en lang Tur, thi den gamle Hest formaaede neppe længer at staa af Træthed.

Men mest Opmærksomhed vakte dog de to Personer, der sad paa Bognen.

Det var en ældre Borgermand og en sømands-klædt Knøs; men man saae strax at det maatte være en forklædt Dame.

Med opspilet Mund stod Bønderne og betragtede de to Fremmede, medens nogle unge Piger, drevet af deres Nysgjerrighed, søgte hen til de unge Karle for at høre deres Mening.

Da sprang Drengen af Bognen, kastede et for-
tvivlet, forvildet Blik paa dem og udbrød med
hjerteskærende Stemme:

— O, frels mig, frels mig! Denne Mand er en Skurk, som har ført mig bort fra alle dem jeg elsker, ført mig bort fra mit Hjem for i fjerne Lande at lade mig lide Skændsel og Bancere! O, I unge Piger, forbarm Eder over en stakkels, ulykkelig Kvinde og formaa Eders Fæstemænd til at befri hende ud af denne Niddings Hænder, der for Guld berøver en stakkels Pige al sin Lykke!

Alles Dine rettede sig paa den gamle Borger, men denne gjorde en Bevægelse med Haanden, idet han sørgmodigt rystede paa Hovedet.

Han havde antydet at hun var vanvittig.
 Moses gik nu hen og verlede nogle Ord med
 Bærten.

Derpaa vendte han sig til Nanna og sagde:

— Kom, mit stakkels Barn!

Som om det var en Fjederboldt tog han den
 lette Nanna i sine Arme og bar hende ind i et
 lille Værelse.

Da han havde lukket Døren af efter hende,
 vendte han tilbage til Selskabet.

— Gode Venner, sagde han; J have vel alt
 indseet, at min stakkels Datter er vanvittig.
 Stakkels Barn, saa ung og dog uhelbredelig. Det
 var saamæn en haard Straf for mit Landsferræderi.
 Jeg er en Slesviger og havde ladet mig saaledes
 hilde af Fordomme, at jeg gik over til Tydskernes
 Parti og aabnede med stor Gæstfrihed min Dør
 for en tydsk Officeer. O, havde jeg vidst hvad jeg
 nu veed, jeg skulde have pidstet ham bort fra min
 Dør. Han kom altsaa i mit Hus og saae min
 Datter; dette englerene, skjønne Væsen opvakte hans
 Kjærlighed og de svoer hinanden evig Troskab;
 men han bedrog hende, forlod hende og røvede
 hendes Hjertes Fred. Som en Skygge af sin
 fordums Skjønhed gik hun om, blegnende, hen-
 visnende og hentørrende, som en Plante man har
 berøvet Lys og Solskin. Da vaagnede en
 eiendommelig Lidenskab i det fextenaarige Barns

Hjerte; hun begyndte at drikke. Snart maatte en, snart en anden af vore Bekjendte følge hende hjem efter at have truffet hende paa Gaden i beruset Tilstand. Hun drak om Morgenens, hun drak om Aftenen, naat hun blot kunde faae noget bedøvende; selv Brændevin forsmaaede hun ikke. Tænk selv, hvilken Skandale og Opsigt det vakte, at se det yndige Bæsen, der er saa smukt udviklet af Naturen, dinglende hen ad Gaden eller liggende i en Høstak. Ja det er baade tit at le og græde over. Men tilsidst blev hun fuldstændig vanvittig og faae sit Snit til at løbe bort, forklædt som Sømandsdreng. Mange, mange Mile maatte jeg reise for at finde hende, der havde sneget sig bort for at finde sin troløse Elsker. Døm nu selv om en Faders Lidelser, naar hans eneste Datter, hans eneste Fryd og Glæde, i ham kun seer en Skurk, der vil bortføre hende. Hendes gamle Moder venter os med Længsel, thi hun holder dog af sit stakkels, fjollede Barn, skjøndt hendes Haar ere blevne graa af Sorg over hende og skjøndt Smerten snart vil lægge den gamle Kone i forten Muld.

Moses standsede for at se Virkningen af sin Tale. Bønderne saae paa ham med et medlidende Blik og indtog da atter stiltiende deres Pladser ved de smaa Borde.

Da senere Moses og Nanna kom igjennem den store Krostue, saae Bønderne paa ham med et

medlidende og paa den unge Pige med et næsten forstræffet Blik.

Hun forsøgte endnu engang at røre deres Hjerter; men det var forgæves.

Denne Scene, med lidt Variationer, gjentog sig paa ethvert Sted, hvorhen de to Personer ankam, og Moses' Hjerter slog først frit, da man var udenfor Danmark, thi der forstod man ikke mere den unge Piges Tale.

Til sidst greb ogsaa en vis Sløvhed Nanna, hun syntes det Hele maatte være en uhyggelig Drøm, af hvilken hun til sidst vilde vaagne.

Endelig begyndte man at nærme sig Rejsens Maal.

Det var en Aften silde.

Træernes tætte Kroner hvælvede sig som et Løvtag over Hovedet paa de to Rejsende.

Alt var saa uhyggeligt stille, Fuglestaren var forsvunden, Blomsterne havde lukket deres Bægere, Alt var indhyllet i Gravens Fred og Mørke.

Moses syntes at ræddes for Mørket; han sang for at bedøve sin Frygt.

Da lysnede den blege Maane i Skovens Hal og kastede en Sølvstriben hen over Engen.

Bludselig sprang tre Mænd frem, bevæbnede med store Knipler, og angreb Bognen.

Med en Snildhed og Behændighed, der vidnede

om at de ikke vare Fuskere i Haandværket, gennem-
søgte de alle Gjemmer og borttog alt Bærdifuldt.

Moses bandede og skældte, idet han søgte at
frigjøre sin Arm; men forgæves! Han var altfor
fast kneblet.

Nanna blev siddende ganske rolig; men da rev
en af Nøverne hende ud af sine Betragtninger.]

— Kom her, min søde Snut, lad os To tale
sammen, sagde han grinende.

— Vil De frelse mig? udbrød den unge
Pige glad.

— Ja, kom her, min lille Skat; jeg forstaaer
ikke dit Sprog, men jeg kan nok se at Du er et
Pigebarn, og en Nøver har ogsaa et Hjerte og
holder af at smidskes for.

Han vilde trykke hende til sit Bryst.

Da Nanna satte sig til Modværge, tog en af
de natlige Stimænd en Pistol og affyrede den.

Den unge Pige sank til Jorden, medens
Nøverne skyndsomt trak sig tilbage.

Nanna greb sig med Haanden til Brystet, hvor
Kuglen var trængt ind.

— O, jeg dør! udbrød hun. Jeg dør, langt
fra Albert, langt fra alle mine Kjære; men hellere
Døden end Bancerer. O, hvorfor skal jeg synke i
en saa tidlig Grav? Jeg vilde saa gjerne leve og
blive lykkelig . . . ja, lykkelig med Albert . . .

men nei, mit Blod stivner alt! Farvel Albert,
 Farvel Alle!

Og med et sagte Smertensskrig sank hun
 bevidstløs tilbage.

Tredie Kapitel.

Et Uheld.

Vi maa her gaa lidt tilbage i vor Fortælling
 og aflægge et Besøg hos William Falz, efter at
 Alice var forsvunden.

De to unge Mennesker, der dvælede ved
 Grosserer Dams Hvilested hin Aften, da Moses
 laa bag Gravmonumentet, var Alice og Ivan.

Hvor trist, øde og uhyggeligt saae det ikke ud
 i William Falz' elegante Hjem.

Intet Lys straaede i Lysekronens Prismes,
 og hvor Glæden og Tilfredsheden engang sad til
 Højbords, ere alle venlige Afsker flygtede.

Det kostbare Speil er knust og en værdifuld
 Bæge ligger paa Gulvet i Stumper og Stykker.

Hvad betyder da denne Bandalisme, denne
 Tomhed og Døde i disse Sale?

Intet levende Væsen lader sig tilsyne.

Dog, i Herr Falz' private Bærelse gaaer han selv hæftig frem og tilbage paa Gulvet.

Hans Ansigt er fortrukket af Had og Maseri. Han ligner en brølende Løve, der farer om i sit Bur.

Det engang smukke Mafyn seer uhyggeligt ud, som det nu er vansiret af hævnglødende Følelser. Atter og atter standses han ved Bordet og gennemlæser en lille Billet fra sin Hustru, der paa en haanlig Maade underrettede ham om, at hun er flygtet til Amerika med sin Elskede.

Hans Kjærlighed til sin Hustru havde vel ikke været saa stor; men det Nedværdigende, det Krænkende i, at hun, hans ægteviede Hustru, var flygtet bort med en Anden, har ladet Skinsygen vore til Hadets og Hævnens Maseri, og de mørkeste Tanker gjærer i hans Indre, medens hans Dine rulle vildt.

Det var altsaa ikke Digteren, der var hendes Elsker, Digteren, der uskyldig var fastet i Fængslet.

Det maatte være ham, den onde Mand, den hemmelighedsfulde Falskmøntner, der alt paa Williams Bryllupsdag dryppede de første Draaber i Giftbægeret, som nu var tømt tilbunds.

Han ringer efter Tjeneren, men der kommer Ingen. Selv Tjenestefolkene har forladt dette Hjem.

Han gaaer nu hen til Fruens Bærelse.

Døren er lukket, men han sprænger den med al sin Kraft.

Paa Bæggen hænger et Billede af ham og hende, han kaster det paa Gulvet og tramper paa det.

— Hvert Minde skal sønderflænges og sønder-rives! mumler han, og med en vanvittig Iver flaaer han de kostbare Gjenstande istykker.

I et lille Syster findes han Brevene fra Ivan, der handle om deres Kjærlighed og Planen til deres Flugt.

Derpaa finder han en lille Bog, det er Alices Dagbog; han blader og finder Steder, der fremkalde eiendommelige Minder hos ham.

Han læser saaledes om hendes Følelser, da hun første Gang saae ham, da hun endnu var Barn i Tanke.

Alices Dagbog.

I dag kom der en Ven af min Broder i Besøg hos os; det er en elskværdig ung Mand, smuk og munter. Jeg vilde blot for hans Skyld ønske jeg var konfirmeret.

I dag var han atter i Besøg hos os; William er hans Navn. D, et skjønt og poetisk Navn og smuk er han, som en Adonis. Vi spillede Fjerboldt,

men jeg veed ikke selv hvoraf det kom, jeg syntes jeg var langt gladere, langt mere tilfreds, end jeg pleier at være. Og da han senere stod bag ved Klaveret og hvistede til mig, at mine Dine nok kunde se Moderne, da de vare rene og klare som Himlens Æther, da følte jeg ikke at det var Smiger, jeg mærkede en eiendommelig Hjertebanken.

O, nu veed jeg hvad jeg føler, nu forstaaer jeg mig selv, jeg elsker William; jeg elsker! O, hvor det er rart at elske, at leve for en Anden! Og jeg troer ogsaa at jeg har gjort Indtryk paa ham, han viser mig saa mange smaa Opmærksomheder, skaffer mig de nyeste Musikstykker, ledsager mig paa mine Spadsereture og er altid yndig, altid elskværdig! Han er vist ogsaa paa Veien til at blive en lærd og en anseet Mand, thi iastes for Exempel, forlod han os tidlig, da han skulde til videnskabeligt Foredrag.

— Ha, ha! udbrød William. Det var den Aften, da jeg prøvede paa at forføre Frida. Frida! Hvilke Minder dukker ikke ogsaa frem ved dette Navn? Denne trofaste Kvinde har jeg skilt fra sin Hjertenskjær, men nu kommer Gjengjældelsen, nu nu er det min Tur til at gaa gennem Skærsilden! . . . Men jeg troer ikke paa at der findes Noget, der giver os Ondt for Ondt, jeg troer ikke paa

Gjengjældelsen, det er Træf af Skæbnen, men ingen Billie af Gud. Gud! Ham kjender jeg ikke! . . . Bort med disse Tanter! Lad mig hellere figge i disse Minder fra min Kjærligheds Vaar . . .!

Atter blader han i Bogen og læser:

— Han har friet til mig. Hans Frieri har været poetisk og sværmerisk, som hele hans Optræden. I dag besteg jeg i Følge med ham Rundetaarn. Da vi stod oppe paa den høie Tinde og saae Byen under os, som en Myretue, hvis Beboere ere i travl Virksomhed, bødte han sig frem og sagde, at det Menneske, der gjorde Springet herfra, useilbarligt vilde knuses mod Steenbroen. Og dog kunde jeg gjøre dette for Deres Skyld, sagde han, idet han sagte trykkede min Haand. For Deres Skyld, gjentog han, kunde jeg gjøre det, men De forlanger det ikke, vel? — Nei, svarede jeg i en fast Tone. — O, Tak for dette Ord, elskede Alice! sagde han lidenskabeligt, og da vi kom hjem styrtede han paa Knæ for mig og sagde, at nu da Isen var brudt, kunde han sige Alt: Han elskede mig og vilde elske mig altid! — Jeg er henrykt.

Vi ere forlovede. Fader har givet os sit Samtykke. Ringen omslutter vor Finger, Ringen, der binder to elskende Væsener til hinanden; jeg

har Ret til at kysse ham, naar jeg vil, jeg seer ham nu hver Dag. Jeg er saa ung og dog saa lykkelig! Fasten skal vi have stort Selskab, men der er kun En af dem Alle, jeg ønsker vil komme, det er min elskede William, de Andre maa gjerne blive borte for mig. Kjærlighed søger Ensomhed, de lykkeligste Diebliske for to Elskende er, fjernet fra alle Andre at møde Læbe mod Læbe. Han kalder mig ved alle de sømmeste og kjærligste Navne.

Mine Veninder ere misundelige, jeg selv er ubeskrivelig tilfreds og min Forlovede er — skinsyg; men han skal ikke faae Grund dertil.

— Alice har Talent for at skrive, mumlede William; hun kunde været blevet en stor Forfatterinde, eller skulde hun virkelig engang have følt saa meget for mig? Lad os se, her kommer nok Bryllupet:

Det er min Bryllupsdag; men Himlen er ikke saa klar og reen, som jeg kunde ønske det. Det seer ud til Regn; Regn paa Brudefrandsjen betyder Sorg.

Paa min Bryllupsdag fik jeg et Brev fra en ung Pige, der advarede mig imod at binde mig til William. Det var som om der raabtes Varsko,

naar et Menneske var overkjørt; men det gjorde mig nedtrykt og forstemt. Vi fik Besøg af en eiendommelig hemmelighedsfuld Person, som gjorde et forunderligt Indtryk paa mig.

Vi skal reise, reise langt bort. Jeg veed ikke selv hvad der fattes mig; men glad er jeg ikke.

Her fandtes ikke mere i Dagbogen.

— Til sidst fik Tonen en anden Lyd, sagde den unge Mand; jeg begyndte at spille mindre Komedie og vise mine sande Følelser for min Alice og istedenfor nu ved sin Kjærlighed at tilbagevinde det tabte Terræn, mødte hun min Kulde med Kulde. Paa disse hvide Blade kunde tilspies en smuk Slutning paa Romanen, der kunde fortælle hvorledes denne ædle Kjærlighed gik under Frysepunktet, hvorledes hun til sidst forflyttede den til en anden trofast Sjæl og flygtede bort, skjøndt hun var min ægteviede Hustru. Men hvor er denne onde Mand, denne Vampyr, der synes at suge al Livskraften fra mig? Dog, hvor Du end er, Ivan, skælv for mit Had! Jeg finder Dig vel engang, og da skal min Hævn blive gyselig! Flygt end til den fjerneste Afkrog, Hadets flammende Lyn vil vise Bei gennem Polarisens Snemarker. Jeg fortalte Dig, min elskede Alice, paa vor Forlovelsesdag, at min Kjærlighed vilde have funden sikker Bei til Dig, selv

om den skulde gjennem Saharas Sandørkener; men Hævnen finder ligeledes det rette Kompas. Forbandet være I Beggeto, forbandet hvert Skridt I foretager Eder; ingen Glæde og Lykke ledsage Eder, kun Sorg, Kummer og Modgang følge Eders Fjed!

Der ringedes paa Dørkloffen i dette Dieblif.

William vilde gaa ud og lukke op.

Men da han i et Speil saae sit eget forvildede Udtryk, standsede han.

Han hørte et Brev blive stukket i Brevkassen.

Da Budet fjernede sig aabnede han Kassen og fremtog dette.

Med skælvende Haand aabnede han det.

Han troede det var fra Alice, der bad ham om Tilgivelse.

William smilede bittert, medens hans gennemløb Skrivelsen.

Denne lød saaledes:

„Kjære Ben!

„Naar man som Du er bleven tildelt en
 „stor Part af Lykkens Goder, naar man som Du
 „har et hyggeligt og venligt Hjem, en elskværdig
 „og yndefuld Hustru, da løsriver man sig ikke
 „gjerne fra Hjemmets bløde Divaner; naar man
 „som Du har reist den halve Verden om og seet
 „Alt med et nygift Egtepar's straalende Blikke,
 „da er en lille Villa paa Strandveien kun et

„daarligt Surrogat for at opnaa din Tilfredshed.
 „Men i Haab om, at Du blot en Aften kan
 „løsrive Dig fra dit jordiske Paradis og finde
 „Dig veltilmode i nogle Ungdomsvenners lystige
 „Lag, tager jeg mig den store Frihed at hente
 „Dig med min Gig og føre Dig ud til mit
 „Fepalads, der dog endnu savner den Skat, der
 „forvandler den usleste Braa til et Himmerig,
 „nemlig en fredende og venlig Husalf.

Din Ven Alex. C.“

— Har da al Verden besluttet at lægge mig paa Gaanens Pinebænk? Denne Lovtale over en Lykke, Alle tiltro mig, men som jeg ikke har, og som jeg aldrig har besiddet, vækker alle de brusende Følelser, der gjære i mit Bryst. Bort, bort herfra, hvor man vil spotte over mig, triumfere over mig! Endnu i denne Stund vil jeg forlade mit Hjem og kun medtage hvad jeg eier i Valutaer. Lad Rettens Folk saa flaaes om Stumperne; lad dem dømme Digteren, hvis de har Lyst, og lad dem fordømme mig, hvis det kan more dem; jeg har nu kun eet Maal, det er at se denne Joan ligge knust for mine Fødder og da, Alice, troløse Alice, da skal Du seigpines som en Orm!

Det var den Dag, da Nanna var gaaet til Kongen.

Erif Bentsen havde jo ingen Anelse herom.

Det var Fyrasten.

Mursvenden stod ene paa Stillaadsen, de andre Svende havde alt forladt den.

Han lænede sig til Rækværket og stirrede ned paa Steenbroen, der laa dybt under ham, da han var fem Etager tilveirs.

Han tænkte paa det Maal han havde sat sig, at blive en rig og anseet Mand, men han maatte da ud i Verden og vinde Rigdom og Anseelse; dog han kunde jo ikke godt løsrive sig fra sin gamle Moder.

Derefter tænkte han paa Frida, idet han gjentog Slutningen af hendes Brev:

— Glem mig og bliv lykkelig!

— Glemme hende, sagde han, det kan jeg ikke, og blive lykkelig uden hende, det kan jeg heller ikke. Hvorfor er det nægtet mig at føle Kjærlighedens Spønde?

Han tænkte paa Nanna, tænkte paa hendes Kjærlighed til Albert, hvorledes hun var gaaet til ham og havde trøstet ham i Fængslet.

Mørke Furer trak sig over hans Binde, idet han udstødte et dybt Suk.

— Det var maaske bedre at man, ligesom den unge Pige, havde overfåaret Livstraaden. Døden

er jo saare let at finde! Et Spring over Kætværket og saa var den Spekuleren forbi. Havde jeg ikke min gamle Moder, var det ikke en Synd mod hende, saa . . .

Anud havde ikke bemærket, at medens han støttede sig mod Kætværket, løsnede Sømmene sig.

Pludselig gav det efter og han fik Overbalance.

Et rædselsfuldt Skrig hørtes fra Gaden og han styrtede mod Steenbroen.

*

*

*

Madam Bentsen gik urolig frem og tilbage i sit Værelse og ventede sin Søn; Nanna var heller ikke kommen hjem endnu og det begyndte alt at mørknes.

Tidlig imorges var hun gaaet fra sit Hjem og den gamle Kone havde bemærket, at det stakkels Barn saae saa forvildet og forstyrret ud.

Hun var saa urolig og angst, som om der var skeet en eller anden uhyggelig Scene.

Da kom der Noget trampende op ad Trappen og bankede paa Døren.

— Boer Madam Bentsen her? lød en Stemme.

— Det er mig, sagde den gamle Kone og bad ham at komme indenfor.

— Jeg skulde bringe Dem et sørgeligt Budskab, men jeg forstaaer mig kun saare lidt paa den Slags Kommissioner.

Den gamle Mo'er Bentsen rystede ængstelig paa Hovedet.

— Jeg er vant til at bære Skæbnen med Resignation, sagde hun, idet hun dog troede at Sørgebudskabet gjaldt Nanna; jeg aner at . . .

— Deres Søn er falden ned af Stilladsen.

— Min Søn, min Søn! udbrød den stakkels gamle Kone. O, Himmel, min Søn!

— Han har forflaaet sig slemt! vedblev Manden.

— Han er da ikke død? spurgte hun ængstelig.

— Endnu ikke, men om han har mange Tommer af Livstraaden tilbage, maa Vorherre vide. En slem Skalle fik han, skjøndt et Loug, der hang ned og som han greb fat i, dæmpede Slaget.

Nu hørte man flere Stemmer og Fodtrin paa Gangen.

Med en Ro og en Fasthed, som den kun er i Besiddelse af, der mere end en Gang er bleven ramt af Skæbnens haarde Slag, tog den gamle Kone imod sin Søn, der for faa Timer siden sund og rask havde forladt hende, og nu lemlæstet, ja maaske døende, lagdes af sine Kammerater paa Sengen.

En hidkaldt Læge undersøgte den stakkels Knuds Tilstand, men mere end en Gang rystede han ængstelig paa Hovedet.

— Er der ikke noget Haab? spurgte Mo'er Bentsen hulkende.

— Saalænge der er Liv, er der ogsaa Haab, sagde han.

— O, gjør Alt hvad De formaaer for at frelse ham; han er min eneste Søn, min Alderdomsstøtte.

— Trøst Dem, Madam, Alt staaer i Herrens Haand. Men fremfor Alt skal han have en omhyggelig Pleie.

— Ja, jeg skal nok vaage ved hans Leie og vor kjære Pleiedatter skal hjælpe mig, naar mine trætte Dine ville lufte sig . . . Men hun er jo heller ikke kommet hjem endnu; hun skulde da ikke ogsaa være kommen til en eller anden Ulykke?

Lægen søgte at berolige den gamle Kone og lod hende derpaa ene, ene med sin Sorg og sin Kummer.

Kort efter kom et Bud med Brev til Madam Bentsen.

Med skælvende Haand aabnede hun dette, satte de store Hornbriller paa Næsen og stavede sig igjennem Skrivelsen.

Alt som hun læste, rystede Haanden mere og mere og tilsidst faldt Brevet ud af den gamle Kones Hænder; bleg og stirrende blev hun siddende, som overvældet af et haardt Slag.

Det var det Brev som Moses havde sendt Knud Bentsen.

Det løb saaledes:

„Herr Bentsen!

„Jeg vil kun tage mig den Frihed at underrette Dem om, at den unge Pige, som opholdt sig i Deres Hus, idag har begaaet et fortvivlet Skridt. Hun har nemlig, i Sømandsdragt, trængt sig ind til Kongen for at bede ham om Naade for sin Elskede. Dette blev dog aldeles misforstaaet, idet man greb hende og beskyldte hende for at have villet myrde Kongen, hvilken Beskyldning fandt Stadfæstelse ved at man fandt en skarpsleben Dolk i hendes Trøielomme. Hun blev derfor strax arresteret og jeg tillader mig paa det Indstændigste at anmode Dem om ikke at røbe, at De har noget Bekjendtskab til hende, da hun paa den Maade let kan styrte Dem med i Ulykken.

En, der mener Dem det godt.“

Madam Bentsen vred fortvivlet sine Hænder.

— O, Himmel, der ligger min Søn, maaske døende, og hun, vor Pleiedatter, er arresteret for Majestætsforbrydelse; hvad skal jeg gribe til! Hvad skal jeg gjøre for at redde den stakkels Manna?

Fjerde Kapitel.

Et Brev.

Lidt udenfor Paris laa en lille Villa.

Udenom den var en smuk, velvedligeholdt Have, der stod i sin skjønneste Pragt. De hvide Roser slyngede sig omkap med deres røde Søstre hen ad Husets Facade, Blomsterduften fyldte Sindet med en vis Velbehag.

Men nogle Smaafugle, der kviddrede bag Løvets Kroner, vare de eneste levende Bæfener, man kunde opdage i hele Haven.

Dg dog, hen over det fløielbløde Grønsvær maa Noget nyt være gaaet, thi der findes Spor af Fodtrin.

Dg hist henne, under det dustende Orangetræ, der som et Persienne skjuler et Vindue og forhindrer Solstraalerne fra at titte ind, staaer en Mand med et vildt, stirrende Blik og skuer ind i Bærelset, for at iagttage, hvad der foregaaer.

Haanden presser han af og til mod Brystet.

Er der da ikke Fred, Glæde og Tilfredshed i dette lille jordiske Paradis? Boer ikke de venlige Aander inde i det smukke Hus?

Er den skumle Fyr en Disharmoni i et smukt

Billed, eller er dette deilige Grønne kun en skøn
Kamme til et mørkt, uhyggeligt Maleri?

Gre disse duftende Blomster og kviddrende
Fugle paa deres urette Plads?

Lad os lytte til den skumle Mand's Ord, thi
nu bevæger han de hidtil sammenbidte Læber:

— Jeg haaber da ikke at han selv fuldfører
Hævnen, at han ved Synet af de henrivende Træ
selv faaer Lyst til at fuldbyrde denne! Ved alle
Helgene, han skulde da falde for min Haand. Jeg,
jeg vil høste Lønneu, jeg vil trykke dette skønne
Væsen til mit Bryst. . . . Dog, blot taalmodig,
Moses, Du vinder nok dit lovede Bytte! — Men
hvorfor sparkede han mig bort fra sig, som en
Hund, da jeg bragte den skønne Kvinde for hans
Fødder! Jeg kan jo ikke gjøre for at Nøvere faae
ifinde at overfalde os.

Han kigger atter ind ad Vinduet, for at betragte
den Scene, som foregaaer derinde.

Paa det hvide Læie ligger en ung Pige, hvis
blege Ansigt vidner om at Livsgnisten kun er svag
og at den maaske er isærd med at slukkes.

Foran Sengen ligger en gammel Mand, hvis
Haand er knyttet om et Krucifix, idet han ivrig
beder til den hellige Madonna. Beder han maaske
om, at den unge Piges Sjæl snart maa frigjøres
for de Baand, der endnu binder den?

Nei!

Han seer paa hende med et Blik, ikke som Faderen seer paa sin Datter, men som den fyrige Elsker seer paa sin Hjertes Udkaarne.

Han tager med en vis Grefrygt de gyldne Lokker, der bølge ned over hendes Skuldre, og leger med dem. Han bøier sig ned og trykker et Kys paa de blege Kinder.

Dette faaer Manden udenfor Binduet til at udstøde en drøi Ed.

Den Bedende udbryder:

— O, himmelske Madonna, jeg stænkter Dig en ny Altertable, naar Du vil lade hende leve; jeg elsker hende alt, men hun skal ikke erfare det, selv om min Lidenstab for hende skulde vaagne; hun skal være min Datter . . . den skabende, den ledende Mand, der skal oplive og opmuntre dette Sted! . . .

Som Sommersolens Varme smelter Vinterens Is, saaledes havde Synet af Nanna tilintetgjort den Hadets Iskorpe, der havde lagt sig om Grev Ehrenskjolds Hjerte.

Han følte for første Gang i mange Aar noget Mildt og Kjærligt bevæge sig i hans Indre.

Men som paa en Foraarsdag, naar Vinterneen smelter, og ofte Regn og Solskin strides om Overmagten, saaledes kæmpede der ogsaa modsatte Følelser i Grev Ehrenskjolds Bryst.

Snart vilde han antage Nanna — (han troede det var Frida, da Moses havde funden at det ikke var Umagen værd at omtale, at han medbragte den yngre Søster istedenfor den ældre) — som sin Datter og glemme sit Had til hendes Fader.

Men naar han saa tænkte paa, at hun maaske vilde flygte bort fra ham, saa syntes han at det var bedre, at den forhenværende Slave udførte sit Forfæet, thi da vilde Skam og Skændsel lænke hende til denne Plet.

Snart opstod en anden vandittig Tanke hos Greven.

Hvis han nu selv, trods sin høie Alder og sin Mangel paa erotisk Sværmeri, ved denne skjønne Kvinde søgte Erstatning for hvad han havde tabt ved Amanda, hvis han gjorde hende ulykkelig, hende, der jo var Skurkens Datter, Skurken, hvem han saa mange Aar havde haabet at bringe Hævnens og Gjengjældens Dom.

— Nei, nei, bort med disse Tanker, hun skal være min Datter, min Glæde og Fryd! raabte han pludselig. O, hvorledes er det at glæde og fryde sig? Det har jeg forlængst glemt! . . . Lever hun, hvilket jeg haaber, da skal hun være Feen i mit Livs sidste Eventyr; den gode, den milde Fe, der lægger Forsoningens og Fredens Spire i mit Bryst. Ingen forsmædelig Haand skal ustraffet røre det

skjønne Barn; hun skal til Gjengjæld smile venligt og mildt til mig.

Hvad den gamle Mand i 30 Aar havde kæmpet og lidt for, hvad han i 30 Aar med en vanvittig Udholdenhed havde anseet for sit Maal, sin Higen og Tragten, hvad i 30 Aar havde været den Klippe, til hvilken han havde klamret sig, det var tilintetgjort og nedstyrtet; hvad han i 30 Aar havde lagt Steen paa Steen for at opbygge og hvorved han havde hildet sig i Hadets og Hævnens Bitterhed og Galde, hvorved han havde lukket Diet for alt Andet, det var paa saa Timer bleven rokket i sin Grundvold.

Hans Tro og Haab, hans Higen og Længsel havde været at træffe den Skurk, som havde tilføjet ham saa meget Ondt, at pine og plage ham, at fuge af Hævnens og Gjengjældens søde og dog bittere Honning, derom havde han bedt til sin Helgen, derpaa havde han offret sin store Formue, og han troede sig nærmere dette Maal, da han erfarede at Skurken havde en Datter, til hvem Hævnen ogsaa kunde naae; ved hende vilde Gjengjældelsen kunne fuldbyrdes.

Men nu, da Skurken var død og da hans i Faderens Brøde uskyldige Barn laa bleg og lidende for ham og fæstede sine store himmelblaa Dine paa ham, saa bedende og ømt, som Offeret paa sin Bøddel, og da dette uskyldige Barns Blik eiede den Styrke

og Magt, som er Gjen-speilet af de ædleste og bedste Egenstaber, da vakkede hele den kunstig opførte Bygning, da smeltede Ijen, da spirede det Kjærlighedens Frø, der boer i ethvert Menneskes Bryst, selv om det end skjules af onde og flette Lidenstaber.

Derfor var det, at saa modsatte Følelser bevægede sig i Chrenskjolds Bryst, og at de gode begyndte at vinde større Terræn skyldtes ogsaa den Omstændighed, at han syntes at Mannas Blik lignede Amandas og at Billedet af denne hans Ungdomsdrøm var styrtet ned og knust, da han talte om at Hævnenes Dag var nær.

Længe sidder han taus med den lille hvide Haand i sin.

Endelig udbryder han:

— Hun skal blive hos mig de saa Nar jeg har tilbage, ikke med Magt, men af sin egen frie Villie. Alt hvad hun ønsker, skal blive opfyldt, Alt hvad der kan gøres, for at skabe et hyggeligt Hjem, skal blive gjort. . . . O, endnu engang vil maasse mit Livs snart udbrændte Lampe blusse op, jeg vil leve for dette Barn; Skurken selv har jo ikke offret det en Faders hele ømme Kjærlighed; jeg skal kun tænke paa hendes Lykke . . . og saa vil hun ogsaa nok være venlig imod mig.

Men Greven anede ikke, at han ved saaledes at opgive sin Plan, havde skaffet sig en farlig Fjende.

Det var Moses.

Han vilde ikke saa let opgive det Bytte, der havde kostet ham saamegen Umage at bringe hertil.

Bed at reise med hende var efterhaanden Bagnøetfangens Lidenſkab vaft, han maatte tilfredsſtilles; hun maatte hvile i hans Favn, han maatte dulme den Lavaſtrøm, der ſuſede gjennem hans Marer.

Derfor ſtaaer han nu og ſtirrer med lidenſkabelig Bevægelse paa den blege Nanna; henter Døden ikke det Bytte, ſom den alt har udfaaret, da ſkal hun være hans, om end Djævelen og alle hans Kammerater ſætte ſig derimod.

Men endnu vilde han vente en Stund, vente til Sundhedens Roſenſker atter farvede den blege Kind og imidlertid lægge en Plan, ſaaſremt Greven ſkulde have opgivet ſin tidligere.

Og Nanna laa ſamtidig og lod de milde Dine vandre ſnart til ham, den mørke Skikkelse, der ſtod ved Vinduet, ham, der havde ført hende fra ſit Hjem og ſine Kjære, og ſnart hvilede de paa den gamle hvidhaarede, hvidſkjæggede Mand, der med et mildt Blik ſaae paa hende.

Hun var nys vaagnet af en lang Søvn, der havde styrket hende; men hun formaede kun dunkelt at mindes de Begivenheder, hun i den ſidſte Uge havde oplevet og ſom endte med Overfaldet i Skoven.

Ved nogle Bønders Ankomst havde Røverne da skyndsomt trukket sig tilbage. Den unge Pige var bevidstløs baaret ind i en af Hytterne og en Læge hidkaldt og da man ikke var langt fra Grevens Landsted, blev hun et Par Dage efter paa en Baare bragt dertil.

Det Sprog den gamle Mand, der knælede foran hendes Sygeseng talte, forstod hun ikke.

Da saa hun at Døren blev aabnet og et Bud bragte ham et Brev.

Han brød det hastigt og gjennemlæste det, og alt som han kom videre i dette, antog hans Ansigt et vildt og truende Udtryk og af og til kastede han et hævnignistrende Blik hen til Nanna.

Han reiste sig og ringede med en Klokke.

Saa Minutter efter traadte Moses ind i Bærelset.

— Har Du bedraget mig med eller mod din Billie? sagde Grev Ehrenskjold i en dæmpet Tone.

— Jeg veed ikke hvortil De sigter, naadige Herre; men jeg troer at jeg alt har aflagt mere end et Bevis paa min Hengivenhed for Dem, eller maaste rettere sagt, for Deres Penge.

— Du sagde, at Baron Søderborg, senere kaldet Grosjerer Dam, var død; men det er ikke Tilfældet.

— Jeg forsikrer Dem, naadige Herre, at jeg selv har hvilet ved hans Gravsted en stille Midnats-

stund og med Forbauselse vaagnet og seet at jeg havde søgt Leie paa en Kirkegaard.

— Lad os træde ind i et andet Værelse, da skal jeg læse dette Brev for Dig.

Da Greven og Moses vare ene i et lille Sideværelse, læste den Første Brevet; dette lød saaledes:

„Gode, gamle Ven, Grev Ehrenstjold!

„Da det er lang, lang Tid siden, at Du har hørt noget fra mig, har jeg for gammelt „Bekjendtskabs Skyld besluttet at tilskrive Dig et „Par Linier, da Du vistnok vil have Hjertelum „for en Ungdomsven og med Glæde høre lidt „Nyt fra Baron Søderbørg.

„For det Første maa jeg bede om Forladelse, „fordi jeg kom til at se din Amanda for dybt i „hendes henrivende Dine; Herregud, det er jo „mennekeligt at synde!

„Hvis Du skulde være saa alvidende, at Du „vidste at jeg og Grosserer Dam, den bekjendte „kjøbenhavnske Sturk, var en og samme Person, „vilde Du maaske have erfaret, at han ikke mere „er blandt de Levendes Tal.

„Det har maaske ogsaa i den senere Tid „bestæftiget din Fantasi, hvorledes din gamle „tro Tjener Jan saa sporløst er forsvundet fra „Jordens Overflade og uden at Du har nogen „Anelse om, at disse to Begivenheder staa i

„Forbindelse med hinanden, hvilket jeg dog lige
„strax skal have den Fornøielse at forklare Dig.

„Da jeg havde spillet saaledes op med mine
„Moneter og bedraget endel skikkelige kjøbenhavnske
„Sjæle, agtede jeg at forsøge min Lykke i Udlandet
„og stak hjemmefra, uden at medtage noget Pas
„eller Dokument, der kunde røbe hvem jeg var.

„I Tydskland traf jeg paa en gammel
„Stympen, mærkelig nok i det samme Bærtshus,
„hvor vi to første Gang vare saa heldige at se
„hinanden. Efter at have talt lidt med denne
„pæne Mand, gjorde jeg den glædelige eller
„sørgelige Opdagelse, at det var din Tjener Jan,
„der havde været henne og seet hvorledes
„Sagerne stod til i dit Hjem.

„Jeg snusede jo for at erfare, hvad Du
„egentlig tog Dig for og om Du mere tænkte
„paa den Spillop, som jeg dengang havde begaaet.

„Saa erfarede jeg da, at Du levede som en
„Snegl i sit Hus, halv Idiot og halv Menneſte-
„hader, og bad hver Dag til Mutter Maria, om
„at Du maatte have den Fornøielse, at jage en
„Dolk i Livet paa mig.

„Vi forlode da i Fællesskab Krostuen og
„vandrede ud af Byen.

„Jeg var imidlertid ikke kommen langt, før
„jeg opdagede, at Jan var en daarlig Fodgænger,

„og da han i det Hele taget syntes at lide af
 „Alderdomsvagthed, forbarmede jeg mig over
 „ham og befordrede ham ud af denne syndefulde
 „Verden og ind i en anden og bedre.

„Men nu komme vi til det Komiske i
 „Historien.

„Jeg frarøvede ham derefter alle hans
 „Papirer og gav ham mine i Stedet, hvorefter
 „jeg gjorde Anmeldelse til Politiet om, at den
 „stakkels Mand vistnok havde berøvet sig selv Livet.

„Man kom da efter en omhyggelig Under-
 „søgelse til det Resultat, at Grosferer Dam af
 „Kjøbenhavn ikke mere var blandt de Levendes
 „Tal, skjøndt jeg i bedste Velgaaende stod og
 „morede mig over det Bud, jeg havde spillet
 „Politiet. Saaledes hviler altsaa din gamle
 „Tjener under den Gravhøi, hvor maaske baade
 „min Søn og Datter har fældet Taaer over, at
 „jeg der sover den evige Søvn og Du selv har
 „maaske dandsset derpaa af Harme over at jeg
 „er undsluppet din gyselige Hævn, medens jeg
 „som sagt lever i bedste Velgaaende i Amerika.

Din altid tro og hengivne Ven

Grosferer Dam,

forh. Baron Søderborg.“

Et uhyggeligt, vanvittigt Udtryk vansirede
 Grevens Ansyn.

Dette Brev havde atter lagt Jæstorpen om hans Hjerte; den Solstraale, som Mannas milde Blik havde sendt derind, blev strax bortveiret, en isnende Kulde forstenede de ædlere Følelser, der havde villet bryde frem.

— Hvad forlanger De nu af mig? spurgte Moses.

— Skurken, Skurken! . . . Moses, Moses! vedblev han med vanvittigt Raseri, idet han fastede sig paa Kæne for den forhenværende Bagnøetsfange; bring mig ham, og Alt hvad jeg eier, Alt hvad jeg har, skal være dit; Ingen uden Du skal arve min Rigdom.

— Jeg fordrer kun Et, og det er Skurkens Datter, svarede Moses uden Betænkning.

— Hun, hun — ja, tag Alt, naar kun jeg kan se dette Uhyre knust.

— Nuvel, jeg vil forsøge derpaa.

— O, Tak, Tak! udbrød den exalterede Greve med Jorighed.

Da Moses var bleven ene, efter at have lovet Greve Ehrenstjold at tilveiebringe Grosferer Dam, mumlede han:

— Troer Du, gamle Fjols, at jeg reiser til Amerika, for at søge efter Grosfereren! Nei, nu gjør jeg først en Afstikker til Paris og morer mig der en Tid. Skade at jeg jog denne Jb en Kniv i Brystet, thi det var en Fyr man kunde have

benyttet i et saadant Tilfælde; men Verdensstaden har Gud ske Lov ingen Mangel paa Gæstgæve! Man kan kjøbe Alting for Benge, hvorfor skulde jeg da ikke finde En, der vilde spille Groszerer Dam, især da de ikke aner den Fare, der er forbunden dermed; thi det kunde forresten godt falde den tosfede Greve ind at stege denne Fyr eller jage ham en Pistolkugle i Brystet, men det maa blive hans Sag og ikke min.

Efter at have kastet et Blik ind paa Nanna, der var slumret ind, efter at have frydet sig ved Synet af den yndige Skabning, forlod han hurtig Villaen.

I et af vor Fortællings første Kapitler førte vi den ærede Læser ind i en kjøbenhavnsk Dandsesalon; nu komme vi et Dieblif til at dvæle i en saadan i Paris.

Den Forskjel der er mellem den franske og danske Karakter, viser sig tydelig her. Der er meget mere livligt, mere kvift og mere naturligt ved en fransk Dandsesal og især er dette Tilfældet her, hvor vi nu fører Fortællingens veylende Scener hen.

Denne besøges mest af Studenter og Grisetter.

Grisetter! Disse berømte Parisergrisetter, altid glade, altid overgivne, altid smilende. Naturlige Roser pynte deres buttede Kinder, deres Dine straale, deres Paaklædning er simpel, men net og smagfuld, ingen pralende Smykker, ingen funklende Diamanter pryder dem. Let og firlig, som en Gazelle, hoppe de hen ad Gulvet. Munterhed og Latter blander sig med Musikens skrattende Toner. Studenterne give ikke deres Ledfagerinder efter i Lune, de hitte paa de mest forunderlige Indfald.

Grisetten seer med Stolthed til sin Ledfager; han er hendes Fryd, hendes Glæde og dog hendes Sorg og Kummer.

Naar hun ene sidder hjemme paa sit fattige Kvistkammer, da tænker hun paa, at der kommer en Dag, da Studenten forlader hende, da han bryder sig en Bane og gaaer frem til Hæder og Ære, og hun græder i Stilhed.

Dog tænker hun ikke derpaa nu, naar hun i Dandsens Hvirvel flyver hen ad det bonede Gulv.

Fortid og Fremtid er glemt og kun Diebliffet tænker hun paa.

Derfor lyder kun Latter og Spøg; ved Indgangen til Salen staaer en Gensdarm kold og rolig med sine forslagne Arme og seer paa den støiende Hob; men hans Nærværelse er ikke nødvendig, Alt gaaer saa fredeligt og roligt til.

Mange Fremmede ere Tilskuere ved denne ubundne Glæde og hver Aften besøges Dandsesalen af endel Udlændinge.

Den Aften vi føre Læserne derind, stod en ung Mand og lod sine smukke Dine glide hen over Salen; det brogede, livlige Billede syntes at interessere ham.

Ved hans Side sad en ung Dame, hvis Blik uroligt streifede om i Salen og ligesom syntes at søge Noget blandt Tilskuerne.

Idet den unge Mand lagde sin Haand paa hendes Skulder, kunde han føle at hun rystede.

— Hvad feiler Dig, Alice, hvorfor skælver Du, min Elskede? hvistede han til hende.

— Se, o se, der er han, sagde hun, idet hun blev ligbleg.

Hendes Blik havde truffet paa et Ansigt, der holdt, som en Granitblok, stirrede hende imøde.

— Na, atter et Gjøglebilled af din Fantasi, mumlede han.

— Nei, det er ham! Det er ham! Det er William!

— Troer Du at han vilde søge os her?

— Ja, han har hele Dagen fulgt os i Frastand, nu kommer Straffen for vor Brøde.

— Hvad er din Brøde, min Elskede? Det er ingen Synd at følge den ædleste og bedste Indskydelse, der er nedlagt i Menneskets Bryst; at elske,

er den ædleste Blomst, der spirer af menneskelig Følelse.

Alice hørte ikke Jvans Ord; hun reiste sig urolig, greb hans Haand og sagde:

— Kom, o kom!

— Du er dog en lille Nar! Men denne gang er jeg som altid din lydige Slave. Det var Dig selv, der yttrede Ønsket om at se dette Sted, og neppe ere vi traadte herind, førend en af dine Griller bringer Dig til atter at ville bort.

— Jvan, Jvan! udbrød hun i det samme med bævende Stemme, idet hun klyngede sig tæt op til ham.

Han vendte sig om og foer forskrækket tilbage.

I Logens Dør stod William, kold og bleg, med Haanden knyttet om en Pistol.

— Udsling, nu skal Du dø! raabte William med hæst Stemme.

Uvilkaarlig havde Alice grebet i Silkesnoren, saa at det grønne Silkegardin, der dækkede Logen, rullede for.

William og de to Elskende vare nu ene; bag det grønne Gardin gærede de mest uhyggelige Lidenskaber, og om saa Minutter vilde Blodet maaske farve Gulvet; udenfor lød Musikens bedøvende Toner og de Dandsendes Munterhed.

William stirrede i nogle Diebliske i Lausshed

paa Ivan og Alice, da hævede han langsomt sit dødbringende Baaben.

Hurtigt kastede Ivan sin Elskede bort fra sig og som et Lyn foer han over sin Modstander, der styrtede baglænds om.

Han rettede Williams egen Pistol mod hans Bryst og trykkede løs.

En ualmindelig Forvirring opstod i Salen; man standsede forbauset ved denne saa uventede Afbrydelse af Bløden.

Da man trængte sig hen mod det Sted, hvorfra Skudet kom, saa man Ivan med den besvimeede Alice paa sine Arme, flygte bort.

Man fik snart Die paa William, der laa blødende paa Gulvet.

— Efter Morderen! lød det i Rør og man søgte at indhente de Flygtende.

De havde taget Veien mod Seinen, men idet flere af Studenterne naaede Kvaien, sprang Ivan i en Baad, løsneede Rjæden og det skrøbelige Fartøi forsvandt i Mørket.

Femte Kapitel.

Et Møde.

Det var en smuk Solskinsdag.

Paa Gammeltorv herskede Liv og Travlhed. Bønderne vare isærd med at kjøre hjem, efter at have solgt deres Korn og Grise; Beboerne af de „Skibbrudnes Asyl“ vare isærd med at feie Torvet og de vilde Duer kom ned og pillede Smaafornene op.

Den mørke Bygning, der ligger i Baggrunden af Torvet, syntes at afryste lidt af sin Skummelhed og Spalernerne kviddrede over Portalen, hvor Ordene prange: „Med Lov skal man Land bygge“.

Hvert Dieblif aabnede den tunge Dør sig for at give Plads for de Mange, der i en eller anden Hensigt gjæstede Retfærdighedens Arnested.

En ung, smuk Mand traadte med nedslagne Dine ud af Porten; men pludselig hævede han det klare Blik, sirøg Haanden gennem de mørke Lokker og mumlede:

— Saa er jeg da atter fri! Men var det ikke som om Folk kunde se paa mig, at jeg har siddet arresteret.

Det var Albert.

Efter at William og hans Hustru pludselig var forsvunden, var Anklagen imod ham hævet og Digteren løsladt.

Han indaandede med Begærlighed den friske Luft, der strømnede ham imøde.

Han syntes at Alt var saa forandret, saa fremmed, og dog var det saa kort Tid siden han færdedes paa dette Sted; men nu havde han jo gjennemgaaet saa meget i denne Tid, været Fange og siddet mellem Bærmene af Befolkningen.

Albert skyndte sig til St. Pederstræde, for at hilse paa sin Elskede, thi dengang da han talte med hende i Fængslet, havde de kun talt om hans Skæbne og han havde saaledes ikke erfaret, at hun og Frida vare blevne uenige.

Med skælvende Haand bankede han paa Døren. Ingen kom og lukkede ham op.

— Hun er maaske ikke hjemme for Diebliffet, jeg maa da opføre i nogle Timer at se min Elskede, tænkte han. Og dog længes jeg saa meget efter at se hende og takke hende for al hendes rige Kjærlighed. Fangevogteren har fortalt mig, hvorledes hun er gaaet til Kong Frederik og har talt min Sag. O, Mamma, hvormed skal jeg vel gjengælde Dig alt dette?

Han besluttede nu at gaa til sin Lotterikollektor, for at faae ordnet sine Pengeaffærer med ham.

Et Kvarteer senere traadte han ind til denne, der strax gjenkjendte ham.

Albert sagde, at han ønskede Halvparten af sine bundne Penge udbetalt; Resten skulde tilfalde de Fattige.

— Deres Beslutning om at skænke endel af Pengene til de Fattige, staaer altsaa fast? spurgte denne.

— Ja, jeg er jo saa let kommen til de Penge jeg skænker bort, at det ikke kan betragtes som nogen Opoffrelse.

— Jeg mente kun, at fordi De i Fængslet ligeoverfor mig udtalte, at De vilde betænke de Fattige, er det jo blot et Løfte, som jeg har hørt og selvfølgelig ikke har omtalt for Nogen; derfor er De aldeles ikke forpligtet til at opfylde dette.

— Jeg har ikke alene lovet Dem det, svarede Albert alvorligt, jeg har lovet Gud det og vil derfor ikke betænke mig paa at opfylde dette Løfte.

— Jh, Gud bevares, De er jo Herre over Deres egne Handlinger; men jeg mener kun, at fordi man idag har Penge, kan Lommen godt være tom imorgen, og den som giver til han tigger, skal staaes til han ligger.

Lotterikollektøren talte nu Pengene op til Digteren, der kort efter skyndte sig bort.

Idet han gik ned ad Gøthersgade, følte han at en Haand lagdes paa hans Skulder og en munter Stemme udbrød:

— Svigter ikke min Lorgnet mig, da staaer jeg Ansigt til Ansigt med min gamle Ven Albert Jul. Nys hjemkommen fra Italiens Herlighed og hede Klima, er jeg saa heldig, ligesom jeg sætter Foden paa Hjemmets Kyst, at træffe en Ungdomsven.

Det var den unge Mand, som den første Gang, da vi i Skoven gjorde Bekjendtskab med Albert Jul, udbragte hans Skaal.

Hans Navn var Berg og han var Maler. Et Par Aar havde han været udenlands og var nu vendt hjem fra Reisen.

— Kom her, Du Lykkens Gnebaarne, sagde han lystig, idet han greb Albert under Armen; Rygtet om dine Talenter og den Lykke dine Værker har gjort, er alt fløiet mig imøde paa Hjemveien og i en tydsk Boghandlers Vinduer saae jeg fjerde Udgave af en Bog, der prangede med dit Navn paa Titlen. Lad mig se, har Du egentlig forandret Dig? Jo, Du er bleven lidt mere mandig, der er kommet lidt mere Edelt i dit Ansyn, man seer strax at der er noget Genialt, noget Ualmindeligt i dit Ansigts Udtryk. Men hvad feiler Dig? Der glimter et Par Taarer i dine Øjne! Det er maaske Blæden over at gjense mig?

— Na, det er Intet, sagde Digteren, idet han søgte at undertrykke den Bevægelse, der uvilkaarligt havde grebet ham ved Bennens Ord.

— Løi Rygtet ikke, da det fortalte om dit

Talent, saa gif det dog vistnok feil i Byen, da det meddelte mig, at Du havde trukket Dig tilbage fra det larmende Verdensliv og i en ensom Celle i det store Munkeloster paa Gammeltorv ikke alene fastede, men levede af Vand og Brød.

Albert saae paa Bennen med et bedende Blik, der fik ham til at holde inde med sin Spøg, og med saa fast Stemme, som det var ham muligt, svarede han.

— Jeg har virkelig siddet arresteret; jeg var uskyldig mistænkt.

— Staffels Fyr; kunde man virkelig have antaget Dig for en Forbryder? Og dog, vedblev han, idet han atter slog over i den spøgende Tone; er det saa eiendommeligt? Husker Du den Nat, da vi vare i Skoven, at en udbrudt Slave styrtede frem fra Buskene og kaldte Dig sin Søn?

Albert blev ligbleg; Tanken om denne Scene, Tanken om at denne Mand var hans Fader, stivnede Blodet i hans Arter.

— Naa, lad os nu ikke tænke mere paa den Sag, vedblev Maleren; det gjør et ubehageligt Indtryk paa Dig! . . . Husker Du den unge Pige, ved hvis Moders Begravelse vi vare tilstede?

— Mener Du Nanna, min Forlovede?

— Hvad siger Du, ere I forlovede?

— Ja, vi have i det mindste været det; men der kom en lille Uenighed imellem os . . .

— Er den endnu ikke hævet, da lyt til mit vise Raad, lad det ikke komme til Forsoningsakten; en Digter kan ikke have en Forlovet, men en Elskerinde; han maa flagre, som Sommerfuglen, fra Bust til Bust, men ikke lænkes for bestandig; Børnesfrig og Næringsfjoger vil dræbe enhver Gnist af Poesi; Digtetekunstens Dronning er skinsyg og taaler ikke at hendes Yndling skænker nogen anden Kvinde sin varige Gunst.

— Man kan høre, at Du aldrig har været forelsket.

— Nei, Vorherre bevare mig derfor; jeg ynder Frihed!

— Det kan dog være at Du ogsaa kommer til at stryge Flag for et Par smukke Dine.

— Vi faae at se, jeg troer ikke at jeg kommer paa den Galei; dog, man skal aldrig sige aldrig; jeg har saaledes ikke tidligere kjendt til Følelser, men da jeg nu seilede ned forbi Sjølunds skovfrandsede Kyst, da følte jeg Kjærlighed til mit Fødeland.

— Der kan Du se, saa har Du dog et Hjerte.

— Men lad mig ikke glemme det, som jeg egentlig vilde fortælle Dig. Da jeg reiste gennem Tydskland, kom jeg en Aften til en Kro, hvor der blandt andre Gjæster fandtes en ældre Mand og en ung Pige, der havde en umiskjendelig Lighed

med denne din Elstede. Hun styrtede paa Anne for mig, strakte Armene ud imod mig og raabte:

— Frels mig, frels mig! Denne Mand er en Skurk, der fører mig bort fra min Lykke, fra mit Hjem, fra min Elstede! O, frels mig!

— Jeg søgte at berolige hende, men den ældre Mand traadte hen til hende, rev hende bort fra mig og forklarede, at den unge Pige ikke var rigtig klog og at hun var bleven sindsforvirret under et Ophold i Danmark. Hele Sagen vilde jeg maaske have glemt, naar ikke hun saa paafaldende havde lignet din Nanna.

— En bange Anelse griber mig, sagde Albert, idet han foer tilbage; jeg var før i hendes Hjem, men der var Ingen tilstede, maaske det virkelig er hende! Jeg har i otte Dage Intet hørt fra hende.

— Og saa troer Du at hun er bleven bortført? Nei, vi leve ikke mere i den romantiske Tid.

— Jeg længes dog efter at se hende og vil derfor forlade Dig.

— Gaa da, og alle mine bedste Ønsker ledsage Dig, jeg haaber snart igjen at se Dig.

Bennerne skiltes, idet de lovede hinanden snart at mødes.

Albert stod kort efter atter udenfor Døren i St. Pederstræde, hvor de to Søstre tidligere havde boet, og bankede paa denne.

Da aabnedes den og et Ansigt saa sodet og
 sværet, som den værste Skorsteensfeiers og en Næse,
 der blinkede som et skinnende Fyr, kom tilsyne.

— Boer Jomfru Smith ikke her? spurgte
 Albert med skælvende Stemme.

— Her boer ikke nogen Jomfru, her boer
 Skomagermester Mathiesen, hvis der ellers er Noget
 hvormed jeg kan være Dem til Tjeneste?

— Veed De da ikke hvor Jomfru Smith er
 flyttet hen?

— Det veed jeg min Salighed ikke; der er vel
 al Rimelighed for at hun er flyttet til Fattiggaarden
 eller Kirkegaarden, det er jo Fattigmands Lod.

— O, min Nanna! udbrød Digteren fortvivlet.
 Han gjorde flere Spørgsmaal, som den nye
 Leier ikke kunde besvare.

Bludselig skyndte han sig bort, overladende
 Herr Mathiesen til sine Lovtaler over sine pris-
 billige Arbeider, som han havde paabegyndt.

Han rettede sin Gang til Politikammeret; man
 havde ingen Anelse om Nannas Opholdssted.

Albert søgte forgæves at komme paa Spor
 efter den unge Pige, indtil han endelig meente,
 at hun dog maatte være den unge Kvinde, hans
 Ven havde omtalt.

Men hvis dette virkelig var Tilfældet,
 hvor var hun da nu og hvilken Skæbne ventede
 der hende?

Disse Tanker gjennemkrydsede nu Digterens Hoved og udrullede sig i hans Fantasi til sande Nædelsbilleder.

Sjette Kapitel.

I Fyrtaarnet.

Langs Englands Kyster ligge adskillige Fyrtaarne, for i Nattens mørke Time at sende Skibene en veiledende Stjerne.

Noget af disse og saaledes det, vi oftere komme til at omtale, stod et Stykke borte fra Landet, midt i Havets Bruslen.

Alt om det var saa ensformigt, saa uhyggeligt, saa mørkt og saa trist.

Bølgerne sang deres monotone Sang Dag ud og Dag ind; Hav, Hav og alter Hav var alt det man kunde skimte fra Platformen paa Fyrtaarnet.

En tyk, klam Taage indhyllede ofte Taarnet, som om det morede den saa meget som muligt at isolere det fra Verden.

Hvilken uhyggelig Tilværelse førte ikke det

Menneske, som passede den blinkende Stjerne, som vedligeholdte det store Baal.

Dag ud og Dag ind havde han ingen anden Beskæftigelse end at paase, at Fyret brændte; han hørte intet kjærligt Ord, saa intet venligt Smil; ene var han, fjernet fra enhver menneskelig Bopæl, Intet saa han, uden det store Hav, et forbiiseilende Skib og en enkelt Maage, der fløi forbi; Intet hørte han uden Bølgernes ensformige Sang og Stormens Luden.

Ingen Eneboer dybt inde i Skoven, ingen Munk i sin Celle kan leve et mere glædetomt Liv, end en saadan Fyrvægter.

Naar Binden er paalands, naar ingen Baad kan komme ud fra Kysten, kan han stundom i flere Uger ikke saa Budskab fra Landjorden; hans Kjæreste kan dø saa hundrede Favne fra ham, han veed dog Intet derom; en Fyrvægter maa have et Hjerte af Steen.

Bliver han selv syg eller mangler han Fødemidler, kan han heise Nødflag og man søger da at komme ud til ham; lykkes det ikke, speider man hver Aften ud efter Taarnet; saalænge Fyret brænder er han endnu ilive, saalænge han formaaer at slæbe sig hen til Ildstedet, passer han det; en Fyrvægter værner om sit Baal, som en Soldat om sin Fane.

Om Dagen sover han, om Natten begynder først hans Arbeidstid.

Stundom kan det træffe sig, at man fra Fyrtaarnet har et imponerende Skue.

Naar Himmelhvælvingen en stille Nat er bedækket med Tusinder af blinkende Diamanter, naar Maanen speiler sig i de klare Bølger og man hist og her kan se et Skib, der skynder sig forbi det farlige Rev, da stemmes Sindet til Andagt og Fred.

Men naar saa Stormen raser i al sin Bildhed og Bølgerne susende og brusende slikker op ad Taarnets Mur og forsøger at rokke den, da kommer der først Liv i Bægteren, da gjælder det om at Fyret blinker saa klart som muligt.

At denne Post ikke var søgt, skjøndt den blev særdeles godt lønnet, er en Selvfølge.

Den der havde den paa den Tid vi omtale, var en gammel Mand, der havde lidt og stridt saameget i Verden, at han kunde finde sig tilrette i dette sørgelige Liv. Blev det ham lidt for trist, nippede han til sit Glas Rognak og glemte da snart sin Ensomhed.

Han passede sin Dont nøiagtig og bestemt og faldt Tiden lidt lang for gamle Mathæus, snittede han i Træ allehaande Gjenstande.

Han var hellerikke saa ganske ene, han havde i det mindste Noget at tale med; han talte til det

flammende Fyr, talte til de skummende Bølger, talte til de blinkende Stjerner, og de forstod ham, forstod ham langt bedre end Verden, der kun havde beredet ham Sorg og Skuffelser, der havde berøvet ham Alt det han havde havt kjær.

Naar han sad ved Fyret betroede han det Alt hvad der laa ham paa Hjertet, og han forstod godt dets Svar.

Det var en stormfuld Esteraarsdag da man paa Landjorden opdagede, at Nødsignalet var heist. Fødemidler kunde han ikke fjerne, heller ikke de brændbare Stoffer til Fyret, thi den foregaaende Dag havde der været en Baad derude.

Nu var det umuligt at arbejde sig gennem den fraadende Sø; da Alle holdt af gamle Mathæus forsøgte nogle Fiskere derpaa, men Bølgerne kastede Baaden helt ind paa Land, saa at de maatte opgive Forsøget.

Der gik et Par Dage, Fyret blev slukt og med en vis bange Anelse for at der var skeet en Ulykke, naaede en Baad ud til Taarnet.

Man raabte Galloh, men der kom ingen Fyr-

vægter tilsyne og da man endelig kom op paa Platformen, laa gamle Mathæus død ved Siden af sin Kjæreste; endnu i Dødsstunden havde han sørget for Baalet.

Han fik til Efterfølger en ung Mand, der havde bortødt hele sin Formue og nu i Løbet af nogle Aar vilde erhverve sig en ny Kapital.

Men for ham, der havde været vant til at sidde blandt Benner i et Værtshus, der havde frydet sig ved Livet og nydt Glæden, faldt det ikke saa let at finde sig tilrette i denne Afsondring.

Dg en skøn Dag saae man til sin Forundring at Fyret brændte midt om Dagen, men man var atter forhindret af Vinden fra at undersøge dette eiendommelige Tilfælde, dog ved Hjælp af en Rikkert kunde man se, at Fyrvægteren var derude.

Da Natten brød frem, brændte det snart stærkt og snart ganske svagt, og man kunde se Vægteren dansse ude paa Platformen med kanibalske Spring.

Den stakkels Fyr var bleven vanvittig!

Efter denne Episode var det saare vanskeligt at faae denne Post besat.

Lønningen blev fordoblet og der blev lovet Pension efter 10 Aars Tjeneste; men Ingen vilde paatage sig det, i det mindste Ingen, som man vilde betro et saa ansvarfuldt Hverv.

Der var vel Flere, der prøvede derpaa, men

en Maaned eller to var det høieste at Rogen kunde holde det ud.

Sagen begyndte at blive alvorlig, Fyret skulde vedligeholdes og Jngen vilde passe det. I de fleste udenlandste Blade blev denne Post bekjendtgjort som ledig, men uden Resultat.

Oversyrmesteren tænkte alt paa at indberette Sagen for Regjeringen, da der en Dag mældte sig en yngre Mand hos ham og ansøgte om Pladsen i Fyrtaarnet.

Fyrmesteren betragtede den unge Mand med Forundring; han var sømandsklædt, talte daarligt Engelsk og syntes, efter sit Ordre at dømme, ikke at være født paa „Taagens D“.

— Troer De, spurgte Oversyrmesteren; at De kan paatage Dem denne ingenlunde behagelige Stilling? Der har alt længe været Tale om, at der skal gives en Medhjælper, det kan maasse bidrage til at fordrive den uhyggelige Ensomhed, der hersker derude.

— Jeg bryder mig kun lidet om Ensomhed, jeg elsker den snarere, svarede den unge Mand.

Fyrmesteren fæstede et Blik paa Sømandens Ansigt, der var haardt og koldt, som om der for ham var sat en Bom for al Verdens Glæde og Lykke, og i den ældre Mand's Fantasi opstod Tanken om, at han her maasse stod Ansigt til Ansigt med

en Morder eller en anden Synder, der vilde unddrage sig Retfærdighedens velfortjente Straf.

— Har De nogen særlig Grund til saaledes at elske Ensomheden? spurgte Fyrmesteren i en temmelig skarp Tone, der øiensynlig gjorde et ubehageligt Indtryk paa Sømanden, thi denne svarede med en overbevisende Alvor, der ikke lod nogen Tanke tilbage om, at han havde isinde at bedrage sin Foresatte:

— Ja, Herr Fyrmester, den Grund, at hvor jeg end er i Verden, hvad enten det er i den mest rastløse Virksomhed eller i den stille Ensomhed, da glemmer jeg aldrig, at der var En, jeg elskede, haabede og stolede paa, men som bedrog mig og gjorde mit Liv til en glædeløs Tilværelse. Jeg har i flere Aar erhvervet mit Adkomme som Færgemand i Havnen ved New-York, men nu er der kommen en Dampfærge, der har taget Brødet fra os Andre.

— Altsaa er det uløselig Kjærlighed, der driver Dem til Fyrtaarnet?

— Ja, og Tanken om muligvis at kunne være mine Kammerater til lidt Hjælp, at kunne række en eller anden Søgut en frelsende Haand, naar han fuldseiler mellem de farlige Skjær.

— De er en brav ung Mand, hører jeg, der kunde have fortjent en bedre Skæbne end den, der har ramt Dem. Der har De min Haand til For-

soning og hvad Posten angaaer, kan De tiltræde den naar De lyst.

Sømanden modtog den fremrafte Haand.

— Deres Navn? vedblev Fyrmesteren.

— Christian Bef!

*

*

*

Faa Dage efter bragte en Baad Christian ud til Fyrtaarnet.

Da denne igjen afeilede og den unge Mand befandt sig ene i det lille Kammer, stirrede han længe og tankefuldt ud over Havet, hvis Brændinger drønedes mod Taarnet.

Et Skib arbejdede sig igjennem den fraadende Sø, hvor de farlige Rev truede med at ødelægge det.

Christian tænkte paa den første Gang, da han selv seilede forbi dette Sted, da syntes Alt ham saa skjønt, saa smukt, saa smilende, da var Alt saa solbeskinnet og glædestraalende; nu derimod var Alt ham saa mørkt og trist.

Bølgerne, der larmede om Taarnet, Stormen der susede hen over Brændingerne, hvistede hendes Navn, der havde berøvet ham al Glæde og Lykke.

Dg dog, dog mindedes han saa meget af sin Kjærligheds korte Drøm, at der undertiden gled et Smil over den ensomme Fyrvægters blege, alvorfulde Ansyn.

Først faldt Tiden ham lidt lang, men senere fik han Bøger bragt ud og de stille, ensomme Timer klarede, ved at granske i gode Skrifter, meget i Sømandens Hjerte.

Den simple Søgut lærte meget, der kunde opmuntre ham; han lærte at Mennesket ikke ganske maa hengive sig til sine Følelser og lade sig beherske af dem, saa at man bliver Slave af dem.

Han søgte da at glemme Frida eller søgte i det mindste at stille denne Tanke i Baggrunden, for noget mere Nyttigt og Gavnligt, og kun dvæle ved sine skjønne Erindringer, naar de dukkede frem. og helt søge at glemme den bittere Virkelighed.

Og at han i det mindste stræbte efter at fuldføre dette sit Forsæt beviiste han nogen Tid efter, da han indsendte en Model til en ny Slags Redningsbaade, der senere bidrog til at frelse mere end en forulykket Sømand fra den visse Død.

Snart sysslede han med en eller anden Plan, snart snittede han i Træ, snart læste han og Tiden gled hurtig for ham; det var som om han her i denne Ensomhed først vaagnede af sin Dvale.

Det var en deilig stjerneklar Nat, Maanen speilede sig i de hoppende Bølger og Fyret lyste saa klart og smukt.

Christian sad foran dette og stirrede paa det brændende Baal.

Da lød i Nattens Stilhed en Sang.

Det var et Skib, der seilede tæt forbi Fyrtaarnet.

Han lyttede, han reiste sig og gik hen til Døren, som han aabnede og traadte ud paa Svalegangen, der gik rundt om Taarnet.

Skibet gled langsomt hen over Havsladen; gjennem sin Natkikkert kunde han tydelig se hvad der foregik paa Dækket.

Efter Udseendet at dømmes maatte det være et Udvandrer-skib.

Paa Dækket stod endel yngre Mennesker, der i den deilige stjerneklare Nat havde foretrukket at opholde sig paa Dækket, istedenfor at krybe ned i de snevre Køier.

Det var disses Sang, der havde vaakt Christians Opmærksomhed, thi den blev sunget i det Sprog, i hvilket han havde lært at stamme „Fader“ og „Moder“, det Sprog i hvilket han havde hvistet til Frida: „Jeg elsker Dig!“

Det var hans Modersmaal! Det var Dansk!

Den der har opholdt sig meget blandt Fremmede, den der i flere Aar ikke har hørt sit Modersmaal, kan forstaa den vemodige Følelse, der nu greb

Sømanden, da han saa nær ved sig og dog saa fjernt hørte det danske Sprog baaren til ham paa Sangens lette Toner.

Paa Dækket stod, i Nærheden af de syngende Passagerer, en kvindelig og en mandlig Skikkelse, af hvilke dog den Sidste, saavidt Christian kunde skimte, maatte være en ældre Mand.

Nu vendte hun Ansigtet om mod Fyret.

Christian soer forbauset tilbage, medens han dog vedblev at rette Rikkerten ud mod Skibet.

— Frida! Frida! udbrød han. Ja, det er hende! Frida!

Den kvindelige Skikkelse havde vendt sig om igjen og Christian kunde ikke mere se hendes Ansigt.

— Frida! min Kjærlighed, min Lykke! udbrød han, idet han udbredte Armene mod Skibet, der mere og mere forsvandt for hans Blik.

Længe, længe stod han og stirrede ud over Havet, da vaagnede han op som af en Drøm.

— Jeg Daare! mumlede han. Jeg seer nok Drømmesyner! Selv om det var Frida, saa var det jo ikke min Frida, ikke min Kjærlighed og Fryd, men kun en troløs Kvinde.

Han gik atter ind og satte sig ved sit lille Bord, for at læse i en Bog.

Han havde dog ikke siddet saa rolig, naar han bestemt havde vidst hvem den kvindelige Skikkelse

var og hvad der havde bragt hende til at forlade sit Fædreland.

Syvende Kapitel.

Paa Udvandrerflobet.

Har Du, kjære Læser, nogensinde været nede ved Havnen, naar et Udvandrerflob er i Færd med at lette Anker, da har Du vist ogsaa, selv om Du ikke kjendte en Gæste blandt de Mange, der vare ved at forlade Hjemmet, følt en vis Bemod? Det er ved Tanken om, at kun de Færreste af dem, der i en anden Verdensdel søger Lykken, finder den.

En Moder siger Farvel til sin Søn, en Forlovet kan neppe løsrive sig af sin Hjertenskjærs Favns; Nogle søge at være glade, men man ser tydeligt, at Glæden er forstilt. Taarer rinde, Afskedskys veksles og Skibet glider ud af Havnen, Rommetørklæderne vifte, Hattene svinges og de Ombordværende kaste endnu et sidste Blik ind mod den hjemlige Kyst.

Saaledes var det Billede der frembød sig for Fridas Blik, da hun ved Palles Side forlod Havnen.

Nu var hun paa Veien til sin Elskede, sin Christian!

Hun havde Ingen, der fulgte hende til Skibet, Ingen, der tilbiftede hende Lykke paa Reisen, Ingen, der med taarevædede Dine stirrede efter hende.

Hun havde ingen Venner, ingen Familie, Ingen, der bekymrede sig om hende; den Eneste, der mente hende det godt, var den gamle Baadsmand.

I de første Dage efter Afreisen led Frida meget af Søsygen og maatte opholde sig det meste af Tiden i Kabytten.

Først da dette Onde begyndte at forlade hende, vaagnede hun af den Mandssløvhed, der havde bemægtiget sig hende.

Den Aften, da Skibet seilede forbi Fyrtaarnet, hvor Christian opholdt sig, var det for første Gang i længere Tid stille Veir og Frida indaandede med Begærlighed den kjølige Aftenluft.

Og da Matten tændte sine blege Kjærter, stod hun der endnu og lyttede til de unge Menneskers Sang.

Idet hun vendte sig om, faldt hendes Blik paa Taarnet.

Hun spurgte Palle om det laa midt ude i Søen.

— Ja, lød hans Svar; der er stundom hele Uger at Fyrvægteren ikke sætter Foden paa Landjorden.

— Boer der da et Menneske der, midt ude paa Søen?

— Ja; kan De ikke se den Skikkelse oppe ved Fyret, det er Bægteren.

Frida saae op; men hun kjendte ikke denne Skikkelse; hun vidste ikke hvor nær hun var sin Elskede.

Alt som Skibet fjernede sig, troede hun at nærme sig Maalet for hendes Længsler, Haab og Glæde, ham, hun havde begrædt og anseet for død, ham skulde hun nu gjense.

Hver Dag, ja næsten hver Time, spurgte hun Balle, om der endnu var langt til New-York.

Hun talte Minutterne; hvert Gran der forløb af Tiden, bragte hende jo nærmere til sin Elskede.

Balle havde taget Tjeneste ombord paa Skibet som Matros, da den gamle Søgut ikke kunde finde sig i Uvirkksomhed.

Ombord paa et Udvandrerfskib er Kaptainen en Konge; han er den Enhver maa lystre.

Kaptain Herbet paa „Hvalfisken“, som Udvandrerfskibet hed, var en lille, undersætsig Mand og en frygtelig Despot.

Han brugte Lampen langt bedre end Kompasset, havde langt hyppigere Komflasken end Roret i Haanden, drak som en Børstenbinder og røg som en Tyrk.

Han levede stadig i den salige Tro, at hans

Folk vilde gjøre Mytteri og han taalte derfor ikke, at Nogen af dem formeget stak Hovederne sammen.

Balle var snart bleven meget afholdt af Kammeraterne, men kun lidet af Kaptainen.

En Dag var Kaptainen ifærd med at prygle en lille Kabysdreng.

Balle rev hurtigt Drengen bort fra den vrede Tyran og sagde, idet han vendte Ryggen til:

— Har Kaptainen Lyst til at slaa, saa slaa en gammel Søulk, der ikke falder for første Slag, men Drengen skal De, spille mine Topseil, lade i Fred.

Da endel af Passagererne vare tilstede, maatte Kaptainen give Slip paa Drengen, men fra den Dag havde han et godt Die med Balle.

Dg desværre skulde han snart finde Leilighed til at hævne sig paa ham.

Det var en mørk Novemberaften.

Havet hævede sig i taarnhøie Bølger og slyngede „Hvalfisken“ op og ned paa det oprørte Hav.

Frida laa paa Gulvet i Kabytten og bad.

Passagerernes Skrig blandede sig nu med Kaptainens Kommandoraab.

Naar af og til et knittrende Lyn oplyste Havet, skimtede man Kysten i nogen Afstand.

Det var et meget farligt Sted man befandt sig paa, man krydsede mellem Sandbanker og Rev, her hvert Dieblif truede Skibet med Undergang.

Gamle Balle stod i Agterstovnen og syntes med en urolig Uengstelse at iagttage Skibets Retning.

Han nærmede sig Styrmanden og kiggede over hans Skulder paa Kompasset.

— Pas paa, udbrød han pludselig; vi er paa et meget farligt Sted; en Streg nordligere . . .

— Hvad Djævelen kommer det Dig ved, gamle Brumbasse! Pas Du dine Sager, jeg skal nok sørge for mig selv, svarede Styrmanden, der øiensynlig var i et daarligt Lune.

Balle brummede Noget, som Styrmanden ikke kunde høre, forblev staaende og vedblev rolig:

— Djævelbroen er et farligt Sted; der har mere end en rask Søgut luffet sit Die for bestandig. Pas nu paa!

Styrmanden lod sig ikke forstyrre, han vedblev rolig at styre sin egen Kurs.

Pludselig hørtes en hvislende Lyd og et Stød, som om Skibet var stødt paa en Sandbanke.

Balle kastede sig over Styrmanden, som fløi til Siden ved dette uventede Overfald.

— Nu er det maaske alt forsilde! udbrød Balle. Hurtigt søgte han at vende Skibet.

Det lystrede virkelig Koret og gif over det farlige Sted.

I det samme kom Kaptainen henimod Balle.

— Styrmand! raabte han. Hvorfor Pokker

lystrer De ikke min Befaling? . . . Hvad er dette?
Hvorledes kommer Du ved Roret, gamle Uk?

— Ved at tage det ud af min Haand, ved et voldeligt Overfald! sagde Styrmanden, der atter var kommen paa Benene.

— Jeg frelste kun Skibet fra Undergang og 200 Mennesker fra den visse Død, Herr Kaptain! svarede Balle.

— Det vil blive Dig en slem Spøg, Gamle, var Kaptainens Svar; Du har begaaet Mytteri og imorgen vil Du blive dømt. Halloh, der forude!

Et Par Matroser ilede til og fik Ordre til at lægge Balle i Lænker og føre ham ned i Kabhytten.

Denne gjorde ingen Modstand, men saae med et mørkt Blik ud over de oprørte Elementer.

Den næste Dag var det atter klart og lyst Veir. Udvandrer-skibets Passagerer vovede sig atter op paa Dækket, blege og afkræftede af den foregaaende Dags Angst og Søjge.

Paa Dækket foregik imidlertid en eiendommelig Scene.

Kaptainen holdt Ret, han selv var den øverste

Dommer og Anklagen var rettet mod den gamle Sømand, som de Alle holdt saameget af.

Han stod med Læner om Hænderne og vendte Skraaen i Munden med en bister Mine.

— Din Anklage, Balle, sagde Kaptainen med et ondskabsfuldt Udtryk i Ansigtet, lyder paa, at Du har forsøgt Mytteri iblandt Mandskabet og at Du selv, formodentlig til en Begyndelse, har frataget Styrmanden Koret.

— Jeg har gjort hvad Enhver vilde have gjort, der heller vilde offre sit eget Liv end være Bidne til saa Manges Død og Ulykke! Alle dem, der nu staa her, vilde have lagt paa Havets Bund, naar ikke jeg havde grebet Koret.

Med disse Ord pegede han paa Udvandrerne, der syntes at føle Medlidenhed med den gamle Matros.

— Træd frem, Styrmand! vedblev Kaptainen. Sværg ved denne hellige Bog, Biblen, at denne Matros har stødt Dig bort fra Koret og selv grebet det, uden at der var nogen overhængende Fare, der kunde foranledige dette.

— Det sværger jeg!

— Altsaa aabenbart Mytteri; saa veed Du og, Balle, at Du har dit Liv forbrudt! At det var for at frelse de mange Menneskers Liv, er kun en pæn Undskyldning. Jeg vil dog have Medlidenhed med Dig, Du skal ikke dø, men sættes

ned paa en Flaade, medgives nogle Levnetsmidler og overlades til din egen Skæbne. Tømmermand, flaa i en Fart nogle Brædder sammen!

De Omkringstaaende rykkede tættere hen til Kaptainen og deres Mishagsyttringer bleve mere lydelige.

Ogsaa Mandskabet syntes at ville komme Balle tilhjælp, men ved Kaptainens Side laa to Pistoler parate til at skyde den Første ned, der vovede at gjøre Modstand, den Første, der vilde hjælpe den gamle Matros.

— Opfyld mig da kun en Bøn, Herr Kaptain, lad mig tale med den unge Pige, som jeg har lovet at ledsage til Amerika? bad Balle.

— Lad det saa gaa i en Fart! brummede Tyranen.

Frida blev hentet og Balle fortalte hende med saa Ord hvorledes Alt var gaaet til.

— Men desværre, sluttede han; er Kaptainen her den Overstbefalende og jeg har forbrudt mig mod vore Love. Den Gamle deroppe veed, at jeg ikke gjorde det i nogen ond Mening og det er min Trøst; jeg maa finde mig i min Skæbne.

— Men hvad skal der blive af mig? udbrød Frida.

— Dig vil disse vore Venner nok være gode imod. Jeg har lovet at ledsage hende til sin Kjæreste i New-York, men nu maa J opfylde mit

Løste; det var Tanken paa Eder, der fik mig til at overfalde vor Styrmand.

— Er der Ingen, der kan frelse Dem, Balle? Jeg vil paa mine Knæ tigge derom og man maa opfylde min Bøn!

— Nei, saa kjender Du ikke Kaptain Herbert; heller Ingen maa for min Skyld tigge og bede om Naade!

— De maa ikke forlade mig, Balle! D, atter skal Ulykken ramme mig og dem jeg har kjær!

Hun skjulte Hovedet i Hænderne og græd.

— Slip mig, Frida, nu er Tømmermanden færdig, sagde Balle roligt. Hils Christian; nu har Du jo Adressen; hils ham og siig at jeg er saa glad, fordi jeg har faaet Lov af Storadmiralen til at føre Eder sammen.

En dump Mumlen lod sig høre mellem Mandskabet, men de vare for vante til Lydighed til at de kunde bryde denne Lænte.

Balle gik ned paa den lille Flaade, som blev sat i Vandet.

Endnu engang talte han nogle trøstende Ord til den hulkende Frida og Skibet fjernede sig hurtigt fra Flaaden.

Et Forbittrelsesfrig undslap Mandskabet; men før det kunde komme til Udbrud brølede Kaptainen:

— Saaledes behandles Enhver, der vover at

trodsse mig. Enhver Mand gaar nu tilbage til sin Post.

Mefaniff adlød de.

Derpaa vendte han sig til Passagererne og raabte:

— Enhver af Eder, der søger at gjøre Mytteri, lider samme Straf som en af mine Matroser.

Han sparkede til Frida, der var sunken ned paa Dækket, og sagde:

— Du burde have fulgt din Fader eller Onkel hvad han er!... Na, hent mig en Pøs Vand!... Nei, det behøves ikke! Her har vi Frøkenen!

Frida slog Dinene op.

— Gaa nu ned i Kabytten og vis Dig ikke mere her paa Dækket før vi naae vort Bestemmelsessted, hvis ikke Du vil smage min Tamp! brølede han.

Frida rejste sig og vaskede ned ad den steile Trappe. Hun faldt og forsløg sig saa flømt, at hun nødtes at forblive nede i Kabytten Resten af Rejsen.

Ude af Die, ude af Sind!

De andre Passagerer glemte hende derved og da hun endelig landede i New-York, stod hun ene og forladt i det fremmede Land.

Men hun havde saa ofte ladet Balle beskrive sig dette Sted, at hun godt kunde orientere sig.

Frida stod nu udenfor det Sted, der indesluttede al hendes Kjærlighed, al hendes Lykke.

Efter en lang og besværlig Reise, efter udstandne Sorger og Lidelser, stod hun udenfor hans Hjem, den Eneste, hun havde tilbage i Verden, der vilde elske hende, den Eneste af Alle dem hun havde havt kjær; men han var ogsaa den, hun ønskede mest af Alle at beholde.

Nu skulde trofast Kjærlighed belønnes, de smukkeste Drømme virkeliggøres, de udstandne Sorger glemmes; her var hendes elskede Christians Bopæl; om et Dieblif, naar hun havde fortalt ham Alt, forklaret ham Alt, da vilde hun atter hvile ved hans Bryst og atter stirre ham ind i de milde blaa Dine.

Hun havde ikke følt sig saa glad i mange Aar.

Hun maatte standse lidt, som for at berolige sit bankende Hjerte.

Hun trak i Klokkestrengen med skælvende Haand.

En ældre Kone luffede Døren op.

— Boer her ikke en Sømand, ved Navn Christian Bek? spurgte Frida.

— Jo, han har boet her, men nu er han reist.

— Reist! gjentog Frida forskrækket. Hvorhen?

— Det maa Vorherre vide og ikke jeg; jeg spurgte ham, naar han kom tilbage, og da svarede han: Aldrig!

— Aldrig! mumlede Frida tilintetgjort.

Den stakkels Pige blev dødsfyg ved denne Efterretning. Saa nær ved Lykkens og Længselens Maal blev hun skuffet.

Flere danske Indbyggere i Byen toge sig af hende, da de erfarede hendes sørgelige Historie og Christian blev eftersøgt gennem Aviserne, uden at dette dog kom ham for Die.

Da hun atter begyndte at komme sig, forsynede de hende med Arbeide og trøstede hende saa godt de formaaede.

Hun blev boende i det Sted, hvor hendes Elskede havde boet.

En halv vanvittig, vemodig Stemning lagde sig over Fridas Sind. Flittig og arbeidsom var hun som altid, men det var som om Tanke og Arbeide ikke fulgtes ad. Talte man til hende svarede hun: „Han kommer nok, han kommer nok!“ og da først foer hun op som af en Drøm.

Hendes Længsel, hendes Tanke, hendes Higen var stadig rettet paa ham; taalmodig og stille ventede hun ham, han vilde nok komme tilbage.

Dette syntes dog ikke at skulle blive Tilfældet.

Der gif Dage, der gif Uger, der gif Maaneder og Aar; Ingen saae Noget til ham, Ingen hørte Noget fra ham, men Frida blev fast i sin Tro, hun haabede og ventede:

— Han kommer nok!

Attende Kapitel.

Et Overfald.

I Nærheden af Grev Vehrenskjolds Landsted laa et Værtshus ved Navn: „Det fromme Lam“.

En Aften i Høsten sad her endel franske Bønder. Vinen perlede i Glasene og Ansigterne blusfede, medens de hæftigt gestikulerede med Armene.

Der maatte være Noget, der særdeles lagde Beslag paa deres Tale og Tanker.

Dette var ogsaa Tilfældet.

Paa den Tid, vor Fortælling foregaaer, havde Napoleon den Tredie bestegyet Frankrigs Trone som Keiser.

Uden Borgerkrig, uden Blodsudgydelse var det ved et Statskup lykkedes ham fra Præsident at svinge sig op til denne Værdighed.

Men uagtet over et halvt Aar var forløbet, var der dog enkelte Agenter, der til Fordel for en af de andre Tronberettigede eller Republikken søgte at ophidse Landbefolkningen til at gjøre Opstand.

Det var herom Bøndernes Tale dreiede sig.

En af dem, en høi, kraftig Bonde, satte Glasjet haardt i Bordet og raabte:

— Nei, vi vil ikke afkaste Aaget, vi har intet Aag at afkaste; vi har langt mere Fordel af at der

er En, der siger hvor Skabet skal staa, end at der er en Snes Stykker om Styrelsen, thi da gaaer det til som naar to Dyr ikke vil gaa i Spænd sammen, den Ene gaaer frem og den Anden tilbage og lige langt komme vi. Vi ere frie Bønder i et Keiserrige, saa Pokker med dem der vil have en Republik. Mange Kofke svier Grøden og derfor vil vi kun have een; men ned med de Hallunker, der søge at forstyrre vor rolige Tilværelse! Uenighed fører til Broderkrig, men Enighed til Lykke for et Lands Indvaanere. Leve Keiser Napoleon og alle dem, der vil bringe den simple Mand Belsignelse under hans Regjering!

Et høit Leve for Keiseren rungede gennem „Det fromme Lam“.

— Du taler som en Præst, Pjerre! sagde en Anden. Du mangler blot Bibekraven.

— Lad mig da faae Lov til at tale ud; idag eller rettere sagt inat kommer hertil en af disse Spidsbuber, der tale og præke Oprør; hvorledes skal vi modtage ham?

— Med disse her, sagde de Andre, idet de viiste deres knyttede Næver.

— Nuvel, Kammerater, det har jeg ogsaa tænkt mig; men vi maa bære os siffigt ad, for at ikke Mairen senere skal tage os ved Bingenenene. Jeg hørte at han idag i Kroen fortalte en Kammerat,

at han skulde hertil; men da Veien hernede ved Møllen deler sig i tre Stier, er det ikke godt at vælge den rette. Jeg har tænkt mig, at vi deler os i tre Partier, saa maa da en af dem faae Fingre i ham og saa giver vi ham en ordentlig Overhaling.

— Javel! udbrød de andre Bønder og brøde strax op, efter endnu engang at have tømt Glasjene.

Kort efter tabte deres tunge Trin sig paa Veien og i „Det fromme Lam“ blev Alt igjen tyst og stille.

Skumringen havde helt tilsløret Hulveien, da Bønderne kom til deres Bestemmelsessted, hvor de i tre smaa Afdelinger holdt sig skjult.

— Den, der nu faaer Fingre i ham, sagde Pjerre, maa udstøde et Skrig, saa at vi Andre ogsaa kan komme til at tale et Ord med.

— Hvorledes seer Fyren ud? spurgte en af de Andre.

— Hverken som mig eller Dig, men som en rigtig Modejunker.

De skiltes nu og i en halv Time afbrød ingen usædvanlig Lyd Stilheden.

Da hørtes Fodtrin og man kunde skimte en Skikkelse, der kom hen ad Veien.

De to Bønder, som modtog ham og kastede dem over ham, havde forsynet sig med tykke Stofke.

Man hørte nu nogle Skrig og derpaa blev Alt igjen stille.

De andre Kammerater kom nu til.

— J har da ikke slaaet ham ihjel? udbrød Pjerre; thi det var ikke Meningen.

Han lagde sig paa Knæ for at undersøge den Saaredes Tilstand.

Bludselig foer han op med en hæftig Ed.

— Ved alle Helgene, det er jo ikke ham, det er slet ikke Urostifteren, men en skikkelig Mordbo, som jeg ogsaa idag saa i Kroen. Det kan blive os en dyr Spøg.

Bønderne saa raadvilde paa hinanden. Tanken om, at de næsten havde begaaet et Mord, gjorde dem ædru.

— Hvad skal vi da gjøre? raabte de.

— J kan bære ham hjem til mig, sagde Pjerre; jeg er ikke gift og der er altsaa Ingen, der kan forraade os. Vi maa da pleie ham paa det Omhyggeligste og naar han saa igjen kommer sig, lægge vi en kjon Sum sammen og giver ham som Tærepenge, thi det holder den Sort Folk af, og saa beder vi ham paa en pæn Maade om ikke at tale til Mairen om det Passerede og forestiller ham da hvorledes Alt er gaaet til.

Bønderne bar nu omhyggelig den saarede, bevidstløse unge Mand hen til Pjerres Hytte.

De nys saa fløiende Bønder vare nu blevne alvorlige og tause.

Den unge Mand var Albert Jul.

Det var lykkedes ham at følge Nannas Spor.

I hver Kro han kom til, fortalte man, at en ældre Mand, ifølge med en ung Dame, der græd og jamrede sig, havde opholdt sig der.

Albert var i en forvirret, ophidset Sindstemning.

Hvem havde bortført Nanna?

Og hvorfor?

Han maatte have Bished i denne Sag, selv om det blev den sørgeligste, og i det Tilfælde, at denne var saaledes, at han ikke formaaede at bære den, vilde han jage sig en Kugle for Panden.

Han troede nu samme Aften at naae sit Bestemmelsessted, da Bønderne overfaldt ham.

Der hengik nogle Dage, i hvilke Albert stod ved Indgangen til Dødens Port.

Men han syntes dog ikke endnu at være bestemt til at forlade dette Liv.

Bønderne pleiede ham paa det Omhyggeligste, da de frygtede for at han skulde dø.

Albert vaagnede af sine Feberfantasier en Eftermiddag. Forbausset og forundret saa han sig om, idet han søgte at forklare sig, hvorledes han var kommet her.

Han vilde hæve sin Arm, men han formaaede

det ikke; han var saa afkræftet, at han var som lam over hele Legemet.

Hovedet formaaede han dog at dreie og da aabnede sig et skjønt Panorama for hans Blik.

Det var Solskin. Ligeledes hans Vindue kunde han over en lav Hæf se ind i en smuk Have.

De duftende Roser, de skjønnne Jasminer og de mørkegrønne Cypresser snoede sig mellem hinanden og Smaafuglenes Kviddren naaede hans Dre.

Det var saa skjønt og smukt, ret et Billede for hans poetiske Fantasi, og midt imellem Roserne og Jasminerne sad en ung Pige med Hovedet støttet i Haanden.

Hun vendte Ryggen til ham; en rig Fylde af blonde Loffer bølgede ned ad hendes Nakke.

Det var hende, det var Nanna, hans Elskede.

Nu vendte hun det skjønnne Ansigt om imod ham.

Ja, det var virkelig hende.

Saa nær og dog saa fjern; thi han formaaede ikke at røre et Lem, han formaaede ikke at give sin Nærværelse tilkjende.

En gammel Mand kom nu tilsyne.

Han stod i nogen Afstand fra hende og betragtede hende.

Da hun fik Die paa ham, reiste hun sig, gik hen til ham, lagde sin Arm om hans Hals og kysede ham. ■

Han flappede hende paa Kinden og kjærtegnede hende.

Albert lukkede Dinene, som om han ikke vilde se dette Syn.

Hvem var denne Mand og i hvad Forhold stod han til Nanna?

Var det en Slægtning af hende, var hun pludselig bleven rig, eller var det Hele kun et Gjøglebillede, et Foster af hans Fantasi?

Disse Tanker gjennemkrydsede Digterens Hoved; han vilde reise sig med en Kraftanstrengelse, men han faldt tilbage paa Buderne.

Efter Moses Afreise kæmpede atter Had og Kjærlighed i Grev Ehrenskjolds Hjerte; Kjærlighed til Nanna, Hadet til hendes Fader.

Da Nanna kom sig og, iført den lette hvide Dragt, som han havde foræret hende, svævede hen ad den lille Gaves Allee, da kunde han ikke faae i Tanke at tilføie denne lille Sylfide noget Ondt.

Da kunde han ikke nære, ikke vedligeholde Hadets Gnist, Hævnens Ild, der ellers bruste i hans Hjerte, da slukkedes det af hendes blide Blik.

Da ønskede han i sit stille Sind, da bad han i sit Hjertes Jnderste om, at Moses aldrig maatte komme tilbage, aldrig mere maatte krydse hans Veie.

Nanna fandt sig i sin Skæbne, som en jaget Fugl, der har fundet et Ly, men dog længes tilbage til Neden.

Den gamle Mand var jo saa god og kjærlig imod hende, Alt var saa skjønt og smukt og dog savnede hun sin Albert, sin Lykke!

Hun troede at Moses havde bedraget hende, da han fortalte at Greven vilde hævne sig paa hende, hun troede snarere hans første Fortælling, at denne Mand var hendes Onkel, thi han syntes jo at være saa kjærlig og omhyggelig for hende; da hun var syg sad han jo hele Dagen ved hendes Side.

Og den mørke, skumle Mand, der havde ledsaget hende, der havde været saa ond imod hende, ham for hvem hun havde frygtet, han lod sig ikke mere tilsyne.

Hun forstod nu alt flere Ord af den gamle Mand's Tale og hun haabede at den Dag snart vilde komme, da hun kunde forklare ham, at hun havde en Hjertenskjer i det kolde Norden, som maatte være bekymret og urolig for hende. Hun havde selv skrevet et Brev til Albert.

Hun ventede snart Svar fra ham og hendes barnlige Tillid og Naivitet, hendes Tiltro til Alt

og Alle var, trods alle de Lidelser hun havde gennemgaaet, tildels uberørt. Hun kunde, som et Barn, glæde sig over de skønne Blomster, over Fuglens Sang, over den henrivende Udsigt.

En Dag, da Grev Ehrenskjold forærede hende en yndig Blomst, tog hun ham om Halsen og kysede ham; hun fandt det ganske naturligt og gjentog det hver Dag.

Men paa Greven gjorde det et mægtigt Indtryk.

Hvilken Magt ligger der ikke ogsaa i en Kvindes Kys!

En Kvindes Kys har begejstret til de største Heltegjerninger, en Kvindes Kys har ledet mere end en Mand til Hæder og Ære, men en Kvindes Kys har ogsaa ledet mere end en Mand til Skændsel og Bancere.

En Kvindes Kys, en ung smuk Piges foralrøde Læber, havde besejret alt det Onde i Grevens Bryst, i det mindste for Diebliffet.

Siden Amandas Død havde han kun tænkt paa den mørke Dæmon i Livet, Hadet; nu tænkte han kun paa den venlige Alf, Kjærlighed.

Han vilde ikke mere vakle, ikke mere tvivle, ikke mere tænke paa Baron Søderborg; han vilde skænke al sin Formue til et Kloster, naar han maatte blive fritaget for sit Løfte, fritaget for sin Hævn, naar han blot aldrig mere maatte træffe Moses, men leve i stille Glæde med denne sin Datter.

Banvittig, som han havde været i sit Qad, var han ogsaa i sin Kjærlighed.

Han elskede Nanna, som en Fader kan elske sit eneste Barn; hendes Smil var hans Glæde, hendes Taarer hans Sorg; men hendes Taarer formaaede han ikke at forklare, han syntes at hun havde det saa godt, han gjorde jo Alt for at se hende tilfreds.

Saaledes hengik der en fjorten Dages Tid.

En Aften dovede Nanna sig udenfor den lille Have; hun vilde give en Fersten til en lille Bondepige, der løb ude paa Veien.

Idet hun vilde vende om, udstødte hun et Glædeskrig.

I en Havestol sad Albert jo udenfor den simple Bondehytte.

Hun fløi hen til ham og laa i samme Dieblif i hans Favn.

— Min Albert!

— Min Nanna!

Der forløb nogle Dieblifke, i hvilke der ikke lød noget Ord; Glæden var for overvældende, Genrykkelsen for stor.

Hans blege Kinder farvedes af en fin Rødme, hans svage Arm trykkede hende fastere til Hjertet, som om han ikke vilde slippe hende. Han stirrede hende ind i Øinene. Jo, de havde endnu deres barnlige Ufskyldighed og Renhed.

Længe, længe varede det, før de gjensidig kunde forklare hinanden hvad der var hændet dem; dog al Forklaring var jo overflødig. Gud havde ledet det til det Bedste for dem; de sad ved hinandens Side og havde fundet hinanden igjen, fundet hiaanden i Kjærlighed.

Bag dem stod Grev Ehrenskjold skjult og betragtede dem. Hans Ansigt var alvorligt og koldt.

Ånede den gamle Mand i hvad Forhold de to unge Mennesker stod til hinanden?

— Naar jeg bliver fuldstændig helbredet, sagde Albert; saa kommer jeg over og taler med din Onkel, og haaber da at han giver os sin Belsignelse.

— O ja, han vil nok være god imod os, naar Du forklarer ham, hvormange Lidelser vi have gennemgaaet.

— Og nu Farvel for idag, min Nanna; imorgen sees vi igjen.

— Farvel, min elskede Ben!

Saaledes hengled nogle Dage i stille Fryd for de Elskende, der hver Dag mødtes og havde tusinde Ting at fortælle hinanden.

Grev Ehrenskjold var stedse et skjult Vidne til deres Lykke. Imellem de tætteste Buske fulgte hans lurende Øine dem.

En Dag gled et veltilfreds Udtryk over hans Ansigt.

Han havde fattet en Plan, som han maatte udføre.

Og hver Dag saae man den Gamle i sin Have øve sig i at skyde med en Pistol, medens Nanna var hos sin Albert.

Han sagde Intet til hende, søgte ikke ved en Mine at tilkjendegive, at han var vidende om deres Sammenkomster.

Tiende Kapitel.

Duellen.

Albert var nu fuldstændig helbredet.

Pjerre havde hos de andre Bønder indsamlet en større Sum Benge, som han vilde overrække Digteren, for at denne ikke skulde røbe deres Ugjerning imod ham.

Da han skulde udføre denne Mission, sagde han til Albert:

— De veed jo nok, unge Mand, at det ikke var med vor gode Willie, at vi overfaldt Dem; men naar Binen gaaer ind, gaaer Fornuften ud; De kan jo nok indse, at dersom Mairen fik Nys

om Sagen, tog han og puttede os Alle i Gullet; at overfalde en Reifarende Udlænding er at krænke Gæstfriheden paa det Høieste. Vi ere jo ellers fredelige Bønder, der ikke tidligere har havt Noget med Gensdarmene at bestille og vil derfor nødig i Fidtefadet, derfor har jeg nu søgt at bilægge Sagen i Mindelighed.

— Lad os ikke tale mere om den Sag, sagde Albert med et Smil; Gud har jo ledet Alt til min Lykke. Dersom De ikke havde slaaet mig halvt ihjel, havde jeg maaste ikke fundet min Elskede; De var altsaa kun et Bærktøi i Skæbnens Haand.

— Da De, unge Mand, vedblev Pierre, nu i lang Tid har været ude af Stand til at erhverve Dem Noget, maa De da i det mindste modtage en Skadeserstatning af os.

Med disse Ord rakte han Digteren den vel-fyldte Børs.

Albert vilde dog ikke modtage denne.

— Nei, behold De Deres Penge eller giv dem til den der trænger haardere end jeg; jeg har jo desuden i lang Tid nydt Gæstfrihed og den omhyggeligste Pleie i Deres Hus.

— Det skyldte vi Dem; tag nu mod Pengene, det er Deres.

— Nei, giv dem til de Fattige.

Albert vilde ikke modtage dem og Pierre vilde

ikke have dem, men omsider maatte Bonden tage dem tilbage igjen for at give dem til de Trængende.

Kort efter at Pjerre havde forladt Digteren, kom Nanna ned i Haven.

Atter sad de en Stund Haand i Haand, Mund mod Mund og nød Gjensynets Glæde og Diebliffets Lykke.

Det faldt hende saa tungt at skilles fra ham iaften, ret som om hun frygtede for at man atter ville skille dem ad.

Men endelig løsrev hun sig af hans Favn og skyndte sig over i sin egen Have.

Kort efter at hun var gaaet traadte en gammel, hvidhaaret og hvidskægget Mand ind af Havedøren.

Han hilste høfligt paa Digteren og bad ham paa Tydsk om et Diebliffs Samtale.

— De elsker den unge Dame, som opholder sig i mit Hus? begyndte den Gamle i en streng Tone.

— Ja, jeg maa indrømme, at Deres Niece er min Forlovede, saafremt De, hvad jeg antager, er den gamle Herre, som er Eier af den lille Villa, der ligger derovre.

— Hun er ikke i Familie med mig, som jeg strax skal forklare Dem; hun er Datter af en Skurk, der engang berøvede mig min jordiske Glæde; ganske vist en uægte Datter; men jeg har nu taget hans bedste Akenodie, som han engang tog mit.

— Hvad vover De at sige? udbrød Digteren. Stulde min Elskede have en Skurk til Fader?

— Desværre ja, det er jo ikke altid at Barnet ligner sine Forældre; Deres Forlovede lader til at være en meget elskværdig ung Dame. Da jeg saae hende, udslettede hun strax den Hævnens Ild, som i 30 Aar havde gæret i mit Hjerte, som havde suset i mit Hoved og rullet gennem mine Aarer, da glemte jeg Alt, hvad jeg havde lovet mine Helgener, da vilde jeg kun have at hun skulde blive hos mig og oplive mit Livs Aften, da opgav jeg et Maal, hvorpaa jeg havde offret saameget, hvorfor min Tjener havde maattet reise mange, mange hundrede Mile. Det varede dog kun faa Dage, da modtog jeg fra hendes Fader . . .

— Lever da hendes Fader? afbrød Digteren ham hurtigt.

— Ja, Grosferer Dam eller Baron Søderborg lever.

— Grosferer Dam, Nannas Fader! gjentog Digteren. Nei, det er umuligt! . . . Men han er jo død!

— Nei, han lever, og hvis De, som det paa Deres stærke Bevægelse lader til, kjender ham nøiere, kunde det maaske interessere Dem at læse dette Brev.

Med disse Ord rakte han Albert Brevet, der

af Grosserer Dam var sendt til Brev Ehrenskjold, for at forklare denne Tjeneren Jans Død.

Albert læste det med et Udtryk af den største Forbauselse.

Da han var tilende hermed, sagde Breven:

— Dette Brev vækkede igjen Alt hvad der slumrede i mit Bryst, ringede med Stormfloffen for Hadets Furier. Min Tjener Moses er draget ud for at bringe Skurken hertil, for at han kan fryde sig ved de Lidelser, hans Datter maatte gennemgaa, for at han selv skulde vride sig som en Orm for mine Fødder. Men Mennesket er nu engang en Boldt af Luner; da Moses først var reist, da den unge Pige begyndte at smile til mig, at kjærtegne mit gamle Skrog, da var det som om Solens klare Skin havde borttøet Isen om mine Følelser, da fortrød jeg atter hvad jeg havde gjort og nu beder jeg kun til den hellige Moder om, at Moses aldrig maa komme tilbage, at aldrig mine og Skurkens Veie maa krydses, men at jeg i uforstyrret Fred og i stille No maatte fryde mig ved denne unge Pige, der som min Datter skulde elske mig og oplive mig. Dog en Dag opdagede jeg Dem og et eneste Blik forraadte mig, at De havde lovet hinanden, hvad man kan love den, man vil blive tro i Liv og Død. Men jeg vil ikke miste min Datter, jeg vil ikke berøves min sidste Fryd, jeg vil heller ikke dele med Dem, jeg vil have hende

helt eller Intet; delte vi var jeg bange for at De fik Broderparten. Der er kun een Maade, hvorpaa vi kan opnaae dette Resultat, det er ved en Duel; en af os bliver paa Stedet og den Anden beholder den unge Pige. Vil De gaa ind paa dette Arrangement?

Albert sad med stirrende Blik; han fulgte neppe Grevens Tale; hans Tanker havde fæstet sig paa et bestemt Punkt: at Manna var en uægte Datter af Grosserer Dam.

Grev Ehrenskjold trak to Pistoler frem og vedblev:

— Jeg har forberedt Alt, Sagen kan afgjøres endnu i aften. Et Stykke herfra ligger en lille tæt Skov; vi tælle tyve Skridts Afstand. Jeg vil dog være langmodig og lade Dem skyde først. Er De villig til at følge mig?

Albert stirrede med et forvildet Udtryk paa Greven; hans Haand foer over Panden, som om han vilde overbevise sig om, at han ikke befandt sig under Indtrykket af en Drøm.

— Betænk De Dem, har De ikke Mod til for Deres Elskedes Skyld at duellere med en Olding?

— Lad hende selv afgjøre sin Skæbne, svarede Albert; foretrækker hun at blive hos Dem, da skal jeg strax forlade dette Sted; vil De derimod tvinge

hende med Magt dertil, da vil jeg befri hende for Dem, selv om det skal koste mit Liv.

— Bliver da ikke Forholdet ganske det samme? Jeg vil ikke give Afkald paa hende, selv om hun elsker Dem aldrig saa høit; men jeg vil gjøre et forsonende Skridt, jeg vil lade Skæbnen dømme imellem os. Ingen, selv ikke hun, maa erfare, at den ene af os er et Lig; dersom jeg bliver den Uheldige, da finder man hos mig et Brev, hvori jeg fortæller, at jeg frivillig har gjort Ende paa mit Liv; segner De for mit Skud, da siger jeg, at De pludselig er flygtet herfra og sørger for at skjule Liget. Men endnu Et, et Saar er ikke tilstrækkeligt, En af os maa blive paa Stedet, En af os maa krympe sig i Dødens Favn. Alt er saa omhyggeligt overveiet og gjennemtænkt. Sekundanter behøve vi ikke, thi vi vil jo ingen Vidner have og inden Maanen hæver sit spodske Ansyn vil En af os være Stavnespøde.

Albert reiste sig, greb Grevens Arm og sagde:

— Lad os da skynde os!

Et Par Bønder mødte de forunderlige Skikkelser. Den gamle hvidhaarede Greve med sit af Banvid fortrukne Ansyn og Digterens blege, af Febersved bedækkede Ansigt.

Alberts Fod vandlede, hans Haand skælvede, han havde faaet et Tilbagefald af Saarseberen

og dog gif han for at afgjøre sin Skæbne ved en Duel.

Men Bønderne bemærkede ikke de to Pistoler som den gamle Greve holdt i Haanden. De saae kun de to Mænd forsvinde bag nogle Buske og tænkte ikke videre over dette Møde.

Uden at verle et Ord ankam Greven og Albert til Skoven, der laa et langt Stykke udenfor den lille By.

Alt var tyyst og stille. Aftendæmringen udbredte sit lette Skær over Trærnes Kroner.

Inde i Skoven var en aaben Plads, hvor Greven standsede.

— Her er Stedet og lad os saa benytte de kostbare Diebliske. Gaa tyve Skridt tilbage og fyr saa.

Med disse Ord rakte han Digteren Pistolen og denne adlød mekanisk.

Han gif tilbage, idet han talte Skridtene.

Da han havde talt til tyve, hævede han det dødbringende Vaaben og tog Sigte paa Greven, som han kunde skimte gjennem Aftentaagen.

Denne stod med forslagne Arme og ventede paa Skuddet.

Albert fyrede.

Kuglen fusede over Grevens Hoved og borede sig ind i et Træ, der stod bag ham.

— Nu er det min Tur, sagde Greven og hævede sin Pistol.

Han stod nogle Dieblikke og betragtede Albert med et vildt Blik, idet han mumlede:

— Du er dødsens!

Men idet han tog Sigte raslede det i Bustene.

En hvidklædt Skikkelse styrtede frem imod Digteren og kastede sig om hans Hals.

Det var Nanna.

Hun lignede en af Skovens Dryader, da hun, i det hvide Bevandt og med de flagrende Loffer, styrtede frem mellem Træerne.

— O, min Elskede, udbrød hun; skal Du dø vil jeg ogsaa dø!

Greven Ahrensfjold stirrede i nogle Dieblikke forvirret paa denne Scene.

— Amanda, Amanda! raabte han. Vil Du frelse ham, er Du stegen ned fra din Himmel for at beskytte ham? . . . O, da vil jeg gjerne spare hans Liv, men da maa jeg dø, En af os skal jo blive her. Lad os da følges ad tilbage til din Himmel.

Med disse Ord vendte Greven Pistolen mod sit eget Bryst.

Skuddet gik af og han styrtede til Jorden.

Nanna havde imidlertid grebet Alberts Haand.

— Du er syg, Albert, Du skælver! raabte

hun angst. O, min Gud, er det mig der er Skyld i al denne Ulykke?

Hendes Blik vandrede fra den ligblege Digter, der havde sat sig paa en Træstub, og hen til Greven, der laa blødende paa Jorden.

Hun vilde ile hen til ham, men hun formaaede ikke at flytte Foden.

Da hørtes Fodtrin og Stemmer i Nærheden.

Pjerre havde savnet sin Gæst, og da han ledte efter denne, traf han de to Bønder, som havde mødt Albert og Greven.

Han erfarede nu i hvilken Retning disse vare gaaede og de to Stud tjente dem til Veiledning.

Han og de Bønder, der ledsagede ham, bleve forfærdede ved det Syn, der frembød sig for deres Blik.

Den døde Greve, den hvidklædte Nanna og den ligblege Albert belystes af Maanens blege Skær, og de havde alle Tre et Udseende, som om de hørte hjemme i Dødens Favn.

Pjerre var den der først fattede sig. Han gik hen til Albert og spurgte hvad der var forefaldet.

Med faa Ord forklarede denne hvad han kunde erindre.

Pjerre vendte sig til sine Kammerater og sagde:

— Hør, Venner, denne unge Mand hjalp os fra at falde i Mairens Hænder; nu kan vi gjøre det samme ved ham. Bring Grevens Liig

til denne Bopæl, thi findes det her, vil det kræve en lang og omhyggelig Undersøgelse om her virkelig foreligger et Selvmord, hvilket derimod lettere vil antages, naar man finder Greven død i sit Hjem.

Bønderne opfyldte stiltiende denne Forretning, medens Albert, støttet til Pjeres og Nannas Arm, vendte tilbage til Bondens Hytte.

Han fik et Tilbagefald af Sygdommen, men otte Dage efter var han dog saa rask, at han og Nanna kunde sige Farvel til Pjerre for atter at reise hjem.

Greven var bleven jordet i al Stilhed og hans Eiendom tilfaldt Klosteret.

Hjemreisen var for Nanna mod Udreisen, som den klareste Dag mod den ravnsorteste Nat.

Nu var hun jo ved sin Elskedes Side, nu var hun lykkelig og tilfreds.

Hun havde nu fortalt Albert Alt hvad der var hændet hende, alle hendes gennemgaaede Lidelser.

Og for hende gled Veien saa let, saa at hun en skjøn Dag stod i Kjøbenhavn, da hun troede endnu at have langt tilbage.

Neppe havde de atter betraadt Hovedstaden, før Nanna fik Die paa den gamle Bartovskone, der kom hos Madam Bentsen og som havde fortalt hende om Alberts Fængsling.

Hun slap hans Arm, for at erfare hvorledes Madam Bentsen og Knud havde det.

— Jo, svarede denne; nu har hun det saamæn godt; hun sover de Retfærdiges Søn!

— Er Madam Bentsen død?

— Ja; Fred være med hende! Sønnen faldt jo ned fra en Stillads, De forsvandt pludselig fra hendes Hus, og hun selv vaagede baade Nat og Dag over Drengen. . . . Hun trøede at De havde endt Deres Liv. Da nu Knud kom sig, saa sagde hun en Dag, at han ikke skulde kalde for tidlig paa hende, da hun vilde sove lidt længe, og hun sov længe, hun sov ind i Gimmeriges Rige; saa smukt, saa stille og sødt sov hun hen, den velsignede Sjæl. Knud reiste kort efter hendes Begravelse til Udlandet.

— O, saa fik jeg ikke Lov til at takke hende for hendes Godhed! udbrød Nanna med Taarer i Dinene. Men hvor er hendes Grav, at jeg kan pleie den og sætte Blomster derpaa?

— Den er tæt ved Deres Moders sidste Hvilested, svarede Konen.

Et Fjerdingaar forløb.

Nanna var lykkelig; der var kun en Malurts-
draabe i Bøgeret, det var, at hun ikke kunde faae
Bisshed om hvor hendes Søster opholdt sig.

Da var det en Søndag Eftermiddag at der
for Guds Alter knælede to unge Mennesker.

Der var ingen Mængde af nysgjerrige Tilskuere,
intet pragtfuldt Følge, Orgelet lød ikke engang og
ingen Sang tonede gjennem det store Rum.

Men der var saa fredeligt, saa tyst og stille;
høitideligt og stemningsfuldt lød for Albert og
Nanna den gamle Præsts Tale; han talte om
Kjærlighedens Lykke og Belsignelse.

— Se til Fuglene, sagde han; synge de ikke
for deres besjærede Mage? Se til Blomsterne,
staa de ikke Side om Side? Saaledes skal I To
og vandre Haand i Haand og blive I trætte, da
skal I i Kjærlighed søge Haab og Tro hos hinanden
og I skal staa faste, selv om det end bliver lidt
mørkt; der er jo ingen Himmel uden Skyer, intet
Liv uden Sorger; men To i Glæden og To i
Sorgen, dertil lægger jeg Eders Hænder sammen
og dertil giver jeg Eder, paa mine Embedsvegne,
Himlens Belsignelse!

Og da de traadte fra Kirken og ud i den frie
Luft, da faldt Solstraalerne paa Nannas Myrthe-
krands, ret som et Barsel om Glæde og Lykke.

Da de kom til deres lille Hjem, syntes Alt

dem saa klart og smukt; den lille Kanariesugl syntes de sang langt smukkere idag, Blomsterne duftede langt yndigere end ellers, men deres Dine straaede ogsaa langt klarere end ellers, de straaede med et Par Nygistes hele Fond af Fryd og Glæde.

Han tog hende paa sit Skjød, hun lagde sin Arm om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

— Gid jeg altid kunde være saa lykkelig som i denne Stund, sagde han og saae hende kjærligt ind i de store blaa Dine.

— Og hvorfor troer Du ikke at kunne være det? svarede hun smilende.

— Fordi at der, som vor gamle Ven sagde, ikke gives nogen Himmel uden Skyer.

— Men det hænder jo ofte, at der efter en skyfuld Morgenstund kommer en solklar Dag, og da vor Kjærlighed nu har havt en skyfuld Begyndelse, saa bliver Resten af Veien maa solklar.

— Gid Du havde Ret, min elskede Hustru; men selv om vi skulde faae lidt Modvind, selv om Sorgen vil banke paa vor Dør, da skal den jo finde os Haand i Haand.

— Ja, til Døden lukker vort Die.

Kort efter vandrede de to unge Folk ud paa Kirkegaarden, og dvælede en Stund ved Nannas Moders Grav.

Manna foldede Hænderne og bad en stille Bøn for sin Fremtidslykke.

Ogsaa ved Madam Bentsens sidste Hvileplads standsede de.

Da de vendte tilbage til deres Hjem, kom et Par af Alberts Venner, deriblandt Berg, for at gratulere de Nygifte.

Berg hvistede til Albert:

— Jeg begynder nu at vakle i Troen paa Ungfarlelivets Ufeilbarlighed; naar man seer saadant et lille hyggeligt Hjem, naar man seer saadanne to glædestraalende Ansigter, da anseer man næsten sig selv for en Lørvetriller, der ikke har indgivet en Ansøgning om at komme i Paradiset.

Da Vennerne skulde en Udflugt, forlod de snart igjen de Nygifte.

Kort efter ringedes der atter paa Døren.

De unge Folk saae forundret paa hinanden, thi de havde netop talt om, at de vist ikke havde en eneste Bekjendt mere, der tænkte paa dem idag.

Da Albert aabnede Døren traadte en temmelig svær Herre ind.

Baade Albert og Manna betragtede hans milde, smilende Ansigt med en Blanding af Overraskelse og Forundring.

Det var rigtignok en uventet Gæst.

Det var Kong Frederik den Syvende.

— Undskyld min Dristighed, sagde han, idet

han lettede paa Kalotten, som han altid bar; jeg kommer selvbudet.

De to Nygifte stod med hinanden i Haanden og stirrede forbausset paa Landets Konge.

— Naar, Børnlille, vedblev han, da han mærkede deres Forlegenhed; vi ere jo ikke fremmede for hinanden, især Du, mit smukke Barn, sagde han, idet han venligt nikkede til den unge Kone. Fra den Dag, da Du fastede Dig paa Kne for Os, har Vi med Interesse søgt at erfare, hvorledes det er gaaet Dig og din elskede Ven, og da Vor Adjutant, der i nogen Tid havde tabt dit Spor, igaar meddelte Os, at Du idag skulde have Bryllup, lovede vi Os selv, at aflægge Eder et Besøg. Vi er stolt af at have Børn, som Deres Hustru, der trodser alle Fordomme for at frelse sin Hjertenskjær.

Kongen tog Plads i en Lænestol og underholdt sig med de unge Folk.

Han erfarede da i Korthed, hvad der var hændet, siden Nanna havde været hos ham.

— Det lyder jo som en Roman, sagde Kongen; og I har sandelig fortjent hinanden! . . . Agter De nu at blive boende her i Byen?

— Nei, Deres Majestæt, baade jeg og min Kone elsker den frie Luft og den grønne Skov, og da jeg endnu har endel Penge tilovers, agter jeg at kjøbe en lille Eiendom paa Landet eller maaske,

for endnu mere at glæde min Hustru, paa den D, hvor hendes første Barndomsaar henrandt.

— Ja saa; De vil leve saaledes fjernet fra Verdens Larm. Vil De være Landmand?

— Nei, jeg tænker at drive lidt Kjøbmands-handel?

— Vil De da ganske lægge Pennen tilside og ikke mere skrive til Fryd for Bore andre Børn?

— Jo, Deres Majestæt, naar jeg føler Lyst og Trang til at skrive noget Smukt og Godt, da skal jeg med Glæde skrive for mine Landsmænd.

Endnu en Stund talte Kongen med de to unge Folk og neppe var han gaaet, før en kongelig Lafai bragte en kostbar Bordopsats. Paa Foden af denne stod den Dato, da Nanna havde været hos Kongen, deres Bryllupsdato og „Fra en Ven“.

Digtéren og hans Hustru stode et Dieblif i taus Henrykkelse.

— Og hvormed har vi egentlig gjort os værdige til al denne Ære? sagde Nanna.

— Jo, Du har fortjent den ved din uendelige Kjærlighed; Kong Frederik syntes godt om din Optræden og din Trofasthed, da alle Andre havde forladt og forskudt mig. Ikke enhver Kvinde havde handlet saaledes, men min Nanna handlede saaledes og derfor ere vi nu lykkelige, uendelig lykkelige!

Tiende Kapitel.

Et Drama i Urskoven.

Vi gaaer nogle Aar frem i Tiden.

Finde i det Tætteste i en af Amerikas Urskove, hvor Træerne i Martusinder i uforstyrret Ro har slynget deres Grene ind i hinanden og dannet et uigjennemtrængeligt Bildnis, hvor de vilde Dyr foer hen over de snevne Passager og hvor sjældent eller aldrig en Indianers lydløse Trin sporedes, der var gjort en lille Plads ryddelig og her laa et Hus.

Det var tømret sammen af Bjælker og var baade solidt og fast, men ikke elegant; raa tilhuggede Bræder, oversmurt med Tjære, gav denne Baaning et mørkt, uhyggeligt Skær.

Indianerne vare fredelige Folk, de vare ikke ude paa Krigsflien og ingen hvid Mand's Skalp hang ved deres Dyr.

De kjendte den lille Hytte og hver Gang dens Beboer havde hentet Levnetsmidler fra den nærmeste By, der laa flere Dagsreiser borte, indfandt de dem for at kjøbslaa om Ildvand.

Rundt om den omtalte Bygning var gravet en bred Grøft, for at forhindre al Baatrængenhed

af de vilde Dyr, der om Natten streifede om efter deres Bytte.

Men hvo vare da disse Folk, der levede her, saa mange, mange Mile borte fra den civiliserede Verden?

Handelen med de Bilde var ikke saa levende, at dette kunde være Grunden; mon det ikke snarere var Frygten for Lovens Arm, der fik denne Familie til at opslaa deres Paulun her.

Familien bestod af en ung Mand, en ung Kone og et spædt Barn.

Hvad drev dem ud i denne Udørk?

Vi ville en Aften træde ind i den simple Hytte og lytte til deres Tale.

Det er ved Solnedgang, dens sidste Straaler bryde gjennem de gigantiske Trægrupper og sender en Afskedshilsen til den unge Hustru.

Alt i det lille Bærelse er tilhugget af Beboerne selv af Træblokke; Dyreskind erstatter Hynder og Buder og et prægtigt Tigerkind er udbredt paa Gulvet.

Den unge Kone ligger paa Kuce ved Siden af Buggen, i hvilken der hviler en lille Pige.

Hendes Paaflædning er, skjøndt meget uordentlig, dog usædvanlig pragtfuld i Sammenligning med hendes Omgivelser; et kostbart Diamanthalsbaand omslyngede den alabasthvide Hals.

Hendes Ansigt var overordentlig smukt, men

meget blegt, de brune Lokker flagrede skjødsløst ned ad hendes Nakke.

Hun syntes at være hensynken i Tanker, Fortidsminder lod til at passere Reven for hendes Blik.

Da reiser hun Hovedet iveiret, lytter til Dyrenes Strig og farer skælvende sammen.

Hun kysser det lille Barn, medens et Par Taarer glider ned paa den Spædes Kind.

Da lyder en lystig Jægersang, Døren aabnes og en Mand med et stort Skjæg træder ind.

Hans vilde, rullende Dine, hele hans kraftige Skikkelse synes at stemme langt bedre overens med hans Omgivelser, end hans Hustrues blege, fine Skikkelse; hans urolige Mand synes at finde Næring i dette farefulde Liv, i denne Kamp med den vilde Natur og Urskovens Dyr.

Han kaster sit Jagtbytte hen i en Krog, hænger Bøssen op paa Væggen og kaster et utilfreds Blik hen til Jldstedet.

— Har Du ikke en Skfuld varm Mad til mig? sagde han med et vredt Blik paa de udbrændte Gløder.

— Nei, lod hendes Svar.

Han gik hen til hende, greb hendes Haand og stirrede hende bedrøvet ind i Ansigtet.

— Alice, Alice, Du kan ikke taale Opholdet her; dine Kinder blegnes og din Haand skælver! raabte han. Er Du syg?

— Nei; jeg veed ikke hvad der fattes mig! Jeg havde inat en Drøm, o, en saa uhyggelig Drøm!

— Na, det er kun Længsel efter det larmende Verdensliv; det var et ubesindigt Ord Du udtalte, da Du sagde, at det var ligegyldigt hvor Du boede, naar kun jeg var ved din Side, naar kun vi var fjernet fra din Mand's hævnende Arm; men Du henvisner her, Du hentørres; den nydelsesvante, rigtopdragne Alice kan ikke trives i denne Egn.

— O, Ivan, tro ikke det; din Kjærlighed er mig nok.

— Hvad er da det, der gnaver Sundhedens Roser af dine Kinder, hvad er det der spreder Utilfredshed over Dig?

— Det er Tanken om ham, der stedse piner mig, Tanken om hans Hævn. Han skal jo have svoret ikke at rage sit Skjæg, ikke at klippe sit Haar eller sine Negle før han havde myrdet os Begge. Inat havde jeg en Drøm, o, ret en uhyggelig Drøm. Jeg saae ham ile ud af Skoven histhenne og som en rasende Løve styrte sig over Dig, medens jeg skælvende ikke formaaede at flytte mig af Stedet.

— Nei, min Elskede, sliq Daarskab maa Du dog ikke ængste Dig over. Hvem kan finde os her? Skovens Dyr og Indianerne ere de Eneste, der kjender vort Opholdssted, saa hvad den Sag angaaer kan Du være rolig, de forraader os ikke. Men

Jeg kan godt forstaa, at for den, der i sin Barndom har lagt paa Edderdun og spillet paa Fortepiano, bliver der i Længden lidt for ubyggeligt i en Nybyggeres Hytte.

— Tal ikke saaledes, Ivan . . .

— Havde blot Dolken hin Nat i Paris boret sig en Tomme dybere i hans Bryst!

Alice svarede Intet. Hun stod og stirrede gennem Vinduet paa den nedgaaende Sol, medens mange og forskellige Tanker bevægede sig hos hende.

Hun følte ret i dette Dieblif, at dengang da hun kunde have været lykkelig, agtede hun ikke derpaa; i sit Barndomshjem havde hun altid været utilfreds; men i Sammenligning med den Tid, der fulgte efter, havde det dog været en lykkelig Tid.

Hun erkjendte at hun havde feilet, men hun var ogsaa bleven straffet haardt derfor.

Ivan elskede hende vel, elskede hende med Lidenskab, men han sympatiserede dog ikke med hende, hans Tanker vare ikke hendes Tanker, hans Ønsker vare ikke hendes Ønsker.

Hun havde nemlig opdaget, at han, ligesom William, bedrog hende, at han, ligesom William, var en Skurk.

De havde i et Mars Tid boet i en af de større Byer i Nordamerika og ført et meget fornemt Hus. Der kom flere, som det lod til, fornemme Herrer og talte med Ivan. Bludselig ønskede han at

forlade Byen og angav som Grund dertil, at han vilde opføre et ensomt Sted, da William levede og var paa Spor efter hende; det var da den eneste Maade, hvorpaa han fuldstændig kunde berolige hende.

Senere opdagede hun ved et Brev hun fandt, at han var flygtet, da han var Medvider i et Anslag om at myrde Præsidenten, — og dog elskede hun Ivan!

Dg dertil kom den stadige Frygt, den ubestemte Angst for at William skulde hævne sig.

Af disse Betragtninger udredes hun ved et Bøsseskud, der lød i kort Afstand fra Hytten.

Ivan, der ogsaa var hensunken i Tanker, foer hastig op.

— Ingen Indianer har Bøsse, udbrød han; her maa altsaa være en hvid Mand.

Hurtigt greb han sit Gevær og styrtede ud af Hytten.

Alice stod ved Vinduet og saae paa den uhyggelige Scene, der nu paafulgte.

I kort Afstand fra Hytten stod en mørk Skikkelse med sit Gevær rettet mod en Tiger, der var isærd med at fæste sig over ham.

Ivans Ankomst gjorde Ende paa Striden, et velrettet Skud strakte det blodtørstige Dyr til Jorden.

dem i en elegant Villa ved Sjællands smilende Kyst, nu befandt de dem i en Nybyggers usle Hytte.

Alice betragtede ham med et koldt Blik og sagde;

— Dræb mig kun!

Men hurtig fattede hun sig, løb hen til Buggen, tog det lille Barn og trykkede det til sit Bryst:

— Dræb det tilligemed mig! udbrød hun.

William op slog en uhyggelig Latter.

— Dræbe Dig! Nei saa tosset vil jeg dog ikke være! Det vilde jo være at gøre Dig en Tjeneste; nei, Du skal leve her i Urskovens Udørk, leve med mig, ikke som min Hustru, men som min Slavinde; fra Solens Dpgang til dens Nedgang, selv ved Maanens blege Skin, skal Du pines værre end den værste Forbryder; Du skal ikke finde Fred om Dagen, ikke finde Søvn om Natten! Husker Du den Aften for mange Aar siden, da vi blev forlovet? Hvilken Kontrast mod nu! Lad os kun sammenligne den med idag! Dengang stummede Champagnen, da glimtede Diamanterne, og dine Venner og Frænder ønskede Dig til Lykke og deres Ansigter smilede omkrop med Festlysene. Husker Du, vi sad i den lille Niche i Hjørnesalen og talte om vor uendelige Kjærlighed, om hvorledes jeg kunde have reist til Jordens Ende for at finde Dig? Husker Du alt dette? . . . Jo, jeg kan se det paa dit Blik! . . . Tænkte Du dengang paa, at vi

skulde mødes her paa denne Maade, hvor de vilde Dyr brøle i den øde, urgamle Skov, hvor Slangerne hvisle bag Løvet og det giftige Kryb glimter i Aftendæmringen og hvor Binden leger i de gamle Trætoppe og hviske: at ligesom der er et Instinkt, der leder Kjærligheden til en sikker Havn, findes der og et, der viser Hævnen og Hadet til sit Maal. Hvorledes vilde jeg ellers stadig have fundet Eders Spor, selv her i dette Bildnis? Husker Du vor Bryllupsdag, da saae Du for første Gang ham, der nu hviler med Dødens Stempel paa sit Sturkesysiognomi, og dette Møde forspildte tre Menneskers Liv.

Alice svarede ikke, men hørte taus paa hans Tale. Det stod klart for hende i dette Dieblif, at hun kunde have forhindret denne Ulykke.

Dersom hun havde været en Kvinde, som en Kvinde bør være, dersom hun med Omhed og Mildhed havde søgt at fængsle William, dersom hun med al sin Ynde og Elskværdighed havde været som en Hustru bør være, da var det maasse ikke kommet saa vidt.

Hun indsaae, at ligesom der gives Sorg og Glæde, Lys og Skygge, saa gives der ogsaa Kjærlighed og Had, og ligesaa skjønt som det Gne kan gjøre Livet, ligesaa mørkt kan det Andet indhylde det.

Og Hadet bliver saa meget dybere, naar det afløjer Kjærligheden.

William vedblev:

— Fra idag begynder din Straf. . . . Her findes jo hverken Kirkegaard, Klokker eller Præst, derfor maa vi selv besørge hele Forretningen. Derhenne staaer en Spade, grav en Grav for Djævelen, der fristede Dig til at være utro, der fik Dig til at bryde en hellig Ed.

Han tog hende ved Armen og stødte hende hen mod Døren.

Han pegede paa Barnet og sagde:

— Den Hvalp der maa leve i otte Dage til og saa kløver jeg dets Hoved. Du maa Intet eie, Du kan elske, Intet maa Du besidde, der kan trøste Dig, naar Du gisper under din haarde Straf. Alt hvad jeg har lidt skal Du ogsaa lide.

Alice trykkede sit Barn ængsteligt til sit Bryst.

William gik nu ud for at tage Skindet af den dræbte Tiger, idet han endnu engang paalagde den stakkels Kvinde at sørge for Liget.

Da Alice var ene sank hun ned ved den Dødes Side; hun udgjød en Strøm af Taarer, idet hun greb hans kolde Haand.

Hun lagde sig paa Knæ og lyttede til hans Bryst, om han ikke endnu traf Veiret. Nei, Livets Traad var alt udspunden.

Hun sprang op.

Hun vilde dræbe sig selv og Barnet, men hun formaaede det ikke; sig selv kunde hun maasse nok

have Kraft til at berøve Livet, men det spæde Barn formaaede hun ikke at myrde.

Hun, der engang havde leet haant om Gud og hans hellige Ord, hun, den engang saa stolte og høymodige Alice, sank paa Knæ og bad inderlig om Styrke til at bære sin tunge Skæbne.

William kom imidlertid tilbage og tvang hende til at grave en Grav.

Det var et eiendommeligt, spøgelseagtigt Syn, denne Scene frembød.

Den skælvende Kvinde, der neppe formaaede at bruge Spaden, den mørke Skikkelse, der med en Tamp og Bidiefviste fremstyndede hendes Arbeide, og endelig Liget af Ivan.

Da Graven var dyb nok, blev den Døde lagt deri og Gullet tilkastet.

— Saa er vort Dagværk fuldendt, sagde William; lad os da begive os til Hvile.

Alice vilde ikke tilfængs; hun vilde hvile ved sit Barns Leie, for at William ikke skulde dræbe det.

Saaledes hengik flere Dage, i hvilke han tilføiede Alice alle de Lidelser og Pinsler, han formaaede, Lidelser, der næsten kunde sammenlignes med Inquisitionens Tortur; selv, naar hun træt og afmægtig sank ned for at lufte de tunge Dienlaag, søgte han ved Knappenaalsstik at vække hende til Bevidsthed.

Ofte gjenløb Skoven af Alices Skrig, Ekkoet gjentog det utallige Gange.

Ingen lyttede til disse Skrig, i det mindste intet menneskeligt Væsen; kun de vilde Dyr studsede og spidsede Øren og Sladdrefuglene forsøgte at efterligne Skrigene.

Hver Dag, hver Time, mindede hun hende om, at Barnets Levetid snart var udløben, at det skulde dø.

Alice haabede, at de Indianere, som stundom tidligere havde gjæstet deres Hytte, skulde komme dertil og at det da ved Tegn skulde lykkes hende at formaa disse vilde Mennesker til at frelse hende fra dette Uhyre.

En Dag saae hun virkelig tre Indianere nærme sig Hytten.

Hun stod ængstelig og frygtede for at de skulde vende om, saasnart de fik Øie paa en fremmed hvid Mand.

Alice tog Barnet paa sine Arme og bedækkede det med hede Rys, idet hun speidede efter hvad de vilde foretog dem.

William havde ogsaa bemærket dem og gif dem imøde.

Neppe fik de Øie paa ham, før de udstødte høie Glædeskrig og med alle Tegn paa Ærbødighed hilste paa ham.

Han bød dem indenfor og beværtede dem ;

snart skrallede der vilde Glædesstrig gjennem Hytten og Alice sank bedøvet ned ved sit Barns Leie.

Da Driftegildet havde været en Stund, sagde William:

— Det var godt, at J kom, thi jeg længe meget efter at komme ud og jage lidt, men jeg tør ikke forlade den tosfede Kvinde, jeg er bange for at hun skal gjøre en Ulykke paa sig selv. Nu kan J passe paa hende til jeg kommer tilbage og har J Lyst til et Kys eller et Favntag, da skylder jeg Eder det jo til Tak, fordi J engang gav mig Eders kjære Høvdings Datter til evig Eie.

William greb Geværet og ilede ind i Skoven.

Jagten var bleven ham en Lidensskab i den Tid han havde jaget i Skoven. Da han nu længe havde været forhindret deri, styrtede han sig med vild Glæde ind i det tætte Bildnis og mere end en uskyldig Fugl, der sorgløs pippede paa en Green, fyldte snart hans Jagttaske.

Han flattrede op ad nogle smaa Klipper, for at forfølge et Dyr, han havde faaet Sigte paa.

Bludselig følte han et Brag; han var kommen til at træde i en Kløft, der var bedækket med et tyndt Lag Jord.

Han sank ned i en betydelig Dybde.

J nogle Diebliske hensesk han i en let Bedøvelse; men da før han op.

Han befandt sig i en Kløft i Klipperne; at

komme derfra ved egen Hjælp, vilde være umuligt for ham.

Gjennem Abningen saae han en Stribe af Himmels Blaa.

Forgæves søgte han at klamre sig fast til den steenhaarde Klippevæg; et Par Stridt kunde han klattre op, men sank da atter tilbage.

Angstens iskolde Sved bedækkede hans Binde; han maatte dø her, thi Ingen vilde finde paa at søge efter ham paa dette Sted.

Han søgte forgæves med Haanden at finde et fremragende Punkt; Alt var glat som Krystal, ingen Fure, ingen Sprække var at opdage i den haarde Steenmasse.

Snart udstødte han høie Skrig, snart rev han i Fortvivlelse sig selv i Haaret og kastede sig ned paa det haarde Leie.

Truende Spøgelse traadte som Skyggebilleder frem paa den mørke Steenmur.

Han saae sin første Brøde, hvorledes han overtalte Ib til at myrde Sømanden og hvorledes denne sank til Jorden for den dræbende Kugle.

Billedet verlede og han saae den skønne, uskyldige Laura, hvis Liv han forspildte og hvis Lykke han ødelagde. Hun kom nu hen imod ham; de forhen røde Kinder vare blege og indfaldne, Dinene vare hule og tomme; hun saae paa ham saa

bedende og ømt, som om hun vilde spørge ham, hvor han kunde være saa ond imod hende.

— Bort, bort! mumlede han forfærdet og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Atter verlede Billedet og han saae den Scene, hvor han vilde forsøre Frida og hvor han senere svær hendes Forlovede, at hun havde været ham utro.

— Her kommer Straffen for din Brøde, syntes han at en Stemme hvistede i hans Nærhed; men ingen Menneskestemme var det; det var en hemmelighedsfuld, spøgelseagtig Hvisken.

— Er jeg bleven til en gammel Kjælling, mumlede han, siden jeg frygter for Spøgelse! . . . Bedre var det om jeg hittede paa en Udvei til at komme op af det fordømte Hul.

Han søgte at samle sine Tanker, at ordne dem til en Plan; men det var spildt Umage, med de blotte Hænder bryder man ingen Stenklippe.

Bludselig hørte han menneskelige Stemmer i Nærheden; det syntes han idetmindste. Han raabte og streg, men Alt forblev tyft og stille.

Da hørte han Noget rasle i Løvet oppe over hans Hoved.

Var det et vildt Dyr eller en Indianers lette Fjed?

Han udstødte igjen høie Raab, idet han klamrede

fig til det Gaab, at det maaste var hans Benner, der ledte efter ham.

Sulten havde forlængst begyndt at indfinde sig og den og Dødsangsten stred om Herredømmet over ham.

Nu kunde han tydelig høre at Lyden kom nærmere.

En eiendommelig, klapprende Lyd var det, den fik ham endnu mere til at skælve.

Han vovede neppe at se op.

Da han endelig dristede sig dertil, blev han som lynflaaet.

En kæmpestor Klapperflange var isærd med at vende tilbage til sit Leie og syntes at blive ligesom lidt forbauset over at træffe Fremmede.

Den spilede sit store Gab op, som for ret at byde William Velkommen.

Dens Dine syntes med Velbehag at hvile paa sit udkaarne Bytte.

Der unge Mand formaaede ikke at vende Dinene fra Uhyret.

Et gyseligt, rædselsfuldt Dieblif var det før ham, idet han følte sig som lam over hele Legemet.

Den gled nærmere, den slog sit slanke Legeme om ham, og knugede ham i sit iskolde Favntag.

Et hvinende Skrig paafulgte; William var dødelig saaret af sin ublide Modstander.

Og Tæppet faldt for et Drama, af hvilke der i Urskoven opføres saamange; der finder mange mellem Nat og Dag sin Grav, men ingen Liigsteen staaer ved den og ingen Taarepil bøier sig over den, kun de hvide Been vidne engang, naar en Nybygger drager der forbi, om, at her er et Menneskeliv ophørt.

Da Indianerne vare ene med Alice, syntes de dog at foretrække „Ildvandet“ fremfor at tænke paa hende; thi det varede ikke længe før den Gne efter den Anden trillede omkuld og blev liggende.

Alice vilde benytte sig af Diebliffet og flygte bort med sit Barn.

Hun vidste aldeles ikke hvad Bei hun skulde tage; men hun haabede at finde en saadan.

Vilde Skovens Dyr tilføie hende noget Ondt, saa dræbte de vel og hendes Barn og saa fulgtes de ad i Døden.

Hun havde ingen Benge at tage med sig, men traf hun paa civiliserede Mennesker, saa havde hun jo endnu sit ægte Diamanthalsbaand, thi hun vidste ikke at Magnus havde ombyttet det med et falsk.

I det Haab, at det vilde lykkes hende at frelse sig, gif hun ene med det spæde Barn ind i den uigjennemtrængelige Skov; hun frygtede ikke saa meget dens Beboere, som hun frygtede for atter at træffe William.

Elleve Kapitel.

Frida.

Tre Aar vare nu henrundne siden Frida var kommen til Amerika.

De vare svundne stille, fredeligt og umærkeligt.

Hun havde funden en Birketred, der havde dulmet hendes Sorg, lindret hendes Smerte og adspredt hende, saa at hun ikke fik Tid til at hensygne og henvisne i sin Melankoli.

De danske Indvaanere havde jo taget sig af hende og da de syntes godt om hende, havde de paa enhver Maade søgt at opmuntre hende.

Da de mærkede at hun var en lille, venlig, gudhengiven Kvinde, betroede nogle af dem hende deres Børn til Undervisning, for at hun skulde lære dem Begyndelsesgrundene.

Efter at hun ret havde sat sig ind i Sproget, tiltog hendes lille Asyl; de Smaa bleve sendte til hende, og hun lærte dem især at tro og at elske.

Hun lærte dem at tro paa Gud, at stole paa ham, selv om de kun fik Sorg i Gie, thi ikke her, men hisset skulde den rette Glæde søges.

Hun lærte dem at elske deres Forældre og det Land hvori de vare fødte, og hun lærte dem det paa den Maade, som Barnet skal og maa læres. Med Mildhed og Kjærlighed, men dog med en vis Strengbed, omgikkes hun Børnene og de fleste af dem elskede hende med Barnehjertets hele Fylde; men der var ogsaa et Par Smaaspre, der ikke kunde lide hende, fordi hun altid talte bebreidende om deres Dovenskab og en af dem skulde senere faae en stor Indflydelse paa hendes Skæbne.

Naar hun med sit milde, blege Ansigt stod midt i en Gruppe af de smaa Puslinger, naar de med spændt Opmærksomhed lyttede til den simple Piges fattige og dog rige Ord, naar hun kunde fortælle Et eller Andet, da gled ofte en Taare ned ad den indfaldne Kind, men det var ingen bitter Taare, det var Glæde over, hvad hun formaaede at udrette her i Livet.

Hun var næsten hele Dagen beskæftiget med sit lille Asyl; om Formiddagen havde hun en Flok Piger, om Eftermiddagen en Flok Drengene, saa at

Livet hengled for hende, uden at hun ret fik Tid til at tænke derover.

En Dag sad en af Smaapigerne og læste i en Bog, da hun pludselig kom hen til Frida og sagde:

— Findes der Bjergmænd og hvorledes se disse ud?

Den Lille blev ganske forskrækket over det Udtryk, der viiste sig paa Lærerindens Ansigt.

— Nei, min lille Dora, svarede hun endelig; de findes kun i Romanerne.

Frida havde snart igjen fattet sig og fortsatte Undervisningen.

Men da hun senere blev ene paa sit lille Bærelse, sank hun grædende ned paa Sofaen.

— Barnets uskyldige Ord, hviskede hun, mindede mig om den mørke Spaadom om Bjergmanden; hidtil er den jo gaaet i Opsyldelse, Sorg og Kummer har jo kun mødt mig paa min Bei; men skulde hine Ord virkelig gaa i Opsyldelse, skal han engang myrde den der er ham kjærest? . . . Nei, nei, jeg vil tro at det er Skæbnen, der har skilt mig fra min Elskede! O, maatte jeg dog blot opleve i det mindste en Gang at se ham og tale med ham, da vil jeg være tilfreds. . . . Maaske han er død! . . . O, Gud, hvorfor skal jeg lide saa meget her i Verden?

Men pludselig foer hun sammen, som om hun

skammede sig over sin Udtalelse og sagde med foldede Hænder:

— Tilgiv mig min Synd! Du har jo ogsaa skænket mig Glæder, uendelig store Glæder, Du har nu forundt mig at lægge Spiren i Børnenes Hjerter til det Edle og Gode. Maa det da ret lykkes mig at gjøre dem til brave og ærlige Medmennesker, der maa vorde en Pryd for Samfundet. Og maa blot mine Elever sende en stille Lat til den stakkels Fridas Grav, da har mit Liv ikke været forgæves og min Stræben ikke uden Maal . . .

Efter en lille Pause vedblev hun:

— Du, min elskede Christian, tro ikke at jeg aldeles glemmer Dig. Jeg lever i det Haab, at vi nok engang træffe hinanden. . . . Beskærm Du ham, min Gud, lad Lykken ret smile til ham, gyd Glæde i hans Sind, hvis han er bedrøvet og gyd Fred i hans Hjerter, naar han er bekymret. Fortæl ham, at jeg har det godt, at der kun er Et i Verden jeg savner, og det er ham!

Frida skjulte Hovedet i Hænderne og græd.

I Amerika findes en Mangfoldighed af gudelige Sekter; men der er maaste ingen af disse saa mærkelig som en, der kalder sig: „Guds glade Børn“.

Dens Tempel eller Kirke er en aflang Sal, uden noget, der gav den det særegne Præg, som bør udmærke et Guds Hus.

Der var ingen Bænke eller Stole, thi Sligt benyttede den Sekt sig ikke af; de havde en særegen Maade at dyrke Gud paa.

Sekten var endnu ny og havde dog alt vundet betydeligt Bifald.

Gudstjenesten tilbragtes mest ved Sang og Dands; alle Tilhørerne tog da hinanden i Haanden og med vilde og fantastiske Spring dandsede de i en Kreds hen ad det lange Kirkegulv.

Enhver af den ny Læres Tilhængere søgte at bjerpe flere til denne Religion.

Den Mand, fra hvem den ny Lære hidrørte, var i Besiddelse af udmærkede Talegaver, som maatte gjøre et mægtigt Indtryk paa de, der vakkede i deres Tro.

Den Sal, „Guds glade Børn“ benyttede som Kirke, havde de leiet, men det var derfor Ypperstepræstens fjæreste Ønske, at de selv skulde erhverve dem et Tempel.

Derfor var der stadig i Kirken Indsamling til Fordel for dette Diemed, og blandt de fantastiske

Troende var der ikke Faa, der ydede rigelige Summer hertil.

Ypperstepræsten forklarede, at han selv havde talt med Gud og at denne havde beklaget sig over, at man nu mest tilbød ham med Suf og Tårer, istedenfor at komme til ham med Glæde og et tilfreds Ansigt; det var jo netop Djævelen, der havde bragt Tårer ind i Verden.

Han havde derfor givet Ypperstepræsten sin Belsignelse, for at han skulde oprette et Guds Hus.

Dg denne fantastiske Lære vandt Udbredelse, skjøndt Enhver, der saae dybere i Sagen, snart vilde være paa det Rene med, at Pastor With var en skændig Bedrager.

Hvor gammel Pastoren var, kunde man ikke saa let opdage; han saae ret godt ud; det hvide Haar og Skjæg gav ham et ærværdigt Udseende, men der laa dog endel List og Underfundighed i hans Blik.

En Dag traadte en af hans Tilhængere ind i hans Bopæl og forlangte at tale med ham.

Pastoren holdt intet Tjende; ethvert af hans Børn, som han kaldte dem, kunde uhindret faae ham i Tale, naar de havde Noget, der laa dem paa Hjertet.

Pastoren sad i en elegant Lænestol, iført en pragtfuld Slaabrot; han havde været ifærd med at

læse i en stor Bog; det var dog ingen hellig Bog, men derimod „Paris' Mysterier“.

Et Blik paa de andre Bøger i den lille Keol bekræftede tilfulde, at Præsten ogsaa beskæftigede sig med jordiske Anliggender.

Den, der nu var traadt ind til Pastoren, var en lille puflet Kone, i hvis Ansigt stod stemplet raffineret Ondskab.

— Naa, hvad har I paa Sinde, Mo'er Gertrud? spurgte han hende.

— Jeg har opdaget en ung Kvinde, som vi maaske kunde hverve til vor Tro.

— Ja saa, Gud give os Styrke og Evne dertil, svarede Præsten andægtig, saa vi maa føre ret Mange bort fra Syndens brede Wei. Hvad hedder denne Kvinde og hvor boer hun?

— I det lille Hus nede ved Havnen; jeg veed ikke om Pastoren har hørt Tale om en ung Pige, der kom hertil for nogle Aar siden for at opføre sin Elskede?

— Ikke det jeg mindes har jeg hørt Tale om den Sag; det var maaske paa en Tid, da jeg havde andre og vigtigere Anliggender, sagde han og rettede sine smaa graa Dine op mod Himlen; det var da jeg paatog mig at frelse mangen en Synder fra Djævlens Jernklør. — Men hvad hedder den unge Pige?

— Frida Smith.

— Frida Smith, gjentog Præsten overrasket.

— Kjender Herr Pastoren hende maasse?

— Nei, nei; det var kun Navnet, der vakte nogle Fortidsminder hos mig; men siig mig, veed De ikke, hvor hun hører hjemme?

— Jo, det veed jeg rigtignok; jeg har mere end engang hørt hendes Historie, da det er min Søster, der eier det Hus i hvilket hun boer.

— Hvad hedder saa den By?

— Det er i et Land, som hedder, som hedder, ja, troer jeg Skam ikke at jeg har glemt det.

— Det gjør Intet, Mo'er Gertrude, jeg veed det, som jeg kjender Alt; det er i en By som hedder Kjøbenhavn i Danmark.

— Ja rigtig; men hvorledes gjættede de det?

— Jeg læser det om Dagen paa Himlens Blaa og om Natten i de Stjerner smaa, der staaer Alt tydeligt og klart for mit Blik.

— Herr Pastoren er altsaa alvidende?

— Nei, men jeg seer klarere end Lægfolk, jeg seer det, som Du ikke kan opdage. Gaa nu og Herrens Belsignelse følge Dig! Jeg gaaer nu selv til den unge Kvinde og taler den hellige Sag.

Mo'er Gertrude neiede dybt og forlod Præstens Bærelse.

Da han var bleven ene stod han i nogle Minutter hensunken i dybe Tanker; derpaa tændte

han sin lange Pipe og indaandede med Begjærlighed Tobaksrøgen.

Det var som om Mo'er Gertruds Dplysninger om den unge Pige havde sat hans Sind i hæftig Bevægelse.

— Frida, Frida! mumlede han. Underlige Skæbne, hvorfor skal vi nu mødes her? Jeg har nu dog faaet Lyst til at se og tale med Dig, for at opdage om Du ikke har forandret Sind og Tanke siden vi sidst taltes ved. Hm! Det vilde være komisk at se Dig, der har danset saa meget paa Torne, danse henne imellem de andre Idioter og offere dine Smaaskillinger til en gammel Skurk. . . . Mon ikke al din blændende Skjønhed er gaaet bag ad Dansen? Du var alt stærkt paa Veien dertil, da vi sidst gloede galt til hinanden! . . . O, Verden, hvor Du dog er rar, naar man blot forstaaer at liste paa Hofesofter gjennem Dig. Hvor gaaer det ikke brillant med denne Kirke, som de nok kommer til at figge Stjerner efter. Saa skal altsaa Frida Smith og Grosferer Dam atter hilse paa hinanden!

Frida sad paa sit Bærelse og ordnede paa sine smaa Elevers Skrivebøger, da Herr Pastor With med den mest høitidelige Mine traadte ind til hende.

Hun reiste sig og saae overrasket paa den geistlige Mand, hun syntes at have seet dette Ansigt eller idetmindste disse Dine før; men hvor, det var hende umuligt at sige.

— Jomfru Smith, jeg ønskede gjerne at tale med Dem, begyndte han.

— Med Fornøielse, Herr Pastor, behag at tage Plads.

Herr With tog Sæde i Sofaen.

Efter nogle Dieblikke i Tausked at have betragtet Frida, begyndte han:

— Saamange Folkeslag der gives, saamange Religioner der findes, anse alle deres Tro for den rette og bedste. Og da er det mærkeligt, at ikke en eneste af dem nærme sig Gud paa den Maade han helst vil have. Han, Glædens, Tilfredshedens, Lykkens og Munterhedens Gud vil ikke at Mennesket skal kaste sig for ham, som Hunden for sin Herre, som Slaven for sin Bogter, nei, man skal træde frem for ham med Liv og Lykke. Naar jeg har henvendt mig til Dem, er det fordi jeg veed at De staaer i Forbindelse med mange Familier her og at de endog har betroet deres Børn til Deres Varetegt. Den Sæd, der lægges i Børnens

Bryst, er af stor Betydning. . . . Den Lære, som jeg har viet mit Liv, mit Alt, er omtrent en Modfætning til alt det nu Bestaaende, det er et Sted, et Asyl for de Svage i Manden.

Frida syntes med Opmærksomhed at slutte sig til Meningen af Pastorens Tale, og da han gjorde en kort Pause, bemærkede hun:

— I Sandhed, Herr Pastor, jeg forstaaer Dem ikke!

— Det er heller ikke let at forstaa mig, da jeg endnu ikke har forklaret mig. Sagen er nemlig den: Som De jo alt har seet og hørt er jeg Geistlig, jeg er Stifter af en ny Lære, som Gud i sin forunderlige Naade har aabenbaret for mig. For Dem er det jo klart, at Himlens Herre hidtil ikke har følt sig tilfreds med Dem og De har jo faaet talrige Beviser derpaa. Skuffelse paa Skuffelse, Sorg paa Sorg har krydset Deres Wei her i Livet.

— Hvorledes! Kjender De mig?

— Ja og dog nei; men jeg seer det dog klart, seer det med Mandens Straaleblik; jeg seer Deres Faders Død, Doversømmelsen, Deres Moders Død, Deres Elskedes Død, kort sagt, Alt har været saa trist og mørkt for Dem.

— Men jeg forstaaer ikke hvorfra De veed Alt?

— Det har jeg jo allerede sagt Dem, jeg veed ogsaa at De opdagede at man havde bedraget Dem og at Deres Elskede var bleven Dem tro; da forlod

De Deres Fædreland, ædle, høihjertede Kvinde, for at drage til ham; men Stæbnen havde bestemt det anderledes.

Frida lyttede efter Pastorens Stemme, der forekom hende saa bekjendt; men hun formaaede ikke at erindre hvorfra.

— Jeg seer ogsaa, vedblev Herr With, hvorledes en gammel, rig Sturk, ved Navn Grosferer Dam, fristede Dem, men De modstod Fristelsen med en Kvindes ædle Høihed, skjøndt fattig udsatte De Dem heller for den haarde Nød, end modtage den mindste Benning af hans usle Mammon.

Frida vidste ikke ret hvad hun skulde svare og hvad hun skulde tro; hvorfra kjendte denne Mand Forhold, som hun aldrig havde omtalt for Noget?

Pastoren vedblev:

— Men lad os ikke spille Tiden, Guds kostbare Tid, de saa Dieblikke der ere forundte os til at leve i; lad os heller tale om Fremtiden. Jeg vil ikke friste Dem, jeg vil ikke lokke Dem til at forlade Deres Barnetro. Enhver maa selv frivillig komme til Herren; men jeg vil dog henlede Deres Opmærksomhed paa vort Samfund, jeg vil ret indstændig bede Dem at overveie, at De er betroet Saamanges evige Frelse, jeg anmoder Dem blot en eneste Gang at se vort Samfund, at høre vor Fortolkning, vor Opfattelse og Forklaring af Biblen,

maaske De da finder, at De er paa den gale Bei og vi ere paa den rette.

Frida syntes at overveie Sagen.

Endelig sagde hun:

— Naar samles Deres Menighed?

— Hver Søndag Formiddag vandre vi til Herrens Hus og takke ham for al hans Godhed imod os. Den Fattige bliver hjulpen, den Sørgende trøstet, den Lidende lindret paa vor Forsamlingsdag.

— Jeg skal da indfinde mig paa Søndag; jeg haaber Ingen vil bruge Magt mod en stakkels Kvinde.

— Magt? . . . Nei, Jomfru Smith, vi tvinge Ingen til Glæde og Frelse.

Pastoren tog da Afsted, efter endnu engang at have holdt et opbyggende Foredrag om sin Læres Formaal og Fordel.

Da han kom udenfor, smilede han tilfreds:

— Det vil ret være Noget for Dig, at hoppe som et andet Frø. Er Du først lykkelig og vel loffet ind i mit Samfund, slipper Du ikke saa let ud deraf, kjender jeg Mo'er Gjertrud og de andre Fanatikere ret. Underlig er dog Livets veglende Gang, jeg er nu bleven Ypperstepræst og Frida er paa Beien til at indtræde i Grosferer Dams hellige Forbund! Hvem skulde have drømt om det da vi sidst talte sammen.

Den følgende Søndag vandrede Frida til det Sted, som Pastor With havde opgivet.

Hun traadte ind i den lange hvælvede Sal, hvor der alt laa en Række af de Andægtige paa Ræe.

Bed Enden af Salen stod Pastoren med blottet Hoved og udbredte Arme og talte høit og tydeligt.

Neppes fik han Die paa Frida, før han standsede midt i sin Tale og gik hende imøde.

— Velkommen, ædle Frida, velkommen til Guds hellige Samfund! Hos os er det Skik og Brug, at enhver Fremmed stilles øverst, og derfor fører jeg Dig til Hæderspladsen!

I samme Dieblis fortrød Frida, at hun havde ladet sig bevæge til at komme herhen.

Efter at hun havde taget Plads paa en Stol, der stod ved Præstens Side, fortsatte denne sin Tale.

Medens han talte, stirrede Frida paa hans Ansigt.

Hun havde seet dette Ansigt før, men hvor?

Idet hun søgte at forklare sig dette, lyttede hun adspredt til hans Tale, som især gik ud paa at forklare, at evig Fordømmelse og al Verdens Sorg og Ulykke vilde ramme den, der atter forlod dette Samfund.

Da Pastoren havde endt sin Prædiken, istemmede

Menigheden en Sang, der gik paa en meget lystig Melodi.

Under Sangen hørte Pastor With sig over mod hende og sagde:

— Ikke sandt, De vil nok være en af Bore?
Frida-foer skælvende sammen.

Nu havde hun gjenkjendt Stemmen.

Det var Grosferer Dam.

Ja, Dinene, Stemmen, hele Personen lignede ham aldeles.

En pinlig Angst greb hende, saa hun neppe formaaede at fremsøre et Ord.

Da Sangen hørte op, greb Pastoren Fridas Haand og sagde med høi Stemme:

— Kjære Venner, her forestiller jeg Eder et nyt Medlem af vort Samfund! Herren give hende Styrke og Mod til at følge os!

Derpaa gav han et Tegn og hele Menigheden greb hinanden i Hænderne og dansede hen ad Gulvet.

Mo'er Gertrud greb Fridas Haand og trak hende med ind i den vilde, fantastiske Dans, der blev ledsaget af en støjende Sang.

Hun satte sig til Modværge; men en anden gammel, hæsleg Kvinde kom Mo'er Gertrud tilhjulps og de slæbte hende næsten afsted med sig.

Pastoren syntes at more sig kostelig over denne

Scene, det var som om den stakkels Piges Forlegenhed bragte hans Hjerte til at fryde sig.

Endelig lykkedes det dog Frida at slippe fri.

Hun ilede hen til Prædikestolen, besteg samme og raabte med høi Stemme:

— Jeg er kommen herhen i den Formening, at Ingen vilde tvinge en stakkels Kvinde til at hylde en Tro, som ikke finder Gjenklang i hendes Hjerte.

Menigheden var isærd med at rive Frida ned fra Prædikestolen; men et Bink af Pastor With holdt dem tilbage

— Lad hende kun tale! raabte han.

Frida vedblev:

— Lad mig gaa bort; jeg kan og vil ikke opgive den Tro, i hvilken jeg har været lykkelig, i hvilken jeg har lidt og stridt og i hvilken jeg vil forblive til min Død. Jeg vil kun give Eder et Raad: Bogt Eder for denne Mand, thi jeg troer ikke paa hans Guddommelighed!

Frida stod med hævet Bænde; hendes blege Rinder farvedes med et Rosenrødt og hendes Dine lyste med en længe ukjendt Glæde. Som hun stod der saae hun himmelfstjærnen ud.

— Bogt Dig, Frida! lød en Stemme bag hende, der fik hende til at gysse.

Nu var hun overbevist om at det var Grosferer Dam.

Hun vilde gjerne advare de Mange, der lod sig bedaare af ham, men Stemmen svigtede hende.

Menigheden syntes at være meget ophidset, men Pastor With sagde med høi Stemme:

— Lad hende gaa i Fred; saaledes gjengjælder Frida Smith mig min uendelige Godhed imod hende; jeg har søgt at kaste et Slør over hele hendes brødefulde Fortid, for at skænke hende Fred i sin forpinte Sjæl; men nu, da hun søger at mistænkeliggjøre mig, vil jeg ikke længer skjule, at hun er en Uværdig. Gaa, forbandede Kvinde og sæt ikke din Fod mere her! Gaa, Fordømte, og Himlen straffe Dig!

Frida vaklede som en Beruset gjennem Salen; hun vilde forsvare sig, men Graaden kvalte hendes Stemme.

Menigheden saae paa hende med et Udtryk af Forbittrelse.

Pastoren saae efter hende med et triumferende Smil og hvistede:

— Bogt Dig, Frida; atter er Du og Grosferer Dam Fjender; elske Dig maatte jeg ikke, men hade Dig, det maa jeg og det kan jeg!

Tolste Kapitel.

Fader og Datter.

Alice flygtede altsaa med sit spæde Barn gjennem den næsten uigjennemtrængelige Skov.

En lang og besværlig Vandring var det; snart syntes hun at være som i et Kængsel, thi rundt om hende slyngede Træerne sig ind i hinanden, som et Jerngitter.

Hun skælvede og var hvert Dieblif nær ved at segne; men Tanken om hendes Barn gav hende næsten overmenneskelig Kraft.

Dyrene syntes ikke at vilde tilføie hende noget Ondt; en Slange hvislede forbi hendes Fod, en Tiger flygtede ind i det tætte Buskads og dette gav hende mere Mod.

Natten sænkede sine Skygger. Alice havde plukket nogle Bær, hvormed hun tilfredsstillede Hungeren, der nu begyndte at stille Fordringer. Alt som Solen svandt og det tætte Mørke indtraadte, begyndte der at komme mere Liv i Skoven; høie Brøl, gjennemtrængende Skrig, uhyggelige Hvin lød rundt om Alice, der var sunken ned ved Foden af et Træ; hun bad en Bøn og lagde sig derpaa til Hvile paa det bløde Græsleie.

Af og til foer hun op, vækket ved de Strig, der løb fra Skovens Indre.

Hun var netop falden i en urolig Slummer, da hun følte noget Koldt, der berørte hendes Ansigt.

Forskrækket vaagnede hun og saae over sig et Par Dine, der skinnede som gloende Kul.

Hun vovede ikke at røre sig af Stedet; Barnet hun holdt i sin Arm, trykkede hun fastere op til sig.

I nogle Dieblikke syntes den natlige Gjæst at overveie, om den skulde fortære sit Bytte.

Den lod dog til at betænke sig derpaa, sandsynligvis var den ikke videre hungrig.

Dens kolde Snude løb hen over den skælvende Mlices Legeme og rustede lidt i hendes sorte Loffer.

Barnet vaagnede og begyndte at græde.

Mlice søgte at kyssse paa det.

Da løb der en Raslen imellem Træerne og en ny mørk Skikkelse med funklende Dine viste sig.

Det lod dog ikke til at den første og den sidste af de natlige Gjæster stod paa nogen videre god Fod med hinanden.

Thi den Førstankomne, der venstabeligt havde lagt sin Lab paa Mlices Skulder, udstødte en knurrende Lyd og vendte sig mod den Ankomne.

Denne udstødte en ubyggelig Tuden og satte sig paa Bagbenene, parat til at styrte sig mod sin Modstander.

Nogle Dieblikke efter tumlede de to Fjender

sig rundt med hinanden, idet deres Brøl gav Gjenklang i Skoven.

Tilfidsst reiste den Sidstankomne sig og flygtede bort, forfulgt af den anden.

Alice knugede Barnet til sit Bryst, bedækkede det med Kys og takkede Gud for dets Frelse.

Natten svandt saa uendelig langsomt; aldrig havde den stakkels Kvinde anet, at en Nat, at Angstens og Tvivlens Timer kunde være saa lange.

Endelig, endelig begyndte det at dages; efterhaanden blev det stille i Naturen, Nattens Børn flygtede tilbage til deres Huler.

Efter atter at have styrket sig ved nogle Bær af dem, hun havde plukket den foregaaende Aften, fortsatte hun sin Vandring.

Solens brændende Straaler faldt paa hendes Hoved, de sneg sig gjennem Trærnes Kroner og besværliggjorde ethvert af hendes Trin.

Hun kom til en Flod, der listede sig frem mellem de urgamle Træer, et Par Krokodiller laa ved Strandbredden og morede dem med at pidste Vandet til Skum med deres brede Haler.

Alice flygtede langs Flodens Bredder; de kjølige Bølger udbredte en forfriskende Lustning.

Med den lange Vandring i den brændende Solhede begyndte hendes Forstand at omtaages, hendes Fantasi at vækkes. Snart troede hun at

høre en Krokodilles Brøl eller en Slanges Klappren, snart forekom det hende at Menneskestemmer lød i hendes Nærhed.

Mere end engang var hun isærd med at segne og overgive sig og sit Barn til den visse Død.

Intet Menneske, intet Spor af menneskelige Bæfener viste sig her, Alt tydede paa, at disse Steder aldrig tidligere havde været betraadt af nogen Menneskefod.

Tilfidsst opdagede hun dog en Bei, der maatte være banet af Menneskehaand, og hun slog ind paa den.

Langt borte kunde hun skimte Røgen af en Hytte; der maatte altsaa være Mennesker.

Skjøndt hun vaklede som en Beruset, anspændte hun al sin Slynke for ikke at segne.

Flere Gange maatte hun standse og gispe efter Beiret; men endelig kom hun dog saa nær, at hun kunde se to smaa Hytter.

Dog høn til dem formaæde hun ikke at naae; hun sank afkræftet til Jorden.

Lidt efter traadte et Par Bønder ud paa Beien.

— Na, det var vel kun Indbildning af Dig, udbrød den Ene; her er jo ikke Spor af noget levende Bæfen.

— Jovel hørte jeg Fodtrin.

— Det maa have været af Fanden selv, eller

i det mindste en af hans Tvillingebrødre, jeg mener Rødhuderne.

— Kan Du da maasse heller ikke høre et Barn græde?

— Nei jeg kan ikke; det maa være et Dyr inde i Skoven.

— Men hvad er da det, der bevæger sig histhenne? Kom, Broder, skal Du se at jeg dog havde Ret.

De to Mænd ilede nu hen til Alice, der var bekvimet.

— Hvor hun er smuk! udbrød den Æne strax. Hvilket yndigt Ansigt.

— Staa nu ikke der og vaas, sagde den Ældre; lad os først faae hende og Barnet i Ly, da kan det være tidsnok for Dig at forelske Dig i hende.

De to Mænd bare nu Alice og hendes Barn hen til de smaa Hytter.

Et Par unge Kvinder kom dem strax imøde og forbausedes over det Bytte, de idag bragte hjem med dem.

Med saa Ord fortalte den ældste af Mændene hvorledes de havde fundet Alice.

De to Kvinder toge sig af hende, bragte hende tilfængs og kogte en styrkende Suppe til hende.

Den lille Nybyggerkoloni, som Alice var kommen til, laa fjernet fra den øvrige Verden. Det var en gammel Irlænder med sine tre Sønner, der

havde vendt den gamle Verden Ryggen, for at finde Lykken i den nye.

Her, dybt inde i Skoven, havde de fundet en Plet, der kun behøvede nogle arbejdsvante Hænder, for at blive et udmærket Stykke Agerland. De tog kraftig fat. De to Sønner skrev hjem efter deres Fæstemøer, og medens de reiste herover, havde de Andre alt faaet reist et Par simple Hytter og opdyrket endel af Jorden.

Nu levede denne Familie fjernt fra Verden, fjernt fra dens Sorger og Glæder, stille og indgetogent, men dog saa lykkelige, glade og tilfredse; et Par sunde og raske Børn tumlede sig alt udenfor Hytterne.

Alices Ankomst var en stor Begivenhed i deres ellers saa ensformige Liv.

Hun fortalte dem at hun havde boet endnu langt dybere inde i Skoven med sin Mand, men at denne var død og derfor var hun med Barnet flygtet bort.

— Blev Deres Mand da ikke begravet? spurgte den gamle Jrlænder alvorlig.

— Jo, jeg har selv lagt ham i jorten Muld.

— Staffels Kvinde! udbrød han deltagende.

Alice fandt hos disse Folk en Gæstfrihed, en Venlighed, en Forekommenhed, som hun endnu aldrig havde fundet; hun saae her Billedet af et

lykkeligt Familieliv, hvilket næsten smertede hende at være Vidne til.

Saaledes hengik der et Par Uger; Alice var fuldstændig helbredet og hun begyndte nu at tænke paa sin Fremtid.

Hun lagde da en Plan, men ingen smuk og roesværdig.

Forunderligt nok, den Kvinde, der har gjort det første Skridt ind paa Skændselens Bane, bliver sjælden staaende; saaledes og med Alice.

Hun vilde se at komme til New-York og sælge sine Diamanter; dernæst vilde hun vende tilbage til Kjøbenhavn.

Hun vidste nok, at hendes tidligere Veninder og hendes tidligere Omgangskreds vilde vende sig bort fra hende; men hun mindedes endel unge, elegante og rige Herrer, der altid havde sværmet om hende, de vilde maaske ogsaa endnu lytte til hendes Stemme og knæle for hendes Fod. En Række brogede, fantastiske Billeder af et berusende, nydelsesrigt Liv viste sig da for hende.

Hun bad derpaa den gamle Irlænder om en af hans Sønner maatte ledsage hende til Hovedstaden, hvilket Onske strax blev bevilget.

— Hvormeget er jeg Dem nu skyldig for den venlige Gjæstfrihed, De har viist mig? sagde hun.

— Gjæstfrihed, naadige Frue, vilde det ikke kunde kaldes, naar det skulde betales. . . . Saalænge

De har Lyst til at forblive hos os, staaer det dem frit for. Vorherre har viist sig saa god imod os, at det kun er vor Gjæld til ham vi betaler lidt af paa, naar vi hjælpe dem der trænge til vor Bistand.

— Hav da Tak for al Deres Venlighed mod en stakkels Kvinde og hendes Barn! . . . Er der langt herfra til New-York?

— Et Par Dages Reise omtrent . . . Min Søn Tom skal kjøre Dem dertil, naar De ønsker.

— Jeg takker Dem hjerteligt.

Tom var den Yngste af Sønnenne, den af dem, der ikke var gift.

Fra den Dag, da han traf Alice, var der foregaaet en stor Forandring med ham; hele hans Optræden røbede, at hun havde fængslet ham, at han havde seet dybere i hendes Dine, end det var raadeligt for hans Hjertefred.

Det skønneste Blad han kunde finde i Stoven, den skønneste Blomst, der spirede i deres lille Have, bragte han Alice og hun morede sig over Knøsens Optræden.

Og da hun nu havde taget Afsted med hele Familien og med Tom kjørte hen ad den ujævne Wei, sang hun for Barnet, medens han talte til sine Heste.

Tom mumlede:

— J kan nok træffe lystigt afsted, J er jo to, ligesom mine ældre Brødre; men Tom har jo altid

været Stedbarn, saa han maa derfor finde sig i at gaa alene.

Alice smilede ved denne Monolog og sagde:

— Deres Brødre forlader vel aldrig deres Hjem?

— Nei; skal der Bud til New-York maa jeg altid besørge det.

— De fører vel et hyggeligt og stille Liv inde i den store Skov?

— Synes De det? sagde Tom lidt forvirret. Troer De, at mine Brødre og deres Hustruer ere lykkelige?

— Det kan man jo se paa dem; Glæden straalet af deres Blikke, lyder af deres Ord og taler af deres Gjerninger; Alt hvad de udfører, skeer med et Smil paa Læberne.

— Kunde De da ikke ogsaa have Lyst til at føre et saadant Liv?

— Jeg? Hvorledes falder det Dem ind?

— Jo, jeg kjender en ung Mand, der elsker Dem og . . .

Alice syntes at finde Fornøielse i at pine den stakkels Knøs, ligesom en Kat, der leger med en Mus.

— Jeg er jo nylig bleven Enke, sagde hun.

— Men den unge Mand vil ogsaa med Glæde vente baade et og to Aar.

— Hvem er da denne Mand, kjender jeg ham?

— Det er mig, sagde Knøsen med en vis Selvbevidsthed.

— Men jeg føler ingen Lyst til at blive Bondedone; jeg trænger til det larmende, støiende Liv; Tilfredsheden og Glæden har jeg engang op sagt Guldskab og Troskab, saa jeg vilde ikke kunne føle den; jeg maa beruse mig i det støiende Verdensliv.

Tom saae opmærksomt paa Alice; i dette Dieblif syntes han først ret at se hende, han indsaae at hun ikke burde stilles saa høit, som han havde sat hende.

— Har De da Slægtninge i Kjøbenhavn? spurgte han.

— Nei, men jeg har et smukt Ansigt, og det finder Benner, selv i Urskoven.

Tom pidskede atter paa Hestene.

Endelig begyndte han igjen at mumle halvhøit:

— Tom er et Fæ, han kan ikke skælnes mellem en ægte Diamant og en Brosteen, mellem en dustende Viol og en Tjørnehæk; han elskede et smukt Ansigt, uden at se lidt dybere til. Det var dengang, men det skal ikke ske oftere.

Alice smilede ikke.

Hun tænkte paa, at Lykken maaste atter havde raft hende Haanden, men haanende og ublidt havde hun stødt den fra sig.

Da hun tog Afsted med Tom, var deres Adskillelse meget kold.

Hu stod hun ene paa New-Yorks Gader, uden at vide hvorhen hun skulde vende sig.

Hun vilde først opføre en Juveleer, for at sælge sit Halsbaand.

Da hun havde vandret lidt om, fik hun Die paa en Butik, hvor der fandtes allehaande ædle Guld- og Diamantsager.

Hun traadte strax ind i Butiken.

En høi, stummel Mand med et listigt Fysiognomi kom hende imøde.

— Hvad ønsker De, min skønne Dame? sagde han.

— Kjøber De Diamanter?

— Ja, naar de ere ægte.

— Jeg har et Halsbaand her, vil De kjøbe det?

— Er det virkelige Diamanter?

— Ja.

— Lad mig se nøiere paa det!

Alice tog det af og rakte ham det.

— De vil nok narre mig? sagde han, idet han prøvede det.

— Nei, det er min hele Formue, Alt hvad jeg har at leve af til jeg kommer til min Hjemstavn.

— De kommer da, hvis der er langt dertil, til at sulte ihjel paa Beien.

— Hvorledes det?

— Diamanterne ere uægte!

— Uægte! . . . Det er umuligt! Det er mit og mit Barns sidste Haab!

— Jeg gjentager og forsikkrer Dem, at Stenene ere falske og jeg kan saa meget sikkrere gjøre det, da jeg er overbevist om, at jeg tidligere har havt dette Smykke i Haanden, jeg troer næsten jeg tør paastaa, at jeg selv for flere Aar siden i Paris har taget de ægte Stene ud og indsat de falske i deres Sted.

— Det maa være en Feiltagelse; for hvem skulde De have gjort det?

— Det er saa længe siden, at jeg ikke ganske klart kan erindre det, men det var vistnok en ung Herre.

— Min Broder! udbrød Alice fortviblet. Min Broder Magnus!

— Ja, rigtigt, han kaldte sig Herr Magnus.

— Hvormeget er da Halsbaandet værdt nu?

— Aldeles Intet!

— Vil De da ikke kjøbe det?

— Nei.

— Men var det med min Broders Willie, at Stenene dengang blev taget ud?

— Ja, jeg var Stensliber i Paris; han havde først været hos en skikkelig Kammerat af mig, men denne vilde ikke have noget med den Sag at gjøre.

Jeg fik hvad der tilkom mig for min Uleilighed og han fik Diamanterne.

— Hvad skal jeg da gribe til? udbrød Alice. Hjælpeløs, fattig og forladt staaer jeg midt i den store By.

— Jeg kan desværre ikke hjælpe Dem, jeg har selv fattige Stafler at hjælpe; men jeg vil give Dem et godt Raad: Gaa til Pastor With.

— Pastor With! Hvem er det?

— Det er en gudfrygtig, skikkelig Mand, der boer her i Nærheden; han vil holde en Straffepræken for Dem og bagefter hjælpe Dem med Raad og Daad.

Alice takkede og gik snart efter til Pastoren.

Hun traadte ind til denne, der ved Synet af hende foer forbausset op.

— Alice Dam! . . . Fru Falz! . . . Hvad ønsker De af en Guds Tjener? sagde han med bævende Røst.

Alice foer sammen ved Lyden af denne Stemme.

Derfom de Døde kunde gaa igjen, da var det hendes Faders Stemme.

— Jeg er fattig og forladt og er bleven henviist til Dem, hos hvem jeg ikke forgæves vil bede om Hjælp, stammede hun.

— Fortæl først hvorledes Du er kommen her, men aabent og ærligt; jeg veed maaske Alt i

Forveien, men jeg vil dog høre, om Du holder Dig til Sandheden.

— Jeg skal ærligt skrifte Alt for Dem, ærværdige Fader.

Alice fortalte nu Alt hvad der var skeet siden hendes Bryllupsdag og hendes første Bekjendtskab med Ivan.

— Du er altsaa en brødefuld Kvinde, sagde han; og dog vover Du at anraabe mig om Hjælp!

Med et ubyggeligt Smil løsnede han det store hvide Skjæg, der skjulte hans Ansigt og Alice saae — sin Fader.

— Du lever, Fader! raabte hun aandeløs.

— Jeg lever, og lever dog ikke. Du er den Gæst, der har nogen Anelse om, hvem jeg egentlig er. Men det nytter ei, at Du vil forraade mig, thi her troer man at jeg er Pastor With, en from og gudhengiven Mand, og din Fortælling vil kun blive antagen for Had og Dandskab.

— Men Du vil da nok frelse din Datter fra at omkomme af Sult?

— Nei, jeg vil ikke give Dig en Hvid.

— Fader, hvor kan Du være saa ond; forbarm Dig over mig! sagde hun og kastede sig paa Knæ for ham.

— Bort, bort fra mit Hus!

I det samme traadte Mo'er Gertrude ind.

— O, Fader, raabte Alice og omklamrede hans Kne; Fader! Husk, at jeg dog er dit Barn!

— Hvad vover Du at sige, usle Kvinde, hvad vover Du at bestylde mig for? Skulde Pastor With være Fader til en brødefuld Kvinde! Gaa og vov aldrig mere at betræde dette Sted!

Alice reiste sig. Den bedende Tone og Holdning forsvandt og hun sagde med kold Alvor:

— Fader, Du er en Skurk!

Den fromme Mand svarede ikke, men gjorde Korsets Tegn.

Alice vaskede ud af Stuen.

I Døren vendte hun sig endnu engang om, som om hun troede at en Smule Medlidenhed skulde have bevæget sig i hendes Faders Bryst.

Hun hørte Mo'er Gertrude sige:

— Dnsfer Pastoren, at jeg skal forfølge hende og lade hende arrestere?

— Nei, lad den forrykte Kvinde gaa og lad os bede en Bøn for hendes Frelse.

Da Alice var borte, sagde Pastor With:

— Saadan en Uværdig vover at anraabe om Barmhjertighed og kalder mig Fader, fordi at de Mange, der har betroet deres evige Frelse til mig, kalde mig saaledes. Vil man give Almisser, findes der jo blandt vore egne nok der ere værdige til at hjælpes!

Trettende Kapitel.

Stævnemødet.

Vi ville nu aflægge en lille Visit paa den Ø ved Jyllands Vestkyst, hvor Fortællingen tog sin Begyndelse.

Men Stormen pidster ikke Stummet op mod Strandbredden og Vinden suser ikke i Trærnes Kroner, som dengang da den førte Ødelæggelse og Fortvivlelse med sig.

Det er Sommer. Alt er saa idyllisk fredeligt og romantisk stille; i Trærnes Toppe synge Smaafuglene deres Aftenkvad og en Ko udstøder paa Marken et langtrukket Brøl, ligesom for at minde Malkepigen om, at det er paa Tiden at hun tænker paa at tage Spanden paa Hovedet og Strikkestømpen i Haanden. Storken kvækker, idet den med filosofisk Ko spanker hen ad de grønne Agre og Myggene surre i Aftensoleens Skin.

Havet ligger saa stille, saa klart og saa himmelblaat, som om det aldrig mere kunde faae ifinde at reise sig i taarnhøie Bølger.

En Baad glider hen over den speilklare Flade og Fiskerne ved Roret istemme en lystig Sang.

I Nærheden af det Sted, hvor Madam Smith boede, ligger nu et lille Hus, saa skjønt og saa

smilende, ret som et Billed paa et lille jordisk Paradis.

Haven rundt om Huset var kun lille, men Blomsterfloret saa yppigt og smukt, at det vakte Alles Beundring.

En rask rødkindet treaars Dreng sad paa en lille Græsplæne og legede med en Rattefilling.

I Haven var der ingen Andre end den lille Dreng. Vilde man træffe Huset's Beboere, maatte man gaa ind ad den lille Dør hvorover der stod „Kjøbmandshandel“.

En ung Kone med et fortryllende smukt Ansigt stod og talte med et Par af Dens kvindelige Beboere.

De gyldne Loffer syntes ikke at vilde lade sig holde tilbage af den hvide Kappe.

I de første Uger efter hendes Ankomst til Den syntes dens Beboere næsten at være bange for den „fine Dame“, der stod i den nye Kjøbmandsbutik, men da de hørte at det var Madam Smiths Datter og da de lærte hendes venlige Hjerte at kjende, fik de hende saa kjær, at hun snart tilbendte sig deres udelte Beundring og Venskab.

Man havde netop paa Den havt Trang til en saadan Kjøbmandshandel, og Velstand og Lykke syntes ret at vilde holde sit Indtog i det lille Hus.

Den unge Mand havde ogsaa strax erhvervet sig Andest og han og hans Kones Ankomst til Den var i lang Tid Gjenstand for Beboernes Samtale,

naar de om Aftenen samlede sig udenfor deres Hytter.

Nu var der alt gaaet fire Aar. I Havens Gange legede den lille Dreng og en lille Pige var et Par Aars Tid efter Drengens Fødsel jordet paa Dens Kirkegaard; ved denne Leilighed havde de unge Folk faaet talrige Beviser paa den Deltagelse og Interesse man stænkede dem.

Tiden havde læget Saaret. Vinteren var svunden for Sommeren og Alt stod nu ifklædt sin skønneste Pragt.

I dag var den unge Mand ikke i Butiken.

Vi ville opføge ham.

I et lille Bærelse, hvor man paa den ene Side har en herlig Udsigt over Havet og paa den anden seer Billedet af det smilende Landskab, sidder Digteren Albert Jul med Bennen i Haanden og slynger de skønneste Tanker og Ord i hinanden. Hans Ansigt smiler, idet han stryger Haanden gennem det brune loftede Haar, ret som om han rystede de smukke Billeder af sin Fantasi.

Han reiser sig, gaaer hen til Vinduet og stirrer i nogle Minutter hen over Landskabet.

Aftenklokkens dumpe Klang lyder fra Landsbyen og gyder en forunderlig Fred i hans Sind.

— O, hvor Alt dog er smukt, udbryder han begejstret; og dog, dog minder dette mig saa tydeligt om Grevens Villa, hvor Nanna holdtes

fangen, ogsaa der var det saa skjønt og smukt, men der boede kun Hadet, her boer Kjærligheden! O, hvor jeg nu er lykkelig. Det var en Aften som denne, da han saaede Tvivl i mit Sind ved at fortælle, at min Elskede var Grosserer Dams Datter, men denne Tvivl er forlængst forsvunden, da jeg her paa denne velsignede Blet har talt med Folk, som have kjendt hende og hendes Forældre. Og Nanna, min elskede Viv, hvor seer jeg ikke paa ethvert Sted i vort Hjem din ordnende og syssende Omhu; se Blomsterne her i Vasen, se Biben stoppet det er dit Værk; ja, trods Du stadig har nok at tage fat paa, saaer Du dog Tid til at tænke paa mig.

Alberts af Solen brunede Ansigt vidner om, at det kun er naar han føler Lyst og Trang dertil, at han skriver, men at han ellers færdes i det Frie.

Nu aabnes Døren, hun lister sig sagte ind og lægger sine Arme om hans Hals.

— Hvad tænker Du paa, min elskede Ven? udbryder hun smilende.

— Jeg tænker paa hvor lykkelig jeg dog er og hvor den kan være tilfreds, der saaer en saa huslig og venlig Kone som Dig!

— Ti nu stille, Smigrer!

— Jeg smigrer ikke, jeg siger kun hvad jeg virkelig mener.

— O, da er jeg ogsaa lykkelig!

Han tager hende i sin Favn og trykker et inderligt Kys paa de røde Læber.

Da aabnes Døren igjen og den lille Dreng kommer ind.

— Fader, rar Dreng, jeg vil have et Kys med.

Og den nedgaaende Sol oplyser det smukke Familiemaleri med sine gyldne Straaler.

— Bed Du, min Mamma, hvad jeg da ogsaa nys tænkte paa?

— Nei, men det var vel atter Noget om mig?

— Nu er Du altfor fordringsfuld! Troer Du da slet ikke at jeg kan tænke paa Andet end Dig?

— Nu, lad mig da høre hvad det var!

— Jeg tænkte, at naar man som nu seer Alt iflædt Sommerens grønne Dragt, da tænker man ikke paa, at der har været og at der atter kommer en Vinter, hvor Sneen breder sit hvide Liiglagen, og naar Blæden er i Hjertet og Smilet paa Læben, da tænker man ikke paa, at der snart igjen kan komme en Dag, hvor Taarer er i Ziet og Kummer i Hjertet.

— Deri har Du dog Uret, min elskede Albert; vi tænke jo derpaa, naar vi takke Gud for vor Lykke og beder om han vil lade os beholde den.

— Som altid har Du Ret, kjære Mamma, sagde Digteren og kysfede atter hende og Barnet.

Det var et Par Dage efter den ovenfor skildrede Scene, at Albert en Aften, da han var ude at bese sin lille Have, faae en Fisserdreng stikke sit lystkrøllede Hoved ind gjennem Havelaagen, som om han søgte Nogen.

— Hvad vil Du, min Søn? spurgte Albert.

— Jeg skulde tale med Herr Jul.

— Hvad vil Du mig?

— Jeg skulde bede Dem om at komme hen ved Indgangen til den lille Skov lidt efter Solnedgang, da der er En, der venter paa Dem, En, der har Dem saa uendelig kjær.

— Hvem er det?

— Det tør jeg ikke sige! Men den som det er, bad mig saa meget om ikke i den Henseende at give den gode Herre nogenjombelst Oplysning.

— Siig mig, er det en Dame?

— Det vil De jo faae at se, naar De kommer efter Solnedgang ved Indgangen til den lille Skov.

Ansøen vendte om og løb igjen, glad over at have udrettet sit Grinde.

Albert stod længe hensunken i dybe Tanker.

Hvem var det, der ønskede at tale med ham, og hvorfor skulde det være en Hemmelighed?

Var det Alice?

Hvad vilde hun saa ham? Troede hun atter at faae ham i sit Næt?

Nei, hende kunde det heller ikke være?

Hvem var det da?

Længe grublede han over dette Spørgsmaal; maaske det var Nogen, der vilde meddele ham Oplysninger om hans Herkomst.

Eller maaske det var Nannas Søster, Frida, der vilde tale med ham.

Saaledes krydsede de mest forskellige Tanker i hans Hoved.

Han tænkte dog, at nu kunde ingen Kvinde faae ham i sin Magt, og for en Mand behøvede han ikke at frygte paa den fredelige D.

Til Nanna vilde han dog ikke tale om dette Stævnemøde, for ikke at ængste hende.

Da Solen var gaaet ned, greb han sin Hat og Stok og gik uden at sige Farvel til sin Kone.

Hun saae ham gaa over mod Skoven og troede at han, som han stundom gjorde, gik en Tur i Enrum for bedre at samle sine Tanker.

Mørket var alt brudt frem, da han kom til det Sted, hvor William Falz og Ib havde truffet Aftale om at myrde Christian Bek.

Da han kom hen hertil, traadte en Skikkelse ham imøde.

I nogle Dieblikke hørte man dem veyle nogle Repliker. Da sank Digteren i Skikkelsens Arme og var det en Mystifikation af Bindens Susen i Træerne eller lod virkelig Ordene: „Min Elskede!“

Længe, længe dvælede Digteren paa dette

Sted; han maatte have meget at tale med denne Skikkelse om.

Der var Noget Albert endelig vilde overtale sin natlige Gæst til, men som denne aldeles ikke vilde gaa ind paa.

Endelig skiltes de igjen og Digteren vandrede til sit Hjem; men en dyb Fure havde lagt sig paa hans Bænde.

— Hvilken Sorg kan jeg ikke afstedkomme for min elskede Hustru, hvis jeg holder denne Ed, mumlede han; hvorledes skal jeg kunne forklare min Dødsførelse og bryder jeg den, da bliver jeg jo ogsaa en Morder!

Da han kom til sit Hjem traadte Nanna ham imøde.

— Men hvor har Du dog været henne, Albert? udbrød hun mildt bebreidende. Jeg har været saa angst og bekymret for Dig, Du seer ogsaa saa bleg og alvorlig ud. Er der hændet Dig noget Ubehageligt?

— Nei, aldeles ikke.

— Lad os da gaa til No, det er alt bleven stille!

— Hvad skriver vi idag? spurgte Albert.

— Den 13de Juli.

— Den 13de, gjentog han halv høit, den 13de; er det et Spil af Skæbnen?

Snart var Alt i det lille Hus indhyllet i Nat-
tens Ro og Hvile.

Da saaes en Skikkelse komme listendeovre fra
Skoven.

Den gik omkring Huset og betragtede det ved
Hjælp af Maanens Skær.

Den mumlede nogle Ord, men om det var en
Belsignelse eller Forbandelse kunde man ikke høre,
hvorpaa den sagte gik tilbage.

Den følgende Dag mærkede Nanna godt at
der havde leiret sig en Sky paa Alberts Bænde, at
der var Noget, der trykkede og pinte ham, uden at
han dog følte Trang til at meddele hende det.

Forgæves søgte hun at udforske det, hun kunde
ikke opdage Grunden til hans Misstemning.

Der maatte være hændet ham Noget igaar,
det var afgjort, men hvad det var, søgte Nanna
forgæves at finde.

Spurgte hun om han feilede Noget, svarede
han nei; spurgte hun om der var hændet ham Noget,
der havde gjort Indtryk paa ham, svarede han nei.

Hver Aften gik han en Tur en Time tid ind
i Skoven; hun bad om hun maatte gaa med, for
at opmuntre og oplive ham lidt, men han bad om
at maatte gaa ene, da han for Diebliffet skrev
nogle Digte, der udkrævede uforstyrret Ro.

Dg dog havde hun lagt Mærke til, at hun ikke
havde skreven i den senere Tid.

Han løi for hende, men hvorfor gjorde han det?
 Hvad var da det, der saaledes havde grebet
 forstyrrende ind i deres rolige Tilværelse?

Da Albert iaften var gaaet, satte Nanna sig
 ud i det lille Lysthus i Haven; der var hende for
 kvalmt inde i Stuen.

Den lille Dreng saae ængstelig op til Moderen.

— Men hvorfor græder Du, Moder? spurgte han;
 kan Du ogsaa græde? Er der ogsaa Taarer i dine
 Dine? Jeg har aldrig før seet at Du kunne græde.

Barnets Tale gjorde et dybt Indtryk paa
 hende. Taarerne sneg sig hurtigere efter hinanden
 ned ad hendes Kind.

Hun vidste ikke selv hvorfor, men det var som
 om et truende Uveir hang over hendes Hoved.

Hun hørte Skridt i Haven og da hun vendte
 Hovedet til Siden, saae hun istedenfor sin Mand
 en hæsliq gammel krumbøiet Skikkelse, indhyllet i
 Pjalter; de hvide Haar hang uredt ned over den
 furede Binde, al Verdens Ondskab og Had syntes
 indpræget i dette Ansigt.

— Hvad ønsker J, Mo'er Malene? spurgte
 Nanna ikke uden en vis Gysen.

— Hvad jeg ønsker! En Skærv til den Fatige; men jeg seer godt, at I frygter for mig, for „Ulykkesfuglen“; Folk siger at jeg bringer Sorg med mig, men det er kun Verdens Ondskab! Jeg kunde maasse glæde Eder, naar jeg vilde. Dog, det er bedst at lade Skæbnen raade; mine Dine ere svage og de kan have seet feil. Og Skuffelse er næsten værre end Tvivl.

— Hvad veed I om mig, Mo'er Malene? spurgte Nanna skælvende.

— Jeg veed, at Taarer nys vædede Deres Kind, de vippe endnu i Dienhaarene, som en lille Fugl paa en Kvist og jeg veed at din Mand nu er til et Stævnemøde i Skoven. Hver Aften, naar Solen dukker ned i Havets Skjød og Aftenkloffen ringer Fred og Glæde, da sniger han sig ind under de høie rige Kroner og da søger han hen til en Skikkelse, der med Længsel, med bankende Hjerte venter paa ham.

— I lyver, Mo'er Malene!

— Ja saa, det er jeg vant til at høre! Det sagde ogsaa Christian Bek, din Søsters Forlovede, da jeg spaaede ham, da jeg læste hans Skæbne i hans Haand; men han har senere desværre maattet erfare, at Mo'er Malene talte sandt, da hun sagde, at Sorg og Kummer stod at læse i Haandens Linier; dog saa mørkt seer det ikke ud for Dem, jeg har seet Deres lille Haand, jeg har læst Glæden og

Lykken komme med Tiden, selv om mørke Skyer drage over Deres Livsbane; men det vil De vel heller ikke tro? Jeg er ond, siger man, dog det er ikke sandt, jeg var god og blid, da bedrog Verden mig og det var den, der gjorde mig ond. Men det kommer jo ikke den Sag ved, jeg har kun villet trøste Dem! Jeg veed, at selv om Deres Mand kan glemme sig et Dieblif, da vil han snart vende tilbage til sit lille Paradis!

— Men veed I da hvem han møder? Er det virkelig Tilfældet, at han har et Stævnemøde?

— Jeg vil give Dem et godt Raad! Følg en Aften hans Fjed, led ham op og De vil da faae at se, hvad der har berøvet Dem hans Kjærlighed for Diebliffet.

— Frist mig ikke, Mo'er Malene, lad mig være i Ro, jeg trænger til i Stilhed og Fred at sende mine Tanker til ham, der styrer over Livets Veie, til ham, der sender os Glæden og Sorgen.

— Det har De jo Stunder nok til, det varer endnu en Timestid før han vender tilbage fra sit natlige Møde!

— Gaa Malene; tag disse Benge og bland Eder ikke i min Skæbne!

— Saaledes afviste Christian mig, da jeg advarede ham for at modtage Bjergmandens Ring!

— Bjergmandens Ring? gjentog Nanna uvilkaarligt.

Disse Ord vakte mange Tanter og Minder, disse Ord havde Frida udtalt, da hun bebreidede sig selv, at hun var Skyld i deres Ulykke.

— Se, nu vilde De dog gjerne have at jeg skulde dvæle og fortælle Dem hvad jeg veed herom. Saaledes ere nu engang Menneffene, hvad de i et Dieblif foragte, det bede de om i det næste. Da jeg nu engang er kommen til at tale om denne Sag, skal jeg fortælle hvad jeg veed: En Dag da Deres Moder boede i det lille Hus nede ved Kysten, gif jeg forbi dette. Jeg hørte Frida ude i den lille Have sidde og bede, at den Dag snart maatte komme, da hun kunde sætte Ringen paa sin Elskedes Finger. Deres Moder kaldte i det samme paa hende og hun løb ind, men lod Ringen ligge paa Havebordet. Jeg traadte ind i Haven og da jeg saae Guldet blinke, da jeg saae det Mammon hvorfor Alting bøier sig, da besluttede jeg at stjæle den. Men idet jeg tog den i Haanden, idet jeg saae de to Bogstaver, der stod præget deri, da dukkede en Historie, som jeg for mange, mange Aar siden havde hørt, frem for mig, da vidste jeg, at den, der havde Ringen i Cie, vilde være hjemfalden til Sorg og Kummer, naar ikke det var den rette Eiermand; derfor, da jeg saae den unge Sømand, da jeg vidste at han var Deres Søsters Hjertensfjær, da søgte jeg netop at advare

ham; men han lo haant ad det der stod i Skæbnens Bog.

Nanna sad med Hovedet støttet i sine Hænder, medens Mo'er Malene fortsatte:

— Han lo haant ad mig, han troede ikke mit Ord, han spottede mig, men senere har han vistnok ofte tænkt paa, at jeg dog fik Ret.

Mo'er Malene rokkede ud af Haven, idet hun mumlede endel uforstaaelige Ord, hvoraf Nanna kun kunde høre nogle usammenhængende Sætninger, som: „Affskyelige Mennesker“, „Grusomme Verden“ og „Nedrige Afftum“!

Fjortende Kapitel.

I Skoven.

Der var hengaaet nogle Dage.

Digteren forlod næsten hver Aften sit Hjem og vandrede ind i Skoven, hvorfra han vendte tilbage i en nedtrykt og mørk Stemning. Det var som om han omhyggeligt søgte at undgaa Alt, hvad der kunde lede Samtalen hen paa disse Aftenture.

Det glade Smil faaes kun sjældent om hans Mund, hans Skrivebord stod uberørt, det var som om de venlige Alfer, der havde omgivet ham, vare flygtede for en ond Mand.

Forgæves søgte Nanna at adsprede ham, forgæves fordoblede hun sine Kjærtegn og sin Venlighed, den tunge Sky paa hans Bænde kunde hun ikke forjage; mild og god var han som altid og dog var han bleven hende saa fremmed.

Mindet om en mørk og bitter Stund dukkede tydeligere og tydeligere frem for Nanna og fordunklede Alt hvad der var hændet siden den Tid.

Det var den Scene, hvor hun stod udenfor Døren og lyttede til hans Ord til Fru Falz, de Ord, som vare saa haarde og bittre for hende.

Og dette fremfaldte da Billedet af en Tid, da han vendte sig fra den ubetydelige Nanna til den fornemme Alice.

Dengang var han bleven hende utro, dengang var han bleven troløs!

Kunde han maaske ikke nu lade sig bedaare?

Nu da hun var hans ægteviede Hustru, nu da Lykken og Glæden syntes at smile til dem, kunde han da vende sig fra hende og lytte til en Andens Stemme, hvile i en Andens Favn?

Nei, det var umuligt, og hun bad Gud tilgive hende sin onde Tanke.

Men hvad var det da, der loffede ham til Skoven?

Kunde han have indladt sig med Nogen, kunde han have sammensvoret sig om Noget, der trængte til at dækkes af Nattens Mørke?

Saaledes spurgte Manna sig selv og de mest forskjellige Tanker leirede sig hos hende.

Snart troede hun ham som Hovedmand for et Komplot, der vilde løsrive Landet fra den danske Krone, hvorom der dengang var megen Tale, og hun saae ham kastet i Fængsel for Majestætsforbrydelse; snart troede hun at han var i Ledtog med Smuglere og i næste Dieblif bad hun atter om Tilgivelse for sine Tanker om ham, hun elskede og agtede saa høit.

Den lille Alfred kunde nu hvergang Faderen gik, se at Moderen ogsaa eiede Taarer; naar hun sad med ham under Havens løvrige Træer, da sneg de sig ned ad hendes Kind, thi hele Dagen anvendte den svage Kvinde al sin Styrke og Kraft, for at hun ikke skulde forraade sig, ikke skulde lade Verden føle hendes Sorg.

Saaledes var der hengaaet otte Dage.

Det var som om Albert forgæves stred imod, som om der var en eiendommelig hemmelighedsfuld Magt, der trak ham til Skoven.

Da kunde Manna ikke længer modstaa Fristelsen til at følge, da maatte hun en Aften liste sig bag

efter ham, hun kunde ikke udholde den angstfulde Tvivl.

Hun sneg sig hen til den lille Skov.

Alt var fredeligt og stille, al Naturen var Numret ind.

Sagte listede hun fra Træ til Træ og spejdede forsigtig om.

Paa en Træstub fik hun Die paa to Skikkelser, der syntes fordybede i en hæftig Samtale.

Fra denne Side kunde hun ikke komme dem nærmere uden at blive opdaget, men kunde hun naae om til de Buske, der stod bagved dem, da kunde hun komme dem saa nær, at hvert Ord de talte naaede hendes Øre.

Hvor bankede hendes Hjerte, hvor skælvede hendes Fod, hvor rystede hendes Haand, da hun naaede derhen.

Nu kunde hun tydeligt se de to Skikkelser, thi Maanen var stegen op over Skoven.

Den ene var Albert og den anden var en gammel Mand, hvis Ansigt bar tydelige Spor af uendelige Lidelser og kvalfulde Sorger.

Han holdt Alberts Haand i sin og jagde med bevæget Stemme:

— Min Søn, min elskede Søn, o lad mig se dit ædle Ansigt! Du ligner din brave Moder; smil lidt, o da glemmer jeg al Verdens Sorg og Kummer, da mildnes Tanken om de mange pinsels-

fulde Timer, som jeg har oplevet, da glemmer jeg den lange Vinternat, hvor ingen Solstraale oplivede den Uskyldiges Fængsel, hvor Harmen gnavede som enOrm paa min Kraft og Hadet mod min Fjende vorede og spirede og kvalte Alt, hvad der havde bevæget sig i mit Bryst. O, min Søn, min elskede Søn! Hvor skjønt, hvor smukt klinger ikke det Ord, jeg, Tugthussfangen, som kun Kong Frederiks Raade frelste fra den mørke Grav, jeg har en Søn, en brav og en god Søn! Denne Tanke gjør mig saa godt, denne Tanke mildner mit Sind som den mildner mit Had. Hvor ofte har jeg ikke selv aabnet Fængslets Dør for at naae til Skurken, for at betale Ondt med Ondt; men da man nu løslod mig, da Jernet løstes af min Haand og Fangedragten toges fra mig, da havde jeg kun et Maal, det var at søge min Søn, at fortælle min sørgelige Historie, at bede ham om engang at offre mig en Time; thi ind i Fængslet var Nøgtet om dit Ophold her, naaet; saa forunderligt styres Livets Gang; jeg fik en Kammerat, som var herovrefra, han fortalte mig om Dig, om din Hustru og om dit Barn, og jeg ilede strax hertil for at bede Dig om en Samtale, for at høre om Du ogsaa vilde forstøde din gamle Fader, om Du vilde sige: „Gaa fra mit Hjem, gamle Tugthussfange!“ thi da vilde jeg ogsaa have gaaet og det i Døden, da vilde jeg selv have endt mit Liv.

Manna stod bleg og skælvende og dog ligesom befriet fra en tung Byrde.

Albert svarede med bevæget Stemme:

— O, Fader, hvor kunde Du tro saaledes om mig? Jeg skulde forstøde Dig, jeg skulde ikke ære dit Ord? Nei, Fader, saaledes bør Du ikke tro om din Søn. Men løs mig fra min Ed, som jeg gjorde hin Aften, da jeg lovede ei at fortælle om dit Ophold her, lad mig betro mig til min Hustru, til min elskede Manna, hun kan jo ikke fatte min Opsørsel i den sidste Tid, ikke forstaa hvorfor jeg saaledes sniger mig fra mit Hjem. Jeg vil raadspørg hende om, hvorledes vi kan gjøre Dig Livets Aften skjøn og blid, om hvorledes vi skal glæde Dig, og jeg veed, at hun vil give mig et godt Raad, hun er saa mild, saa god.

— Netop dette afholder mig fra at følge Dig til dit Hjem; din Hustru skal aldrig erfare, at din Fader har været i Fængselet og sukket bag Jerngitteret, dit Barn vilde ræddes for mig, og selv om J virkelig vilde gjøre Alt hvad der staaer i Ederes Magt for at lette mig Livets sidste Dage, da vilde man dog snart gjøre den Opdagelse, at jeg var en Tugthushusfange. Arret af Lænken vilde forraade mig og man vilde pege Fingre af mig, tale haant om Eder og fly Ederes Nærhed; Livet vilde da blive en Plage for mig og en Byrde for Eder. Nei, lad mig leve fjernt fra Dig og dog saa nær, at jeg kan

frøde mig over din huslige Lykke, jeg vilde kun være en daarlig Figur i et skjønt Familiemaleri, jeg vilde kun forstyrre dets Harmoni. Lad mig forblive hos den gamle fattige Fisker, der deler sin Hytte og sine Smugler med mig.

— Nei, det kan jeg ikke tillade. Jeg vil træde frem for Alverden og sige: Denne Mand er min Fader, uskyldig i den Brøde, for hvilken han er dømt, han har henslæbt sit halve Liv med Lænten om sit Been og Jernet om sin Haand; men lad os nu, En som Alle, søge at bevise, at vi misbilliger Lovens Udfærd mod ham, lad os søge at gjøre det saa godt for ham, at hans sidste Dage bliver som var der efter en regnfuld Dag kommen en Aften, hvor Solen bryder gennem den mørke Sky og forgylder Alt med sine sidste Straaler.

— Min Søn, Du feiler! Du vil tale til Verden som Du vil tale til din Hustru: efter din Overbevisning; men Verden vil dømme efter sin, og den vil fordømme baade Dig og mig. Lad Alt blive som det er; hver Aften, naar Natten sænker sit Taagesløv og Fuglene ganger til No, da lister den gamle Fange sig ind til dette Mødested, hvor han venter sin Søn. Kan Du komme, saa kommer Du, og kan Du ikke, da venter jeg en Aften til og saaledes vedbliver jeg at vente og haabe og da kommer der vel en Dag, da Du kan ofre mig en

Kummer, men dog med den sikre Overbevisning, at jeg var uskyldig. Da blev Alt saa mørkt for mig, som den sorteste Nat, da kunde de dømme mig om de vilde, og lade være om de vilde, hun var ikke mere, min Glæde og min Lykke var dækket af Grønsværet, da indrømmede jeg Alt, da var det mig ligegyldigt, hvor jeg var!

I dette Dieblif styrtede Nanna frem fra Bussene og kastede sig om Alberts Hals.

— Nanna, Du her? udbrød den unge Mand.

— Ja, jeg kunde ikke længer leve i Uvisshed om hvad det var, der loffede Dig hid. Derfor tilgiv mig!

Hun skjulte sit Hoved ved hans Bryst og hulkede høit.

Den gamle Fange sad som forstenet og stirrede paa hende, ret som om han vilde indprente sig ethvert af hendes Træt og med sagte Stemme mumlede han:

— Ja, god og blid seer hun ud, som min Hustru før Ulykken og Modgangen slog de haarde Slag paa vor Dør.

Han foldede de magre Hænder og vendte sit Blik op mod den stjernebesmykkede Himmel og bad en Bøn for de To, der stod foran ham.

Bludjelig løsrev Albert sig fra sin Hustru og sagde:

— Men jeg glemmer jo rent min gamle Fader;

se her, Nanna, denne Mand har ligesom vi været prøvet i Modgangens Skole; dog han er ikke alene prøvet, han er hærdet, i mange, mange Aar har han lidt!

— Jeg har hørt det, jeg har, skjøndt det jo ikke var rigtigt, bag Busten lyttet til din Samtale med din Fader og jeg har billiget og glædet mig over hvert Ord, Du har sagt. Din Fader er jo ogsaa min Fader, han er Fader til al min Lykke og Glæde her i Livet, til min elskede Mand.

Med inderlig Hjertelighed slynger hun atter Armene om sin Mand's Hals og trykker et Kys paa hans Læber.

Derefter rakte hun den Gamle Haanden og sagde:

— Jeg forener min Bøn med min Mand's og beder Dem om at betragte vort Hjem som Deres. De behøver ikke at skjule Dem i Skoven og i Nattens Mørke; en uheldig, men brav Mand, vil Enhver have Medlidenhed med og fatte Kjærlighed til.

Den gamle Fange svarede ikke.

Han havde skjult Hovedet i sine Hænder og for første Gang i mange Aar græd han som et Barn; Nannas blide, kjærlige Stemme havde gjort et dybt Indtryk paa ham, den havde aabnet Laarekilden.

Endelig samlede han igjen sine Tanter og sagde:

— Nei, nei, det kan jeg ikke!

— Jo, Du kan og Du vil det ogsaa. Vor lille Dreng vil snart komme til at holde af gamle Bedstefader; i Lænestolen skal Du have Plads! Kom Du kun, Alt skal Du finde saa hyggeligt og godt.

Hun tog hans Haand i sin, som om hun vilde at han strax skulde følge med.

Den gamle Fange saae saa uendelig glad og bevæget paa den unge Kone.

— Nei, ikke nu; jeg maa tilbage til den gamle Fister og tage Afsked med ham. Men imorgen Aften kommer jeg hjem til Eder.

— Nei, kom ikke i Aftenens Mørke, kom ved Solens klare Skin, kjære, gode Fader!

Endnu en Stund dvælede de tre Personer i Stoven, hvorefter Albert og Nanna vandrede til deres Hjem og den gamle Fange forsvandt bag Træerne.

Semtende Kapitel.

Tosse-Malene.

Den Aften, da den ovenfor skildrede Scene fandt Sted, kom en Baad seilende fra Fastlandet og nærmede sig Den.

I Baaden sad to Mænd; deres uregelmæssige Aareslag vidnede om, at de havde nippet godt til Flasken.

— For tusind Flynder, udbrød den Ene, hvorledes er det Du pladsker med Aaren som en Landkrabbe; hold Aareslag med mig, min Søn Søren!

— Ja, Fa'er, jagde denne i en snøvlede Tone.

De to Mænds Betjendtskab havde vi alt gjort i denne Fortællings første Kapitel.

Det er den gamle Fisker Anders Steffensen og hans puffelryggede Søn Søren.

Det var den gamle Knast, der havde bestemt Frida til sin Søn; men denne Plan blev jo forstyrret ved Christian Beks Hjemkomst.

Senere havde han blandt Dens unge Piger søgt at finde en værdig Hustru til sin haabefulde Søn; men der var ingen af dem, selv de fattigste, der skottede om at blive den rige Gaardmands Svigersøn, da den „væmmelige Søren“ fulgte i Tilgift.

Nu vare adskillige Aar henrundne; Søren fandt sig med Resignation i sin Skæbne. Anders var bleven endnu rigere, endnu stoltere og endnu farrigere end da vi sidst gjorde hans Bekjendtskab.

De to Mænd levede i den skjønneste Enighed, thi enhver af Anders Stefensens Meninger besvarede Sønnen med et: „Ja, Fa'er“ eller „Nei, Fa'er“.

Søren fulgte sin Fader som en Stygge gjennem Ondt og Godt.

Anders Stefensen havde været ovre paa Fastlandet og afsluttet en god Handel, saa han var i godt Humør.

— Hør, min Søn Søren, udbrød den Gamle atter efter en Pause; har Du senere seet den udtærede Skikkelse snige sig om ved vor Gaard ved Nattetider?

— Ja, Fa'er, igaar Aftes.

— For tusind Flynder, hvad har han isinde? Vi kan vel en skøn Nat vente at se Gaarden blive sveden af over Hovedet paa os eller vi blive bestjaalne for hvad vi eier. Er Du ogsaa vis paa, at det er en gammel Tugthusfange?

— Ja, Fa'er.

— Vi maa iaften huske at løse Lænehunden. Bøkker veed ogsaa hvad vi skal med saadan en gammel Forbryder herovre! Det er nok bedst at Anders Stefensen faaer talt et Alvorsord med Sognefogden. Hidtil har man da kunnet sove i

Ne, ja endog ladet sine Døre staa paa vid Gab, hvis man havde Lyst dertil.

Baaden havde imidlertid naaet Land, og idet den vilde lægge til kom „Løsje-Malenes“ Skikkelse tilsynne.

— Hvad vil Du, gamle Ulykkesfugl? udbrød Anders. Havde jeg mødt Dig, da jeg gik ud, saa havde min Handel ikke gaaet saa let og min Børs ikke været saa tung som nu.

— En Skilling til den Fattige? bad hun i en bønlig Tone.

— Der, gamle Her, har J et Koftefast, som J kan ride til Bloksbjerg paa, sagde han og langede efter hende med Aaren.

Mo'er Malene humpede afsted, idet hun mumlede endel uforstaaelige Ord mellem Læberne.

Anders og hans Søn gik nu til deres Hjem, idet den Gamle stadig bebreidede Sønnen at han var fuld og formanede ham en anden Gang til at være mere maadeholden, skjøndt en upartisk Dommer vilde have erklæret Sønnen for uskyldig.

Da de kom til deres Gaard, løste Anders strax Lænkeshunden, og denne, der var uvant med en saadan Opmærksomhed, galopperede glad ind i Skoven.

— Godt var det, min Søn Søren, at vi slap helstindet gennem Skoven; jeg troede bag ethvert

Træ at kunne skimte hans uhyggelige Ansyn. Nu skal jeg lade min Bøsse og Djævelen staa ham bi, hvis han slipper levende ud af min Stue, dersom han vil gjæste mig.

Efter endnu engang omhyggelig at have efterseet at Alt var aflaaaset og lukket, gik Anders og Søren tilkøjs.

Lidt efter aabnedes et Vindue i Værelset og en Skikkelse gled sagte ind i Stuen og forbi deres Sengested hen til den store Dragkiste, der gjemte deres Penge.

Den famlede omkring i Mørket, fik fat i en velsnydt Bøsse og vendte da tilbage, uden at de to Mænd vare blevne forstyrrede af den natlige Bisit.

Nogle Dage senere saaes Anders Stefensen med høitidelige Skridt at vandre hen til Sognefogdens Hus, fulgt af Søren.

Da denne fik Die paa den rige Fisker, der var en god Bekjendt af ham, jagde han:

— Hvad fattes Dig, Anders, Du seer saa forbittret ud?

— Ja, da det har jeg ogsaa Grund til;

hvordan er det Du røgter dit Kald? Bliver vor lille D ved at trives som den har begyndt, da bliver den snart til et Slags Amerika, hvor alle Slags Forbrydere og Udskud søger hen.

— Du er nok gnaven, min kjære Anders; Du har ikke faaet din Morgendram.

— Men jeg har faaet en bitter Morgensnaps! 200 Rigsdaler ere sporløst forsvundne fra mig.

— 200 Rigsdaler?

-- Ja; de ere stjaalne ud af min Dragkiste; min Søn Søren er mit Vidne paa, at de bleve lagte derned forleden Dag, da jeg kom ovre fra Fastlandet.

— Det er ganske vist en ubehagelig Sag, sagde den gode Sognefoged og klæde sig forlegen bag Øret.

Derpaa tog han sin Protokol og begyndte at skrive nogle store Bogstaver op.

— Du er altsaa ganske sikker paa at Du har havt Pengene forleden Dag?

— Ja.

— Og at Du har lagt dem i din Dragkiste?

— Ja.

— Og at de nu ikke findes der mere?

— Troer Du, min gode Sognefoged, at jeg er fuld eller gal?

— Hvad skal vi gjøre ved den Sag?

— Næppe Forbryderen og sætte ham saa fast, at han ikke saa nemt slipper bort.

— Ja, det er let nok; men at finde Forbryderen bliver det værste.

— Det troer jeg ikke.

— Hvorledes?

— Jeg siger, at finde Gæstgæften er ikke saa vanskeligt.

— Har Du da nogen Idee om, hvem Forbryderen er?

— Mere end det!

— Og det er?

— Visshed! Der er kun En herovre, hvem Mistanken kan falde paa.

— Hvem er da det?

— Veed Du ikke, min gode Ven, at vi for Diebliffet har en undsluppen Lugthussfange herovre?

— Nei, det veed jeg ikke.

— Det er den gamle Fyr, Du vel nok har bemærket. Han har i lang Tid lustet om min Gaard ved Nattetid, som en Ræv om en Hønsfesti og han har ogsaa inuppet et godt Bytte.

— Troer Du nu, at denne Mand er den Rette? Man siger jo at brændt Barn skæner Ilden?

— Nei, den der engang er kommen paa den Galei, slipper ikke saa let derfra; hvem der engang har været i Lugthuset længe derefter, ligesom vi, naar vi ere ude paa Søen, efter vort Hjem.

— Men vi staaer her og spilder Tiden, Anders Stefensen, istedenfor at smede mens Jernet er

varmt. Vi maa se at stoppe Fuglen inden den flyver bort fra os.

— Den gode Fyr har forregnet sig i saa Henseende; hun blæser saa godt idag, at han kunde risikere aldrig at naae Fastlandet.

— Har Du nogen Anelse om, hvor vi kan faae Fingre i ham?

— Hos en gammel Fisker nede ved Stranden. Ikke sandt, min Søn Søren?

— Jo, Fa'er!

— Hvorledes seer han ud? vedblev Sognefogden.

— Uhyggelig, gyselig, rædsom, skjøndt jeg har aldrig rigtig seet ham; men han skal eie ret et Galgenfysiognomi.

— Lad os saa strax begive os hen til den omtalte Fisker.

Lidt efter vandrede de tre Mænd hen til den gamle Fisker.

— Godmorgen og Guds Fred, sagde Sognefogden til den flittige Mand, der sad og bødede paa et Næt.

— Tak, i lige Maade, Herr Sognefoged!

— Maa, hvorledes gaaer det?

— Som det vil og ikke altid som det skulle.

— Hør, Christen, sagde Sognefogden med mere Bærdighed; hvem er den Mand, der boer i dit Hus?

— Der boer Ingen; han er flyttet.

— Hvorhen?

— Til sin Søn, Herr Sognefoged.

— Hvem er det?

— Det er den unge Kjøbmand, Albert Jul.

— Boer han da nu hos ham?

— Ja.

— Hvad synes Du ellers om ham, Christen?

— Ret godt.

— Mærkede Du noget til om Lyvenaturen
laa i ham?

— Det var ikke godt at mærke paa de Par
Dage han boede hos mig, især da jeg Intet har
der er værdt at stjæle.

— Hvorledes var han ellers?

— Ret en skikkelig, gammel, godhjertet Mand,
hvem Stæbnen havde været lidt vel ublid imod;
men i hvem der af Hjertet ikke findes Spor af
Dndt. Han glædede sig ved sin Søn og talte altid
kun om ham.

— Troer Du, at han var istand til at stjæle
200 Rigsdaler?

— Nei, det troer jeg ikke.

— Vi faaer at se. Anders Stefensen mener
at han skulde have gjort det.

— Nei, det er umuligt.

— Vi faaer at se!

— Gaaer De da nu til Kjøbmanden?

— Ja; det haster jo med at faae fat i
Gavtyven inden han stikker bort.

— De maa undskyldte, Herr Sognefoged, jeg er kun en simpel Mand; men jeg troer at De er paa Bildespor.

— Vi faa at se.

Sognefogden, ledsaget af Anders og Søren, styrede nu Kursen til Kjøbmand Juls Bopæl.

Da de kom til Haven standsede de og saae derind.

Inde i det lille Lysthus sad den gamle Fange og legede med den lille Dreng.

Hans Dragt var simpel, men ordentlig; han lignede en ældre Borgermand.

Hans Ansigt straaede af Henrykkelse og Glæde.

Han legede „Tittit“ med Drengen og hver Gang den lille Fyr op slog en lystig Latter, smilede den Gamle saa lykkelig og hans Ansigt antog et endnu større Udtryk af Glæde, naar den Lille sagde „Bedstefader“.

— Kom, Alfred, kom skal Du ride Kanke paa mit Kncæ! udbrød den Gamle og udstrakte Hænderne mod Drengen.

— D, ja, ride paa Bedstefaders Hest, ride langt bort, sagde den Lille.

Idet han vilde tage Drengen op paa sine Kncæ, lød Sognefogdens Stemme:

— I Lovens Navn arresterer jeg Dig, Lugtbusfange Jul!

Den Gamle foer forfærdet op og saae paa Sognefogden med et Udtryk af Rædsel i sit Ansigt.

— Nei, det er en Feiltagelse, udbrød han; jeg har Intet mere med Loven at gjøre. Kong Frederik har skænkter mig Friheden, Ingen kan fængsle mig, jeg er ikke brudt ud.

— Nei, men Du er nok brudt ind hos den Mand, som staaer der. Forleden Nat gjorde Du nok et lille Besøg i hans Dragkiste.

— Jeg forstaaer Dem ikke!

— Det er saare let at forstaa, da det er godt dansk, at Du har stjaalet 200 Rigsdaler fra denne Mand.

— Jeg stjaalet, nei, jeg har ikke mere nogen Hustru og noget Barn, der gisper af Sult og jeg selv kan nok fortjene mit Ophold.

— Snik og Snaak har vi nok af, der er stjaalet 200 Rigsdaler fra en af Byens mest ansete Mænd. Det er det største Tyveri her har fundet Sted i de 10 Aar jeg har været her. Du er seet ved Nattetid at snige Dig om Gaarden, som en Rat om et Flødefad. Du er nylig kommen ud fra et Sted, der er bleven dit andet Hjem. — Jeg veed ikke om der behøves flere Beviser for at Mistanken kan falde paa Dig?

— Jeg sværger, jeg er uskyldig!

I det samme traadte Albert ud af Døren.

— Hvad er her paa færde? spurgte han, da

han fik Die paa Sognefogden samt Anders Stefensen og Søren, der stod i nogen Afstand.

— Intet Andet end at jeg seer mig nødsaget til foreløbig at arrestere denne Mand, da endel graverende Omstændigheder tale for at han er Gjerningsmanden til et stort Tyveri, som er forøvet her paa Den i disse Dage.

— Det er ikke Tilfældet og jeg tillader ikke, at De arresterer denne Mand.

— De taler lidt vel tankeløst, Herr Jul; De erindrer ikke, at De taler til Dens øverste Politimyndighed. I de mange Aar, jeg nu har beklædt denne Værdighed, har der kun fundet nogle faa Smaatyverier Sted. Dette er derimod skeet paa en saa fræk og oprørende Maade, at kun En, der tidligere har været i Kollision med Loven, kan have forøvet det. Jeg er saaledes fuldstændig i min Ret, naar jeg arresterer en tidligere Forbryder, der er seet paa det Sted, hvor denne Misgjerning er skeet.

— Min Fader har vel om Aftenen gaaet ind i Skoven, for der at møde mig.

— Vi holde ikke Forhør her, det kan De fremkomme med, naar De bliver kaldt til Bidne. Følg De nu med mig, jagde han og vinkede ad den gamle Fange.

Denne kastede et Blik paa det lille Hjem,

hvor Glæden og Tilfredsheden havde mødt ham, kastede et Blik paa den lille Dreng, der strax var bleven hans erklærede Yndling, og mumlede:

— Hvor kunde jeg ogsaa tro, at min Blads var her; hvor kunde jeg være saa taabelig at glemme, at en Ulykkesstjerne følger mig? Hvor turde jeg, den løsladte Slave, trænge mig ind i dette Hjem og sætte Sorg og Splid i dette Hus?

Da Sognefogden nærmede sig den gamle Mand, for at lægge Lovens Haand paa ham, stillede Albert sig foran ham og udbrød:

— Denne Mand har intet Uretfærdigt begaaet og De har derfor ingen Ret til at arrestere ham.

Sognefogden stødte Albert lidt ublidt tilside og sagde:

— De glemmer, unge Mand, at jeg handler i Lovens Navn og at det kan blive Dem en dyr Spøg, at forhindre mig i min Funktion. Mistanken er falden paa ham, og Omstændighederne tale for, at den ikke er ugrundet, saa jeg er fuldkommen berettiget til at fikke mig denne Person.

Manna var kommen til og havde lagt sin Arm paa Alberts Skulder, ligejøm for at forhindre ham fra at begaa et overilet Skridt.

Den gamle Fange betragtede et Dieblif de to unge Folk; da mumlede han:

— Nei, for min Skyld kan Sorgen ikke formørke deres Ansyn . . . mig vil de snart glemme!

Derpaa vendte han sig til Sognefogden og sagde:

— De har Ret, jeg er Tyven!

— Du, Fader? Det er umuligt! udbrød Albert!

— Nei, gammel Bane bider jo bedst, sagde han med et underligt bittert Smil.

— Hører De, han har alt tilstaaet. Før ham til mit Hus, Anders Stefensen, saa kan vi forhøre ham, medens en Baad seiler over til den nærmeste By og fordrer Assistance.

Den gamle Fange nikkede et kort Farvel og gik da med sine ufrivillige Ledfagere.

Manna og Albert stod som forstenede og saae efter de Bortdragende, idet deres Taarer tog frit Løb.

I Sognefogdens Hjem blev der strax arrangeret et lille Forhør.

Anders og Søren sad med opspilet Mund, for ret at nyde dette Skuespil.

Den gamle Fanges Ansigt var koldt og roligt og som en Stenblok sad han og stirrede hen for sig.

Sognefogden gik nu til ham og sagde:

— Dit Navn?

— Alfred Jul!

— Du har altsaa været i Børnehuset?

— Ja.

— Men hvorlænge var Du idømt?

— Paa Livstid.

— Hvorledes er Du da kommet her? Er Du brudt ud?

— Nei, Kong Frederik har paa sin Fødselsdag løsladt mig.

— Det trænger vist til at undersøges næiere. Efter igjen at have gjort en lille Pause, vedblev den nidkjære Sognefoged:

— Du tilstaaer altsaa at have stjaalet 200 Rigsdaler fra Anders Stefensen?

— Nei! svarede Fangen rolig.

— Hvorledes, Du har jo alt tilstaaet før.

— Før er ikke nu. Dengang gjorde jeg det for at ikke min Søn skulde komme i Ubehageligheder for min Skyld.

— Nu, troer Du saaledes at kunne knibe Dig fra det!

Forhøret vedblev endnu en rum Tid, men uden Resultat.

Sognefogden stampede i Gulvet af Harmes; han søgte paa alle Maader at faae den Gamle til at fortale sig, men det vilde ikke lykkes.

Han vedblev haardnakket at paastaa sin Ustyldighed.

Saaledes stode Sagerne, da man hørte Støi udenfor. Sognefogdens Karl stred med En, der vilde trænge ind.

— Maa jeg ikke komme lidt ind, min kjære Ben; jeg siger jo, jeg veed, hvem der er Tyven.

— Nei, Mo'er Malene; J kommer ikke ind.

— Jeg skal tale med Sognefogden og det strax. Sognefogden hørte disse Udbrud, gif hen og aabnede Døren.

— Hvad er det her er paafærde? raabte han.

— Det er mig, Herr Sognefoged, udbrød „Lasse-Masse“, der vil mælde mig som Gjerningsmand til det store Tyveri.

— Hvorledes, J, Mo'er Malene?

— Ja, sagde hun, idet hun nu traadte ind i Stuen; men naar jeg ret skal forklare mig, saa tager det Tid.

— Skynd Dig nu; jeg længes efter at høre hvad Du har at sige.

— For at forstaa Forbrydelsen ret, maa De ogsaa kjende Grunden til Forbrydelsen og jeg skal da fortælle min Historie.

— Skynd Dig da lidt.

Hun stillede sig i Nærheden af Anders Stefensen og begyndte:

— Det er mange Aar siden, at han der var

ung og smuk. Da kom han efter en Rinatur til det Land, hvor Appelsinen groer og Cypressen har sit Hjem, hvor Himlen er langt klarere og Hjertet langt varmere end her. Han var falden ned fra Masten og havde forslaaet sin Arm saaledes, at han blev tilbage paa Hospitalet. Den lyse, danske Sømand traf en Dag, da han efter at være helbredet flentrede om paa Gaden, en ung Pige, der sad og solgte Ferskener og Aprikoser. Hun var fattig, forladt, men smuk som den opgaaende Sol og dydig som den ædleste Adelsdame. Han nærmede sig hende og da han havde tillært sig noget af hendes Sprog, kunde han tale med hende.

— Dag for Dag blev han mere fortrolig med hende; han fortalte hende om Landet, hvor han hørte hjemme og tilsidst spurgte han hende, om hun vilde følge med dertil, om hun vilde være hans elskede Liv. Hun var saa uerfaren, eiede Ingen, der kunde advare hende mod den troløse Sømand; hun gav ham sit Hjerte, sin Haand, sit Liv og sin Lykke!

— Naar Aftenjolen sank i Blød og Vinden bøjede Cypressens Grene, da vandrede de i den dunkle Lund. Da kom en Aften, hvor hans Kys bleve varmere, hans Ord inderligere og hvor hun mistede sit Hjertes Aenighed for bestandig. Den følgende Dag reiste Sømanden, men lovede snart at vende tilbage til sin elskede Pige, og saa snart

han kom til en Havn, vilde han sende hende et Brev. Der kom ogsaa Budskab fra ham, der bragte den unge Pige til at vaagne af sin korte Drøm, thi han fortalte, at hun maatte søge at glemme ham, da den glødende Italienerinde ikke passede for den kolde Nordboer, og at han alt i Hjemmet havde en Hjertenskjær.

— Da græd den unge Pige som et Barn, da vred hun fortvivlet sine Hænder og paakaldte sine Helgener. Men der kom endnu en mørkere, tristere og sørgeligere Stund, da et spædt Barn hvilede i hendes Arme, da Enhver, der kjendte hende, pegede Fingre ad hende og lo haant af hende. Da besluttede hun at opføre den troløse Elsker og hun drog ud i Verden; hun vilde bede ham om Hjælp, at Barnet i det mindste ikke skulde lide Nød; hun selv havde opgjort sit Regnskab med Verden, for hende fandtes ingen Tilfredshed mere, for hende spirede ingen Glædens Roser.

— Jeg — thi den unge, smukke og gode Pige, er den onde, grimme og tosfede Malene — jeg kom til det triste Land, hvor Kulde og Frost gjennemisnede min Krop og Bitterheds Is blegnede mine skjønne Lokker, og det Had, som forsmædet Kjærlighed avler, surede mit Ansigt og gav mig den Masse jeg nu bær, hvor alt Djævelskab staaer præget i. Saaledes drog jeg om, uden at have noget fast Tilholdssted; stundom tilfaste man mig

et Stykke Brød og stundom pudsede Bønderne deres Hunde paa mig, lig et vildt Dyr.

— Da jeg længe forgæves havde søgt den Utro, vilde jeg, forkuet og nedtrykt af Kummer, søge Fred i Døden og ende mit sørgelige Liv. Men da kom en ung Mand til og frelst mig, han talte saa kjærligt og venligt til mig, som Jngen havde talt i lang Tid; han forklarede mig det Urette i at berøve sig selv Livet og han skaffede mig Arbeide, saa at jeg kunde forsørge mit Barn. Men det Had, som var voxet i mit Hjerte, da Elskov blev udrevet deraf, lod mig ikke finde Ro, Hvile og Fred, før jeg havde funden den utro Elster. Jeg sagde til den unge Mand, om han ikke kunde opspørge en Mand af det Navn, min Elsker havde, da han var gift med min Søster og jeg skulde opspørge dem. Den rettskafne Mand, der ikke anede Svig, bragte mig en Dag den Efterretning, at han efter megen Møie havde opdaget, at den Sømand, der dengang foer med det Skib jeg havde nævnet og bar det omtalte Navn, boede herovre paa Den, hvor han fornylig var bleven gift. Da kunde jeg ikke udholde længer at blive ved mit Arbeide, da takkede jeg den unge Mand for al hans Godhed mod mig, den fattige og forladte Kvinde, og drog ud igjen paa Eventyr. Jeg kom her til Den, men min troløse Ven var ikke hjemme, han var paa Søen. Jeg fik en Tjeneste i hans Hus; hans Hustru havde

ogsaa født ham en Søn. Jeg omblyttede Børnene og fortalte dernæst, at mit eget Barn var død. Gamle Folk vil endnu kunne erindre, hvorledes at den syge Moder og Andre, der havde seet Barnet, sagde at det var forgjort, og man jagede mig bort fra Huset, fordi man sagde at jeg stod i Ledtog med den Dnde, medens jeg i Virkeligheden selv var den Dnde, fordi Had og Bitterhed havde gjort mig dertil. Jeg glædede mig i Stilhed over min Hævn, og da J kom Hjem, Anders Stefensen, da var Ederes Hustru alt sænket i sorten Muld og da havde J kun Barnet, mit Barn, Zigeunerindens Barn, og det kjælede J for, det gjorde J Godt imod, skjøndt det blev en vantreven Plante, thi det varme Blod, der rullede i hans Arter, og den glødende Jld, der skulde lue i hans Blik, det kuedes og høiedes i det kolde Norden. Men Barnet, Ederes rette Barn, Anders Stefensen, det havde jeg besluttet at dræbe; dog, det kunde jeg ikke. Dore paa Fastlandet var der en Dag Marked og Barnet, som jeg hidtil omhyggelig havde skjult, tog jeg med mig derover; der traf jeg en ombvandrende Doktor og til ham folgte jeg det spæde Barn; han mente at det var et Zigeunerbarn og han vilde opdrage det efter sit Hoved, dog neppe til Gavn for Samfundet. Jeg vendte tilbage til Den og førte det vegeerende Liv, som J kjender, anseet som en Forrykt, skyet som Pesten og hadet af Alle. Kun

en lille Fryd havde jeg og det var, at se hvorledes min Søn opvokrede i Velstand og Rigdom. J selv, Anders Stefensen, har jo saa ofte seet „Lasse-Malene“ sidde udenfor Gaarden og betragte den med sit skadefro Smil, men J havde ingen Anelse om, at det var den engang saa yndefulde Nicette. J har vel Lyst til at høre hvorledes det gik Eder's egen Søn og det staaer tildels da ogsaa i min Magt. Han blev kaldet Jvan; et eventyrligt, fantastisk Liv har han ført; Falskmøntner har han været og Nød har han lidt, Rigdom har han funden og dog har han ikke været lykkelig, Kjærlighed har han tilrøvet sig og seer mine gamle Dine ikke fejl i Skæbnens Bog, da er hans Livstjerne alt slukt. Men som Hadet finder sit Offer, saa gjenkjender man, selv om Tiden næsten har udslettet ethvert Spor, ogsaa den, der har været god og kjærlig imod os. Deune Mand, der sidder som Forbryder, det er den Mand, som tog sig af mig, da Alle havde forladt mig, og han er ingen Tyv. En Ulykkestjerne hviler over ham og har draget ham gjennem Brøvelsens og Lidelsens Sump . . . Forleden Dag, da jeg vidste at J, Anders Stefensen, havde gjort en god Handel og jeg selv flere Dage kun havde levet af Gulerødder, som jeg ved Nattetid traf op af Jorden, da vovede jeg for første Gang i de mange Aar at tiltale Eder, at bede Eder om en Skærv til den Fattige; men J jog mig bort

med Haan og Spot. Da jeg var kommen lidt ned ad Veien, kom jeg til en Hytte hernede ved Stranden, hvor jeg blev Vidne til et sørgeligt Billede; en fattig Fisterfamilie fik Bud om at deres Forsørger havde funden sin Død i Bølgerne. Da jeg saae den stakkels Kones Sorg og hørte Børnenes Skrig, der raabte paa Brød, hvilket dog var forgæves, da der Intet fandtes deraf i den fattige Braa, vakte hos mig en Art Hævn mod den, der nys havde haanet mig, jeg vilde stjæle fra ham, for at give til de Fattige, og jeg iværksatte denne Plan. Jeg fortalte den fattige Kone, at hendes Mand havde havt en Forudanelse om den Ulykke, der vilde indtræffe, og derfor havde betroet mig en større Sum Benge. Den Ulykkelige troede mig og takkede Gud for sin Frelse fra Fattigdom og Hungersnød. Nu veed I Alt, Herr Sognefoged; har I Lyst at dømme mig, saa staaer det Eder frit for og jeg har drevet saa længe om og tippet, at jeg eier saameget, at I, Anders Stefensen, nok kan lade den fattige Kone beholde Bengene og dog ikke lide noget Tab. . . . Og hvad Eder angaaer, Herr Jul, da veed Eders Søn Alt, jeg har talt med ham og I kan vende tilbage til hans Hjem, hvor I vil blive modtaget med aabne Arme. . . . Ja se, der kommer han jo alt henne paa Veien.

Malene standsede i sin Tale og Sognefogden,

der med spændt Opmærksomhed havde lyttet derefter, sagde med Alvor:

— Anders Stefensen, er Alt hvad denne Kvinde har berettet, Sandhed?

Han havde dog ikke behøvet at spørge herom, thi Svaret stod præget i hans Ansigt.

Den gamle rige Fisser var bleven ligbleg og han reiste sig vaklende.

— Alt er Sandhed, sagde han med dump Stemme; jeg lader Sagen angaaende Tyveriet falde.

Derpaa vendte han sig til Søren, der med opspilet Mund havde været Bidne til denne Scene.

— Du er altsaa ikke min Søn; men vi ville ikke skilles, vi ere nu dog engang saa vante til at være sammen og dog — min Søn er Du jo alligevel, sagde han, idet hans Blik traf „Løsfe-Malene“; Du er en Søn af min Ungdomsbrøde.

— Ja, Fa'er! sagde Søren.

Den følgende Dag havde denne Begivenhed rygtet sig over Den og man talte kun om denne mærkelige Historie, thi Sognefogdens Karl havde under hele Forhøret og det derpaa følgende Optrin staaet med Dret lænet mod Døren og han var ikke seen med at lade Historien gaa videre.

Det vakte derfor ogsaa stor Opmærksomhed, at man den næste Morgen traf „Løsfe-Malene“ liggende død i Skoven og man troede at hun var bleven myrdet.

Dette var dog ikke Tilfældet, hun havde den foregaaende Dag anstrengt sig saameget med at tale, thi hun havde jo i endel Aar ikke været mange Ord med Nogen, men drevet om og skyttet sig selv; men den Begivenhed, der var indtruffen, havde gjort Ende paa hendes Tilværelse.

I en Aftrog af Kirkegaarden jordeedes hun, den engang skjønne, smukke Zigeunerinde; et simpelt Træfors bøjede sig over hendes Grav, det havde den gamle Fange sat som en Tak for at hun havde befriet ham fra atter at dømmes uskyldig.

Anders Stefensen og hans Søn forlod snart efter Den, efter at have solgt deres Gaard, og man hørte Intet til dem senere.

For den gamle Jul fik det en glædelig Indflydelse paa hans Liv; thi man kappedes nu om at vise sig god imod den gamle Mand, der havde været saa haardt prøvet i Modgangens Skole.

Sextende Kapitel.

Lille Alfred.

Et Aar er henrunden efter de ovenfor skildrede Begivenheder.

Efteraarssolen smiler til den lille D og lader den endnu engang vise sig i al sin Skjønhed. Binden leger med det nedfaldne Løv og hvirvler det stundom i vild Dands henover Marken.

Endnu er det mildt og varmt, ret som om Solen ikke kunde blive fortrolig med at løsrive sig fra denne Plet.

Nede i den lille Lund leger den gamle Fange med sin Sønnesøn.

Barnet og Oldingen ere lidt ude, for endnu engang at bade dem i Solens Straaler.

Og den Lille leger med den Gamle, ret som om det var en jevnaldrende Kammerat.

Snart skjuler han sig bag en Buss, snart bag et Træ; naar saa den Gamle kommer tridsende og næsten er ham nær, farer han igjen lystig afsted, ind mellem det raslende Løv, idet Bedstefaderens formanende Røst: „Tag Dig iagt, min Dreng! Bær forsigtig!“ næsten lyder i hans Ore som et Bidstefnald og opfordrer ham til yderligere at anstrenge de smaa Been.

Som han nu staaer der, skjult bag en Træs-
 stamme og skælmst titter frem bag samme, kan vi
 ret betragte ham, da Solen samtidig sender sine
 blide Straaler hen over det lille Ansigt.

Det var Moderens milde, klare Dine og
 Faderens brune, krøllede Haar, det var Moderens
 Smil paa Læberne og Faderens Alvor paa Panden.

Den lille Dreng løb nu fra Træ til Træ og
 smuttede ud af Skoven.

Han ilede ned til Stranden, medens den Gamle
 forgæves søgte at indhente ham.

Da han kom derved, laa der en lille Baad,
 hvori han og Faderen saa ofte havde seilet hen
 over den speilglatte Flade.

Den lille Dreng løsne Baaden, hans smaa
 Fingre havde Møje med at frigjøre det svære Toug.

Men idet den gamle Mand forpustet og
 stønnende naaede ned til Stranden, gled Baaden
 ud fra samme.

Den Gamle indsaae strax den overhængende
 Fare og raabte fortvilet:

— Alfred, Alfred, hvad har Du gjort?

— Hurra, Bedstefa'er kan ikke naae mig!

Drengen smilede nok saa glad, medens Baaden,
 revet med af Strømmen, gled ud fra Kysten.

Den gamle Mand løb fortvilet om, ude af
 sig selv af Sorg; hvad skulde han gribe til?

Den lille Dreng var viet til Døden.

Han raabte, men hans Stemme havde en hul Klang. Der var intet Menneske at se paa Strandbredden.

Han fik Die paa en Baad, der laa i Nærheden. Et Dieblif efter havde han fastet sig i samme og grebet Rorerne, men han formaaede kun med svag Kraft at drive Baaden fremad.

Afstanden mellem ham og Drengen i Baaden blev større og større, syntes han, istedenfor at den skulde blive mindre.

Dette var virkelig Tilfældet, thi den lille Baad med sit lette Bytte løb jo langt hurtigere end den tunge Baad, hvori Bedstefaderen sad.

— Nei, skal han frelses maa der yngre og kraftigere Hænder end mine, mumlede han og vendte Baaden.

Men han havde alle sine Kræfter nødig, for at arbeide sig tilbage til Land, da han jo nu havde Strømmen imod sig.

Som en spottende Lyd naaede den lille Drengs Stemme flere Gange Bedstefaderens Dre.

Han funde høre Barnets glade Latter og dets Gjentagen af Raabet:

— Bedstefader kan ikke naae mig!

Et Par Fiskere med en Baad nærmede sig nu Kysten fra den modsatte Side.

— O! Hjælp, Hjælp! raabte den gamle Mand. Red Drengen, red Drengen!

Nogle kraftige Tag af Varene bragte Fiskernes Baad hen til den Gamle, der nu naaede Fastlandet.

— Hvad fattes Dig? spurgte en af dem.

— Drengen, Drengen dør! raabte han fortvivlet.

De forstod endnu ikke hvad der var paafærde.

— Er der Nogen faldet i Vandet eller hvad er der hændet?

Den gamle Mand søgte at fatte sig og sagde da med bævende Stemme, idet han pegede ud over Søen:

— Se, det lille Punkt derude, det er en Baad, hvori min Sønnesøn er; han løb hernede ved Stranden og legede, da fik han den ulykkelige Tanke, at springe i en Baad og løsne den.

— Det er nok paa høie Tid, at vi maa afsted, naar vi ikke skal komme for seent. Lad os tage den mindre Baad, saa komme vi hurtigers derud.

Begge Fiskere sprang ud i den Baad, som den gamle Fange havde taget i Brug.

— For Pøffer, udbrød den ene af dem; her mangler jo den ene Vare.

— O, skynd Eder! Skynd Eder! raabte den gamle Mand. Han dør!

Fisterne maatte tøve endnu nogle Diebliske, indtil den ene af dem fik hentet en Vare.

Da skød Baaden hurtigt hen over Boverne.

Bjergmandens Ring.

Den gamle Mand stod i en ængstelig Spænding og stirrede ud over Søen.

Han faldt ned paa sine Knæ, han bad for den lille Dreng, der barez bort af Bølgerne.

— Ja, jeg sagde det jo forud, jeg vilde kun bringe Sorg og Ulykke med mig, jeg vilde forstyrre den Lykke og Fred, som hvilede over min Søns Hjem! hvistede han. O, hvorfor lod jeg mig overtale til at flytte hjem til dem? Havde man dog blot atter dømt mig til Fængslet, da var denne Ulykke ikke indtraadt.

Han sank om mellem Tangen og Muslingerne ved Stranden; men det var kun et Dieblit, da foer han atter op og stirrede ud over Vandet.

— Nu komme de, nu komme de tilbage, mumlede han; men have de Drengen med?

Han stirrede og stirrede, saa at Vinene løb i Vand derved, men han kunde ikke opdage Alfred i Baaden.

Den kom nærmere og nærmere, men der var intet Spor af Drengen.

— Alfred, Alfred! fremstammede den gamle Mand; Alfred, lad mig dog se dit lille smilende Ansyn!

Den ene af Fiskerne rystede fortvivlet paa Hovedet.

— Er han ikke med? Er han død? Er han forlist? udbrød den Gamle med hjerteskærende

Stemme. O, hvorledes skal jeg bringe min Søn og hans Hustru det Budskab, at deres Fryd, deres Haab, deres Glæde ikke er mere!

— Endnu er han i Live, men hans Liv staaer i Guds Haand. Vi turde ikke vove os længer ud med vort skrøbelige Fartøi, hvis vi ikke ville udsætte os for ikke mere at komme tilbage, thi hun ruller temmelig høit derude; men et eller andet Skib kan jo komme ham til Hjælp, eller, hvis Baaden holder sig paa ret Rjøl, kan han maaske naae til Fastlandet.

— Nei, det er umuligt, han kan ikke forholde sig rolig i det lille Fartøi, Søen ruller ind over ham og river ham bort med sig! . . . Min Alfred, min Alfred!

— Gaa nu hjem, Gamle, og haab paa, at han deroppe kan styre Alt til det Bedste, selv om det end seer fort ud.

— Jeg kan ikke gaa til mit Hjem, jeg kan ikke meddele min Søn, at hans raske, glade og blomstrende Dreng, der nys saa venligt tilraabte ham: „Godmorgen Fader!“ ligger Liig derude i den store mørke Grav; nei, det kan jeg ikke faae over mine Læber. Jeg maa gjøre endnu et Forsøg paa at redde ham, om jeg end selv skal lide Døden derved.

Halvt i Vanvid vilde han styrte sig i Søen, for at svømme ud efter Drengen, men Fisterne

fastede sig over ham, for med Magt at holde ham tilbage.

— Vær dog fornuftig, sagde den ene Fisser; kom til Dem selv, gjør ikke Ulykker, lad ikke de stakkels Forældre faae to Liig at græde over.

— O, hvad gjør det at jeg dør, udbrød den Gamle; hvem bryder sig om den forhenværende Fange? Havde Bølgerne dog blot luffet sig over mig, istedenfor over ham, min søde Dreng!

Medens denne Begivenhed foregik, sad Albert og Nanna i deres Hjem og anede ikke den Ulykke, der svævede over deres Hoveder.

— Blot Bedstefa'er og Alfred vil blive rigtig længe borte idag, sagde hun; jeg har nogle Smaa-ting jeg skal have færdigt til den Lille, imorgen er det jo hans Fødselsdag.

— Ja, jeg har jo baade tænkt derpaa og talt derom; i Eftermiddag tager jeg over til Fastlandet for at kjøbe ham en rigtig smuk Fødselsdagspresent. Jeg seer alt hans lille Ansigt straaled af Glæde, naar han imorgen tidlig seer hvorledes hans Forældre har tænkt paa ham.

Efter en lille Pause vedblev han:

— Hvor dog Tiden den gaaer; han er jo nu fem Aar. Vi maa snart begynde at lære ham, at der høre Mere til at leve, end at tumle i Haven og lege „Tittit“ med Bedstefader.

— Ja, han skal vel ret lære Alt, saa at han engang kan blive en stor og dygtig Mand? sagde Nanna halvt i Spøg. Og skulde han ikke naae saa vidt, saa synes jeg alt at have opdaget, at han har arvet sin Faders Talent til at digte.

— Jeg troer snarere at jeg hos ham har opdaget en særdeles Lyst til at være Sømand, han er aldrig gladere, end naar han kommer med lidt ud paa Søen.

— Nei, nei, Sømand maa han ikke blive.

— Og hvorfor ikke det? Har han Lyst og Evne dertil, da er en flink Søgut ikke at foragte.

— Det mener jeg heller ikke, men den blotte Tanke om at skulde undvære ham i Maaneder, ja maasse i hele Aar, gjør mig saa usigelig ondt.

— Skilles fra ham maa vi dog, naar han bliver større; thi her hjemme paa denne lille Plet fik han jo kun saare lidt af Verden at se.

— Lad os dog ikke tale om det nu, min kjære Albert; lad os ikke bygge for høie Luftkasteller, men lad os blive i Nutiden og tænke paa hvorledes vi skal glæde ham imorgen.

— Den Present jeg agter at kjøbe ham, faaer

Du ikke at se før imorgen, Du var istand til at hvikke ham det i Dreene. Men jeg troer nok at han vil blive glad derover.

— Ja, men saa maa Du heller ikke se hvad jeg vil forcere ham.

— Jeg veed det jo Alt.

— Og hvad er det da?

— Alt det Skjønneste, Bedste og Fornuftigste et Moderhjerter kan skænke sin Søn.

— Ja, saa veed jeg ogsaa hvad Du, Smigrer, vil finde paa, sagde hun og lagde som sædvanlig sin Arm om hans Hals.

— Hvad mener Du da det er?

— Alt det som et Faderhjerter mener kan bringe Smilet paa hans eneste Barns Læbe og som dog i dets Bryst kan opvække Tanken om alt det Edleste og Bedste her i Verden.

— Du er og bliver dog min egen søde Nanna, svarede han spøgende og stjal et Kys fra sin Hustrues lille Mund.

— Spild nu ikke min Tid, min kostbare Tid, kjære Albert! hvikkede hun leende.

Han vilde forlade hende, men pludselig standsede han og saae ned mod Stranden.

— Hvad er der paa færde derhenne? sagde han gysende. Se, hvor Folk ile derned. Der skulde da ikke være hændet en Ulykke?

Nanna reiste sig ligeledes og stirrede ned imod Stranden, hvor nu Flere og Flere ilede til.

— Jeg bliver saa bange, hviskede hun; sæt nu, at der var tilstødt Bedstefader eller Alfred en Ulykke.

— Da maatte vi høre os og sige: „Herre, din Billie ske!“ Men det er vel rimeligere, at de staaer dernede mellem Tilskuerne; sandsynligvis er det et Liig, der er skyllet op fra Havet. Du skælver, kjæreste Nanna, saa ængstelig maa Du ikke være. Alt kan endnu blive godt.

— Bar blot Bedstefader her med Alfred; jeg er saa angst, en uforklarlig Uro har grebet mig.

En lille Fiskerdreng kom ned fra Stranden og vilde løbe forbi Huset.

Albert vinkede ad ham.

— Hvad er der hændet derhenne? spurgte han Drengen. Er Nogen kommen tilfælde?

— Nei, det er en lille Dreng der er bleven borte; han er sprungen ned i en Baad og den er drevet bort med ham.

— Det er Alfred! Det er Alfred! udbrød Nanna med fortvivlet Gulken.

— Ved Du ikke hvem Barnet tilhørte? spurgte Albert, der søgte at tilkæmpe sig Fatning.

— Nei; men der var en gammel Mand med ham og han er næsten bleven hel vanvittig af Sorg.

Den lille Dreng løb nu videre og de to Ægtefolk vare ene.

Der var et Dieblif saa stille, at man kunde høre en Flue summe. Begge stode som forstenede og fastnaglede ved Tanken om, at deres eneste Søn, deres største Fryd og høieste Glæde, skulde være bleven revet bort fra dem.

Og dog; de havde jo endnu ikke faaet Bished for, at det var deres Barn, der var forulykket.

Albert søgte at trøste Nanna; men det blev kun en daarlig Trøst.

Nu hørte man Trin udenfor.

Det virkelige Sørgebudskab kom nu. De stod med hinanden i Haanden; hun havde lænet sit Hoved til hans Arm og de stod der som et Billed paa den dybeste Fortvivlelse.

Det var en gammel, alvorlig Fisser, der mangfoldige Gange havde fravristet Døden sit Bytte, der nu bragte Sorgens og Smertens Budskab.

Saa blidt, som det var ham muligt, meddelte han hvad der var passeret og søgte navnlig at trøste dem med, at alt Haab endnu ikke var ude.

Men Haabet var saa lille og ubetydeligt, at det næsten var at fæste Lid til et Mirakkel.

— Behersk Deres Sorg, til vi faae at se, om ikke den Gamle deroppe har holdt sin Haand over Barnet, og trøst Deres stakkels Fader, hvem denne

Ulykke har gjort helt fortrivlet, da han mener, at han er Skyld deri.

Albert søgte at berolige sin Kone, medens den gamle Fisser søgte at tale Digterens Fader til Fornuft.

Men den gamle Mand vilde ikke atter træde over den Dørtærstel, hvor han kun bragte Sorg og Kummer; han vilde ikke atter træde ind i det Hjem, hvorfra han havde borttrøvet Glæden og Lykken.

— Havde jeg ikke været her, havde Drengen ikke leget med mig, da havde han ikke faaet den ullykkelige Idee at springe i Baaden.

Forgæves var dog alle Fisserens Anmodninger og Alberts Forestillinger; den gamle Mand vilde ikke ind i det Hjem, der nu var bleven saa øde og tomt.

Han vilde derimod bo hos den gamle Fisser, hos hvem han tidligere havde opholdt sig.

— Der er jeg nærmere min lille Alfred, sagde han; ja, lad mig da blive hos ham.

Dette skete ogsaa, han blev hos Fisseren.

Over Morgen, saasnart Dagslyset trængte frem, saae man den gamle Mand vandre ned til Stranden, hvor han satte sig mellem Stenene og stirrede ud over Havet og stundom sad han der endnu, naar Aftensoien sænkede sig og indhyllede Alt i sit Taagesløv.

Han ventede og haabede, haabede og ventede, men forgæves. Havet tilbagegav ham ikke sit Bytte.

Og denne Længsel, denne frugtesløse Bønt, sugede hans Livskraft og scntede ham i Gravens Skød.

Blidt og roligt sov han ind, medens Albert og Nanna sad ved hans Seng og modtog hans sidste Leevsel.

Syttende Kapitel.

En Stranding.

Den første Sorg var mildnet, de bittre Taarer begyndte at standse i det Hjem, der var bleven saa haardt prøvet.

Albert og Nanna sad i deres lille Stue.

Hun syzlede med et Haandarbeide, medens et usigeligt vemodigt Blik søgte hen til den Plet, hvor den lille Dreng tidligere havde hvilet i Søvnens Favn.

Albert strev. Men der gik ikke det Livlige og Kvikke derigjennem, som tidligere, det var mørkt og trist og dog saa stjønt, det pegede opefter og mindede

om Haabet, det evige Haab. Det handlede om en stakkels Kvinde, der havde et Barn, der var hendes jordiske Afgud og dette Barn blev hende berøvet, men netop derved levedes hendes Tanter til at stue op mod ham, der styrer Alt med sin Haand.

Mamma gik hen og bøiede sig ned over ham, for at læse hvad han skrev.

— Hun var endnu mere ulukkelig end jeg, sagde hun; hun stod ene i Verden, men vi ere dog To til at bære Modgangen.

Det var en raakold Efteraarsaften. Ilden knittede i Kaminen, medens Stormen rustede i det lille Hus og jog hen over Den, ret som en faad Dreng, der morer sig.

Medens Digteren og hans Kone i nogle Diebliske sad med hinanden i Haanden, hensunken i dybe Tanter, lød Fodtrin udenfor, Døren blev aabnet og en Fisker sat sit Hoved ind ad Samme.

— En Stranding er foregaaet nede ved Nordpynten! mældte han og gik videre, for at bringe sit Budskab fra Hus til Hus.

— En Stranding! gjentog Albert forstræffet.

Det var dog sørgeligt, at det skulde indtræde i aften; her er jo Bryllup hos Niels Fisker og de fleste af hans Kammerater sidde hos ham og drikke de Nygiftes Skaal, saa at de vel neppe have Tanke for dem, der nu kæmpe med Døden.

— Det er saare sjældent at her indtræder en Stranding, det er flere Aar siden at et saadant Tilfælde er skeet, sagde Nanna.

— Derfor er det saa meget sørgeligere; thi sætter et Skib sig fast paa Nordfiden, da er det med den yderste Anstrengelse at Besætningen kan bjerges.

Der opstod en lille Pause.

Albert reiste sig.

— Jeg vil gaa til Stranden for at se hvorledes det staaer til dernede, sagde han. Gjør en Seng istand, hvis der skulde være en eller anden Ulykkelig, der kunde trænge til at komme i Ly.

Nanna nikkede indvilligende og Albert trak et Par Søstøvler paa, tog en Sydvest over Hovedet, trykkede et Kys paa sin Hustrues Læber og aabnede Døren for at gaa bort.

Nanna lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

— Bev Dig ikke ud paa Søen, selv om man skulde savne Mandskand til Redningsbaadene; husk paa, Du er ikke hærdet til at føre en Aare i

Storm og Uveir, selv om Du formaaer det naar Havet er roligt.

— Hvorfor affordrer Du mig et saadant Løfte?

— Fordi jeg elsker Dig og frygter for at Du skal sætte dit Liv paa Spil.

— Frygt ikke, kjære Nanna; Vorherre holder sin Haand over os!

Han ilede bort, idet han endnu engang kysfede hende.

Da Døren havde lukket sig efter ham, foldede hun Hænderne og bad:

— O, Herre, hold din beskyttende Haand over ham; jeg kunde læse paa hans Ansigt, at han ikke fryer Faren, hvis han skulde blive opfordret til at styrte sig i den; dog, hold ikke blot din Haand over ham, men over Alle dem, der om et Dieblif kæmpe med Liv og Død.

Da Albert fjernede sig fra sit Hjem, havde han ingen Anelse om hvem den Gæst skulde være, han bragte dertil.

Han anede ikke at Minder, der vare gjemte og glemte, skulde drages frem igjen.

I et lille Hus paa Den var der Lystighed og Glæde, Niels Fister holdt Bryllup. Stættene og Stuserne vare fastede udenfor, pyntet op var der indenfor idag. Lugten af Fisk og Tjære var fjernet og Lokalet var fyldt med Gæster.

Om Bordet derinde sad de gamle, veirbidte Søfolk med Glasene i Haanden, blinkede paa de Nygiftes Velgaaende og fortalte Eventyr og Sagn.

Der kom Liv i de jernhaarde Træt og mangen en ægte Sømandsvits foer over Læberne.

Fisernes Koner sad om Kaffejeblikken og talte Gammelt og Nyt.

Da stak den unge Fister Hovedet ind ad Døren og mældte Strandingen.

— For Pokker, udbrød en af Sømcændene, idet han foer op; kunde hun ikke have opsat at løbe fast derude til en mere beleilig Stund.

— Her hjælper saa ingen kjære Mo'er, sagde en af de Ældste; vi tør ikke sidde herinde og nippe til de fyldte Glas, Ingen skal faae Lov til at sige om os, at vi har siddet lunt i Kaffeovnstrøgen og seet rolig paa, at Fremmede finde Døden paa vore Sandbanter.

— Du har Ret, afsted! Løb det, idet de Fleste sprang op, ret som om det var Violen, der stemtes til en Svingom, og ikke Stormens dybe Bas, der kaldte til en Alvorsbands.

Brudgommen stod lidt tvivlraadig, saae paa sine Kammerater og dernæst paa sin Brud.

— Hvad siger Du, Grethe? sagde han, idet han betragtede hende med et spørgende Blik.

— Jeg siger, at da jeg var et Barn, lærte min Moder mig, at naar Stormen tuder og et Skib er stedt i Fare, da falder Nødsfuddet paa de brave Fiskere, og er der en af dem, der bliver ræd og svinger sine Kammerater, da faaer han en sort Streg i Banden.

— Tak, søde Grethe; det vil med andre Ord sige: Gjør hvad der er din Pligt!

De andre Fiskere verlede nogle Ord og en af dem sagde:

— Jaften er det bedst at Du bliver hjemme, Niels; vi kan nok tumle Baaden uden din Hjælp. Din Kone vilde ængstes og ei var det Ret om Brudehuset vædedes med Taarer.

— Nei, jeg vil ikke ængstes, jeg vil tænke, at det er sin Pligt han opfylder og det bør enhver Mand gjøre.

Brudgommen nikkede tilfreds til sin Grethe, trykkede et Kys paa hendes Læber og fulgte sine Kammerater.

Fra den lune Stue og den dampende Punschebolle kom de brave Fiskere ud i det kolde, raa Veir, hvor Vinden pidskede dem i Ansigtet; men det ændrede de ikke, der var jo Menneskeliv i Fare.

Hvor for saa Timer siden Solen skinnede paa det hvide Sand og nikkede til det blaagrønne Marehalm, og hvor Krabberne klattrede om mellem Stenene og Klitterne, der brød Havet ind med sine mægtige Drøn og pidskede det hvide Skum foran sig.

Stille og lydløst blev Redningsbaaden sat i Vandet og otte Mand tog Marerne, medens en af de ældre lagde sig i Forstavnen med en Baadshage og en Anden greb Roret.

— Saa afsted, i Guds Navn! sagde han der sad i Forstavnen, og Baaden gennemfløvede Bølgerne, der hvert Dieblif truede med at opsluge den.

— Hvad Pokker er det? udbrød Fiskeren, der laa paa Udfig; der er jo alt en Baad næsten helt derude, men der er kun en Mand i samme.

Bed Maaneskeret, der lyste hen over den oprørte Sø, saae man tydeligt en lille Jolle, der med stor Anstrengelse arbejdede sig frem.

Det var Albert.

Da han kom ned til Stranden var Alt endnu tyft og stille; henne fra Brudehuset lød Jubel og Støi, medens fra den modsatte Side den strandede Skibsbefætnings Jammerkrig naaede hans Øre.

Han stod her paa den øde Bynt; paa den ene Side lød Jublen og Livet, paa den anden Sorgen og Døden.

Han kunde se hvorledes Skibets Befætning løb

ængsteligt frem og tilbage og forgæves spejdede efter en frelsende Haand.

. Da greb pludselig en ædel Tanke ham, han maatte i det mindste forsøge om han ikke kunde frelse Noget.

Han løsnede en Baad, sprang i samme og kæmpede sig gennem det snysende Hav.

Da han nærmede sig Skibet, blev han bemærket fra dette og man spejdede ængsteligt efter den modige Mand, der saaledes satte sit Liv i Indsats for at frelse dem.

Det lykkedes ham at komme i Lø af det strandede Skib, et Toug blev fastet ned og et Par Matroser lod sig fire ned i Baaden.

— En større Baad er nu paa Veien herud, sagde en af dem; vi frygtede Alle at det var forgæves at haabe mere, thi det vil ikke vare længe inden Skibet synker. Kan vi ikke ved fælles Anstrengelse faae en stakkels syg Kvinde her ombord, thi hun trænger mest til at komme paa det Tørre, saa tager et Par af os med dette Fartøj?

— Lad os da skynde os.

Nu blev der firet en indhyllet Skikkelse ned og lagt paa Bunden af Baaden.

Derefter blev denne frigjort og kraftige Mareslag drev den ind mod Land.

— Stakkels Kvinde, sagde den ene af Matroserne;

hun har lidt svært under Overfarten, hun var den Eneste, der vist vilde have funden den bedste Lise i Døden.

— Død og Kritte, udbrød den anden af Søfolkene; nu glemte vi Barnet!

— Har hun et Barn? spurgte Albert.

— Ja, et sødt lille Barn, en smuk Pige; men de Mudre huske vel paa hende, thi hun var Alles Kjæledægge.

Der blev nu ikke verlet flere Ord, Matroserne arbejdede Baaden fremad og Albert sad ved Roret; det fraadende Hav sendte sit Skum ind over Baaden og oversprøitede de Ombordværende.

Det var en haard Dyst, en Kamp paa Liv og Død, indtil Baaden løb ind til Kysten.

Men endelig lykkedes dette og dens Besætning stod snart paa Landjorden.

Den store Baad, der havde reddet Skibsmandskabet, kom saa Dieblikke efter lykkelig og vel tilbage.

— Det var s'gu et Bovestykke De udførte, som jeg ikke turde indlade mig paa, Herr Kjøbmand, sagde en af Fisserne til Albert, idet han rystede Vandet af sig.

— Og hvorfor ikke?

— Der var kun lidt Rimelighed for, at De mere vilde komme tilbage med det lille Fartøj; men De synes nu engang at have Lykken med Dem.

— Her er det lille Barn, hvor er den syge Moder? Lød nu Kaptainens Stemme.

Og han holdt med disse Ord en yndig lille Pige frem mod Albert.

Hun syntes at befinde sig særdeles godt ved Situationen, hendes brune klare Dine straalende nok saa henrykt.

Idet Albert fik Die paa dette Barn, fik han ligesom et smerteligt Stik i Brystet; det var som om han kjendte dette Barn, uden at han dog kunde gjøre sig selv Rede hvorfra.

Et Par af Kvinderne, der var kommet ned til Stranden for at se efter deres Mænd, havde taget sig af den Syge.

Albert gav nu Befaling til at hun og Barnet skulde bringes til hans Hjem.

De øvrige Skibbrudne, der saa Dieblikke efter at de vare komne iland, var Bidne til at Skibet sank, bleve indkvarterede rundt om hos Fiskerne.

Endel af disse fulgte Niels Fisker hjem til sin ventende Brud.

Hun fløi ham glædestraalende imøde og sagde:

— Nei, jeg har slet ikke været bange for Dig, jeg vidste dog nok, at saa haard vilde Gud ikke være, at tage Dig fra mig den første Dag, da vi vare knyttede til hinanden, og især naar det var for at frelse nogle Ulykkelige at Du gif ud paa Søen iasten.

Fisken tømte endnu et Glas paa de Nygiftes fremtidige Held og en af de gamle Ulke sagde:

— Vi kan nok være lidt stolte af os selv i aften, men Kjøbmand Jul var dog den Modigste af os Alle; at vi tog en lille Tørn med de vrede Bølger, det er jo nu engang bleven vor daglige Dont, men at han, der ikke er vant til at færdes ude paa Havet, forlader sit Hjem og sin elskværdige Kone, for at sætte sit Liv paa et Kort og betro det til et Fartøi, der omtrent havde Størrelse som et Hakkebrædt, det fortjener at bemærkes og derfor Venner lad os tømme et Bæger for ham og imorgen bringe ham vor Hyldest!

Dette besvarede med høie Hurraraab og atter lød Glæden i den lille Hytte.

Men saaledes er jo Vesterjydens Liv.

I et Dieblif synes Lykken at smile til ham og Solen kaster sit Skjær ind i hans fattige Hjem, medens om saa Timer Havet ruller med sine rivende Strømme ind over hans Eiendom og tager i sin graadige Arm Alt hvad der er ham kjær og dyrebart og river det med sig i det skummende Dyb.

I et Dieblif sidder han som her ved det glade Bennelag og i det næste rives han bort til den haarde Dyst, i hvilken han ofte finder sin Død.

Havde Brudgommen ikke kommet tilbage, vare hans Kammerater tause og høitidelige traadte ind i hendes Hjem med en tung Byrde paa deres

Skuldre, da havde hun stille og blidt bukket sig for hans Willie, der styrer Alt til det Bedste, hun havde trykket et Kys paa den Dødes blege Læber og sagt:

— Du døde som en Vesterjyde dør, naar han dør med Gode!

Saaledes er den vesterjydske Kvinde, hun seer hellere at ham, hun har kjær, bringes som et Lig til hendes Hjem efter at have opfyldt sin Pligt, end at hun overtaler ham til at blive hjemme og gemme sig ved det lune Arnested.

Mamma havde strax sørget for at den fremmede Kvinde kom tilfængs.

Hun kunde føle, at den Syges Bænde og Haand skælvede, hun maatte have Feber.

Hun søgte da at tilberede en kjølede Drik.

For første Gang faldt hendes Blik paa den natlige Gæsts Ansigt, og hun foer forstræffet tilbage.

Den Syge havde fæstet sit Blik paa hende og det var det, der gjorde hende bange.

Hvor var det, at hun havde seet disse Dine og hvor var det hun havde hørt den Stemme, som nu fremstammede nogle usammenhængende Ord?

Hun betragtede Ansigtet nøiere.

Det var smukt, ualmindelig smukt.

Det var, som om den Lidelses=Sne, den Marmorbleghed der hvilede derpaa, fremhævede dets fine Former.

Hvor var det at Nanna havde mødt denne Kvinde og hvorfor begyndte hendes Hjerte saa uroligt at banke, ret som om hun frygtede at den Syge skulde bringe en Ulykke med sig?

Jo, nu gjenkjendte hun dette Ansyn, nu mindedes hun disse Træk.

Dengang da hun bleg og skælvende havde lænet sig til den Dør, bag hvilken Albert talte saa haanligt om hende, da var det til denne Kvinde, at de bittre Ord faldt fra hans Læber.

Det var Alice.

Det var hende, der engang havde forstyrret hendes Lykke, havde stillet sig imellem Nanna og hendes Elskede, det var hende, der engang havde hildet Albert i sit Næt.

Og naar han nu saa hende her, saa dette vidunderlig skjønne Ansyn, der var paatrykt Sorgens og Lidelsens Stempel, vilde hun da ikke atter vække hans Kjærlighed? Vilde hun da atter stille sig mellem Nanna og ham?

Hvilken ond Skæbne førte hende til deres Hjem, hvilken Ulykke vilde hun forvolde? spurgte Nanna forgæves sig selv.

Hun søgte at berolige sig, men det vilde ikke lykkes; bittre og sørgelige Timer steg frem for Nannas Fantasi; hun syntes at se det Tagkammer, hvor den fattige forladte Syypige skrev til sin Hjertensfjær, at hun ikke var værdig at blive hans og hvorledes han da ved den rige Allices Side lo ad den fattige Kvindes Enfoldighed.

Hun mindedes dog ikke i dette Dieblif en anden Stund, der nok var værd at erindre, det var den Konfirmationsdag, da de to unge Piger, den rige Alice og den fattige Nanna sad ved hinandens Side paa Kirkens Gulv, da den gamle Præst samtidig lagde Hænderne paa deres Hoved og velsignede dem.

Hvilket Blik fuldt af Foragt og Haan kastede Alice da ikke ned paa sin fattige Sideskammerat.

Og nu, nu kom hun, den rige, fornemme Alice, fattig, forstødt og forpint, til den fattige Nanna, der nu var en lykkelig Egttemage.

Rigdommen var borte, Hovmodet var knækket, Manden var fløvet, det var som om det var den hævnende Gudinde, der havde villet lade Alice tømme Gjengjældens bedste Drif ved at vise hende den fattige Nanna som den lykkelige Hustru, medens hun selv var en vildsom Fugl, der hverken havde Rede eller Ly.

Og dog frygtede Nanna hende, frygtede for at hun, der engang havde spredt Gift paa hendes Wei, atter skulde forstyrre hendes Tilværelse.

Nu begyndte Alices Ord at forme sig til Sætninger, men det var Feberfantasier, men Feberfantasier, der syntes at ville bekræfte de mørke Tanker, der var opstaaet hos Nanna.

Alice udtalte nemlig med brudt Stemme Ord, som endmere fik den unge Kone til at blegne.

Hun syntes at blandt disse Ord lød: „Min Elskede“, „min Albert“, „saa mødes vi igjen“.

Var det saaledes eller var det et Foster af Nannas Fantasi?

Hun reiste sig op og gik hen til den lille Seng, som saalænge havde staaet tom, men hvor nu den lille Pige hvilede paa de hvide Puder.

Som en lille Engel laa hun der, smilende i Drømmenes lyse Rige.

Glade Barndomstid, Du aner ikke Livets Sorg og Kummer, ikke dets Kamp og Lidelser. Du lille smilende Barn aner ikke hvad der bevæger sig i de to Kvinders Bryst, hvorledes de Begge bøje sig under de mørke Tankers haarde Tryk.

Alice slaaer Dinene op, lader sit Blik uroligt glide om i Stuen og udbryder:

— Hvor er jeg? Hvor er mit Barn, min lille elskede Louise? Hvorledes er jeg kommen her? . . . O, nu husker jeg det, jeg mindes at min Fader, min egen Fader forstødte mig og jog mig fra sit Hjem! O, hvor jeg led, hvor jeg var ulykkelig! Jeg blev syg . . . syg og afmægtig, jeg blev bragt

til Hospitalet og laa der i lang Tid, men da jeg blev rast længtes jeg efter Hjemmet, længtes jeg efter at høre de danske Toner . . . jeg gjensaae mit Barn, tog det i min Favn og kysjede det som om jeg vilde dræbe det med mine Kjærtegn; det var jo ogsaa lang Tid siden at jeg havde havt det i mine Arme. Endelig fik jeg opsoegt en Kaptain, der vilde tage mig med hjem til Danmark; men neppe var jeg kommen ombord paa Skibet, før Sygdommen vendte tilbage og jeg atter blev pint. Nede i den snevre Kabyt laa jeg saa længe, o saa længe, som om det havde været mange Aar, og min lille Louise, min Skat, min Fryd, saa jeg kun en Gang om Dagen, hun maatte ikke opholde sig hos sin stakkels Moder. O, det Dieblif. ventede jeg efter, som den Hungrige efter en Skesuld Mad, som den Tørstige efter en Lædskedrik. Da kom den Stund, da der blev en Forvirring paa Skibet, som om Dømedag var kommen, jeg hørte hvor de raabte og skreg om Hjælp. Jeg troede at vi skulde forlise og bad saa bønligt om jeg endnu engang maatte se mit Barn, men Ingen vilde lytte til min Stemme.

Hendes Ord gik lidt efter lidt over til en svag Hvissen. Nanna nærmede sig hende, ligesom for at opfatte hver Stavelse af den Syges Mund.

Denne vedblev, idet hun syntes at tale til sig selv:

— Men da kom Du, Du min elskede Albert! Var det en Drøm? Nei, det var ingen Drøm, det var Dig, der sad i Baaden, i hvilken man bragte mig ned. Det var Dig, som jeg havde forurettet saa haardt. O, der var engang, da jeg virkelig elskede Dig, men det er saa lang Tid siden, da vare vi endnu næsten Børn, men dengang var jeg lykkelig, jeg forstod ikke engang mig selv, jeg forstod ikke at jeg kunde elske Dig, fordi Du var fattig; men senere har jeg lært at indse, at Kjærligheden ikke spørger om Du er rig eller fattig. Jeg erkjendte det først, da jeg læste derom i din Bog og dog var jeg senere saa falsk imod Dig, men det var ham, Jvan, der fristede mig dertil. Kom, kom nu, min elskede Albert, kom og tilgiv mig, kom og tryk dine Læber mod mine og tal sømme, kjærlige Ord til mig, det er saa lang Tid siden at jeg har hørt et Blidhedens og Mildhedens Ord! O kom! Ak, maaske hader Du mig nu, Du havde jo Ret dertil; men Du gjør det dog ikke, Du kan det ikke, jeg har lidt saa uendelig meget, jeg har kæmpet og stridt saalænge, at jeg trænger til at føle et Glimt af Lykke! Der var nok en Anden Du dengang viede din Kjærlighed, men det var en fattig, forladt Sypige, der Intet kunde være mod den straalende Alice! Hvormangen en Aften sad Du ikke med dit skjønne, blide Ansigt

ved min Side paa den bløde Divan og læste høit for mig; ikke sandt, vi skal nu igjen være lykkelige som dengang, jeg vil atter blive rask, smuk og smilende. Kom og forson Dig med mig, kom, kom og kys mig, min elskede Albert!

Hun udstrakte Hænderne, som om hun ventede at Døren vilde blive aabnet.

Manna stod skælvende og rystende, hvert Ord var hende som et smerteligt Stik i Brystet.

Hun gik hen og tog Medicinflasken.

En Gysen bemægtigede sig hende.

Der kan, selv i det bedste Menneſkes Indre, et Dieblif opstaa en mørk Tanke.

Og en saadan syntes i dette Minut at bemægtige sig Manna.

Den lille Medicinflaske hun holdt i Haanden indeholdt et søvndyſfende Middel; et Par Draaber formeget deraf, og hun vilde have frigjort en Menneſkeſjæl fra Jordens Pinsler.

Døren gik op og Albert traadte ind.

Alice udbredte atter Armene og gjentog:

— Min Albert, min elskede Albert!

Han standsede et Dieblif og saae paa det blege, lidende Ansyn.

Langsomt kom han nærmere og nærmere til den Syge.

Manna stod med den skæbnesvangre Flaske i

Haanden, medens et forvildet Blik fulgte Alberts Bevægelse.

Attende Kapitel.

En Ildbrand.

Vi ville atter opspøge Grosserer Dam, eller som vi ville kalde ham, Pastor With, i Amerika.

Pastoren gik frem og tilbage i sit Bærelse, idet hans Ansigt udtrykte, at han spekulerede paa en eller anden djævelsk Plan.

— Frida, mumlede han; frygt for mit Had, skælv for min Brede! . . . Hvorfor hader jeg Dig egentlig? Fordi jeg hader alt det Smukke, det Edle og Gode! Den Stund skal komme, da Du skal fortryde, at Du engang med Stolthed afviste min Kjærlighed! . . . Min Kjærlighed kunde Du haane, spotte og foragte, men mit Had, mit brændende Had kan Du ikke afvise og bespotte. — Jeg maa have En til at hjælpe mig og staa mig bi. Ah, det har jeg jo ogsaa, Mo'er Gertrude!

Pastoren lagde sig nu tilhvile i Lænestolen og slumrede snart ind.

Lidt efter kom Mo'er Gertrude ind i Bærelset.

Hun havde et Bud til Pastoren. Der var en af Menigheden, der laa for Døden og ønskede at tale med Præsten inden han forlod Verden.

Hun blev et Dieblif staaende og betragtede Pastoren.

— Hvor det er en smuk Mand, sagde hun; og se hvor mild og god han seer ud. Hør, nu taler han, ligesom han prædikede, det vilde være Synd at forstyrre ham i dette Dieblif.

Hadde den gode Kone forstaaet de mindre pæne Ord, han mumlede mellem Tænderne, var hun maaske kommen til et andet Resultat.

Herr With slog Dinene op.

— J venter paa mig, Mo'er Gertrude, hvad ønsker J?

— En af vor Menighed ligger for Døden og vilde gjerne tale med Pastoren, før det er forsilde.

— Hvem er det?

Den gamle Kone nævnede Navnet.

Pastoren overtænkte et Dieblif sit Svar.

— Nei, ham kan jeg ikke saaledes løbe efter, naar det behager ham at lade mig falde; han har altid været saa ligegyldig med at bidrage til vor nye Kirke, saa han maa finde sig i at dø uden min Hjælp.

Pastoren tog sin Bibe, tændte den og sagde:

— Sæt Jer ned, Mo'er Gertrude, jeg har en

anden vigtig Sag, som jeg gjerne vilde tale med Eder om.

— Med mig? spurgte den gamle Kone forundret.

— Ja, jeg veed at I med Inderlighed og Trofasthed slutter Eder til min Religion og derfor haaber jeg ogsaa at I til dens Fremme vil udføre en Gjerning, selv om denne synes Eder ikke at være ganske ærlig; jeg haaber, at jeg i enhver Retning kan stole paa Eder, selv om vi styrter et Menneske i Ulykken, thi dette Menneskes Ulykke vil blive til ubeskrivelig Belsignelse for det Samfund, som jeg har viet mine ringe Evner; dette Menneskes Ulykke, gjentager jeg, kan bringe Lykke til Tusinder og frelse dem fra Døden og Djævelen. Jeg betroer mig til Eder, Gertrude, som om I kunde være min egen Moder, men jeg haaber ogsaa, at I vil vise den samme Aabenhjertighed imod mig, og selv om I ikke vil staa mig bi, dog heller ikke forraade mig til Noget.

— Hvor kan Herr Pastoren tvivle derom, hvor kan De spørge om jeg vil paatage mig, hvad der tjener til den hellige Sags Fremme? Uden at spørge hvorom og hvorfor, skal jeg gjerne dræbe et Menneske, hvis det kan gavne os.

— Jeg stoler paa Eder, og Djævlens Straf ramme Eder, hvis I svigter! . . . Jeg havde inat et Syn, en Aabenbaring, en Drøm; den unge Kvinde, som forleden Dag ikke vilde optages i vort

Samsfund, saae jeg inat i Drømme og en Stemme sagde til mig: „Hun der vil blive en af de Ypperste af dine Disciple, men Sorg og Fortvivlelse skal gjøre hende dertil.“ Sørg for at hun kommer i Fængsel, da vil hun der indse, at hun har været paa den feile Wei, da vil hun erkjende den rette Tro, og hun vil ikke alene erkjende den, men hun vil med al den Energi, der staaer i hendes Magt, virke for dens Udbredelse blandt Lastens Børn, blandt Fængslets Kvinder vil hun klart og aabenlyst tale med en Kvindes hele varme Ordfylde, der vil hun lægge det Frø, plante det Træ, som senere skal bære saa gyldne Frugter. Naar hun atter forlader Fængslet, da vil Tusinder med Begeistring samle sig om hende og lytte til hendes Stemme.

— Men hvad forlanger Pastoren af mig?

— Foreløbig at J gaaer hen til et Assurancekontor og assurerer Tomfru Smiths Bohave for 3000 Rigsdaler. Skulde Noget senere spørge Eder om, hvem der har bedet Eder om at udføre dette Erinde, da maa J sværge paa, at det er Tomfru Smith der har paalagt Eder det.

— Ja.

— Gaa nu, og saasnart det er fuldført kommer J her tilbage. Medbring da Eders Søstersøn, det er en lille snu Krabat og jeg har lagt Mærke til, at han hader Tomfru Frida, fordi hun bebreider

ham hans Dovenskab; maaste jeg ogsaa vil benytte mig af ham til at naae mit Maal.

Den gamle Kone gif, idet Skurken gjorde Korsets Tegn.

Da hun var borte faldt han tilbage i Stolen og udstødte sin djævelske Latter.

— Det første Træk er gjort paa Skafbrædtet, Frida; Grosferer Dam behøver ikke at gjøre mange Træk, før Du er mat.

Frida sad i sit Hjem; mørke Tanker havde bemægtiget sig hende. Det var hende som om en ond Mand i den sidste Tid havde omsvævet hende, det var som al hendes Gjerning skulde mislykkes, al hendes Stræben være forgæves; og hvorlænge havde hun følt dette? Fra den Dag, da hun atter mødte Grosferer Dam.

Trods al hendes Kjærlighed og Omhu, trods al hendes Godhed og Venlighed imod Børnene, vendte disse sig fra hende og en efter en fjernede de dem fra hendes Asyl.

Den lille Kreds blev mindre og mindre og ikke alene Børnene, men ogsaa deres Forældre, bleve mistroiske imod hende.

Hun sad nu ene i det lille Bærelse; det engang saa skjønnede Nafn støttede sig mod Haanden og Taarerne listede sig ned ad de blege Kinder.

Da bankedes der paa Døren, og da Frida havde reist sig og aabnet den, traadte en gammel Kone, støttet paa en Krykkestok, ind ad samme.

— Af, jeg er gammel og svag, udbrød denne med klynkende Stemme; og dog har jeg løbet som en tiars Løs, for at komme tidsnok. Han bad mig saa inderligt og mildt derom, hans Blik var saa kjærligt og godt, at den maatte have et Hjerte af Sten, der kunde modstaa hans sidste Bøn: Hent Frida, bad han; o, hent Frida! Jeg maa se og tale med hende inden jeg dør!

— Om hvem taler De? udbrød Frida, medens hun lagde Haanden paa sit bankende Hjerte.

— Hvem han er, veed jeg ikke; ung er han ikke, men gammel er han heller ikke; smuk er han ikke, men grim kan han aldrig blive. Fattig og forladt sank han ned udenfor min Dør, onde Menneſter havde overfaldet og plyndret ham. Da han vaagnede efter en styrkende Søvn, sagde han med bedende Stemme til mig: Hent Frida! Strax stod det klart for mig, at det maatte være Eder. Jeg havde hørt Eders sørgelige Historie og tænkte strax, at denne Mand maatte være den Elskede, som J saa længe har søgt om

— Min Christian, min Christian! Skulde det være muligt? . . . Nei, det er vist atter en Skuffelse.

— Troer De at jeg kan bedrage Dem? Hvad Forbel skulde en stakkels fattig Kone have af at lyve for Eder, af at lege med de ædleste Følelser? Nei, mistroist mod Verden kan jeg nok forstaa at De kan være, men saa mistroist, at De nærer Tvivl mod en fattig, gammel Kone, der for Deres Skyld har løbet en halv Mils Vej, det bør De ikke være.

Frida gik hen til hende, saae hende bedende ind i Dinene og sagde:

— Sværg da, at det ikke er en Fælde, som Grosferer Dam har lagt for mig og som jeg nu skal lokkes i!

— Hvem er Grosferer Dam?

— Under det Navn kjender J ham vel ikke; jeg mener Pastor With.

— Pastor With, den skindhellige Skurk; nei, han har bedraget mig for mit eneste Barn; med sit hellige, fromme Ansyn sneg han sig ind i mit Hus og Ingen havde nogen Anelse om at han var en nedrig Skurk; han, den fromme Præst, forførte den fattige Enkes eneste Barn, og forhaanede og forbandede hende endda. Hendes Liig fiske man en Morgenstund op af Floden og jeg svor da en dyb Ed, at jeg, skjøndt en gammel Kvinde, nok skulde hævne hende. Men først maa der henrinde nogen Tid, først maa der gives ham Stunder til

med andre Forbrydelser at have skjult denne! Og i hans Haand mener De, at jeg er et Medskab?

— J sagde før selv, at jeg kunde have Grund til at være mistroisk, sagde Frida undskyldende.

— Lad os nu ikke tale mere derom; men kast i Hast nogle Klæder over Dem og lad os komme afsted. Døden er en pudsig Fætter, stundom kommer den for tidlig og stundom forsilde, i det mindste efter vor Beregning, og her maatte den nødvendig komme før os.

— Nei, nei, Christian maa ikke dø! svarede Frida ængstelig.

— Det beroer ikke paa os, vi har ikke Ret til at sige, at han maa ikke dø; det beroer ikke paa os, det hviler i hans Haand, der har den høieste Stemme i saa Henseende.

Frida havde i en Fart kastet nogle Klædningsstykker over sig og stod parat til at følge sin Ledfager.

— Det gaaer vel lidt langsomt med mig, sagde den gamle Kone; men jeg skal nok humpe afsted saa godt jeg formaaer, skjøndt jeg vel kan begribe at det kun er Sneglegang i Forhold til Deres Tanter.

De vandrede nu hen ad Gaden ved hinandens Side.

Den Gamle mumlede stadigt noget om Hastig-

heden, men Frida hørte det ikke, hendes Tanker vare ilede forud til sin Hjertensfjær.

Skulde hendes Bøn worde opfyldt, hendes Ønsker blive naaet, skulde hun endnu engang se ham og lytte til hans kjærlige Stemme, eller var det atter en Prøvelse, atter en Skuffelse, atter en Lidelse?

Saaledes gærede Tankerne i hendes Bryst, snart glødede hendes Kind og snart bedækkedes den af Liigbleghed, snart straaledede hendes Øine, snart blinkede der Taarer i dem.

Veien var hende lang, saa uendelig lang.

— Er vi der snart? spurgte hun atter og atter den Gamle.

— Taalmod behøves der til Alt i Verden, svarede denne; vær taalmodig, Frida, da vinder De nok til Deres Maal.

De gif atter en Stund tause ved hinandens Side.

Den Gamle lagde da Haanden paa den unge Piges Skulder og udbrød, idet hun pegede tilbage:

— Se der!

Et rødt Skjær oplyste Himlen bag dem.

Frida foer op som af en Drøm og sagde forvirret:

— Ildløs!

— Ja, Ildløs, gjentog hendes Ledfagerste; og det er i Nærheden af Deres Hjem.

— Ja, men vi kan ikke vende tilbage, vi maa jo intet Dieblif tøve.

— Men naar det nu var i Deres Hjem?

— Kom, kom, lad det kun brænde, jeg dræbes ellers af den fortærende Længsel, som pincer mig.

De ilede da atter afsted.

De naaede et lille Sted, der laa noget tilbage fra Weien.

Man saae alt Flere, der hidkaldt ved Ildskæret, ilede ind mod den brændende Stad.

Den Gamle traf den unge Pige ind med i det lille Hus.

Det var udstyret med en vis Elegance, en Have bredte sig bag samme og prangede i det skønneste Flor.

En Løvhytte, næsten ganske lukket af sit grønne Forhæng, laa i en Udkant af denne.

Her standsede den gamle Kone, pegede paa Lysthuset og sagde:

— Derinde ligger han.

Derpaa traf den Gamle sig tilbage.

Frida nærmede sig med bankende Hjerte.

Hun skulde om et Dieblif se sin elskede Ven.

Sagte bøiede hun Grenene tilside.

Hun saae Intet.

De bløde Gynder inde i den løvrige Hytte vare tomme.

Var han da saa rast at han kunde forlade sit Weie?

Hun vandrede hen ad Havens Gange i Haab om at træffe ham.

Da saa hun en Skikkelse træde fra Huset ud i Haven.

Hun foer forfærdet tilbage.

Som en Billedstøtte stod hun fastnaglet, medens Dødens blege Farve prægede hendes Ansigt.

— Grosserer Dam! udbrød hun forfærdet.

— Ham selv! lo han. Ham selv i en gammel Kvindes Klædebon har loffet skøn Frida i mit Garn. Det er vel ikke mere dine yppige Former og dit yndige Ansigt, der har fængslet mig, det er Hadets brændende Ild og Lidenskabernes fortærende Blod. Da jeg sidste Gang bød Dig min Kjærlighed, da ville jeg give Dig Guld og Rigdom i Medgift; nu, da jeg byder Dig at svale mit Had, da følger der kun Haan og Spot dermed. Kom, Frida, endnu er der en Rest af det fordums blide Udtryk i dine Dine, kom i min Favn, kom og kys mig med dine sielsbløde Læber!

Han tog hende om Livet og bar hende ind i Løvhytten.

Hun forsøgte at skrig, men han dæmpede hendes Stemme ved at holde sin Haand for hendes Læber.

— Sæt Dig ved min Side, skøn Frida, udbrød Pastoren; hvil dine trætte Lemmer paa de bløde Hynder, Du kan trænge til at gjøre Dig det lidt

mageligt. Lad os tale fornuftigt sammen. Skæbnen har igjen ført os sammen og enten det er Had eller Kjærlighed, der bevæger mig til at hilde Dig i mit Næt, kommer jo ud paa et. Jeg kan se paa Dig, at Du vil vægre Dig ved at skænke mig et kjærligt Ord, men jeg har et andet brugbart Middel, jeg vil tvinge Dig til at elske mig, hvis ikke Du vil foretrække at vandre i Fængsel paa Livstid.

Frida rev sig løs fra hans Favntag og udbrød med dirrende Stemme:

— Alt, Alt vil jeg lide, heller end at De skal berøve mig mit Hjertes Uskyld.

— Stille, stille, min kjæle Due, lad mig faae Tid til at forklare mig! Se hvor Jlden flammer derinde, som om alle Helvedes Aander havde faaet en Udgangsbillet; veed Du hvem der har paaat denne Jld? Det har Du! . . . Jeg behøver blot at give et Bink, da vil man styrte til og gribe Dig. Jeg behøver kun at fortælle, at Du, drevet af en eller anden Grund, har sat Jld paa dit Hjem.

Frida stod med Dødens Blegghed paa Læberne og svarede dog med fast Stemme:

— Lad mig kun dømmes, lad mig kun lide, jeg er jo vant dertil. Men dit Maal skal Du ikke naae, nedrige Skurk, thi et Vaaben har Du ladet mig beholde, min lille Sax hænger her i en Snor om min Hals og den vil forsvare mig mod Dig.

— Du troer som en anden Rattetilling at kunne

kradsje Dinene ud paa mig; men endnu har jeg et Middel, der maaske kan fritage mig fra at bruge Magt.

Frida knugede Haanden om sit lille Baaben, for at forsvare sig mod sin Fjende, hvis denne vilde gjøre et Angreb paa hende.

— Se her, sagde han, idet han tog nogle Papirer op af Lommen; her har jeg et Brev fra din Elskede. Han har skreven mig til og bedet, bønfaaldet, ja tigget mig om at optage ham i min Menighed. Som Svar derpaa sendte jeg ham en Skrivelse, hvori jeg sagde, at dersom han kunde tilveiebringe en vis temmelig stor Sum Penge, skulde jeg ikke alene optage ham i min Kirkes Skjød, men skaffe ham Noget, der var ham maaske endnu kjærerere og dyrebareere, nemlig hans Frida, hans Ungdomselskede, der usvækket havde bevaret sin Kjærlighed. Tvivler Du derom, da se kun paa dette Brev, kan Du ikke gjenkjende denne Skrift? Engang har Du dog med ængstelig Skælven speidet efter et saadant, naar Du faae et Postbud.

Med disse Ord viste han Frida Brevet; men det svimlede for hende, et Taagesløv lagde sig for hendes Dine, hun maatte anvende al sin Kraft for ikke at segne om.

— At han venter Dig, og det ikke langt her fra, det er ingen Usandhed; han speider hen ad Veien, han lytter til hvert Fodtrin, han skælver

som et Espeløv, han er bange og dog glad, usigelig glad fordi han atter skal skue sin Ungdomsdrøm, han vil ikke stufes, han seer ikke Kindens Bleggen og Nasynets Fure; han seer kun de milde, venlige Dine, der straaede for ham i hans Livs Vaar; men for at komme til ham maa Du over en Kløft, som Du ikke kan overskride uden at forjone Dig med din Fjende. Jeg er din Fjende og Du kjender Betingelsen for min Forjoning. Kom til mit Bryst, lad mig for en stakket Stund nyde den uendelig salige Følelse, som han snart vil eie for bestandig. Saamangen Kvinde har i dette lille Paradis offret mig sin Kjærlighed, skulde jeg, Djævelen, Skurken, ikke kunde bøie den stolte, fattige Frida, især naar jeg holder hendes Lykke i min Haand? Jeg giver Dig nu ti Minutters Betænkningstid. Vægrer Du Dig, ved at opfylde min Bøn, da lader jeg Dig arrestere og Du vil blive dømt for Gldspaafættelse, Du vil blive dømt til Fængsel og aldrig komme til at skue din elskede Ven. Du skal faae din Stolthed bøiet og dit Hovmod knækket; har Fattigdom og Nød ikke kunnet bevirke dette, skal Fængslets Mørke beseire Dig.

— Og al den Ondskab vil De udfolde mod en stakkels Kvinde?

— Det er ikke Ondskab, det er Had, uudslukkeligt Had! . . . Had til alt det Uedle, det Dphøiede

og Hene! . . . Nu skynd Dig at fatte en Beslutning. Tiden iler — Fristen er udløben!

— Lad mig lide Alt, lad mig pine, naar kun jeg veed, at jeg selv er uskyldig i min Lidelse,

— Saa far da til Lidelfernes Helved! udbrød Pastoren med dirrende Stemme.

Han gik ud gennem Haven og traadte ind i Forhuset, hvor han aabnede et Vindue og hidkaldte nogle Folt.

Flammeskæret inde over Byen var tiltagen og mørke Røgmasser opfyldte Luften. Alt tydede paa, at Ilden antog et stærkt Omfang.

— Er her ikke Nogen, der vil bringe en ung Pige med ind til Byen? raabte han. Det er hende der har forarsaget hele den Ulykke, der truer Staden. Hun vil overtale mig til at være hende behjælpelig med at flygte!

Der var strax nogle velvillige Fyre, der paatog dem at gjøre Tjeneste som Lovens Haandhævere.

Frida modtog dem med en vis majestætisk No.

— Er det Dig, der har stukket Ild paa Byen? spurgte en skrutygget Skomager, med et Haar saa rødt, saa man skulde antage de kunde forarsage en Ildløs.

Han var yderst vigtig over at tænke sig, at han kunde bidrage til, at en saadan Misbæder blev greben.

— Herr Pastoren, sagde han, har altsaa hørt hende sige, at hun har stultet Jld paa sit Hjem?

— Ja, og som et Bevis paa, at det længe har været hendes Hensigt, anførte hun, at hun havde asfureret sit Bohave for en meget høi Sum. Grunden var den, at hun lider af en Slags Melankoli, hun mener at Verden er bleven saa slet, at den ikke kan blive værre.

— Hun seer ikke ud til at være nogen Forbryderiske, sagde en af de Tilstedeværende.

— Man skal ikke dømme Mennesket efter det Ydre, men efter det Indre, sagde Pastoren med Andagt.

Frida selv saae paa de mange Fremmede med et forvildet Blik, som om hun haabede at se et eller andet deltagende Ansigt; men Alle saae kun paa hende med den dybeste Foragt.

Hendes Stemme sank ned til en sagte Hviſten, da hun vilde bede om Frelse fra den Skurk, der havde kaaret hende til sit Dffer.

— Lad os nu komme afsted, udbrød den tjenstvillige Skomager; vi binde hendes Hænder paa Ryggen, det er vel det sikreste, thi jeg seer hun har et Baaben i sin Haand.

— Før mig kun hvorhen I vil, udbrød hun smerteligt; lad mig lide Alt, jeg er jo et Ulykkesbarn. Men, Christian, engang naar vi mødes

vil Du erkjende, at jeg har handlet som en brav Kvinde, der led Alt for at bevare sit uskyldszene Hjerte.

Vi vende os nu til Brandstedet.

Saa Minutter efter at Frida og den gamle Kone havde fjernet sig fra hendes Hjem, brød Luerne frem.

Det varede Noget før Sprøiterne ankom og inden dette skete omspændte Luerne det lille Hus.

Men det forblev ikke derved.

Den lange Tørke og den stærke Varme, der i længere Tid havde hersket i Byen, havde sat Husene, der tilbels vare af Træ, i en letsængelig Tilstand.

For at gjøre Ulykken fuldstændig, havde Sprøitemandskabet været til Mønstring og en Del af dem mødte med en lille „Gnist“, saa at dets Manøver ikke gif med den fornødne Orden.

Flammerne syntes ret at more sig ved at være slupne løs, de hoppede med en vis Raadhed omkring og berørte med deres Tunger det tørre Træværk, der et Dieblif efter blussede op.

Snart dannede hele Kvarteret et eneste Jldhav;

Snisterne fløi hvirvlende omkring og udsprede, lig et Fyrværkeri, deres Skatter.

Beboerne løb fortvivlede omkring; Heden og Flammerne jog dem fra Hus og Hjem, der efter et Diebligs Forløb gik op i Luer.

Det synes næsten, som om Ilden blev paasat fra flere Sider, thi naar man troede at have dæmpet den paa en enkelt Sted, tog den paa et andet Punkt fat med fornyet Kraft.

Natten sænkede sine mørke, uheldvarslende Skygger, men det forøgede kun Forvirringen og Angsten; høie Raab, ængstelige Klageskrig og kommanderende Stemmer lød imellem hinanden og overdøvedes af de nedfaldende Husets Brag.

— Er da alle Helvedes Aander sluppen løs? udbrød den kommanderende Sprøitefører, idet han fortvilet saa sig om. Det er jo forgæves at vi arbeide!

— Hvem Pokker har stukket Blus paa Heden? spurgte en af de Andre.

— Det skal være en ung Pige, der har gjort det i et Anfald af Melankoli.

— Det bliver en dyr Spøg! — Giv mig en Dram og lad os saa tage fat paany!

Først henad Middag lykkedes det at blive Herre over Ilden. Hele Gader vare kun en rygende Grushob, af hvilken en og anden Skorsteen ragede

frem og stod som en Gravsteen over det sørgelige Punkt.

Blege Skikkelser gik om mellem de glødende Ruiner og betragtede med Bemoed det Sted, hvor de nys havde levet i Glæde og Tilfredshed, uden at ane, at Ulykken saa snart vilde banke paa deres Dør.

Slægtninge søgte om hinanden; Flammernes Dands havde jaget En i Øst og En i Vest, og nu kom de ængstende og skælvende tilbage.

Gavtyve snege sig om for at gjøre Bytte, medens Betjentene streifede om for at gribe de Frække, der vovede at benytte sig af Ulykken til at berige dem.

Trætte og udafede formaædede Sprøitemandskabet neppe at forblive paa deres Post; hvert Dieblif løb atter Brandsignalet, thi Luerne prøvede hist og her paa atter at bryde dem en Bane, uden at det dog lykkedes dem.

*

*

*

Retten var sat. Frida stod for Stranken, anklaget for Jldspaaføttelse.

Hele Retsalen var fyldt med Tilskuere, der vilde overvære denne Sag, der i de sidste Dage havde sat Alle i Bevægelse.

Det hed sig nemlig, at den unge Pige havde forsøgt at bevæge flere Børn til paa en Dag at

stikke Ild paa deres Forældres Huse, for at hele den syndige By kan forvandles til en Grushob.

Et af Vidnerne i denne Sag skulde nu afhøres.

Det var en lille Dreng, Mo'er Gertrudes Søstersøn, der var bleven indøvet af Pastor With.

Den fromme Mand stod ogsaa blandt Vidnerne og havde lagt sit Ansigt i de mest ædleste Folder.

Den lille Dreng traadte med en for hans Alder usædvanlig Frækhed frem.

— Lad mig høre, min lille Ven, sagde nu Dommeren, hvad har denne Kvinde villet lokke Dig til?

— En Dag kaldte Jomfru Frida Smith mig og tre af de andre Drengene til sig, svarede han; hun fortalte os da om hvor rart vi skulde faae det og hvormeget Godt hun vilde gjøre os, naar vi vilde følge hendes Raad og ikke tale derom til noget Menneſte. Men skjøndt hun baade truede og bad os, saa var der dog ikke en af os, der vilde følge hendes Opfordring; dog lovede vi hende, ikke at aabenbare hendes Plan til Noget. Det er min Opgave, mit Maal, min Stræben her paa Jorden, sagde hun, at ødelægge hele Byen, at lægge den i Aske, thi det er den syndigste By i Verden. Andet har jeg ikke at meddele, Herr Dommer!

— Godt, min Ven; nu har Du vel ogsaa kun talt Sandhed?

— Alt er Sandhed!

— Hvad har De at sige dertil, Jomfru Smith?
 Bleg og skælvende reiste Frida sig og vilde tale; men Stemmen svigtede hende atter, Taarerne kvalte hendes Ord, hun fremstammede kun utydeligt:

— Jeg er uskyldig!

— Det er nok en slem Uskyldighed! — Herr Pastor With, maa jeg høre Deres Udsagn?

Denne tog Ordet, medens Tilskuerne med spændt Opmærksomhed lyttede til hans Tale:

— Skjøndt et Barns Vidnesbyrd jo er uden afgjørende Indflydelse, da det ikke kan aflægge Ed, saa har jeg dog ikke villet undlade at lade dette Barn, som nys optraadte, udtale, hvad denne Kvinde har søgt at formaa de uskyldige Smaa til. Men En og Anden vil maaske sige: Det er jo kun Galsskab! — Nei, den Anklagede er ikke gal! — Hun er ond, ubeskrivelig ond! Jeg har desværre kjendt hende fra Barn af og skal derfor med saa Ord skildre hendes tidligere Liv, som Tilfældet har lært mig at kjende. Som ukonfirmeret Barn satte hendes Forældre hende til at passe sine mindre Spødske, og hvo skildrer de brave Folks Harm og Forsærdelse, da de en Dag fandt hende isærd med at udrykke Haarene af hendes Broders Hoved, medens hun alt med en Tang havde udtrukket nogle Tænder. Mærkeligt nok har det moret Naturen at give denne Djævel i Engleskikkelse det blideste, uskyldigste og yndigste Ansyn man kan

tænke sig og en stakkels ung Sømand blev forgabet i hende og forlovede sig med hende. Han reiste en lang Tur og kom tilbage med en større Sum Penge. En Dag fandt man ham død i sit Hjem; man kunde ikke se Spor af Bولد, der var udøvet, men jeg har hørt sige, at han er bleven tillet ihjel; hun var bleven kjed af ham, den kjære Frida, og havde anseet det for den nemmeste Maade at undgaa al videre Bryderi paa. Det jeg her har nævnet, er kun et Par Exempler paa hendes Karakter; dog vil jeg føie et saadant til endnu. Hun stod i et vist intimt Forhold til en ældre Mand, Grosferer Dam, der viste hende al den Venlighed og Kjærlighed som stod i hans Magt. Hun forsøgte ogsaa at bringe ham af Dage, men det mislykkedes og han nænnede ikke at anklage hende. Da hun kom hertil, havde hun den uhyrte Frækhed, at anstille sig som om hun søgte sin Hjertenskjer og at denne var reist bort. Som De nu alt har hørt, har hun senere søgt at forlede de uskyldige Smaa til Misgjerninger, der vilde være til ubodelig Ulykke. Jeg veed, at naar hun faaer Lov til at forsvare sig, da vil de Mange, som nu med Foragt se paa hende, føle Medlidenhed med hende, da vil hun med sin sædvanlige Frækhed optræde og maaske anklage mig for Gjerninger, der vil faae Haarene til at reise sig paa Deres Hoveder; men jeg haaber, at

Enhver vil kunne sige sig selv, at det er lutter Usandheder. Hendes milde Blik, hendes engang saa skjønne og endnu regelmæssige Ansigt har bevæget mere end en Dommer og hans Jury til at udtale sit „Uskyldig“ over hende. Skulde De, mine Herrer, komme til det samme Resultat, da vil jeg kun beklage, at denne frække Forbryderste er undgaaet Retfærdighedens straffende Arm. I Menneſtehedens Navn, i enhver retsſtaffen Borgers Navn, i enhver ærlig Kvindes Navn, beder jeg Dommeren at se paa denne Sag med et upartist Blik og ikke dømme eller fordømme, uden de have Kjendsgjæringer i deres Haand, men heller ikke vige tilbage for at udtale den haardeste Dom, naar den Anklagede har indrømmet at have begaaet den omtalte Brøde. Selv om hun skulde vedblive at benægte det, da lad dem dog ikke afskrække deraf. Gust, en Fjerdedel af Byen er en rygende Grushob og det skyldes kun vore uforfærdede Brandfolk at ikke de tre andre Fjerdedele grebes af Flammehavet og at den Plet, hvorpaa vi nu staa, var forsvunden imellem Luerne. Men tages der ikke kraftigere Forholdsregler, slipper først den Skyldige løs, da staaer vi jo atter i Fare for hvert Minut at skræmmes op af vor rolige Tilværelse ved Klokkernes Klemten og Ildens Knittren. Jeg opfordrer Dem endnu engang, mine Herrer, til at anvende Lovens hele Strenghed!

Pastoren endte sin Tale, tørrede Sveden af sin Pande og buffede, idet han atter satte sig.

Mængden havde med spændt Opmærksomhed fulgt Herr Withs Foredrag og syntes at slutte sig til hans Udtalelse.

Fridas Defensor reiste sig for at forsvare den Anklagede. Det var en gammel, halvbløv og halvfjøllet Advokat, der hvert Dieblif gjorde sig skyldig i komiske Feiltagelser, idet han vedblev at henvæne den Anklagede efter gammel Bane for „han“. Han fortabte sig i Betragtninger over, at man efter et Menneskes Ansyn godt kan slutte sig til dets Karakter og at Enhver kun behøvede at betragte Frida, for at udtale sit „Ufskyldig“ over hende. Han havde flere Gange forsøgt at faae den Anklagede til ret at aabne sit Hjerte for ham, men hun talte saa Pokkers sagte, og den ærede Forsamling maatte erindre, at han var en gammel Mand.

En halv undertrykt Latter var en Følge af denne Udtalelse.

Dommeren bestemte at opsætte Dommen til imorgen, da der endnu var flere Vidner, der skulde forhøres.

Frida lod imidlertid ligegyldigt sit Blik glide hen over den Forsamling, der lig en Flok graadige Ulve syntes at have faaret hende til deres Dffer.

Wilde Blikke, truende Ansyn saae hun overalt.

Hun havde ikke Kraft og Mod til at træde op

og forsvare sig, hendes Styrke var brudt, hun forstod og fattede ikke ret hvad der skete; et Taagesløv lagde sig for hendes Dine, saa uflart, dunkelt og utydeligt hørte hun hvad der taltes om hende.

Glæden og Kjærligheden gjør Sindet saa let og Tanken saa klar, men Sorgen og Hadet gjør Alt saa mørkt og indhyller Tankerne i Smertens klamme Taage.

Saaledes ogsaa med Frida; hun lod sig føre tilbage til sit Fængsel, uden at sige et Ord; hendes Svar til ham, der skulde forsvare hende og bevise hendes Uskyldighed, vare adspredte og forvirrede.

Der dannede sig snart i Byen to Partier, af hvilke det ene holdt fast paa, at den stakkels Pige var uskyldig og at det kun var personlig Ondskab, der havde angivet hende, det andet Parti forsikrede at hun var skyldig, at kun en haard Straf i længere Tid kunde befri Samfundet for hende.

De to Partier søgte begge at seire; det ene vilde anvende Alt for at faae hende frikjendt, det andet Alt for at faae hende dømt.

Mærkeligt nok var hun selv den, der støttede det sidste.

Aittende Kapitel.

Drømmen.

Den store Ildbrand, der havde raset i Byen, havde som alt bemærket fremkaldt flere Tyverier, thi enhver Leilighed, der kan være brugbar for Gavyde, gaaer ikke ubenyttet hen i Amerika.

Flere af disse vare blevne grebne og som en Følge deraf vare Fængslerne blevne oversfyldte.

Da Frida kom tilbage til sit Bærelse, var hun ikke mere alene.

Hun havde faaet en Lidelseskammerat.

Paa Stolen, der stod i Bærelset, sad en ung Pige og græd.

Naar man er ullykkelig og nedbøiet og man møder En, der er jublende og glad, da gaaer man uvilkaarlig tilside for ham, han kan ikke forstaa os; men naar man møder en Anden, paa hvis Skuldre Modgangen ogsaa har lagt sin blytunge Haand, da træffe vi En, der bedre harmonerer med vore nuværende Tanker og da gaaer vi ham imøde.

Frida nærmede sig strax sin Fængselskammerat og sagde, idet hun lagde Armen om hendes Hals:

— Hvorfor græder Du?

Den unge Pige foer op, som af en Drøm.

Hun var meget ung, hun havde vist neppe fyldt

fit. fextende Aar, men fuldt udviklet var hun; smuk kunde man ikke kalde hende, derimod var der noget net, noget let, gazelleagtigt udbredt over hende. Hendes Former vare yppige og afrundede og i hendes Bæsen var der Ynde og Elegance.

Hun fæstede sine kloge Dine paa Frida og svarede:

— Hvorfor jeg græder? Fordi jeg er ulykkelig! Men hvem er Du? Du kommer da ikke for at udspionere mig, for at vaage over mig mens jeg sover, for at høre af mine Tanker om jeg virkelig er skyldig?

En pinlig Smerte greb Frida ved disse Ord.

Hvorfor troede Alle saa slet og saa ondt om hende, der dog vilde være saa god og kjærlig imod Alle? — Hvad var det for en ulykkelig Skæbne, der forfulgte hende?

Hun bøiede Hovedet og hvistede med et Suf:

— Bjerghmandens Ring!

Det var dens mørke Spaadom der gik i Opfyldelse.

Men det var jo ikke nok at Sorg og Ulykke fulgte hende, fordi hun havde skilt sig ved Ringen; hun skulde jo dø for sin Elskedes Haand.

Hun frygtede ikke mere for Døden, hun længtes efter den, og tusindfold velkommen vilde den være, naar den kom fra hendes Elskede, thi saa fit hun

ham vel endnu engang at se, og det var alt hvad hendes nøjsomme Hjerte forlangte.

Hun foer op af disse Tanker, nærmede sig igjen den unge Pige og talte venligt til hende.

Hun hed Angelika og det varede heller ikke længe før hun ganske aabnede sit Hjerte for Frida.

Hun fortalte:

— Jeg boer hos mine Pleieforældre, som jeg falder dem, thi jeg har nu været i flere Aar hos dem. Jeg er født i England og reiste hertil med min Fader, men da han døde var jeg saa heldig at træffe paa disse skikkelige Folk, som tog mig til sig og gav mig Arbeide. Et Par eiendommelige Folk er det, men brave, skikkelige og godhjertede. Hun især er mild og god, som den lysende Sol og dog er hun blind. Han er en lille, skrutrygget og rødhaaret Mand, som man kunde blive bange for, naar man ikke ret kjendte ham. De hører hjemme langt borte herfra, men da de ikke ret kunde komme frem i deres Hjem, tog de hertil og nu sidder de temmelig godt i det; de har et Barn, savne ikke deres Udkomme og de ere glade og tilfredse. Han elsker hende og hun elsker ham og derfor er der rart at være. Da hans Forretning tog til, fik han en Medhjælper, en flink ung Mand, — han blev min Forlovede. O, har De nogensinde elsket, saa kan De fatte, hvor jeg nu var henrykt og glad. Vi sang og jublede omkap, vi vandrede sammen

under Palmernes Kroner og talte Elskovens glødende Ord og trykkede Kyssets varme Trostabssegl paa hinandens Læber. Fader og Moder Rigoletto havde Intet derimod, de sagde kun: at elske er at være lykkelig, saa det vilde være Synd at stille sig mellem to Hjerter, der vil tilhøre hinanden. Vi talte alt om snart at holde Bryllup, da Ulykken kom i Skikkelse af en hellig Mand. En Dag saae han mig og blev indtagen i mig. Han kom og bestilte et Parti Cigarer hos min Pleiefader og bad om jeg maatte bringe dem til ham. Jeg anede Intet, før jeg var ene med den hellige Mand, da førte han mig ned til en Løvhytte i Haven og fristede mig til at være utro mod min Elskede og skænke ham en Part af min Kjærlighed. Jeg vægrede mig saa godt jeg formaaede og det lykkedes mig ved den Behændighed jeg er i Besiddelse af, at slippe fra ham og bryde ud af Haven; men han løb efter mig med Udraabet: „Stop Tyven!“ Det varede ikke længe før jeg blev greben og ført hertil. Den fromme Skurk sagde, at jeg havde stjaalen en kostbar Ring fra ham, og engang tidligere, da jeg havde besøgt ham, et Guldsmykke. Skjøndt jeg jo aldrig tidligere havde været hos ham, fandt man Smykket i mit Hjem. De kan fatte de Gamles og min Forlovedes Sorg, og dog veed de neppe hvad de skal tro om mig; jeg bliver jo ogsaa dømt for Tyveri.

— Ved Du ikke hvad den fromme Mand hedder?

— Nei.

— Hvorledes saae han ud?

Angelika forklarede dette og det passede nøie med Pastor Withs Udseende.

Frida gjorde hende endnu endel Spørgsmaal og trøstede hende med, at Alt kunde blive godt endnu.

— Nei, nei, det er umuligt; man vil dømme mig til Fængslet; Guldsmykket er jo fundet i mit Hjem.

— Lad os nu sove paa det; maasse imorgen Du bliver frikjendt.

— O, indgyd mig ikke et falsk Haab, lad mig ikke drømme om noget, som er umuligt.

— Pastor With maa lade sig nøie med et Offer, sagde Frida halvt for sig selv; saa faaer jeg da lidt Hævn over ham, naar jeg gjør En lykkelig, som han har dømt til Ulykken. Men jeg trænger til Hvile. Imorgen tidlig maa Du meddele mig, hvorledes Alt er gaaet til, men nøiagtigt og bestemt, da vil jeg paatage mig Skylden.

— O, siig mig først at det ikke er en Drøm, at jeg virkelig atter vender tilbage til min Elskede! . . . Men hvorledes, vil De, som jeg ikke kjender, lide for min Skyld?

— Jeg er hjemfalden til Ulykken; jeg vil blive domfældet, saa det vil kun blive en lille Hævn mod den, der har styrtet os i dette Fængsel, at dog den

ene af os slipper fri igjen. Mit Liv er saa sørge-
ligt, at det ikke kan blive tristere bag Fængslets
Mure, og der er jeg dog i Sikkerhed for Skurkens
Efterstræbelser. Og nu Godnat, mit Barn, drøm
om din Kjærlighed og din Lykke, drøm om dine
Bleieforældre og din kjære Ven, som Du nu snart
skal gjense.

Frida lagde sig til Hvile paa den haarde
Træbrix, medens Angelika ikke kunde finde Søvnens
Fred; Tanken om at en Anden vilde paatage sig
den Ulykke, der svævede over hendes Hoved, at en
Anden skulde lide for en Brøde, som slet ikke var
begaaet, fik hende til at tvivle om, at dette virkelig
kunde blive Tilfældet.

Og kunde hun modtage dette Tilbud? Kunde
hun købe sin Glæde med en Andens Lidelser?

Alt om hende var indhyllet i Gravens Mørke
og Stilhed; hendes Hjerte bankede ængsteligt, Frygt
og Haab strebes om Herredømmet over hende.

Frida slumrede; Drømmens Engel havde sat
sig ved hendes Side.

Hvad er en Drøm?

Det er ofte den Fattiges Ven, den Forladtes
Trøster, den Sørgendes Glæde; thi den gjør den
Fattige rig, den Forladte glad og giver den Sørgende
det Kjæreste og Bedste tilbage, som Døden har
fravrisset dem, og dog er det kun et flakket Haab,
et Gjøglebilled, et Fata Morgana!

Thi naar den Fattige seer et velbesat Bord og med Glæde vil til at stille sin egen og sine Børns Hunger, da svinder det Hele og han vaagner; naar den Sørgmodige atter samles med sine Kjære og de lykkelig dvæle sammen, da letter Drømmens Genius sine Binger og Billedet svinder for den kolde, bittere Virkelighed.

Frida sov.

Hun drømte at hun var hos sin Elskede, sin Glæde og sin Kjærlighed.

Christian sad ved hendes Side; de vare i det lille Hjem i Kjøbenhavn, Moderen sad i Sofaen og syede, de to Elskende sad ved Vinduet og saae ud over det smilende Landskab.

Gyldenlækker og Svibler stod i Vinduet, den lille Fugl hoppede lystigt om i sit Bur.

Alt var saa hjemligt, saa hyggeligt, saa rart. Christian talte saa mildt og kjærligt til hende, som han altid havde gjort; han havde aldrig seet bedre ud end nu, han havde ikke forandret sig, skjøndt det var saa lang Tid siden at hun sidst havde seet ham.

Hun lænede sit Hoved til hans Skulder og han saae paa hende saa kjærligt og mildt, han talte ikke om hvad han havde lidt og stridt, han talte kun om hvor meget han havde længtes og ventet efter hende.

Og hun spurgte ham om han nu var glad,

rigtig glad; han svarede kun ved at trykke et Kys paa hendes Læber.

I det samme gjorde hun en hæftig Bevægelse og vaagnede.

— O, det var kun en Drøm! udbrød hun smerteligt, da Bevidstheden om hvor hun var, blev klar for hende. Det var kun en Drøm! . . . Og dog, hvor taknemlig burde jeg ikke være derfor, den er dog min eneste Trøst, ved den samles jeg med mine Kjæreste.

Hun søgte atter at lægge sig til Ro; snart efter fænkede Drømmens Genius sig igjen om hendes Leie.

Men nu var hun i Fængslet; Christian kom til hende der, og idet han fæstede sit milde Blik paa hende, sagde han:

— Du har handlet smukt og brødt, Frida, og Du veed ikke hvor forunderligt at Livets Veie fører, at det netop bliver din Lykke; jeg skal ofte komme til Dig og trøste Dig! I Fængslet findes der saa mange Smaa, det er Ulykkens Børn, der alt med Modermælken indsuger Forbrydelsens Gift, for dem skal Du være en Trøster, en frelsende Engel, for dem skal Du oplukke Kundskabens Bog! Kjære, gode Frida, Du vil finde en Virkekreds for dit ædle, gode Hjerter, hvor Du end færdes, og derinde vil Du være fjernet fra ham, der kun vil tilføje Dig Ondt. Du vil befæste to Menneskers Lykke

ved at paatage Dig Mistanken for dette Tyveri og de vil være Dig meget taknemlige derfor. Du maa ikke græde, thi er Modgangen Dig end stundom lidt haard, saa kommer der nok en Stund, hvor Glæden bliver saameget større. Vi sees, ja vi sees igjen; ikke blot for en kort Stund, men for bestandig! Farvel, min elskede Frida! Vær frimodig og stærk i Kampen og Du vil ikke segne.

Atter vaagnede Frida og atter indsaae hun at det kun var i Drømmenes Rige, at hun havde mødt sin Christian.

Men hun blev dog ved at tænke over denne Drøm og glædede sig over, at den Elskede billigede hendes Gjerning.

Da Dagen begyndte at gry, vækkede hun sin Fængselskammerat og sagde til hende:

— Fortæl mig nu, hvorledes Anklagen imod Dig lyder; jeg skal da sige, at jeg har begaaet dette Tyveri og om et Par Timer vil Du blive sat i Frihed og kan vende tilbage til dine Pleieforældre og din elskede Ven.

— Nei, det Tilbud vil og tør jeg ikke modtage; det kan jo ikke vare længe, før det opdages at jeg er uskyldig, saa jeg kan ikke modtage denne Opoffrelse.

Der opstod nu en ædel Kamp mellem de to Kvinder; Frida ansaae det som sit Maal, sin Opgave at befri Angelika, men denne syntes ogsaa at være

fast bestemt paa ikke at modtage et saadant Tilbud.

Frida lagde da sin Arm om Angelikas Hals, kysede hende og sagde:

— Vær nu en fornuftig Pige, Angelika, og opfyld mit Ønske; jeg har jo fortalt Dig, at jeg dog vil blive domfældt, saa denne Mistanke kan ikke forværre min Dom eller forandre den synderlig; og jeg frygter jo ikke for Fængslet, jeg føler mig jo netop i Sikkerhed der for ham, der efterstræber mig og søger at tilføie mig alt Ondt; jeg vil nok finde mig deri, men Du, Du har endnu ikke prøvet Sorg og Modgang, Du vilde henvisne som en Fugl, der sættes i Bur, som en Blomst, hvis Stengel man bryder, thi tro ikke, at Du vil slippe fri, dersom Du lader denne Leilighed gaa ubenyttet hen; jeg kjenner tilfulde Pastor With og hans ubegrændsede Gød; flygt med din Elskede bort til et Sted, hvor han ikke kan finde Dig.

— Nei, jeg kan ikke forlade mine Pleieforældre og min Viktor vil ogsaa nok vide at forsvare mig og befri mig, selv om han skulde opbryde mit Fængsel.

— Det er lettere sagt end gjort og et saadant Skridt vil ogsaa være forbunden med Fare, thi saalænge Du er Fange, har Loven Magt over Dig og den bær ikke Sværdet forgæves; at trodse den

aabenlyst er Uforsigtighed og fører kun til at din Viktor ogsaa bliver fængslet.

Der opstod en Pause. Enhver af de to Kvinder vare fordybede i deres egne Tanker.

— Er Du bleven fængslet idag? spurgte Frida atter.

— Nei, det er flere Dage siden; men jeg har hidtil været i et Bærelse for mig selv, indtil man flyttede mig herind.

— Det var altsaa før Ildbranden?

— Hvilken Ildbrand? . . . O, nu begriber jeg den Støi og Alarm, jeg hørte forleden Nat! Ved De, hvor Ilden har raset?

— Nei; jeg ved kun, at en Fjerdedel af Byen er lagt i Aske.

— Er mine Pleieforældres Hjem da ogsaa brændt? O, siig mig, hvilke Gader ere ødelagte?

— Jeg ved kun at Ilden især rasede i Nærheden af Havnen.

— I Nærheden af Havnen! . . . Min Gud, saa ere de maasse husvilde og forarmede! . . . En Ulykke, siger man, kommer sjælden alene. Vidste jeg dog blot, hvorledes de havde det.

— Du kan jo overbevise Dig derom; modtag mit Tilbud og om en Time kan Du maasse alt ile derhen.

— O, hvad skal jeg gjøre? udbrød Angelika

fortvivlet. Jeg er saa angst, saa bekymret og bange, og dog kan jeg ikke modtage dit Tilbud.

Men Frida havde fundet et Punkt, der førte hende til sit Maal; Angelikas Angst for hendes Pleieforældre blev Marsag til, at hun gav efter for Fridas Bøn.

— Men Et maa Du love mig, sagde Frida da Angelika havde opfyldt hendes Ønske; tal ikke til noget Menneſte derom og forſøg aldrig at befri mig fra den Byrde, jeg ſelv har paataget mig. Naar Du ret er lykkelig og tilfreds, da bed en Bøn for den ſtaffels Frida!

Frida blev atter ført frem i Retsſalen. Hendes Fremtræden idag havde en mere freidig Beſtemthed, man kunde omtrent ſe paa hendes Optræden, at hun havde fattet en Beſlutning og at hun ogsaa vilde være iſtand til at gennemføre denne.

Dommeren bemærkede, at den Anklagede nu syntes at ville gaa til Bekjendelse og Frida blev opfordret til at tale.

Med et halvt triumferende Blik ſaae hun ud over Forſamlingen og ſagde:

— Tilstaa at jeg har paasat Ilden kan jeg ikke, da jeg ikke har gjort det, men derimod maa jeg tilstaa, at jeg ved min Uforsigtighed er Skyld deri. Den omtalte Dag havde jeg faaet et anonymt Brev tilsendt, hvori der laa et Papir, ifølge hvilket mit Bohave var asfureret for en temmelig høi Sum; en Frygt og Angst greb mig, thi jeg havde en Fjende, en uforsonlig Fjende, der ikke vilde sty noget Middel for at skade mig, der ikke vilde vige tilbage for enhver ond Gjerning, naar jeg kom til at lide derunder. Dog, samme Dag kom en gammel Kone og fristede mig til at følge med sig, da min Elskede ventede paa mig; jeg glemte da Alt, glemte at være forsigtig, glemte at min Fjende benyttede ethvert af de Medskaber hans Fantasi kunde finde, og jeg fulgte den gamle Kone. Saaledes blev jeg ved denne barnlige Naivitet Skyld i den store Ulykke, thi havde jeg forbleven i mit Hjem, havde jeg lukket min Dør for Fristeren, ja havde denne ikke kunnet ladet Ilden paasætte. Jeg sværger ved Alt det, der er mig kjært, jeg har ingen Skyld deri. Der er maasse ikke En tilstede her, der vil tro mig, naar jeg fortæller, at denne Fjende er Pastor With, at Den, der loffede mig fra mit Hjem, er Pastor With, Den, der har sat Ild paa hele Byen, det er Pastor With! . . . Derimod har jeg begaaet en anden Brøde, som jeg vil tilstaa.

Hendes Stemme, der hidtil havde været rolig og bestemt, blev lidt siddrende.

Den støiende Forsamling, der især havde givet sit Misbehag tilkjende mod Slutningen af hendes Tale, blev atter lidt rolig.

— Jeg har begaaet det Tyveri, hvorfor en ung Pige er arresteret.

Og nu fortalte hun, hvorledes hun havde udført dette, og det stemmede ganske overens med den Forklaring, som Pastor With havde givet om dette Tyveri.

— Men De sagde jo nys, at Pastoren var Deres uforsonlige Fjende!

— Skal man maasse stjele fra sin Ven? Nøden tvang mig til at stjele og derfor forglemte jeg et Dieblif mig selv; da jeg snart fortrød dette og frygtede for at beholde Smykket, gav jeg det til den unge Pige, for at hun skulde opbevare det. Hun havde ingen Anelse om, hvorfra det stammede og har trolig holdt sit Løfte, ikke at forraade mig.

En almindelig Overraskelse greb Forsamlingen; hun var dog altsaa en Tyv.

Pastor With selv syntes at blive forvirret; han, som havde kunnet overvinde Alt, formaaede ikke at bøie denne Kvinde.

Han indsaae tydeligt Fridas Handlemaade, forstod at hun havde opoffret sig selv, for at frelse Angelika.

Han vilde tale, men han formaaede det ikke i dette Dieblif. Billedet af hans Forbrydelse havde vist sig for ham og bragt ham til at skælve. Engang imellem vendte hans Tanker mod Gravens Mørke og ængstede ham, og dette var ogsaa Tilfældet nu.

Dommeren befandt sig ogsaa i en pinlig Forlegenhed; han følte tilfulde at Frida var en ualmindelig Kvinde og at den Retning, som nu Sagen syntes at tage, vilde gjøre den indviklet og trække den i Langdrag.

De to Partier, der streedes om Fridas Skyldighed eller Uskyldighed, gjorde ogsaa Dommeren Hovedet kruset, thi vandt det ene eller det andet, skabte han sig mægtige Fjender.

Han stræbte derfor efter at faae Processen afgjort saasnart som muligt, thi jo længere det varede, desto mere spændtes Interessen.

Han fremskyndede derfor Sagen og endnu samme Dag faldt Dommen. Den lød paa et Par Aars mildt Fængsel.

Dommeren tænkte, at Frida imidlertid vilde være glemt og hele Historien vilde være traadt i Baggrunden for andre og vigtigere Spørgsmaal.

I flere Uger derefter talte man kun om denne besynderlige Sag; men ligesom der ikke findes noget Sted, hvor Lidenskaben saa hurtig kan vore, som i Amerika, findes der heller ikke noget Sted,

hvor Glemfjens Slør drages saa let over Begivenhederne og afværges af nye, og denne Sag traadte da ogsaa snart i Skyggen og ophørte at omtales.

Nyende Kapitel.

Paa Havet.

Vi vende nu tilbage i vor Fortælling, for at opspøge en af de Personer, som den ærede Læser utvivlsomt har faaet lidt tilovers for.

Det er den gamle, skikkelige Palle Baadsmænd.

Vi forlod ham, da han blev overladt til sin Skæbne paa den lille Flaade.

Marsagen til, at Kaptainen ikke havde ladet ham lide Dødsstraf var den, at han da frygtede for, at Mandskabet vilde gjøre Oprør, thi denne Djævel havde ellers havt særdeles stor Lyst til at se Palle blive klynget op i Mersjet; nu maatte han imidlertid trøste sig med, at den gamle Baadsmænd nok kom til at lodde Dybet, da det lille Fartøi ikke kunde holde sig paa ret Kjøl, saasnart Havet satte sig lidt i Bevægelse.

Det var en solklar Dag. Oceanet laa udbredt

i sin majestætiske Ro; ikke en Seiler saaes, saalangt den gamle Baadsmands Die kunde speide.

Han sad i sit lille Fartøi og lurede, som en Orn efter sit Bytte.

Alt om ham var høitideligt stille; det skjønne blaa Hav fløvedes stundom af en Fisk, der stak sit Hoved iveiret for at trække frisk Luft.

Ligesom det tropiske Klimas Fugle og Blomster ere pragtfulde og spraglende, saaledes ere ogsaa Fiskene saa skjønne og nydelige; men som Glimmerblomsterne ere uden Duft og som Fuglene ere uden Sangstemme, saa ere og Fiskene „blot til Lyst“, da de ere uspiselige.

Den gamle Baadsmand søgte ofte forgæves at faae Fingre i dem; de smuttede stedse fra ham.

Stundom lød en forunderlig susende Lyd; det var Flyvefisken, der forfulgt af en eller anden Fjende forlod sit Element, for at jage gennem Luften.

Efter at Palle forgæves havde søgt at gjøre en spiselig Fangst, udbrød han leende:

— Hvad Pokker frygter jeg for; foreløbig kommer jeg da ikke til at dø af Sult! Jeg har jo alt hvad jeg nogensinde har begjært: Godt Humør, en frisk Skraa og lidt Solskin og hvad behøver jeg da at ønske mig mere. Jeg ligger her og figger saalænge paa de blaa Bølger og paa det bevægede Liv der, at jeg næsten kunde faae Lyst til at opflaa min Anterplads dernede; men nei, gamle Palle

har aldrig mødt paa Dækket uden at Kaptainen
 har varskoet og han vil hellerikke møde hos Stor-
 admiralen, uden at denne har stødt i Fløiten! . . .
 Na, jeg faaer vel ogsaa nok Die paa et eller andet
 Fartøi, der kan hjælpe mig ud af denne Ueggeskal.
 . . . Og det er da en god Trøst at vide, at selv
 om jeg nu skulde blive kaldt til den store Mønstring,
 saa var der Ingen, der fik Taarer i Øinene for
 min Skyld. De eneste To, der maaste stundom
 sender mig en stille Tak, det er Frida og Christian;
 naar han nu sidder hjemme i sit hyggelige Bo og
 trykker sin tabte og gjenfundne Skat til sit Hjerte,
 saa troer jeg nok, at de Begge sender mig et venligt
 Ord! . . . Spille mine Topseil, hvor det saa vilde
 være Kommerz, naar jeg en skjøn Dag traadte ind
 hos dem og glædede mig en lille Stund over den
 Lykke, der var bleven dem tildeel. De ere blevne
 lidt hærdede, men det er ingen Skade til, da føler
 de bedre, hvor tilfredse de nu ere! . . . Havde de
 saa faaet en lille lyshaaret Dreng, jeg funde
 lege med, saa skulde jeg slaa mig lidt til Ro, Børn
 har jeg altid holdt af. Det gjør saa godt, naar
 man kun er vant til at lugte Beg og Tjære og til
 at høre Matrosernes Eder, da at se et Barns
 Glæde og høre dets Snak! . . . O, hvor jeg da
 skulde fortælle den Lille om Alverdens vidunderlige
 Ting, som jeg har seet paa mine Reiser, jeg skulde
 ride Kanke med ham og . . . Men stop, gamle

Ben, Du begynder nok at drømme; og Du burde dog heller være aarvaagen, hvis Du ønsker at sætte Foden paa Landjorden igjen! . . . Nu, hvor Solen den brænder og mere at drikke har jeg ikke tilbage. — Men skuffer ikke mine Glugger mig, saa dukker en Seiler frem . . .

Balle havde fæstet Dinene paa et Punkt ude i Horisonten, saa lille og ubetydeligt, at kun en Sømands Øie formaaede at opdage det.

Det viste sig snart, at han havde seet ret, en Seiler nærmede sig for hans Blik.

Balle skyggede med Haanden for Dinene, idet han udbrød:

— Hvad Bøffer er det for en Rejsning og hvad er det for et Fartøi? Amerikansk Flag bærer det, men det har vel mindre at sige, det kan jo godt gaa under falsk Flag. Den har nogen Lighed med et Sprøverskib; det manglede nu blot, at man paa sine gamle Dage skulde komme i Sprøveres Hænder. Splitte mig, saa fik jeg da at se hvormeget man vurderede en gammel Isbjørn som mig.

Den store Seiler var nu kommet nærmere.

Det var et maskot, flodset Fartøi; Seilene hang slappet ned.

En eiendommelig summende og flagende Lyd naaede hans Øre.

Han blev raabt an og et Loug blev fastet ned til Balle, der fort efter stod paa Dækket.

Den gamle Søgut kastede et forundret Blik paa sine Omgivelser.

Dækket var saa fort og tilsmudset, som om det ikke i mange Tider havde gjort nærmere Bekjendtskab med at blive vasket; hist og her saaes enkelte Blodpletter.

Et Par store Malmkanoner stod skjulte bag Kælingen og syntes kun at vente paa en brændende Lunte, for at sende sit Indhold ud over en sig nærmende Fjende.

Den flagende, sumrende Lyd var tiltaget og syntes at komme fra Skibets Indre.

Kaptainen selv var en høi, bredskuldret, kraftig Mand; han var eenøiet og dette i Forbindelse med et stort, rødt Skæg, bidrog til at give ham et stummelt Udseende.

Hans Mandskab syntes at have faaet paatrykt det samme mørke Stempel som ham.

— Hvor kommer Du fra, gamle Sælhund? spurgte Kaptainen i en barsk Tone.

— Jeg er naturligvis en Skibbruden, der driver om for at finde en hjælpende og frelsende Haand, sagde Balle, der ikke fandt det raadeligt, at oplyse disse Wildmænd om sin Skæbnes rette Sammenhæng.

— Ds er det forresten ligegyldigt, hvor Du

kommer fra, vedblev Kaptainen; vi kjende ikke noget til den Følelse, der kaldes Medlidenhed. Vi har frelst Dig af den Grund, at vi netop har maattet sænke en af vore Folk ned paa den store Kirkegaard, der er paa Havets Bund. Vil Du lade Dig høre paa samme Betingelser, som mine øvrige Matroser, saa kan Du godt faae Plads, men hvis Du ikke vil gaa ind derpaa, maa Du trække Dig tilbage, thi her har vi ikke Brug for Lediggængere.

Kaptainen talte Engelsk, saa Balle indsaae strax, at det intet Sørsøerskib var, men at det havde et eller andet skummelt Formaal, og at det var derfor man vilde presse ham til at tage Tjeneste ombord.

Han syntes at betænke sig.

— Naa, nu ikke saa lang Betænkningstid, gamle Sælhund; jeg kan nok se at Du er en Karl, der kan bestille Noget, saa din Løn skal nok blive god; men som mine andre Folk faaer Du ikke en Skilling før om fire Aar. Jeg risikerer ellers at mine Folk stikke af, thi Tjenesten er besværlig her; naar man har 200 sorte Djævole i Lasten, som man skal passe paa, saa maa man staa tidlig op og gaa sent tilkøjs.

— Et Slaveskib! udbrød Balle forfærdet.

Nu kunde han forklare sig den Lyd fra Skibet,

Bjergmandens Ring.

der havde vaft hans Forundring; det var de Sortes Stønnen og Jamren.

— Ja, et Slavesskib er det, og dersom vi blive grebne, blive vi Alle hængte; man gjør kun kort Proces med os.

— Hvorhen seile vi nu?

— Det kommer ikke Dig ved; Du har ingen Ret til at spørge, men til at lystre; jeg er Kaptainen og Du er Matrosen, saa det maa blive min Sag.

Balle indsaae at her var intet Balg, thi han maatte tage Hyre ombord, hvis han ikke vilde vende tilbage til sin lille Flaade.

Kaptainen bragte strax en Kontrakt, som Balle maatte undertegne og hvorved han forpligtede sig til at følge med Skibet.

Balle blev nu sat til at bevogte Dækket, medens Negrene fik dem en Spadsjeretur.

Lænkæt til hinanden, fire og fire, kom de frem af deres mørke Rum. Dyb Fortvivlelse og navnløs Smerte stod præget i deres Ansyn.

Heven bort fra deres Hjem og Alt det, som de have kjær, revent bort fra Alt, hvad de glædede og frydede dem til, gif de den sørgeligste Skæbne imøde.

Endnu for saa kort Tid siden havde de været glade og tilfredse.

Hvor Afrikas brændende Sol gløder Orkenens

Sand og hvor de slanke Kokospalmer bøier sig for de soale Aftenvinde, der have de deres Hjem.

Der ligger en venlig Dase, saa smilende og arøn, midt i det store Sandhav, og der var deres Aede.

Naar Solen var gaaet ned og Vinden fjølede Luften, da sad de udenfor deres Hytter, lyttede til de gamle Krigeres Fortællinger om Stammens Bedrifter og Heltegjerninger, hørte Sagnene og Eventyrene fra svundne Tider, eller saae til at de Unge svang dem i Dandsen til Bongolens Lyd.

De lo, de stakkels Negere, udstødte deres høie Raab og viste de snehvide Tænder, ikke anende hvor snart hvert Baand, der bandt dem til deres Kjære, skulde sønderbrudes.

Men i Nattens Mørke kom en fjendtlig Nabo-stamme, overfaldt deres Landsby, der kort efter gik op i Luer og førte dem med sig som Krigsfanger ned til Kysten.

Her fandtes Agenter, de kjøbte de sorte Mennesker, civiliserede Folk, der vurderede deres Medmennesker som Trældyr, førte dem mange hundrede Mile bort, for at deres Ryg kunde hudflettes af Slavefogdens Bidst, for at deres Nakke kunde bøie sig under Trælleaaget, for at de tilsidst gispende kunde synke dødstræt ned paa den hvide Mand's bugnende Velstandskilde, hans Suffer-plantage.

Manden blev revet fra sin Hustru, Barnet fra sin Moder, Elskeren fra sin Veninde, for aldrig, aldrig mere at se den Blet, der for dem havde saa megen Bærd.

Intet venligt Blik, intet kjærligt Ord faaer den stakkels Sorte; ingen deltagende Ven søger at opmuntre ham; hjemme var han kun vant til at bestille lidet og havde det dog saa godt, her drives han til at bestille meget, og har det saa slet.

Børnene bleve overladt til dem selv og maatte tage fat saasnart de kunde benyttes til at gjøre Gavn; de betragtedes som Hunde, bleve skældt ud og sparkedes til.

Paa den Tid vor Fortælling foregaaer, var Slavehandelen forbudt.

Vi Danske kan være stolte af, at den første Konge, der paa sine Besiddelser forbød denne skændige Menneftetrafik, var en dansk Mand.

Det var Kong Frederik den Sjette, der løste den danske Bondes Stavnsbaand, der ogsaa tænkte paa de sorte Trælle; han herskede vel kun over Faa af dem, men han var Den, der viste de andre evropæiske Regenter det Skændige i denne Handel.

Men der gik mange Aar før dette ganske blev ophævet, og som alt fortalt, dreves det endnu i Smug, som her af dette Skib, paa hvilket Balle var bleven optagen.

Det var forbudet mod Livsstraf, og i det

Tilfælde at Skibet blev grebet, vilde alt Mandskab blive hængt.

Derfor var den yderste Forsigtighed nødvendig og derfor stod de to Kanoner og ventede kun paa en Lunte, for at slynge deres Indhold ud mod en kommende Fjende; Suggester og Pistoler laa parat paa Dækket.

Man havde dog ogsaa en Fjende paa selve Skibet, som man maatte vogte sig for.

Det kunde maaske lykkes Negrerne at bryde deres Lænker, og ve da Skibets Besætning, ikke en Eneste slap levende derfra.

Balle blev snart vant til det sørgelige Syn, som Slaveskibets Dæt frembød, naar de stakkels Sorte kom derop, for at indaande den friske Luft. Som Dødnings af Grave stege de asmagrede Skikkelser op af deres skumle Fængsel, deres hvide Dine saae ængsteligt paa deres Omgivelser.

Det lykkedes Balle mere end en Gang at standse Slavefogdens Bidst, naar den faldede gennem Luften, for at falde ned paa den stakkels Negers blottede Skuldre.

Snart havde han et, snart et andet Spøgeord til Undskyldning, og han forstod at spinde saamangen „en lystig Ende“, at Slavefogden glemte at passe saa nøie paa.

Mere end en Gang rakte Balle en Lædskedrif

til en af de sorte Stafler, der venligt nikkede til ham derfor.

Den Gamle spekulerede ogsaa paa at lægge en Plan til at befri dem og dræbe Mandskabet, men dette lod sig ikke gjøre; han maatte nøies med at lindre deres Lidelser, lette deres Byrder og opmuntre dem.

Og de mærkede det godt og takkede ham paa deres Maade; hvad Slavefogdens Bidst neppe kunde drive dem til, behøvedes der kun et Bink af den Gamle for at faae dem til at udføre.

— Hvor Storadmiralen end skifter det gamle Skrog hen, mumlede han ofte ved sig selv; saa synes han dog at tænke paa at jeg kan gjøre nogen Nytte. Har jeg ikke hjulpet Frida til sin Christian? Og nu her er jeg bleven Negernes Skttsaand! . . . Det er dog saa rart at vide, at man er til lidt Gavn, saalænge man toser om herne.

Det, der gjorde Baadsmanden mest ondt og som han ikke kunde forhindre, var at mange af Slaverne bleve levende styrtede i Vandet.

Derfom de blot blev lidt syge, flæbte de dem op paa Dækket; en Sten blev givet dem med til at sænke dem i Dybet og saa blev de kastet over Rælingen.

Dette skete, for at forhindre at der udbredte sig smitsomme Sygdomme mellem Slaverne.

En deilig solklar Dag hen mod Aften stod Balle i Agterstavnen og røg paa sin lille Kridtpibe, da han hørte Støi henne paa Dækket.

Han hørte Kaptainens barske Røst og saae nogle sorte Hoveder stikke op af Lasten, medens Slavefogden stod parat med sin Bidst.

Da de sorte Slaver var kommet helt frem, saae Balle at det var et Par døde Lidelses-kammerater, de bare til den sidste Ankerplads.

— Stikker Bopper selv i de sorte Djævole dennegang! bandede Kaptainen. Det er den tiende, som er død, og endnu have vi ti Dages Rejse.

— Og saadan et Par stærke Folk som disse er det ærgerligt at miste, svarede Slavefogden; det var forresten Mand og Hustru. Men hvad skal vi gjøre ved Ungen, den er ogsaa syg?

— Feiler den det samme som Forældrene?

— Nei; men den har Feber; den er vist for lille til at taale Fangekosten.

— Na, fast det Stads overbord; har Fanden hentet de to, der kunde bestille Noget, kan han s'gu gjerne tage Ungen med.

— Javel, lød Svaret.

— Herr Kaptain, sagde Balle Baadsmand, der havde været Bidne til denne Scene; sælg mig BARNET.

— Er Du forrykt, Gamle? Hvad vil Du med det?

— Frelse det fra Døden og søge at skaffe det en bedre Lod end den det nu har.

— Det bliver der ikke Noget af; Ungen skal tilføes og dermed Basta!

Kaptainen tog det lille Barn i den ene Haand, svingede det et Par Gange rundt over sit Hoved, og kastede det ud i Havet, som naar man kaster en Steen i Søen.

— Tag det nu, hvis Du har Lyst! raabte Kaptainen med en haanlig Latter.

— Et Ord er et Ord, svarede Balle, kastede sin Hat og sin Trøje og sprang overbord.

— Er den Gamle da bleven gal? brølede Kaptainen. Springer han i Vandet for at redde saadan en forf Djævel; hvad Bokser vil han med den! Naa, kan det more ham, saa lad ham kun betale et Mars Hyre for det lille Uhyre.

Balle var atter kommen op paa Dækket, hvor han stod med Negerbarnet paa Armen, idet han rystede Vandet af sig.

— Jeg mente dog naturligvis at Du skulde betale Ungen, sagde Kaptainen; han kan vel ikke leve af Lustfleg saa længe han er her?

— Hvad forlanger De? spurgte Balle.

— Et Mars Løn.

— Godt, saa er Drengen min og Ingen har Ret til at røre ham, ja endnu mindre til at slaa ham.

— Du er en løierlig gammel Patron, men da Du ellers er en ret skikkelig Fyr, vil jeg ikke nægte Dig dette tosfede Dnske. Dog en anden Gang kan det ikke nytte, at dit gode Hjerte render af med Dig, thi jeg tillader ikke at Du her anlægger et Asyl for smaa Djævole.

Baadsmanden tog en frisk Skraa og gik derefter ned i sin Kabyt med sin Byrde.

— Et Liv er dog bleven frelst, mumlede Balle; og det er bedre at være Skyld deri, end i at der var bleven et mindre. Storadmiralen har neppe sat de mange Matroser paa sin store Jolle, for at den ene skulde tage Livet af den anden.

Kaptainen vendte sig imidlertid til Negrene, der nu vare isærd med at styrte deres døde Kammerater i Søen.

— Halløi, hvor blev Baadsmanden af? raabte han med raa Latter. Her er atter Noget han kan stikke tilbunds efter; blot en af Haiisfene havde nappet ham i Pusfelanterne, saa havde han nok en anden Gang betænkt sig paa at springe ud i Havet.

Der forløb flere Dage.

Regntiden begyndte at indfinde sig. Hæftige Storme kastede Skibet ud af sin Kurs.

Den lille Toby, hvem Balle omhyggelig havde pleiet, begyndte at komme sig; som en Hund krøb han i Hælene paa den gamle Baadsmand, og overalt hvor denne gik og stod, var Toby ved hans Side.

Den gamle Baadsmand saae med Glæde, hvor taknemlig den lille Negerdreng var mod sin Frelser.

Uden videre Eventyr ankom de til deres Bestemmelsessted.

Balle spekulerede paa at desertere; men dette vilde neppe løbe heldigt af, da man paa dette Sted passede nøie paa, at ingen af Matroserne flygtede og han især var Gjenstand for de paalidelige Folks Opmærksomhed.

Alle Negrene, med Undtagelse af Balles Pleiesøn, bleve landsatte, og det varede ikke længe før man atter tiltraadte en Reise.

En ny Ladning kom ombord, da man igjen naaede Afrika; de samme sørgelige Scener gjentog sig og Balle formaaede kun sparsomt at lindre de Sortes Sorg; hans eneste Adspredelse var den lille Toby.

Der gik lang Tid. Balle begyndte alt at tænke paa, at Kontrakten med hans Ophold paa Slaveskibet snart var tilende og frygtede for at Kaptainen dog ikke vilde lade ham slippe, men finde et eller andet Paaskud til at beholde ham.

Da indtraf en Begivenhed, der fik en ny Indflydelse paa Balles Liv.

Det var en tidlig Morgen, da Kaptainen med sin Riffert kom op paa Dækket, at han opmærksomt og betænkeligt rettede denne mod et Skib, der nærmede sig i længere Afstand.

Han udstødte en drøi Ed, idet han raabte:

— Et Krigsskib!

Dette Raab virkede elektrisk paa hele Mandskabet; de vidste Alle, at bleve de overmandede, saa vare de sikke paa Døden.

Skibet kom nærmere. Paa dets hele Bygning og paa Kanonportene kunde man se, at det var et Krigsfartøi og Stjernebanneret tilkjendegav, at det var en Amerikaner.

Alt blev gjort klart til at gjøre Modstand. Baaben bleve uddelte, Rugerne ned til Lasten tilluftet, for at de Sorte ikke skulde benytte dem af Leiligheden til at bryde løs.

Kanonerne bleve rullede frem til Stælingen og besat med Mandskab.

Balle kom til at staa ved en af disse.

— Naa, gamle Baadsmand, hvad feiler Du?

lagde en af hans Kammerater. Du seer saa for-
knøbt ud. Er Du bange for at høre Kanonerne
brumme?

— Nei, det har jeg hørt før Du fik Dun paa
Hagen. Men jeg stammer mig over at skulde rette
en Kanon mod mine Venner og bringe Død og
Fordærvelse til saa Mange, som aldrig har tænkt
paa at gjøre mig Dødt. Det er umuligt . . . jeg
kan ikke! . . . Dræb mig, hvis I har Lyst, men
myrde Folk, det kan jeg ikke!

— Balle smed den brændende Lunte overbord og
gik bort fra Kanonen.

— Hvad gaaer der af Dig? brølede Kaptainen.
Hvorfor forlader Du din Post?

— Fordi jeg er en ærlig Matros, der altid
har været stolt af mig selv; men det kan jeg ikke
mere være, naar jeg er med til at forsvare en Sag
som denne.

— Du fortjente at hænges i Mærset, gamle
Brøvl; men jeg troer snarere, at Du har Kanon-
feber; saa sæt Du Dig kun i Stammetrogen, vi
skal nok forsvare Skibet.

Imidlertid var Slaveskibet bleven praiet af det
andet, uden at svare eller lægge bi.

Da lignede det fra Kanonporten og en Kugle
foer hvinende gennem Lusten.

Svaret udeblev ikke fra Slaveskibet.

— Fyr! kommanderede Kaptainen, og idet de

to Kanoner udsnyede deres Indhold, lød et forfærdet Skrig fra de i Lasten værende Negre.

Krigsskibet syntes dog ikke at være forberedt paa at møde Modstand; det sendte et Par Rugler ud mod Slavekibet og vendte derefter om og fjernede sig.

— For tusind Djævole! brølede Kaptainen. Send ham en Kugle agterud, saa at han gaaer til Haifisene; han vender naturligvis om for at hente Forstærkning. Vi komme til at narre ham og gaa Nord paa.

Dette skete. Slavekibet tog en anden Kurs end oprindelig var bestemt og et Par Dage efter skimtede de Land.

Det var henad Aften og Kaptainen befalede at der skulde fastes Anker paa Rheden; ind til Byen vovede man sig ikke.

— Imorgen ved Daggry gaaer vi for Seil igjen, sagde den Overstbefalende; det er dog Pokkers til uheldig Seilads, man skulde tro, at alle onde Helgener ledsage os. Sæt Vagt ved Baadene, Styrmand, at ikke noget af Mandskabet skal faae Lyst til at flygte ind til Byen og forraade os. Det mindste Tegn dertil straffes med Døden. Hold Baabnene parat!

Kaptainen selv gik ikke til Ro. Han vandrede frem og tilbage paa Dækket og fastede af og til et frygtomt Blik ind mod Byen, der lidt efter lidt

indhylledes i Mørke. Endnu kunde man se enkelte Lys blinke, men de bleve færre og færre.

Balle stod ved Rælingen og skuede ind mod Byen.

Han kjendte godt dette Sted, det var der hvor Christian og Frida efter hans Formening boede.

— Nu sidder de vel lunt og hyggeligt i deres Kabyt, mumlede Baadsmanden; hun smuk og net som den skønneste Gallionsfigur og han stolt som en Admiral i Stadsuniform, og paa Gulvet kravler vel nok en lille Gut, der kan raabe Fa'er og Mo'er. Mon de tænke paa den gamle Isbjørn, der tænker saameget paa dem? . . . Jeg troer dog, at de engang imellem taler om deres gamle Ven! Jeg kunde føle Lyst til at se dem; men Orlov er der vel Intet der hedder her. Kunde jeg blot slippe bort fra dette Røverfisk, saa vilde jeg være glad. Bærre end galt kan det ikke gaa; jeg troer jeg vil tage min sorte Dreng i Favnen og saa se at svømme i Land. Spille mine Topseil, jeg vil forsøge det!

Balle sneg sig ned i Kabytten og tog Negerdrenge paa sine Arme, hvorefter han vendte tilbage.

I et Dieblis, da Jngen var i Nærheden af ham, kastede han sig i Søen.

Kaptainen hørte Bladsket og ilede hen til Stedet.

— For tusind Djævole, hvad var dog det? raabte han.

— Baadsmanden! Iød flere Stemmer. Han flygter!

— Skyd ham ned, den Hund, han er istand til at forraade os.

Et Par Pistolkugler foer hen ad Havfladen og Alt blev atter stille.

— Det lod til at han fik sin Befomst, sagde Kaptainen, idet han opmærksomt lyttede. Men det sikreste er at vi heise Seil og styrer ud paa Søen, thi det kan jo hændes, at han uskadt naaer Land og saa vilde det vel ikke vare længe før vi fik Besøg af Snushanerne.

Samme Aften dette Skete, som vi nys har skildret, foregik der inde i Byen en anden Scene, som vi ville skænke lidt Opmærksomhed.

Paa Byens Theater optraadte denne Aften en ny Sangerinde for første Gang.

Der var allerede i længere Tid gaaet mange Rygter om hendes vidunderlig deilige Stemme og om hendes Livsforhold, thi hun havde endnu for kort Tid siden solgt Blomster paa Byens Gader.

Et elegant Publikum fyldte Theatret. Alles

Dine vare rettede mod Scenen, hvor hun nu vilde træde frem.

Hun viiste sig; ung og blændende skøn var hun, som hun stod der i en Tyrolerindes smagfulde Dragt.

Hun aabnede Læberne; de skønneste, klokkerene Toner strømmede ud fra den lille Sangfugls Bryst.

Publikum klappede begejstret og forlangte hendes Sang da capo.

Et ubeskriveligt, halvt glad, halvt stolt Smil gled over hendes Ansyn, da hun hørte Mængdens Jubel og saae dens Begeistring.

Hun tænkte paa, hvorledes den fattige Blomsterpige for kort Tid siden anmodede det samme Publikum om at kjøbe Blomster, da saae de neppe til den simple, tarveligklædte Pige. Det Hele var hende som en Drøm, men en smuk, en herlig Drøm.

Dog, havde hun seet et af de Ansyn lidt nøiere, der betragtede hende, vilde maaste en kold Gysen have gennemfaret hende.

Det var et Ansyn, fortrukket af Videnskabens fortærende Ild.

— Det er hende, det er Angelika! . . . Jeg kjender dette Ansigt igjen, jeg kjender denne yndefulde Stikkelse, hvorledes hun end vil skjule sig. Frida hjælp Dig ud af Fængslet, men hun kunde ikke bevare Dig mod mig, thi jeg knuser enhver

Hindring, der kommer mig i Veien. Denne gang slipper Du ikke saa let!

Ganske vist havde den unge Pige en vis Lighed med Angelika; men det var dog navnlig kun den, der var blændet af Lidenſkab, der kunde forvekle Sangerinden med hin unge Pige.

Men Pastor With ſaa Angelikas Billede i den unge Sangerinde og det faldt ham ikke ind at han var paa Bildſpor.

Hans Rikkert fulgte ſtadig Sangerinden, han ſyntes at ville opfange enhver af hendes Bevægelfer, fluge ethvert af hendes Ord.

Hendes yppige Former og hele Udſeende var ogſaa ſaaledes, at hans Lidenſkab opbluſſedes, iſtedenfor at dæmpes.

— Hvad er dog egentlig den vintørre, falmede Frida mod denne deilige Skabning? mumlede han. Endnu iaften, elſtede Angelika, ſkal vi tales ved.

Tæppet faldt for ſidſte Gang.

En uendelig Bifaldsſtorm rungede gjennem den ſtore Bygning.

Da rullede Tæppet op igjen.

Hun, den feterede Sangerinde, ſtod der i en deilig Roſenhave, dog ſelv den ſkjønneste Roſe.

Da var der Ingen ſom anede, at det var baade førſte og ſidſte Gang, at hun var optraadt, at diſſe ſmutte Dine aldrig mere vilde ſtraale af

Glæde og den lille Mund aldrig mere vilde aabne sig for at lade den hvide Perlerade komme tilsynne.

En halv Time efter at Forestillingen var forbi gled en Baad ud af Havnen.

I denne sad Pastor With og Sangerinden.

— Du troede at narre mig, elskede Angelika, Du troede at unddrage Dig min hævnende Arm, sagde han med et djævelsk Grin; men nei, Pastor With kjender ikke det Ord „stands!“ Har jeg gjort et Skridt, saa standser jeg ikke før Du er i min Vold!

— Men om hvem taler De? Jeg hedder ikke Angelika; mit Navn er Anina.

— Min skønne Due troer nok endnu at kunne gjøre mig blind. Skulde jeg ikke kjende den Skikkelse, som jeg elsker høiere end Alt!

— Hvorfor har De med Magt ført mig herhen? Hvad er Deres Hensigt med mig?

— At elske Dig! . . . Kom engang til mit Bryst, hvil dit Hoved ved min Skulder, fortryllende Angelika.

Han vilde med en kraftig Anstrengelse tage hende i sin Favn, men hun rev sig hæftig løs.

— Naa, vær nu ikke saa knibsk, skønne Gudinde; lad mig skue ind i de himmelblaa Dine!

Pastorens Lidenskab voksede. Maanens blege Skær og Bølgerens sagte Skulpen lagde han ikke Mærke til.

Hun forsvarede sig tappert.

Da sprang hun op, og udbrød med sittrende Stemme:

— Hellere Døden end Bancer. Jeg har idag været saa lykkelig, som jeg formaaer at blive og gjerne vil jeg dø, beklaget og begrædt af Alle.

Hun kastede sig i Søen, medens Pastoren med et forfærdet Blik saae efter hende.

Endnu et Par Gange dukkede hun op paa Havets Overflade og fæstede sit døende Blik paa ham; da luffede Bølgerne sig over hende.

Et nyt Blad var fæstet til Grosferer Dams Brødes-Album.

Han stod i nogle Dieblikke ligesom bedøvet af dette Udfald, som han ikke havde ventet.

— Morder! Morder! gjentog han med dump Stemme. Glendige Morder! Det var ikke Angelika, jeg saae det klart, da hun dukkede op af Havet, en Uskyldig var det, en ung Pige, der var saa lykkelig og med Haab og Tillid skuede Livet imøde, har Du dræbt! . . . Ha, hvad ræddes jeg for? . . . Er det første Gang at jeg rister et Kors ved et Menneskes Liv? Er det første Gang at jeg sætter min Fod paa Lastens Bane? . . . Det gjælder mere om at skjule Brøden, saa Ingen aner at jeg er Morderen, thi den unge Piges Død vil vække Opsigt, umaadelig Opsigt!

Da hørte han en forunderlig Støi i Vandet,

han saae ligesom en dunkel Skikkelse skyde frem af Havet.

— Taabelige Gjøglebilleder! mumlede han og vilde ro stærkere til.

Da hørte han en Stemme, der raabte:

— Er der Nogen der forud, saa hjælp en gammel Mand fra at drukne!

Pastoren fik pludselig en af sine gode Jdeer. Paa Smilet, der adspredte Skyerne paa hans Bænde, syntes der at staa tegnet:

— Mon Djævelen atter skulde staa mig bi?

Han hjalp nu en ældre Mand op i Baaden. Denne havde en Byrde i sine Arme, der viiste sig at være en lille Negerdreng.

— Hvor kommer Du fra paa denne Tid af Natten? spurgte han.

— Jeg kommer ærlig talt fra et Slavestib, der ligger ude paa Rheden; da Balle Baadsmand ikke kan finde sig tilrette mellem saadanne Gaster, saa deserterede jeg, hvilket jeg meente at have Ret til, da jeg ikke frivillig var gaaet med, men var bleven presset til at tage Hyre der.

— Balle Baadsmand, mumlede Pastor With; Balle Baadsmand, Du kommer som Du var kaldet; Du tør ikke røbe hvorfra Du er flygtet, thi det er det samme som en Hampsnor om Halsen.

Veien fortsattes nu ind til Byen. Pastoren gjorde et Par ligegyldige Spørgsmaal og da de

naaede Byen, anviste han Balle et Værtshus, hvor han kunde finde Mattely.

Balle takkede ham og gik ind i samme.

Pastoren blev endnu i nogle Dieblikke staaende, ligesom for at overbevise sig om, at Balle ikke kom tilbage.

Derefter styrede han sine Skridt hen til et Sted, hvor en stor grøn Bygte tilkjendegav, at Retfærdighedens Tjenere havde opslaaet deres Poulun. Her var en Politistation.

— Er Politidirektøren tilstede? spurgte Pastoren. Jeg har en saare vigtig Sag at tale med ham om.

— Han vil strax være her. Vil De behage at tage Plads? bad en af Betjentene, idet han reiste sig for at hente sin Overordnede.

— Skynd Dem, skynd Dem! Dieblikkene ere kostbare!

Saa Minutter senere traadte Politidirektøren ind.

Det var en lille, ældre Mand, med et Par Dine, snu og listige som Rævens.

— Hvad ligger Dem paa Hjertet, min Herre, sagde han i en deltagende Tone, eftersom De ønsker at tale med mig i denne sildige Stund?

— En saare sørgelig og meget beklagelig Sag, som imorgen vil sætte Byen i Bevægelse.

— Lad mig da erfare den.

— Naar Veiret er smukt og Havet roligt, da ynder jeg ved Aftenstid at seile lidt ud paa Søen

og overgive mig til de stemningsfulde Følelser, hvoraf man bliver greben, naar Natten har bredt sit Taagesløj over Jorden. Dette var saaledes Tilfældet i aften. Da jeg kom lidt ud paa Søen, hørte jeg i nogen Frastand en hæstlig Ordstrid, der maatte komme fra en Baad, der seilede forud for mig. Da Maanen havde skjult sig bag et Skyfløj, drev jeg saa tæt hen til denne, at jeg kunde opfatte Ordene. Den ene Stemme var dyb og grov og syntes at tilhøre en gammel Sømand, den anden var liflig og deilig, saa at man kunde have skjælnet den mellem Tusinde. O, jeg kjendte den; det var den unge Sangerinde, der i aften optraadte for første Gang. Sømanden sagde: „Jeg har nu i saamange Aar tumlet om paa Søen for at gjøre min Datter lykkelig, jeg har lidt og stridt og udholdt Savn og Strabadser ombord paa et Slave-skib, jeg har udsat mig selv for at flynges op i det første det bedste Vær, kun for at frede om Dig. Nu vidste jeg at Du gif herhjemme paa Gaden, fattig og dydig, forladt af Alle, undtagen af din gamle Fader og ham der staaer over os. Jeg troede at kunne gjøre Dig lykkelig, men hvor sørgelig er jeg bleven skuffet; jeg træffer Dig klædt i Fløil og Silke, Guldarmbaand og Guldsmykker bedække Dig og dog sagde man, at det var første Gang Du optraadte. Hvor skulde al den Godhed komme fra til en fattig Pige? Nei, jeg kjender Verden

bedre; Glædesminken dækkede din Kind og Ustyldrosen var vegen. Du var vancæret, ullykkelige Datter!"

Sangerinden udbrød fortviolet:

— Men Fader dog, hvad vover Du at beskylde din Datter for? Alt hvad jeg eier skylder jeg min friske klare Sangstemme.

— Nei, svarede Matrosen; fortæl mig nu ikke, at fordi Du kviddrer som en Nattergal skulde man klæde Dig som en Prindsesse.

— Fader, vil Du ikke tro mig paa mit Ord?

— Viig bort fra mig! udbrød den Gamle, da hun vilde lægge sin Arm om hans Hals. Jeg var kommen hertil for at velsigne Dig og gjøre Dig lykkelig; men Du har selv gjort Dig ullykkelig og nu forbander jeg Dig.

— Fader, Fader, udtal ikke det Ord, eller ved den levende Gud, jeg gjør en Ende paa mit Liv!

— Spil nu bare inte Komedie, min Pige, Du narrer ikke mig, jeg forbander Dig og ønsker al Verdens Ulykker maa . . .

Mere fik han ikke sagt, thi den unge Pige styrtede sig i Vandet, uden at han gjorde det mindste Tegn til at ville redde hende, tværtimod, han puttede hende godt ned. Imorgen vil man altjaa kunne drage Astenens Perle, Byens Stolthed og Glæde, Lyffens Skjødebarn op af Havets kolde Favn og Døden har sat sit sorte Kors ved dette haabefulde

Liv, ved denne Blomst, der skulde til at udfolde sine skønne Blade.

Politidirektøren havde med Opmærksomhed fulgt Pastorens Fortælling.

— Hvor blev Morderen af?

— Han vendte tilbage her til Byen, ja jeg formaaer endog at paavise det Værtshus, hvor han har opflaaet sit Paulun for iasten.

— Lad os da skynde os afsted for at gribe ham, inden han flygter.

— Jeg har dog først endnu en Bøn til Dem, Herr Politidirektør.

— Saa fat Dem da i Korthed.

— Ved et Tilfælde, som er saare mærkeligt, skete det, at jeg kan bringe en stor Forbryder i Rettens Hænder, men jeg vilde helst staa fjernt fra denne Sag. Det er saa uhyggeligt for mig, en Kirkens Tjener, at staa frem og tale Dndt om et Menneske; det er tungt for mig, der udtaler Trøstens og Forsoningens Ord, at skulde bidrage til at et Menneske dømmes og fordømmes; jeg vilde hellere tilskynde at han frelstes. Skæbnen har villet, at jeg nys var den, der opdagede en større Forbrydelse, nemlig den meget omtalte Jldspaaføttelse. De kjender de amerikanske Gemytter, Herr Politidirektør, De veed, at ligesaa hæderligt man finder det, naar en Politimand bringer Lys i en Forbrydelses Mørke, ligesaa fordømmeligt er det, naar

en Præst indlader sig paa at optræde som Politispion, og jeg som De, Herr Politidirektør, maa rette os efter den offentlige Mening. Derfor har jeg tænkt at vi kunde bytte Roller saaledes, at De fortæller Alt i Overensstemmelse med hvad jeg nu har fortalt Dem om den begaaede Forbrydelse.

Pastoren betragtede Politidirektøren med et lurende Blik.

Denne var nyss kommet i sit Embede og havde endnu ikke gjort en eneste Opdagelse, som han kunde være stolt af.

Han nærrede ikke den ringeste Mistro til Pastorens Ord; den gamle Skurk forstod at spille sin Rolle som den ærværdige Geistlige, der ikke vilde besatte sig med en saa oprørende Forbrydelse.

Politidirektøren var ikke utilbøielig til at gaa ind paa Sagen og de to Mænd skiltes efter en længere Samtale, pienesynlig meget tilfredse med hinanden.

Da Pastor With vandrede hen ad Gaden, drog det djævelske Smil over hans Ansigt, idet han mumlede:

— Nu har jeg rebet Seil for mit eget Bedkommende og nu kommer Du, gamle Balle, til at se hvorledes Du for dit Bedkommende kan løse Stormen af; jeg er bange for, at kunde Folk faae

Fingre i Dig, vilde de flaa Dig som et vilbt Dyr, naar det rygter sig at Du har myrdet Aftenens blændende Stjerne!

Enogtyvende Kapitel.

I Fængslet.

Da Balle havde sat sig til Hvile i Værtshuset, mumlede han, idet han fortærede sit Aftensmaaltid:

— Spille mine Topseil, var det ikke igjen Grosjerer Dam, der sad i Baaden, der reddede mig. Er det den gamle Ridding, der har hørt at jeg har været ombord paa et Slavestib, saa kan man vel hvert Dieblif vente at Hytten her bliver blokeret og nogle Vandkrabber komme for at nappe mig.

Balle blev dog rolig siddende, idet han tændte sig en lille Kridtpibe og tørrede sine af Vandet endnu vaade Klæder ved Kaffelovnen.

— Na, endnu til Aften komme de vel ikke; han er nok gaaet hjem og har lagt sig og imorgen før Daggry skal jeg nok lette Anker.

Negerdrengen sov alt paa Træbænken og Balle

nikkede med Hovedet, som om han hvert Dieblif vilde følge hans Exempel.

Da traadte en anden Matros ind i Huset og satte sig ved Siden af den gamle Baadsmænd.

— Sei, Kammerat, sagde den Ankomne; har Du noget imod at jeg sætter mig ved din Side? Bøffer heller, er det ikke Dig, som jeg farede med for nogle Aar siden; vi var da paa Reisen fra Amerika til London.

— Dette troer jeg neppe. Jeg har ikke styret den Kurs i mange Aar.

— Naa, godt Ord igjen, Kammerat. Hei, Opvarter, to Glas Grog; Du vil da tømme et Glas med mig?

— Jeg siger ikke nei; men jeg trænger snart til at komme til Røis.

Opvarteren bragte nu de to Glas Grog; han kastede et skarpt Blik paa den Sidstankomne og betragtede ham med en Ærbødighed, som han ikke pleiede at vise en simpel Matros.

Efter at have klinket med Balle, sagde den Fremmede:

— Der er forresten Liv nede i Havnen; Policen er kommet paa Benene, man leder efter en Sømand, der skal være svømmet iland fra et Sørøverskib.

Balle foer forstræffet op.

— Hvad siger Du? Saa fik jeg dog Ret, den fordømte Skurk af Præst har altsaa forraadt mig?

— Hvad feiler Du, Kammerat, Du bliver ganske bleg og dine Klæder ere vaade?

— Ja, det er mig man leder efter; frels mig!

— Det er altsaa Dig, der er svømmet iland fra Sprøverskibet?

— Ja.

— Og det er altsaa Dig, der har myrdet din Datter?

— Det lader jeg nok være med, allienstund jeg ingen Datter har.

— Men paa Sprøverskibet har Du været og med det har Du faret?

— Ja; men hjælp mig bort, thi finder man mig, gjør man kun kort Proces med mig.

— Det har Du ogsaa ærlig fortjent. Du har begyndt at tilstaa og Næsten skal vi nok faae pillet ud af Dig.

Med disse Ord kastede den Fremmede Matrosdragten og fremviste en Politikonstabels Uniform, idet han udstødte en Biven.

Nogle Betjente styrtede ind og greb den forbausede Baadsmand.

Denne blev overmandet og ført i Fængsel.

Da han befandt sig i den lille snevre Celle, saae han sig om og mumlede:

— Det er en Misvisning af Kompasset, hvis de nu skulde hitte paa at forforte mit Liv og give mig en Tougende om Halsen. Og stakkels Toby,

hvor mon man gjør af Dig? Du faaer maaske Lov til at gaa for Lud og koldt Vand. Det lader næsten til at man er mere Røvere paa Landet end paa Søen; denne gamle Grosferer vilde jeg saa inderlig gjerne ønske maatte komme til at dingle ved min Side.

Den næste Dag steg Balles Forbauselse, da han hørte, at han blev beskyldt for et Mord, der var udøvet den foregaaende Aften paa en ung, yndet Sangerinde.

Balle nægtede selvfølgelig den sidste Forbrydelse, men der var kun Faa, der troede derpaa.

Han blev da ført tilbage til Fængslet.

Det var Nat. Alt om ham var stille, kun en Faarefylling pib sin ensformige Sang i en Mur-sprække.

Den gamle Baadsmænd kunde ikke sove; han kastede sig urolig frem og tilbage paa den haarde Træbræ, idet han udslængede de forreste Ord mod den djævelske Præst, der vistnok selv vidste bedre Besked med den unge Piges Død.

Da aabnedes Døren og Fangevogteren traadte sagte ind.

— Sover Du? spurgte han, idet han rustede i Balle.

— Nei, min Salighed, om jeg gjør; naar man er vant til at gynes isøvn med et glad Hjerte,

falder det svært at finde Hvile, naar Alverdens Uheld synes at krydse lige imod En.

— Det er da vel nu overstaaet, thi dersom jeg jeg forstod en halvvoædet Vise, saa har man Intet imod at Du stikker a', ja, jeg skulde helst være Dig behjælpelig dermed.

— Hvad er det for Snak? . . . Du har vel lugtet for godt til Romflasken iasten? . . . Men det er just ikke pænt af Dig, at drive Gjæf med mig.

— Jeg taler Alvor; og en Anden end en gammel Mand skulde ikke omsonst sige om mig, at jeg lugter for stærkt til Falsken; han skulde faae med min barfede Næve at bestille. Men un skal jeg forklare Dig Sagen. Seer Du, Politidirektøren har faaet hele Historien paa første Haand af en hellig Mand; men senere er det gaaet op, at denne er en Lurendreier, ja, maaste langt mere end en Lurendreier; dog, man kan ingen Beviser bringe tilveie imod ham. Han er listig som en Rat, snu som en Ræv og gridst som en Hycæne. Da det nu er Tilfældet, at Du har været ombord paa Slavestibet, stiller Sagen sig temmelig uheldig for Dig, thi den store Mængde troer paa din Skyldighed, hvorimod Politidirektøren nok kan indse, at han har forivret sig. Da han er en brav og retscaffen Mand, der nødig vil bidrage til et Menneskes Ulykke, har han paalagt mig, at sørge for at Du slipper bort. Nede i Havnen ligger et Skib, der skal til England, dertil

vil jeg føre Dig ud i en Baad. Løber Du til imorgen, risikerer Du at blive grebet af den rasende Pøbel, der da vil finde en vis Fornøielse i at flynge Dig op paa den første den bedste Lygtepæl. Derfor finder jeg at det er fornuftigst at Du gaaer med mig.

— Jeg skal jo ikke nægte, at jeg ikke føler synderlig Lyst til den Spøg, at lege Himmelspræt. Lad os da komme afsted; men hvor er min lille Toby?

— Naa, Negerdrengen; ham kan vi ikke faae Fingre i, han er sendt til en Opdragelsesanstalt for fader- og moderløse Børn.

— Troer Du, at han faaer det godt der?

— Ialtfald bedre, end naar han tumles om paa Spæn.

— Saa lad ham da blive. Det varer just ikke lang Tid, før jeg kommer her tilbage; da skal jeg se til ham.

— Lad os skynde os, Morgendæmringen bryder snart frem og da kunde det let hænde sig, at en eller anden af den simple Klasse fik Die paa Dig og da var Du ikke en Pris Tobak værd.

— Saa faaer jeg altsaa ikke Lov til at hilse paa et Par Bekjendte, som jeg gjerne vilde kigge lidt ind til?

— Ikke saafremt jeg skal staa Dig bi.

— Naa ja, saa faaer jeg at vente.

Kort efter listede de to Mænd over Fængslets Gaard og styrede ned mod Havnen.

*

*

*

Dagen efter blev den unge Stuespillerinde begravet.

Omtrent hele Byens Befolkning fulgte hende; Unge og Gamle, Rige og Fattige, bivaanede hendes Jordefærd. Klokkerne tonede, Orgelet brusede og Pastor With holdt Talen. Taarer strømmede ved hans smukke, rørende Ord, der mindede om Jordealivets Forgængelighed.

Saaledes blev den unge Dame beundret, beklaget og begrædt; men ikke en af de Mange, der stod om den blomstersmykkede Baare anede, at den Mand, der selv havde anmodet om at maatte holde Rigtaalen, var den, der havde standsset det unge, haabefulde Liv, den der havde overfåaaren Blomsten, just som den begyndte at udfolde sine Blade.

En almindelig Forbittrelse greb Mængden, da det rygtede sig, at han, som de ansaae for Morderen, var flygtet fra Fængslet og man hjalp til med at søge efter ham, uden at det dog lykkedes at gribe ham.

Et Par Mil fra New-York ligger en yndig og smilende Dal. Alt er saa grønt og livligt, Blomstertæppet saa duftende og smagsfuldt, at man skulde synes, det ret maatte være et Glædens og Fredens Paaun.

Dog, paa omtrent det skønneste Punkt staaer der en Bygning, som ved sit Udseende vidner om, at den ikke er viet til Glæden; det Mørke, Skumle og Uhyggelige synes derimod at kunne trives bag de røde Mure.

Dg træder man ind i Bygningen, møder man Skikkelse, der ere saa blege, saa henvisnede og hentørrede, saa kummerfulde og nedbøiede, at man strax seer, at de ere forliste paa Livets Sø.

Det er et kvindeligt Fængsel; det er Forbrydelsens Børn, Lastens Børn, der træder En imøde.

Det var Søndag Morgen.

De mere paalidelige Kvinder, der kunde gaa om i Fængslet uden Lænke, vandrede til Kirken.

Der maa være Noget, der mere end almindeligt lægger Beslag paa deres Opmærksomhed, thi man seer dem stikke Hovederne sammen og hviske.

De ryste sørgmodige paa Hovedet og rette deres Blik hen paa en ny Fange, der idag for første Gang viser sig iblandt dem.

Det er Frida.

Hun sidder stille og med Dinene fæstet mod Gulvet; hendes Kinder ere marmorblege, men idet

hun hæver Hovedet og lader Dinene glide om i Kirkens Svælvning, er Udtrykket deri saa blidt og kjærligt og dog saa fast og imponerende, at det ligesom fortryller de andre Beboere af denne Ulykkens Bygning. Forbryderne kjende ligestrax hinanden, men hende kjendte de ikke.

— Hun et uskyldig! Iød et Par sagte Stemmer. Var hun skyldig i en stor Forbrydelse, da havde Duepinene forlængst tabt deres Glands.

Men det var ikke blot Medfangerne, der strax bleve indtagne af Frida; hendes blide, kjærlige Bæsen vandt ogsaa Opsynets Behag og man tillod hende snart Friheder, som ingen af de andre Fanger fik.

Da hun yttrede Lust til at undervise de stakkels Børn, der fulgte deres Mødre ind i Lastens Tempel, eller havde skuet Dagens Lys i Fængslets Mørke, blev dette hende tilladt, og nogle fader- og moderløse Børn, der var sendt til Fængslet, blev ogsaa overdraget hende.

Det lykkedes hende snart at vinde de Smaaes Hjerter og hun følte sig glad derved, at hun ledte disse Børn ind paa en bedre Wei end den, de sikkert ellers havde betraadt.

Og hun fik Tilladelse til at gaa om til de andre Fanger og tale opmuntrende og trøstende til dem; man glemte næsten, at hun selv hørte til de Fængslede.

Det var et smukt Syn, naar Gudstjenesten om Søndagen var forbi, at se de mange kvindelige Fanger samles om Frida, der da havde faaet Til-ladelse til at oplæse en eller anden Historie for sine Medfanger, og mangen en hærdet Forbryderste, der med Kulde havde hørt paa Præstens formanende Ord, fik Taarer i Øinene, naar de hørte hende læse om Livets Glæder og Sorger, dets Prøvelser og Stuffer.

Og rundt om hende stod Fangerne lyttende. Der vare mange og gyselige Ansyn, der vare Kvinder, der mange Gange havde forladt dette Sted og atter var vendt tilbage, der vare Kvinder, paa hvem aldrig Noget havde gjort Indtryk, men som dog følte sig saa blød om Hjertet, naar Frida ret talte med Underlighed og Varme.

Da hun saa en Dag blev syg, hvor ængstelig spurgte de ikke efter hende, hvor ængstelige vare de ikke for hende og hvor glade bleve de ikke, da de atter saae hende.

I en af Fangevogternes Stuer havde Frida faaet Tilladelse til at holde sin Opdragelsesanstalt, og det lykkedes hende saa godt at vække Lærelyst hos de Smaa.

Wangen en Gang stjal Solstraalen sig ind ad Vinduet, syntes at lege med de smaa Fyre og sendte da Frida et af sine Kys.

Fangevogteren havde en Datter, der hed Gulda. Hun holdt ogsaa meget af Frida og endskiøndt hendes Fader paa det Strengeste havde forbudt hende at tale med Frida, kunde hun ikke opfylde dette Ønske, tværtimod, Frida skulde være hendes Fortrolige, thi Gulda trængte til en Veninde, til hvem hun kunde betro sig.

Hun var forlovet med en flink ung Sømand; han havde nu været borte, langt borte, men hun ventede ham tilbage hver Dag.

Da var det en skøn Morgen, da Alt syntes saa klart og straalende, at hun traadte ind til Frida.

Hun var bleg, fortvivlet og ulykkelig og holdt en Avis i Haanden.

— Men hvad feiler Du, Gulda, er Du syg? udbrød Frida; eller er der hændet Dig Noget?

— Han er død! Han er død! Min elskede Leopold er død! . . . O, min Gud, hvor jeg er ulykkelig!

Og under Taarer og Suf viste hun nu Frida

en Beretning i Avisen, hvori det meddeltes at det Skib, hvormed han farede, totalt var forlist.

Frida søgte at trøste hende saa godt hun formaede og talte for hende, som om det var et lille Barn, opmuntrede og trøstede hende.

Men det mindede saa meget om hendes egen Livshistorie, mindede om hvorledes hun havde ventet og haabet og maaste aldrig, aldrig vilde gjense sin elskede Christian, og den trøstende Stemme gif over i en vemodig Tone.

— Hvad græder Du for, min elskede Hulda? Løb en Stemme bagved dem.

Hulda vendte sig om og styrtede sig i Armene paa en ung Mand.

— Leopold, min elskede Leopold! . . . Er Du da ikke død? sagde hun og smilede gennem Taarer.

— Nei, Vorherre har holdt sin Haand over mig! sagde han og trykkede et inderligt Kys paa hendes friske Læber.

Dinene straaede, Kinderne glødede og Læberne mødtes, medens de glemte at der stod en ved Siden af dem, der netop ved deres Glæde følte sig saa uendelig fattig.

Ogsaa hun havde elsket, haabet og ventet, kæmpet og lidt; men for hende havde Haabet været en Skuffelse, Længslen en Prøvelse og Kjærligheden en Række af Sorger.

Da løsrev Hulda sig af sin Elstedes Favn og udbroød:

— Jeg tænkte ogsaa at saa haard kunne Gud ikke være imod mig, at berøve mig min Leopold!

— Men Gud kunde dog være saa haard imod mig, tænkte Frida, idet Taarerne gled ned ad den blege Kind; at han kunde berøve mig min Kjærlighed og forhindre mig i at møde min Elstede, og jeg har dog søgt at være saa god imod Alle.

Men det var kun et Dieblif at Frida kunde huse en saadan Tanke i sit Bryst; det var kun et Dieblif at hun, den Forladte, den Forpinte kunde tvivle om Guds Godhed og hun bad om Tilgivelse for denne Tanke.

— Men jeg glemmer jo ganske, at jeg ikke er ene, men bringer en Lidelsekammerat med mig, sagde Leopold; vi ere maaske de eneste, som ere blevne reddede.

Med disse Ord vendte han sig om til en lille Dreng, der med opspilet Mund havde været Bidne til denne Scene.

Frida vendte sig da ogsaa om og en eien- dommelig Sittren bevægede hendes Ansigt; det var som om den Lille vakte et eller andet Minde, som om hans Ansigt ikke var hende saa ganske ubekjendt.

— Forunderlige Skæbne! mumlede hun. Hvor han dog ligner min Søster, min stakkels, forvildede Søster! . . . 'D, hvor jeg bedrager mig selv, naar

jeg siger, at jeg har været god imod Alle; jeg har jo været haard, ubeskrivelig haard mod min egen Søster, jeg har forstødt og forskudt hende; istedenfor at have søgt at drage hende bort fra Afgrunden, har jeg styrtet hende derved.

— Men hvem tilhører dette Barn? spurgte Gulda, idet hun pegede paa Drengen.

— Det veed jeg ikke og det var der Ingen som vidste; langt herfra seilede vort Skib en Dag for en sagte Vind, da vi fik Die paa den lille Fyr, der sad muttersalene i en Baad og græd. Vi forstod ikke ham og han forstod ikke os og da vi ikke for hans Skyld kunde vende om, saa tog vi ham med; det var da Kaptainens Bestemmelse at tage ham med tilbage eller sende Bud til de forskjellige udenlandske Konsuler, for at forhøre om der ikke hos dem var søgt Oplysning om ham. Ombord paa Skibet gjorde han sig elsket af Alle og blev Enhvers erklærede Yndling, ligesaa Kaptainen til Kahytzdrengen. Vi kaldte ham ved alle de Navne, vi kunde finde paa, og da vi kom til Navnet Alfred, saa kjendte han det og adlød vor Ralden. Da vi forliste holdt vi To sammen og vi bleve reddede sammen. Nu veed jeg ikke om Du foreløbig kan huse min lille Ven saalænge, til jeg faaer Svar fra de forskjellige Konsuler, som jeg henvender mig til?

— Jo, han kan blive her; han kan betros

til Fridas Baretægt, hun vil lære ham at blive en brav og en god Mand.

: Frida havde alt nærmet sig den lille Dreng, tog ham og kysede ham, idet hun sagde:

— Og jeg vil holde saameget af Dig og elste Dig, blot for din Lighed med min Søster!

Knapt et halvt Aar efter kom Balle tilbage for at hilse paa Christian og Frida.

Idet han listede hen ad Gaden og mindedes de sidste Begivenheder, han her havde oplevet, sagde han:

— Jeg haaber da, at de Hallunker har glemt hvorfra Stormen sidst pøb og ikke bryder dem om det gamle Ukehoved. Men hvor finder vi nu Havnen, hvor de To ligge forløiede? . . . Naa, man finder vel Veien uden Kompas! Jeg kjender Hytten, saasnart at Gluggerne faae sig paa den. Her er Stedet, her sad jeg og talte med Christian førend jeg opdagede at Pigebarnet ikke havde været i galt Kjølvand, og her var det at jeg skiltes fra den gamle Haisk, der nær havde faaet Hovedet kappet af mig. Men nu inte lange Historier om

den Sag; først maa jeg se at faae praiet de to Lykkelige og dernæst maa jeg se at faae Fingre i Tøby; jeg kan ogsaa nok have Lyst til at vide hvorledes han bjerger sig.

Balle dreiede nu ind mod Havnen og stod snart udenfor det Sted, hvor Christian havde boet.

— Spille mine Bogspryd! om ikke hele Hytten er kalfatret, saa der ikke er Spor af den gamle Modernisering tilbage! udbrød han overrasket. Lad os nu engang figge ind ad Glughullet og se hvorledes det staaer til derinde!

Balle gik hen til Vinduet og saae ind ad samme.

Men hans Dine bleve fugtige og han formaaede ikke at se noget derinde.

Han traadte ind.

Da frembød der sig en eiendommelig Scene for hans Afsyn.

En lille, uansæelig, vansør og rødhaaret Mand sad og læste høit og ved hans Side sad en Kvinde og lyttede til hans Ord.

Hendes Ansigt var ubestrikelig smukt, men Dinene vare lukkede, hun var øiensynlig blind.

Det var som om Skjønhed og Hæslighed havde sat hinanden Stævne, for at understøtte hinanden, som om Kjærligheden vilde vise sin uendelige Magt, hvorledes den selv mellem disse to kunde slynge sit uopløselige Baand, netop fordi hun savner hvad han eier og ikke seer hvad han mangler.

Det var virkelig Jokumsen og den blinde Rigoletto, der nu i saa lang Tid havde vandret sammen i Fred og Glæde.

Balle stod i nogle Dieblikke og betragtede dem; da sagde han:

— Med Forlov at spørge, De skulde da ikke kunne sige mig, hvor den Færgemand, her boede for endel Aar siden, er flyttet hen?

Jokumsen reiste sig, fløede sig bag Øret og sagde med sin pibende Stemme:

— Jeg veed ikke engang af, at her har boet en Færgemand; jeg er først kommen til at bo her efter Ildbranden. Min Pleiedatter Angelika er just ikke hjemme, hun kunde maaske nok give Dem Oplysning.

— Hvis jeg da ikke ligger Dem for meget til Byrde, kan jeg maaske kaste Anker til hun kommer tilbage?

— Ja, tag kun Plads. Her er en Stol. Rigoletto, det er en fremmed Mand, der spørger om her har boet en Færgemand, har Du hørt det omtale?

— Nei.

— De kan da vel ikke heller sige mig, hvor jeg skal pilke efter en lille Negerdreng, som jeg maatte lade tilbage, da jeg sidste Gang kom lidt trefantet afsted?

— Maaske han findes hos den unge Pige, der

blev arresteret for Jldspaaføttelsen; det er hende der var saa god mod Angelika; thi i Fængslet skal man have fattet en saa stor Godhed for hende, at man behandler hende langt bedre end de andre Fanger og har tilladt hende at undervise Fangernes Børn; ja, man har endog sendt forskjellige forældreløse Børn til hende og jeg synes bestemt at Angelika har omtalt, at der blandt disse var en Negerdreng. — Saa kan jeg jo først styre den Bei, dersom De kunde sige mig, hvad Bei jeg skal styre Kursen.

— De kommer dog til at vente til vor Pleiedatter vender tilbage, thi kun hun kan give Dem Bessed derom.

Sømanden slog sig til Ro, og da han hørte at det var Landsmænd, gif Tiden jo snart med at tale om Hjemstavnen.

Da kom Angelika, syngende, smilende og glad, straalende og let som en Gazelle.

Hun hilste høflig paa den gamle Baadsmand og efter at have kysset sin Moder og denne havde sagt hvad Balle ønskede, meddelte hun ham flere Oplysninger om den unge Pige og Stedet hvor hun opholdt sig.

Efter at have talt endnu en lille Stund med de Gamle, gif Balle.

Han reiste nu ned til den lille Dal, hvor Fængselet laa.

Han mældte sig hos Inspektøren og spurgte efter Toby.

— Her er ganske vist en lille Negerdreng paa den omtalte Alder; jeg veed ikke om det er ham, men De kan jo gaa over og se ad; Skolestuen er derovre.

— Jeg takker saa mange Gange, sagde Balle og gik over til Fangevogterens Stue.

Paa Veien saae han flere af Fængslets Beboere, blege og udtærede; i de graa Klæder saae de ubyggelige ud.

Idet han naaede til Skolestuen, kom de smaa Drengene ud af samme og forrest kom to smaa Tyre med hinanden i Haanden, den ene lys og den anden sort som Jbenholt.

— Kjender Du mig ikke mere, Toby? sagde Balle, idet han tog ham paa sine Arme.

— Balle, Balle! udbrød denne. Lille Toby godt kjende gamle hvide Mand; rar, god Mand, slog aldrig! Jo, Toby godt ham kjende!

— Hvorledes har Du det, min lille Ven?

— Na, saa godt, bedre, langt bedre, end i det gyngende Hus paa Bandet, og jeg har faaet en Legefammerat og hvid Pige er saa god, o saa god mod Toby.

Baadsmændens Blik fæstede sig paa den lille Dreng, der stod ved Siden af ham. Det var som om dette Ansigt mindede ham om en Begivenhed i

hans Liv, som forlængst var traadt tilbage i hans Huskommelse.

Men der var Noget i dette Barns Ansyn, der saa tydeligt kaldte det frem igjen.

Han syntes at se det Billede, hvor Frida og Christian tog Afsted med hinanden og den lille Nanna legede med den gamle Baadsmand og rakte ham en Rose.

Det var jo den lille Piges Ansigt som Drengen havde.

— Na, Du drømmer nok? sagde Palle. Men det er dog en paafaldende Lighed; ja, spille mine Topseil, er det saa!

Han vendte sig til Toby og spurgte om han havde Lyst til at gaa en lille Tur med ham, men Negerdrengen vilde endelig have sin Ben med.

Dette skete, og den gamle Baadsmand gik da en Tur med de to Dreng, efterat han havde erholdt Inspektørens Tilladelse dertil.

— Jeg ligner jo en gammel Skude, om hvilken der hopper et Par smaa Joller, sagde han, idet han med et glad Blik betragtede de to Dreng.

Da han vendte tilbage med dem var Aften-skumringen indtraadt og da han havde taget Afsted med sin lille Ben, saae han en bleg Kvinde i Fangerens mørke Dragt, der skred over Gaarden, med Blikket hæftet mod Jorden.

Hun gik tæt forbi ham og de to Drengene løb da efter hende.

Balle saae hende bøje sig ned mod de Smaa og kysse dem, men han anede ikke, hvem denne Kvinde var.

Han anede ikke, at Fridas Lykkes Blomst ikke var spiret ved hendes Elstedes Side, men i hendes stille, velsignelsesrige Birken for de ulykkelige Børn.

Doogtyvende Kapitel.

Mormonpræsten.

Vi forlod Nanna i det Minut en ond Tante sneg sig ind i hendes Hjerte og da Albert traadte hen til den syge Alices Leie.

Men det var kun et Dieblif at et saadant Forsæt kunde finde Husrum hos Nanna; hun skammede sig over, at hun kunde frygte for den stakkels, febersyge, døende Kvinde og at hun kunde tvivle om sin Mand's trofaste Kjærlighed.

Det var som om Synet af Albert virkede beroligende paa Alice, thi hun laa nu stille hen og fæstede sit Blik paa ham.

Han havde bemærket, at det var Alice, og mange forskellige Tanker gærede da i hans Hjerte.

Han gik hen til Nanna, kysede hende og sagde med dæmpet Stemme:

— Saalænge hun ligger med Døden paa Læberne, saalænge skal hun vel ikke jages fra vor Dør. Elsker Eders Fjender, staaer der jo i vor Barnetro!

— Som Du vil, svarede Nanna.

Det varede ikke længe før Alice atter foer op, men nu havde hendes Tanker taget en anden Retning.

— Jeg maa bort, jeg maa bort, sagde hun i en hjerteskærende Tone. Kom, min lille, stakkels Louise, vi maa ud i den ravnsorte Nat, ud i den hvinende Blæst, lad kun Kulden gjennemgaa os, da faaer de Lo, som bo herinde, Fred. Men saalænge jeg er her kan den unge Kone ikke være glad, hun frygter for, at hun opleier, at hun freder om en giftig Slange! Nei, vi maa langt bort herfra!

Hun forsøgte at reise sig, men sank atter tilbage og sagde:

— O, mit Hoved er saa tungt, min Arm er er saa svag, og dog tør jeg intet Dieblif dvæle, jeg seer godt, at hun ønsker mig i Graven, o, i den mørke, skumle, uhyggelige Grav!

Nanna søgte at berolige hende og bad hende

ei at tænke paa at komme bort før hun var fuldstændig helbredet.

— Nei, jeg kan ikke blive her, De ønsker det ikke . . . Deres Gjæstfrihed aabner Døren for mig, men i Deres Hjerte fordømmer og hader De mig. Minder trænge sig frem fra Fortiden, sagde Alice, idet hun strøg Haanden over den med kold Sved bedækkede Pande.

— Lad os ikke tale om Fortiden og Fremtiden, søg blot at blive helbredet og bliv hos os til De er fuldstændig rask.

Senere, da Alice nogenlunde havde gjenvunden sin Fatning, vilde hun atter bort fra dette Hus.

Baade Albert og Nanna overtalte hende dog til at blive og dog syntes de begge i deres stille Sind at nære den Tanke: gid hun aldrig havde betraadt deres Hus.

Tiden gled, en haard og lang Kamp havde Alice med Sygdommen; men hun seirede, hun begyndte at komme sig.

Og alt som Foraaret nærmede sig og Blomsterne begyndte at spire frem, saa lagde Rosenkæret sig atter paa den unge Enkes Kind, hendes Dine begyndte atter at straaie og de blege Læber antog atter deres friske Farve.

Ofte sad hun nu ude i den lille Have og legede med Louise.

Den unge Enke havde faaet et lille Bærelse

for sig selv og endnu var der ikke forefaldet Noget, der kunde tyde paa, at Alice vilde faae nogen skadelig Indflydelse paa Mannas Skæbne, eller at det skulde lykkes Alice at berøve den unge Kone sin Egttemage, som det var kronedes med Held at røve Sypigen sin Elsker.

Tænkte Alice da paa dette eller tænkte hun paa at gjengjælde Manna al den Dpoffrelse og Omhu, hun havde viist hende?

Nei!

Som den Fattige ofte misunder den Rige sine Benge, som den Uheldige ikke godt kan forsones sig med at en Anden er heldig, og som den gnavne Bebersvend skæver med en vis Grad af Misundelse til den lykkelige Familiefader, saaledes faae ogsaa den ulykelige Alice til den lykkelige Manna.

Hun syntes, at det var uretfærdigt at hun, den fattige Sypige, skulde have vundet saamegen Lykke og hun, den rige, den fornemme Alice, skulde have prøvet saamegen Sorg og Ulykke.

Og hun tænkte paa, hvorledes hun skulde vende Lykken fra Manna til sig, nemlig ved atter at fravriste hende Alberts Kjærlighed.

En Dag da Albert var seilet over til Fastlandet, sagde Alice til Manna, da hun var ene med hende i Haven:

— Jeg har besluttet idag at forlade Dem; en fattig Fisker vil i aften føre mig fra Den.

— Og det har De ikke talt om før nu? Det er næsten som om De vilde flygte bort fra os?

— Ja, aabent og ærligt vil jeg tilstaa at dette er Tilfældet og jeg skal med faa Ord forklare Dem Grunden; jeg har desværre opdaget, at den Kjærlighed, Deres Mand engang nærede for mig, trods Alt hvad der siden den Tid er forefaldet, endnu ikke er ganske udslukt. De kan derfor fatte, at jeg skyer dette Sted, som om det var forpestet. Deres Mand er smuk og bedaarende, flygter jeg ikke, kunde jeg segne, og det vil da være en egen Maade, hvorpaa jeg gjengjælder Dem al Deres Godhed imod mig.

Nanna sad med Haanden presset mod Hjertet; Alices kolde, haanlige Ord var for hende som Dolkestik.

Alice vedblev:

— Jeg vilde gjerne have opholdt mig endnu en Stund her i den friske, landlige Luft; Louise befinder sig ogsaa godt her i dette lille Paradis. I Byen faaer hun ikke en Have til at tumle sig i og hendes Kinder blive maaske atter blege . . . men bort maa og skal jeg!

— Louise! gjentog Nanna i en sørgmodig Tone. Hun havde nu vænnet sig til at betragte den lille Pige som sin egen, hendes barnlige Skæmt

havde oplivet det stille Hjem og hun havde slet ikke tænkt paa, at hun atter skulde miste hende.

— Endnu har jeg en Bøn til Dem, som De maa opfylde, sagde Alice.

— Og det er?

— De maa forstrække mig med nogle Benge, til jeg kommer til Kjøbenhavn.

Endnu en Stund talte de unge Kvinder sammen, da skiltes de med en kort Hilsen.

Nanna tog endnu engang Louise i sine Arme, trykkede et Kys paa hendes Læber og sagde med taarefuldt Stemme:

— Farvel, min lille Skat; Gud holde sin Haand over Dig og gjøre Dig lykkelig!

Alice gik ned mod Kysten og Nanna saae efter hende med et sørgmodigt Blik.

Da Alice naaede en af de smaa Fiskerhytter, der laa paa den modsatte Side af Den, hvor Albert og Nanna boede, var Aftenen alt ved at bryde frem.

Alice bankede paa Døren og traadte ind i Hytten.

— Guds Fred og Godaften, sagde hun til Fiskeren og hans Kone, der sad ved Aftensmaaltidet. Vil De gjøre mig en Tjeneste?

— Dersom det staaer i vor Magt. De mener vel, at jeg skal sætte Dem over til Fastlandet?

— Nei. Dersom De vil love at staa mig bi, skal jeg betale Dem godt.

— Tal, naadige Frue, hvormed kan vi da hjælpe Dem?

— Ved at huse mig. Jeg har nemlig maattet flygte bort fra Herr Juls Hjem, da hans Kone blev saa skinsyg paa mig, at jeg frygtede for hun skulde blive vanvillig, skjøndt jeg aldrig i mindste Maade har givet hende Anledning dertil. Jeg vilde gjerne opholde mig endnu i nogen Tid her paa Den, da det vil være saa styrkende for min lille Pige. Vil De skænke mig Husly i nogle Dage?

— Ja, dersom vort ringe Hus kan behage Dem, saa vil De gjøre os en Ære dermed.

— Hvis De dernæst kunde forskaffe mig en Fisserpiges Dragt, vilde jeg være Dem meget taknemlig, thi jeg vil ikke gjerne være kjendt, da jeg har meddelt Herr Juls Kone, at jeg har forladt Den.

— Hvis De vil tage tiltakke med vor Aues Stadstøi, saa staaer det til Tjeneste, sagde Fisserens Kone, der næsten havde tabt Mælet ved Synet af den fornemme Dame.

Alice rakte nu Fisseren nogle Bengestykker, bad dem med sit indsmigrende Smil, at de aldeles ikke vilde lade dem genere af hende og hun satte sig ned for at tage Del i deres simple Aftensmaaltid.

— En Ting maa jeg endnu bede Dem om,

sagde Alice; det er, at De ikke røber for Nogen at jeg er her.

— Jøses Kors, det kunde da aldrig falde os ind.

Alice vidste saa fuldstændig at erobre de enfoldige Fiskerfolks Hjerter, at de saae op til hende, som til et høiere Væsen.

Det var en Foraarsaften. Den lille Skov, der fandtes paa Den, havde iflædt sig sin skønneste Dragt, Solen kastede sine Guldstraaler paa det lysgrønne Løv og Fuglene tittede saa glade til hinanden.

Der var saa fredeligt og stille paa den lille forårsgrønne Blet. Alt som Solen sank dybere ned, forstummede Sangerstaren.

Paa den Træstub, hvor Albert saa ofte havde dvælet med sin Fader, sad han nu med et Blyant i Haanden. Bøesien i hans Bryst var bleven vaft af den forårsdeilige stemningsfulde Aften; han maatte give sine Følelser Luft.

Han sad nu med Haanden under Kinden og stirrede tankefuldt ud i Naturens lyse Hal.

Da bødies Grenene tilbage og en ung Kvinde listede sig frem fra Skovens Indre.

Hun nærmede sig ham, uden at han lagde Mærke dertil.

Da hørte han sit Navn sagte nævnes.

Han foer op og stirrede halvt forfærdet, halvt forundret paa hende.

Der stod Alice!

Hun var i dette Dieblif bedaarende, fortryllende.

Hendes Dine lyst med en eiendommelig Glød, Solen fastede sit sidste Lysstær paa hendes mørke Lokker, hendes Kinder farvedes af en heftiff Rødme, den simple Fiskerpigedragt fremhævede endnu mere hendes yppige Former.

Idet hun aabnede Læberne, havde Stemmen en blid, vemodig Klang, der lød som Aftenvindens Suf gjennem Skovens Kroner.

— Albert, sagde hun; Albert, tilgiv mig alt det Dude, jeg engang tilføjede Dig!

— Alice! udbrød han, uden at svare hende. Alice, hvad vil Du her?

— Se Dig og tale med Dig for sidste Gang i dette Liv. Jeg selv har følt og Doktoren har paa min indstændige Bøn ogsaa sagt mig, at om tre Maaneder hører jeg ikke mere til de Levendes Tal, om tre Maaneder hviler jeg i Jordens Skjød, forglemt, forhaanet og — forbandet. Saaledes skal et Liv ende, der begyndte saa straalende, men

kun har været forspildt og fortabt. Jeg var ung, jeg var smuk, jeg var rig, da vi første Gang saaes, nu er jeg Dødens fattige Bytte og hele min Skjønhed og Rigdom er gaaet tilgrunde fordi jeg ikke forstod mit Hjertes Følelser. Kvinden er som et Siv, der bøies for Vinden, hun er som en Boldt, der styres af sine Luner. Dengang da Du elskede mig, — ikke sandt, Albert, der var dog en Stund, da Du gjorde dette? — dengang fattede og forstod jeg ikke hvad der boede i mit Bryst, da legede jeg med den ædleste, den bedste Følelse, som en Kat med sit Bytte, da stræbte jeg efter et andet Maal, som viste sig at være et Gjøglebillede. Først da jeg selv havde styrtet Dig i Ulykke, forstod jeg at jeg elskede, at jeg altid har elsket Dig. Jeg kunde ikke forlade denne Blet, jeg kunde ikke med No se Døden ind i det blege Ansyn, saalænge at Du ikke havde tilgivet. Tilgiv mig! raabte hun, sank paa Knæ og hævede Hænderne imod ham.

— Jeg har Intet at tilgive, det er mig selv der maa bede herom, svarede han og vilde gaa bort; men det var som om hendes Blik fængslede ham.

Alice var som Elverpigen der vinker, som Sirenen der lokker, som Havfruen der klager.

— Albert, vedblev hun, idet hun atter reiste sig; vær ikke saa kold og haard imod mig; lad os ikke skilles saaledes? Som Du engang elskede mig,

saaledes hader Du mig nu, som Du engang tilbad mig, saaledes affkyer Du mig, som Du engang troede alt Smukt og Godt om mig, saaledes troer Du nu alt Ondt og Slet om mig; dengang var det Dig, der bad om mine Kjærtegn, nu er det mig, der beder om et venligt Blik. Du trækker Dig tilbage med Affky, jeg seer alt Ordet paa dine Læber: Hush, jeg har en Hustru. Men dengang, da Du kom til mig og offrede mig din Omhed, da var jeg en Andens ægteviiede Hustru. Hvad bekymrer Kjærlighed, den inderlige, opoffrende Kjærlighed, sig om Sigt. For den er Fuglenes Sang som Orgelets Toner, for den er Bindens Suk langt bedre end Præstefnak og Degnemesse! Naar Du nærede Tilbøielighed for mig, da var her en Blet, saa skøn, saa fredelig og smuk, som to elskende Hjerter forlange og intet formasteligt Die kunde forstyrre os. Men nu er det ikke saaledes og jeg kan kun tigge og bønfulde Dig om et venligt Blik. — Naar man er bleven saa haardt prøvet som jeg i Livets Modgang, da bliver man nøisom.

Hendes Blik var bleven vildt, og lidenskabeligt, hun strakte Hænderne ud imod ham, som om hun frygtede for, at han skulde forlade hende.

— Alice, jagde han; lad os ikke tale om Ungdomsubesindigheder; lad os forlade dette Sted.

— Skæbnen synes at have bestemt det anderledes; Du rev mig ud af Dødens Favn, Du

bragte mig til dit Hjem, og der vafftes atter mine Følelſer, der erfarede jeg, at jeg om ſaa kort Tid vil være kold for al Verdens Lidenſkab; jeg maatte flygte bort fra din Nærhed, fordi jeg frygtede for mit Had til den, ſom Du elſker.

— Alice, Du er ſyg, Feberheden gløder paa din Kind, din Haand ſkælver og Du vakler ſom en Beruſet; gaa til dit Hjem!

— Giv mig da først det Løfte, elſkede Albert, at Du ofte vil møde mig her? Blot Synet af Dig er ſom en Lægedom for mit Hjerte; den Sygdom, der plager mig, forſtaaer ingen Læge at mildne, den Hede, der gløder mine Kinder, formaaer ingen kjølende Bind at ſvale, det er Lidenſkabernes fortærende Blød.

— Gaa hjem, Alice, og lad der komme Ro i dit Sind.

— Kom ſaa og mød mig igjen, naar Aftenſolen lægger ſit Purpurflør over Jorden, naar Sangerſtaren forſtummer og kun en enkelt Nattergal ſender os ſine melodiffe Triller. O, blot at ſkue Dig, er Balsam for mit glødende Hjerte!

— Nei, nei, det kan aldrig ſte! udbrød han fortvivlet.

— Jeg vil dog i de første Dage komme herhen, for at kyſſe den Plet, hvorpaa Du har hvilet, velsigne det Sted, hvor Du har dvælet. Og kommer

Du ikke tilbage, da venter jeg ikke efter Døden, da gaaer jeg den selv imøde; men paa en saadan Maade, at det vil faae Skin af at Du har myrdet mig.

— Myrdet Dig?

— Ja; lad det være Dig et Barsel om, at som Kjærlighed ikke ophører, saa vedbliver og Hædet, selv efter at Fjellevæggen er flaaet til over os. I Livet vil jeg bringe Dig den høieste Fryd; men i Døden vil jeg kun bringe Dig Sorg og Ulykke, Skam, Skændsel og evig Fortabelse af din jordiske Fred og din huslige Lykke.

— Alice, Alice, Du er forrykt!

— Nei, jeg veed godt hvad jeg siger, selv om jeg taler med Lidenskabens Styrke. Skal jeg selv skille mig ved Livet, skal dette ske saaledes, at der vil blive Formodning om, at Du har berøvet mig det, fordi Du frygtede for at jeg, med hvem Du tidligere har staaet i Forbindelse, skulde virke forstyrrende paa din nuværende rolige Tilværelse! . . . Du blegner! Du frygter for en Kvindes Had! Men saa vidt vil det maaske heller ikke komme; lad os nu skilles som Venner. En indre Anelse siger mig, at en uimodstaaelig Magt imorgen driver Dig tilbage til dette Sted. — Næf mig nu din Haand!

Albert rakte sin Haand ud imod hende.

Med en vild Lidenſkab ſlog hun Armen om hans Hals og trykkede ſine Læber mod hans.

— Farvel, min-elftede Albert!

Han løsrev ſig, ſtødte hende ublidt tilbage og ſagde med dirrende Stemme:

— Gaa, ulykkelige Kvinde!

Han styrtede bort, medens Alice med et triumferende Smil ſaae efter ham.

— Du er i mit Næt, Albert. Du vil komme tilbage. Dit Sind er ſom en Vidiekvift, der kan bøies, og Du har ikke Kraft til at modſtaa mine Dines fortryllende Magt eller min Stemmes bedaarende Klang.

Hun ſatte ſig paa Træſtubben, medens de vilde Lidenſkaber, der havde ſtormet i hendes Bryſt, lidt efter lidt lagde ſig.

— Alice, mumlede hun; Alice, Du er ond! Du er et Ulykkens Barn . . . Hvad har den ſtaffels Nanna gjort Dig? . . . Dog, det er ikke hendes Lykke, jeg vil røbe, jeg vil kun dele den med hende.

Hendes Tanker, der syntes at være blevne milde og blidere, beſtæftigede ſig nu længe med en Ting, der aabenbart syntes at intereſſere hende meget.

Hun mærkede ikke den tætte diſede Luſt, der fra Havet lagde ſig over Skoven.

Hun mærkede ikke at Midnatsstunden nærmede ſig, hun tænkte kun paa at finde et Middel til at

naae sit høieste Ønske, der nu var at tilbende sig Alberts Kjærlighed.

Naar man længe beskæftiger sig med en Tanke, da bemægtiger denne sig Herredømmet over alt andet; hvad enten det er en god eller en ond Tanke kan den bringe et Menneske til — Banvid.

Alice hævede tilsidst Hovedet og udbrød:

— Jo, dette Middel vil jeg forsøge og lykkes det ikke, kan vi ikke dele Lykken, saa maa vi Begge blive ullykkelige.

Hun vilde reise sig, men hun formaede det neppe; den kolde, flamme Taage havde gjennemisnet hende; hun skælvede og vaklede, idet hun vendte tilbage til den fattige Fisserhytte, hvor man dog ikke havde bemærket hendes Udeblivelse, da man forlængst var gaaet til Hvile.

*

*

*

Da Albert havde forladt Alice, styrtede han hurtig bort, som om han frygtede for, at hun forfulgte ham.

Hans Sind var i Oprør, hans Blod var i Bevægelse; han vilde ikke vende tilbage til sin Hustru, før der atter var kommen Ligevægt i hans Tanker.

Han vandrede ned mod Stranden; den kjølige Luftning svalede ham.

Han satte sig mellem Stenene og Tangen,

hvor hans Fader saamangen en Gang havde siddet og stirret ud over Søen efter den lille Alfred.

Han kunde ikke undlade at tænke paa Alice, han maatte beklage hende, hende, der engang havde været et Lyffens Skjodebarn.

Han vilde vende sine Tanker til Nanna, men Alice syntes bestandig at staa for ham i sit Liglagen.

Da mindedes han, hvorledes han engang havde ladet sig lokke af hende, hvorledes hun havde forhaanet ham og bragt ham i Ulykken og hvorledes Nanna, som en frelsende Engel var kommen til ham; og sagte hvissede han:

— Var det ikke som om en ond og en god Mand strebes om at besidde mig, men denne Gang skal den Onde ikke vinde Seir; min trofaste Nanna svigter jeg ikke.

Han foldede sine Hænder og bad, bad om Styrke for sig selv og Fred i sit Hjerte, bad for den ullykkelige Alice.

Han saae op mod Himlen, hvor han kunde skimte nogle enkelte Stjerner.

Det var som om de nikkede og blinkede til ham, som om de vilde minde ham om, at uden Kamp er der ingen Seir, at Modgang lærer os at sætte Pris paa Medgang, at Sorgen luttrer os til Glæden, og at uden Klipper og Skær paa Livets Sø vilde denne tabe endel af sin Skjønhed!

Manna sad i Haven og ventede paa Albert, da hun hørte en Barnestemme sige:

— Godaften, Tante!

Hun vendte sig forbauset om og saae Louise, Alices Datter, der henvendte hende saaledes.

— Hvorledes kommer Du her? udbrød Manna forbauset.

— Moder har i den senere Tid lukket mig inde, men idag narrede jeg hende og løb bag efter hende.

— Boer Du da endnu her paa Den? sagde den unge Kone med en vis Uro, idet hun tog den lille Pige paa sine Arme og kyskede hende; er Du da ikke flyttet herfra med din Moder?

— Moder er her jo ogsaa! Vi bo nede hos Christen Fisser, Du veed nok hende ved Søen! Moder er saa underlig, hun kan sidde hele Dagen og stirre ud af Vinduet og siger da nogle Ord, hvoriblandt hun saa ofte nævner dit og din Mand's Navn! Hun var saa bange for at jeg skulde komme ud, men iaften glemte hun dog at lukke Døren og jeg var ikke seent med at løbe ind i Skoven efter hende. Veed Du hvem hun mødte der?

— Nei, sagde Manna, idet dog en mere opmærksom Jagttager i Dødbleggheden paa hendes Rinder havde læst et andet Svar.

— Skal jeg sige Dig det? . . . Nei, Du skal gætte det, det er meget nemt at gætte.

— Jeg vil ikke prøve derpaa.

— O jo; Du skal faae det samme som han fik.

— Hvad fik han da?

— Et Kys.

— Et Kys! gjentog Nanna fortvivlet.

— Ja, rigtig, et Kys.

— Du faae vistnok feil?

— Nei, jeg faae godt hvorledes Moder tog ham om Halsen og kysfede ham.

— O, jeg Ulykkelige! udbrød Nanna og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Den lille Pige faae forbausset paa hende.

— Hvorfor græder Du, kjære Tante? Han holder jo ogsaa af Dig og kysfer Dig; hvorfor giver Du Dig da til at græde, fordi han er venlig mod Moder?

— Besøger han hende ofte? spurgte Nanna ængstelig.

— Jeg har ikke seet ham; men igaar kom der en anden ældre Mand, han talte længe med Moder og fortalte hende saa meget Smukt om et Land, hvortil han vilde at hun skulde reise hen og hun anbefalede ham da, at tale til Dig om dette Land og især til din Mand. Denne Mand talte saa smukt og saa godt, hans Dine bleve helt klare og hans Stemme lød saa høit naar han talte, at jeg blev angst for ham.

— Mormonpræsten, udbrød Nanna; Mormon-

præsten, der alt i flere Dage har været her paa Den.

— Men nu maa jeg tilbage, for at komme hjem før Moder, og kan jeg en anden Dag løbe ud, skal jeg nok komme til Dig og tale med Dig. Farvel, kjære Tante, tal ikke til Moder om, at jeg har været hos Dig.

Den lille Pige løb hen ad Veien og Nanna saae længe og bekymret efter hende.

Hun saae over mod Skoven og en vemodig, knugende Angst bemægtigede sig hende.

Alice havde bedraget hende, da hun sagde at hun reiste, og nu var hun isærd med at røve alt det Bedste, hun eiede, fra hende.

Taarerne randt ned ad hendes Kinder og hun satte sig atter ved Bordet i Lysthuset og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

— O, Alice, mumlede hun; som en Ulykkesstjerne har Du fulgt mig; den Dag, der for mig staaer som en af de skjønneste, da jeg i Kirken aflagde mit Løfte om at tro og forjage, da stod Du ved Siden af mig og skuede med det mest foragtelige Blik paa den fattige Nanna. Da jeg var bleven saa lykkelig, saa uendelig lykkelig, da røvede Du mig min Albert, da stillede Du Dig mellem mig og ham og var Skyld i at jeg blev forstødt og fordømt af min egen Søster. . . . Nu, da jeg haaber her at kunne finde Lykke og Fred,

kommer Du ogsaa og drypper Smertens langsomt dræbende Gift i mit Blod! . . . Slipper jeg da aldrig fri? . . . Jeg vil være rolig, jeg vil slet ikke græde, det er maaske kun Barnesnak; men det er dog af Børn at man skal høre den rette Sandhed!

— Guds Fred og en god og glad Aften! Lød en Stemme bag hende; Herren kaste sine Solskinsstråler paa din Vej, selv om Du synes at gaa i Mørke; han gjør Dig glad som Barnet, let som Fuglen, der hopper fra Gren til Gren, naar kun Du vil søge til ham. Du græder i Løn, min Datter, Du græder over en Sorg, der har ramt Dig, en Ven eller Frænde Du har tabt; men tør Taaren af din Kind og lyt til Herrens Røst.

Den, der talte saaledes, var en ældre, mager Mand, der var klædt i en simpel, sort Dragt og med et hvidt Halsbind om Halsen.

Der laa noget Alvorligt og Bestemt i hans Ansigt, men ogsaa en uroffelig Tro paa, at det han sagde var det Rette og hvem der fulgte det, var paa Veien til deres Livs Frelse.

Den overbevisende Klarhed, den poetiske Belysning, der griber dem, der med Fasthed slutter sig til Mormonerne, besjælede ogsaa denne Mand.

Han tog en af sine smaa Bøger og læste i nogen Tid høit for Mamma.

Han saae af og til hen til hende, som for at

se hvad Indtryk hans Tale gjorde paa hende; men hendes Tanker synes at være langt borte.

— Din Sorg betynger Dig nu saa haardt, min Datter, sagde han, at dit Dre ikke ret kan oplades for Herrens Ord; men det vil snart ske. Ogsaa jeg har engang været saa nedbøiet og saa ulykkelig; mine Børn sank En efter En i Gravens Skjød og min Kone lod sig forføre af Djævelen, saa at hun blev mig utro. Da blev jeg, skjøndt endnu en ung Mand, saa bekymret, at jeg næsten saae ud som en Dding. Men da hørte jeg det velsignede Herrens Ord, da fik jeg en Styrke og en Kraft til at taale Alt, hvormeget jeg end maatte lide, da blev jeg som født paany.

Saaledes talte den gamle Mand med Barme, men Nanna lyttede ikke efter hans Tale; der var en Tanke, der knugede og ængstede hende.

— Nu vil jeg vandre bort for iasten, sagde Mormonpræsten; men imorgen kommer jeg tilbage og da vil jeg tale med Deres Mand, han vil maasse lettere forstaa det frelsende Ord og føle Higen og Tragten, Længsel og Begeistring for det forjættede Land, Guds eget Hjem.

Disse Ord gjød som Gift i Nannas Hjerte.

— Nei gaa, gaa; kom aldrig mere tilbage! udbrød hun fortvivlet.

— Jeg kommer tilbage, sagde han; fordi jeg

veed, at det jeg bringer med mig er det Bedste, det Kjæreste, som er betroet os Mennesker.

Han gjorde en velsignende Bevægelse over hendes Hoved, vendte sig om og forlod Haven.

Manna sad længe hulkende.

De mørke Tanker i hendes Bryst syntes at vilde knuge hende til Jorden.

Hun frygtede for, at Albert, nu da hans Hjerte atter vaklede mellem Alice og hende, med Glæde vilde gribe efter Mormonernes Lære, der jo tillod ham at have to, ja flere Koner.

Manna, der havde svoret ham Trofast til Døden, Manna, der elskede ham over Alt i Verden, følte i dette Dieblis, at da vilde en fortrivlet Kamp opstaa i hendes Hjerte.

Fra sit fattige Hjem havde Manna bevaret en uroffelig, inderlig Tillid til Gud; hun havde aldrig tænkt paa, at denne vilde kunne blive sat paa Prøve, men nu vilde dette ske, naar Albert lod sig forlede til at blive Mormon.

Mannas fattige Moder havde altid indprentet sine Døttre, at hvor haard end Skæbnen blev dem, hvor tungt dens Modgang lagde sig paa deres Bei, da aldrig, aldrig at glemme deres Børnetro og den Gud, der da altid vilde bestærme dem.

Derfor nu hendes Anelse gif i Opfyldelse, dersom Albert svigtede sin Tro, skulde hun da følge ham, vilde da ikke Moderens Forbandelse følge hende?

Hun borttørrede Taarerne af sine Dine og gik ind i Stuen; hun saae med et vemodsfuldt Blik til den lille Barneseng. Havde hun blot beholdt sine Børn, havde hun kun beholdt sin Alfred, da vilde hun have haft mere Kraft til at holde ud i Kampen, Kampen mellem Kjærligheden for sin Mand og Urefrygten for sin Moders Minde.

Som dengang, da hendes Søster havde forstødt hende, syntes hun nu, at hun stod ene og forladt og Ingen hørte det dybe, dybe Suk, der pressede sig frem af den unge Kones Bryst.

Hun stirrede ud efter sin Mand; men Aften-
taagen steg op og drog ligesom et Slør mellem ham og hende.

Da Albert reiste sig for at ville vende tilbage til sit Hjem, skimtede han en Skikkelse, der stod bag ved ham.

Han soer forfærdet tilbage.

Det forekom ham, at det var hans Faders Hand, der traadte ham imøde.

— Ræddes I for en gammel Mand, der kommer med Herren? jagde den Fremmede, da han

bemærkede den Bevægelse, som den unge Mand gjorde.

— Hvem er De og hvad søger De? spurgte Albert.

— Jeg søger Dem, Herr Jul; jeg har nys talt med Deres Kone og kommer nu til Dem, for at bringe Lys og Klarhed i Deres Sjæl!

Albert saae forbauset paa ham; men Manden greb strax Leiligheden til at udvikle sin Lære, idet de fulgtes hen ad Veien.

Den unge Mand's Tanker vare endnu forvirrede af den foregaaende Scene.

Den Fred, der nys havde leiret sig i hans Hjerte, da han sendte en Bøn til Gud, bortdunstede og bortveiredes, og den kolde Virkelighed traadte ved Mormonpræstens Ord atter frem for ham.

Ligesom uvilkaarligt lyttede Albert efter disse Ord, og han maatte gjøre sig selv det Spørgsmaal, hvorfra denne simple Mand fik de varme, begejstrede Ord.

Denne fortalte imidlertid hvad Albert tidligere havde hørt og tvivlet om, nemlig om Mormonernes Vandring, hvorledes disse Folk, fordreven af deres Fjender, havde gennemtrængt vilde Skove og øde Ørkener, klattret over Bjergkløfter og Klippetinder, Unge og Gamle, Oldinge og Børn, indtil de kom til en ubeboet Egn, hvorhen endnu aldrig Civilisationen havde tænkt paa at trænge, hvor et

tykt Saltlag som en Forbandelse hvilede over Jorden og hæmmede Plante- og Dyrelivet, og her, midt i denne øde Dal, der blomstrede en Stad frem, smukkere, prægtigere og bedre end nogen anden i Verden, og det øde Sted blev en yndefuld Dase, som selv Mormonernes Fjender maatte misunde, og her udfoldedes en Bindstibelighed og Udholdenhed, som vakte Beundring. Jernbaner anlagdes, Templer byggedes, mere og mere tiltog Staden i Rigdom og Velstand, og Alt til Guds Ære, thi de vare jo hans rette Børn og derfor gav han deres Arm Kraft og deres Hoved Snille.

Og alt som Mormonpræsten talte, steg atter Billedet af Alice frem, — Alice, der ved sin Død anklagede ham for at være hendes Morder — og da Præsten begyndte at tale om det patrialske Familieliv, som der førtes, da var det som om han skimtede en Haabets Stjerne, en Udvei, en frelsende Haand; det gik ham, som den Skibbrudne, der seer en Blanke og flamrer sig til denne.

Da de kom til Alberts Hjem, skiltes de to Mænd; men Mormonpræsten sagde, at han vilde vende tilbage den næste Dag.

Da Albert traadte ind til Nanna gik hun ham ikke munter imøde, som hun pleiede; hun saae paa ham med et bedende, bebreidende Blik, og for første Gang gik de til Hvile, uden at have verlet et Ord.

Det samme gjentog sig om Morgenens; det gik

som det saa ofte gaaer, at Ingen vilde udtale det første Ord.

Mangen Sorg, mangen Lidelse vilde spares mellem Kvinde og Mand, naar man ikke vilde vægre sig ved at udtale det kjærlige Ord til Forsoning.

Manna var saa bekymret, saa forivovlet, og dog vovede hun ikke at sige det til Albert, hun vovede ikke at udtale: Jeg veed at Du elsker Alice og har haft Stævnemøder med hende; det var som om hun frygtede for det Svar hun vilde faae.

Saaledes henrandt Dagen; det var en mørk og trist Regndag, mørkt var det i Veiret og mørkt var det i Sindet, hvor der nys havde været klart og lyst.

Om Eftermiddagen kom Mormonpræsten og havde en lang Samtale med Albert.

Manna stod ængstelig udenfor Døren, som en Fange, der venter paa sin Dom.

Albert forlod Huset i Følge med Præsten og med et ængsteligt Blik faae hans Hustru efter ham.

Da de vare komne et Stykke hen ad Veien, sagde Præsten:

— Her skilles vore Veie; der er Nogle, som iaften venter paa mig, da jeg skal døbe dem og optage dem i vort Samfund.

Albert gif videre.

Uden selv at have villet det, stod han snart efter inde i Skoven ved Træstuben.

— Albert, min Albert, ja, jeg vidste Du kom! Lød en Stemme og Alice, endnu klædt i Fiskerpige-dragten, kom tilsynne bag et Træ. O, jeg vidste saa godt at Du kom!

Med vild Lidenskab slog hun Armen om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Mund.

— Alice, sagde han i en kold Tone, idet han søgte at frigjøre sig for hendes Omfavnelser og uden at fæste Dinene paa hende; Alice, jeg har en Sag at tale med Dig om, en Sag, der maaske kan bringe os Begge Lykke.

— Lad os ikke tale herom, lad os hverken dvæle ved Fortid eller Fremtid, min elskede Ven; thi hvad er Livet? En Gaade, som vi ikke formaaer at løse, en Taage, som vi ikke formaaer at gennemtrænge; lad os da ikke gruble derover, ikke fortvivle derved; men lad os nyde Diebliffets Glæde og Fryd, det hellige, velsignede Dieblif! . . . Dog jo, om Fremtiden kan vi vel ikke tale, men om Fortiden, den straalet nu i Mindets Glæde, paa den kan man se tilbage, og Mindet blegner jo netop Alt hvad der var mørkt og trist og lader Alt hvad der var smukt og klart tindre med fornyet Styrke. Grindringens Kjærminder er vor bedste Trøst, naar Livets Bei gaaer os imod. . . . O, igaar Aftes, da sad jeg her paa denne Bænk og tænkte paa den

glade Stund, drømte jeg saa yndigt og saa smukt. Da vaagnede jeg og den kolde Taage omsluttede mig og knugede mig som en jerntung Byrde! . . . Var det et Barsel? . . . Nei, nei, jeg kan ikke tro det! . . . Du vil ikke ganske forstøde din Alice!

Og hun talte om Barndommens glade, gyldne Tid.

Albert lyttede tankefuldt til, det var som om disse Minder drog hans Tanker hen til den Tid, hvor Sorg og Strid endnu var ham ubekjendt.

— Igaar frygtede jeg Døden, nu frygter jeg for Intet, nu er jeg saa glad, saa ubeskrivelig glad! . . . Endnu i denne Aften skal jeg optages i Herrens Menighed.

— Hvorledes, Du er bleven . . .

— Det samme som Du tænker paa at blive!

— Mormon! sagde Albert med dump Stemme.

— Ja; igaar var der To, der vare saa for-
trovlede og nedbøiede, To, der havde elsket hinanden i Ungdommens Baar og mødtes i Livets Sommer; Begge havde nu først fattet deres Hjertes Følelser og Begge elskede hinanden høiere end nogensinde før. Alt kunde blive godt, naar ikke han var bunden til en Anden, der som en Skranke stod imellem dem. Men da kom en Herrens Apostel til dem, forklarede og forkyndte, at der gives en Plad paa Jorden, hvor Alle kunne blive lykkelige og glade. Skulde

de da foretrække Døden for Livet, Graven for Glæden? . . . Nei, og tusinde Gange nei! . . . Men jeg maa bort . . . man venter paa mig . . . Farvel, min elskede Ben, Farvel!

Alice forsvandt nu som en Skygge mellem Stovens Træer.

Han saae efter hende med et Blik, der indeholdt baade Afsky og Beundring. Der var Noget ved Alice, der med uimodstaaelig Kraft fængslede ham og Noget der forfærdede ham; der var Noget, der tiltalte ham og Noget, der bebreidede ham, at han ikke havde Kraft og Styrke til at afryste dette Nag.

Da Alice havde sjernet sig et Stykke fra ham, op slog hun en vild Latter og udbrød:

— Han vil nok følge mig, han vil nok lade sig forlede, maaske endnu i aften! Denne mystiske Tilværelse jeg her fører, har forvirret hans Tanker. . . . Jeg har forstaaet Alt og beregnet Alt; var jeg kommen i min egen Dragt, da vilde han maaske kun have haanet mig, men nu kom først Overraskelsen og Forbauselsen og imidlertid var han fanget. . . . Det vil nu komme til et Brud mellem ham og hans Hustru . . . hun kunde følge ham i Alt, føie og finde sig i Alt, men kun ikke i at forlade sin Tro og sin Gud! . . . Jeg har nemlig engang berørt dette Punkt. . . . Albert og jeg drager dog ikke til Saltsøen, men til en Blet, hvor vi kunne leve i uforstyrret Ro.

Albert havde i nogen Afstand fulgt den Vej, som Alice havde taget.

Aftendæmringen var imidlertid indtraadt og Nattens Dronning bredte sit Slør over Jorden.

Fru Luna havde hævet sit smilende Ansyn og sendte sine Straaler til dem, der endnu ikke havde søgt Hvile; hun smilede til de Elskende, der sad hist bag Tjørnehækken, hun smilede til den Syge, der paa sit Leie gispede efter Veiret, og hun smilede til den unge Mand, i hvis Bryst saamange Følelser strede om Herredømmet.

Albert gik forbi Kirkegaarden.

Maanen kastede ogsaa sine Straaler ind over Dødningshaven og lyste med sin blege Glands paa Slutstenen for det menneskelige Liv, paa de sorte Kors, ret som om den vilde fortælle, at først her er den rette Fred, først her ophører Livets Bølger at rulle.

Albert standsede da han kom forbi.

Hans Blik faldt paa den Plet, hvor hans og Mannas Barn hvilede.

Belyst af Maanens Skær saae han en kvindelig Skikkelse.

En Anelse sagde ham hvem denne Kvinde var.

Han listede hen bag nogle Buske; nu kunde han høre hendes Stemme, han kunde høre et dybt bekymret Sus, der steg op fra hendes Bryst og

han kunde se hende læne Hovedet mod det lille Træfors.

— Bed, mit Barn, sagde hun; bed for din stakkels Moder, bed for din Fader, gid jeg var død istedenfor Dig, da kunde han have elsket sin Alice og i Dig havde han dog bevaret Mindet om mig! . . . Bed for mig, at jeg kan faae Styrke og Kraft til at holde fast, selv om han skulde friste mig til at forlade min Tro.

Det var som om disse Ord lettede det Taageflør, der havde lagt sig over Alberts Tanker.

Taarerne randt ned ad hans Kinder; han følte i dette Dieblif bedre end nogensinde, at det havde frelst hans Livslykke, at denne Kvinde havde elsket ham saa høit og inderligt, at han uden hende maaske vilde være strandet paa Livets Skjær, revet bort af Lidenstaberne's Malstrøm; han følte, at hun næsten var for god og for kjærlig for ham.

Han knælede ned ved hendes Side og sagde med vemodig Stemme:

— Atter maa jeg bede Dig om Tilgivelse, min elskede Liv, fordi jeg, idetmindste i mine Tanker, har syndet imod Dig!

— Albert, Du her? udbrød hun og sprang hurtig op.

— O, min Mamma, bliv her, trøst mig, smil til mig, jeg er syg, mit Hoved brænder og min Haand ryster.

I en lidt bitter Tone svarede den unge Kone:
— Hvorfor søger Du ikke Trøst hos hende,
med hvem Du mødes om Aftenen i Skoven?

— Hvem har fortalt Dig dette, hvem er det
der har søgt at sætte Splid imellem os?

— Det har et Barn, hendes eget Barn.

— Louise?

— Ja!

— Nu skal jeg fortælle Dig Alt og bede Dig
selv dømme; men jeg sværger Dig til, at jeg kun
taler Sandhed!

Han fortalte hende da om sit Møde med Alice,
om sin Samtale med hende, om den Kamp der ved
hendes Trusler opstod i hans Hjerte og forvikledes
ved Mormonpræstens Ord.

Længe, længe talte de sammen; men Forsoning
og Fred kom der dog tilsidst i deres Hjerter her i
Dødens stille Rige.

Hun trykkede sig ængstelig op til ham, som
om hun vilde forhindre, at han atter skulde
forlade hende.

I ethvert Menneskes Liv kommer der et Dieblif, da Livstraaden overføres, da Dødens Engel med sin omvendte Fakkell sænker sig ved vort Leie, og da den gamle, tause Gæst med Leen i den ene Haand og Timeglasset i den anden, staaer parat til at gribe os.

Da nytter ei Bøn, ei Suk, ei Taarer; naar Korsets Tegnet er sat, da maa Ung og Gammel, Konge og Tigger følge med til Gravens stille Bo.

Derude under Grønsværet hviler mangen en feilflaet Forventning, mangen en uopfyldt Forhaabning, mangt et Geni, der aldrig banede sig Veie, mangen en stræbsom, velsignelsesrig Gjerning, der aldrig blev belønnet, og mangen en Mørkets Handling, der aldrig blev opdaget!

Da Alice vendte tilbage, efter at hun var optaget i Menigheden, følte hun sig træt og udmattet; en kold Sved bedækkede hende, en pinlig Angst greb hende.

Den næste Morgen formaaede hun ikke at reise sig, Sygdommen tog til; hun havde i sin første Samtale med Albert søgt at tiltvinge sig hans Kjærlighed ved at fremstille sig selv som et Dødens Offer, men Døden lader sig ikke spørge med, den kommer ofte ukaldet.

Alice følte ved sig selv, at nu vilde Lægens Kunst være forgæves, Dødsenglen havde faaret hende som sin Ledfager.

Hvad nyttede nu hendes Tænker og List, hvad nyttede hendes Planer og Beregninger?

En Aften, da Albert og Nanna sad i deres Hjem, som hun ikke havde forladt siden deres Møde paa Kirkegaarden, bankedes der paa Døren og en Fiskerkone bad dem Begge, om de strax vilde komme ned til det lille Hus ved Stranden.

— Er der hændet en Ulykke, Mo'er? I seer saa forstyrret ud, sagde Albert.

— Hun ligger for Døden, den unge Kvinde, der har opholdt sig i Deres Hus. Forleden Aften blev hun syg og nu er det paa det Yderste med hende. Ja, vi veed ikke hvormange Aareslag vi har tilbage, men det Bedste er, naar vi altid er beredt paa Dødens Komme; det lod det ikke til at hun var. Nu skulde jeg som sagt endelig bede Dem om at komme, da hun ikke kan dø rolig før hun har talt med Dem.

— Alice! udbrød de Begge forbausset.

Albert saae paa Nanna med et spørgende Blik.

— Ja, lad os da gaa til hende, sagde Nanna; lad os bringe lidt Fred til hende i Dødens Stund. Stakkels Louise, saa er Du snart baade fader- og moderløs.

Snart efter traadte Nanna og Albert ind til Alice, stille og alvorlig, som man træder ind der hvor man alt hører Dødsenglens Vingeslag suse.

Der laa hun bleg og med Dødens Stempel

paa sit Ansyn; den vilde, fortærende Lidenstabs, derfor kort Tid siden havde præget sig deri, var bortvegen.

Hun rakte Haanden ud imod dem og sagde:

— Tak, fordi I kom; Tak, fordi I vil være hos mig i den sidste Stund! Tilgiv mig alt Ondt og tag min stakkels Louise i Eders Varetægt, opdrag hende til en brav og en ædel Kvinde, lad hende glemme sin Moder, lad hende aldrig erfare hendes forspildte, fortabte og dog glædetomme Liv. O, det er tungt at skulle dø i en saa ung Alder og endnu tungere i sit sidste Dieblit at skulle bede dem, som man har været ond imod, om at være kjærlig og god mod sit eneste Barn; men, Nanna, Dem vil jeg ikke forgæves bede derom, De vil glemme og tilgive mig og dog være en Moder for Louise.

Nanna nikkede, idet hun trykkede den Døendes Haand.

— I To vil nu ret blive lykkelige, hviskede hun; thi den ulykkelige Alice vil ikke stille sig imellem Eder. . . . Endnu engang . . . tilgiv mig og elst mit Barn!

Endnu en Stund dvælede Albert og Nanna ved hendes Leie, og da de forlod det var den engang rige og skønne Alice død og den Kvinde, hun paa sin Konfirmationsdag saa haanlig og foragtelig havde seet ned til, havde været den, der

havde trøstet og husvalet hendes forpinte Hjerte og forsonet hende med Dødens Fred, og hende, mod hvem hun havde været en Fjende i Livet, havde tilhvistet hende det sidste skjønne Haab: „Evhedschaabet“.

Trogtvøende Kapitel.

Mørkets Gjerning.

Pastor Withs Menighed stod udenfor det Sted, hvor de havde deres Forsamlingshus; Døren til dette var aflukket og man ventede paa Pastoren.

— Det er dog forbausende saa længe Herr Pastoren lader vente paa sig idag, sagde en af de Tilstedeværende; han pleier jo altid at komme i rette Tid.

— Han skulde da aldrig være bleven syg? yttrede en Anden.

Endnu en Tid ventede de trolig, uden dog at Pastoren lod sig se.

Da kom Gieren af Salen styrrende ned ad Trappen med Forfærdelse malet i sit Ansigt.

— Af, jeg ulfsalige Mand, udbrød han; jeg

er bestjaalen, al min Formue er røvet fra mig. Igaar Aftes lagde jeg 10,000 Dollars i min Skrivepult, men nu ere de forsvundne. Jeg maa til Politiet.

Han styrtede afsted og de Forsamlede besluttede nu at lade et Par Mænd gaa til Præstens Bolig, for at høre til hans Befindende.

Da de kom hertil, fandt de Døren lukket. Forgæves bankede de paa, der kom Ingen og aabnede den.

— Hvem søger I? spurgte en Kone, der kom tilsyne paa Trappegangen over deres Hoveder.

— Vi ville gjerne tale med Pastor With.

— Han er pludselig bortreist igaar Aftes; men dersom der kom Nogen og spurgte efter ham, skulde jeg levere dem dette Brev.

Den ene af de to Mænd modtog nu et stort Brev, der bar Udskriften:

„Til mine kjære Troesfæller“.

De to Mænd skyndte dem tilbage til Menigheden, hvor Brevet blev aabnet og Følgende oplæst, under Udbrud af Harm og Forbittrelse:

„Min kjære Menighed!

„En duktig Sturt finder i Amerika altid „en Tumleplads for sin Virksomhed og en snedig „Bedrager vil aldrig fattes Veie til at komme „frem paa. Idet jeg taler for den Tid, I med

„den største Beredvillighed har fyldt min tomme
 „Pengepung, i den Formening, at J derved
 „bidrog til at skaffe Eder et Tempel, vil jeg
 „bemærke, at jeg er en Lykkeridder, der har
 „bedraget en Flok godtroende Faar. Jeg har
 „naturligvis sørget for at bringe Alt hvad der
 „sandtes i vore Kirkebøsser i Forvaring og hos
 „vor Bært har jeg gjort et lille Laan af et Par
 „Dollars, for at ogsaa han kan bevare mig i
 „evig Erindring.

„Vorherre være med Eder, thi jeg kan det
 „ikke mere; vi sees vel igjen, dog forhaabentlig
 „ikke i denne Verden, men hisset.

Pastor With.“

Man brød nu Forsamlingsalen op og fandt
 ganske rigtigt at Alt, hvad der havde Penges Værdi,
 var bortstjaalen.

Man svøer Pastoren en dyr Hævn og satte
 strax Folt i Bevægelse for at gribe ham.

Til Politiet henvendte man sig dog ikke, thi
 enhver Amerikaner føler en vis Skamfuldhed over
 at være bleven bedraget.

*

*

*

Imidlertid sad Pastor With, godt mafferet som
 en Guldgraver, i en Kro nogle Mil fra New-York.
 Han smilede med en vis Selvtilfredshed og
 mumlede:

— Havde jeg i denne Stund Tilladelse til at gjøre et Ønske, som vilde blive opfyldt, saa vilde jeg, min Salighed, kigge ind til mine fromme Sognebørn og se deres Forbauselse ved at læse mine Kragetæer og ved at opdage, hvorledes jeg har kjørt i Ring med dem. . . . Nu maa jeg dog tage mig lidt iagt, thi de kunde vel nok hitte paa, at sende Sporhunde efter mig; men jeg kunde ikke nægte mig selv den Fornøielse, at skrive dem et Par Ord til.

— Lad os nu se, vedblev han lidt efter og tog en derliggende Avis; maaste Djævelen, eller hvem der forresten er min Skytspatron, vil staa mig bi, som sædvanlig.

Han gjennemgik nu Bladets Spalter og standsede ved et Stykke, der lød saaledes:

„Slutter søges!

„Bed et kvindeligt Fængsel søges en ældre, paalidelig Mand til at hjælpe Fangevogteren.“

— Ah, udbrød han; det er noget for mig; en ældre Mand er jeg og hvad Paalidelighed angaaer, skal jeg, min Sæl og Salighed nok selv staa mig Attester. Der vil Ingen hitte paa at søge efter mig og der vil jeg være paa min rette Pylde; en Slutter kan jo selv lukke sig ind til de kvindelige Fanger, hihihi, jeg holder meget af at faae mig en lille Basseralle med kvindelige Væsener;

blandt Lastens Børn findes der vel ogsaa nogle med et smukt Ansyn, og det er Noget for mig, hi hi! Og stolte ere de vel heller ikke, som denne fordømte Frida! . . . Naa, lad mig saa se at faae fat i dette Embede.

Kort efter forlod han Kroen og gik hen til det betegnede Sted.

Frida var ene i sit lille Bærelse.

Det var en Celle og dog ingen Celle. Fængslet var bleven oversfyldt i den senere Tid og man havde derfor været nødsaget til at tage sin Tilflugt til dette Bærelse, og da Frida var den, der af Alle, saavel af Opsynet som Fangerne, var mest afholdt og havde den største Frihed, var hun selvfølgelig selvskreven til dette forbedrede Opholdssted.

Her fattedes det, som navnlig gjør Fængslet saa mørkt og uhyggeligt, nemlig Jernstængerne, og man havde fra Vinduet en smuk Udsigt over Dalen. Et Par Blomsterpotter stod i dette og en lille Fugl havde stukket sit Hoved under Birgen og sov i sit lille Bur.

Alt dette var Gaver fra Fangevogterens Datter,

og da Jngen gjorde Jndsigelse derimod, bleve alle disse Opmærksomheder ikke berøvet den stakkels Fange.

Hun havde begivet sig til No og i Drømmens Rige bares hun som sædvanlig til sin Hjertensven.

Hun drømte at han kom til hende og besøgte hende i Fængslet.

Da vaagnede hun ved at høre Noget pusle ved Døren; det var som om en Nøgle blev stukket ind i denne.

Hun stirrede hen mod Døren, ret som om hun ventede at se Christian træde ind, som om hun ventede at Drømmen skulde blive Virkelighed.

Døren aabnedes nu og en Skikkelse traadte ind med en Lygte i Haanden.

Hun formaede ikke at sige et Ord; hun skælvede, hun bævede, men det var af Glæde.

— Min Christian, min Christian! sagde hun, medens Drømmens Billed endnu svævede for hendes Tanker.

— Frida, Frida! sagde Skikkelsen med en kold Stemme, idet han bævede Lygten, saa dens Straaler faldt paa hans Næsyn. Kjender Du mig?

Glæden forsvandt i samme Dieblif for Forfærdelsen, Drømmen for Virkeligheden.

— Grosserer Dam! udbrød hun med bævende Stemme.

— Det er mig; men jeg kommer ikke mere for

at hade og forfølge Dig, jeg kommer for at bede Dig om Naade og Tilgivelse for alt det Onde jeg har gjort Dig og bringe Dig hans sidste Hilsen.

— Christians?

— Ja, han er død. Jeg var hos ham i hans sidste Stund, men han kjendte mig ikke. Jeg maatte da love ham at søge og finde Dig. Hans Død var saa let, saa ædel og smuk. Hils min Frida, sagde han; siig hende, at min eneste Sorg var, at vi ikke gjensaaes i denne Verden og min eneste Glæde, at vi mødes der, hvor al Livets Sorg forsvinder, hvor der ikke skal gives og tages. Bed hende om med Ro og Fatning at finde sig i sin haarde Skæbne, indtil ogsaa hun befries fra sin tunge Lænke og møder mig i Evighedens lyse Rige.

— Død! . . . Er han død? . . . Nei, De bedrager mig, som De engang bedrog mig.

Sturken vedblev med hævet Stemme:

— Hans Ro og hans Tillid til Gud i Dødens Stund gjorde et Indtryk paa mig, som Intet endnu har formaaet; som Lynet, der kløver Træets Stamme, som Lyset, der gjennembryder det sorteste Mørke, saa dagedes det op i min Sjæl. Jeg saae ind i den forfærdelige Afgrund, hvori jeg var sunken, jeg saae ind i det bundløse Svælg, hvori jeg var styrtet og jeg saae de gyseligste Billeder, der tittede frem; der var kun Et, der kunde drage mig ud deraf, Et, der kunde befri mig fra de kvalfulde Lidelser, der

vaagner i en Forbryders Sjæl ved Bevidstheden om hans Brøde. Du, Frida, er en af dem jeg mest har forurettet. Du er en af dem, der som et truende Spøgelse ikke lader mig faae Søvn i mine Dine. Naar Natten sænker sit dunkle Slør, da kommer en Forfærdelsesstund for mig, da seer jeg de rædsomme Gjerninger, som jeg har udført, da gennemgaaer jeg Kvaler, mod hvilke selv Helvedes Pinfler vil være Legeværk. Skal jeg finde Fred i mit Hjerte, da maa jeg have din Tilgivelse for alt det Onde jeg har forarsaget. Her knæler en arm Synder ned for dit Beie og beder Dig, der er saa englegod og reen, Dig, som jeg dog har skilt fra din Elskede, Dig, som jeg har villet lokke bort fra din Barnetro, Dig, som jeg har styrtet i Ulykke og ført i Fængsel, Dig beder jeg om Tilgivelse! Her knæler jeg, den nedrige Skurk, den usle Forbryder, og beder for Himlens Skyld om Forladelse, om Forsoning, om Forløsning fra denne rædsomme Kval!

Han strakte Armene ud imod hende, men hun laa med Hovedet skjult i sine Hænder.

Han vedblev at anraabe om hendes Tilgivelse. Endelig sagde hun med svag Stemme:

— Hvad Ondt De har gjort imod mig, det kan jeg tilgive; men hvad Ondt De har gjort imod ham, der var mig kjærere end Alt, det kan jeg ikke tilgive.

— Du troer maaske endnu at jeg bedrager Dig, men Du maa kunne sige Dig selv, at dette ikke er Tilfældet. Du er her i min Magt, mere end Du nogensinde har været. Du er ude af Stand til at forsvare Dig og gennem disse tykke Mure kan din Stemme ikke trænge. Dog, jeg nærmer mig ikke som den usle Skurk, men som den angrende, bødserdige Olding, der kun med Rædsel stuer tilbage. Jeg beder Dig, forraad mig ikke, lad Ingen erfare, hvem der skjuler sig bag Slutterens Roste.

— Jeg forraader Ingen, svarede Frida med svag Stemme.

— Lad mig da være en Fremmed, en Ubekjendt for Dig, og naar Du seer at jeg virkelig stræber efter det Gode, som jeg tidligere stræbte efter det Onde, send mig da et venligt Smil, lad mig da se at jeg i det mindste har forsonet mig med en af mine Fjender.

Lydløs og stille som han var kommen, forsvandt han og Alt indhylledes igjen i det dybe Mørke.

Frida vidste ikke ret om det var en Drøm eller det var Virkelighed, der var passeret.

Hun sank atter i Søvnens Arme, men nu saae hun ikke det lyse, smilende Billede, hvor hun stuede Christian glad og tilfreds; hun saae ham bleg, kold og livløs, hun saae ham med Dødens mørke Stempel paa sit Ansigt.

Det varede ikke længe før hun atter vækkedes af sine Drømme.

Atter bankedes der paa Døren og en Stemme sagde:

— Numer 17, er De vaagen?

I Fængslet forsvinder Navnet, den Dag Fangen træder derind og erstattes ved et Numer. Frida var dog i dette Tilfælde en Undtagelse og det var sjældent hun hørte dette nævne.

— Numer 17, er De vaagen? lød det atter.

— Jo, hvem er De?

— Det er den lille Negerdreng, der pludselig er bleven syg; jeg tør ikke lade ham ligge hos sin Legebroder, da jeg er bange for at det er en smitsom Børnesygdom. Kan han ikke sove hos Dem inat?

— Jo, det kan han godt.

Frida tog imod den lille Negerdreng og lagde ham ved Siden af sig paa Leiets.

Da Dam var kommet udenfor Fridas Fængsel, lo han djævelst.

— Ha ha, hun troer at jeg vil falde paa Knæ og bede hende om Tilgivelse . . . hun troer

at en gammel Ræv som jeg skulde angre og fælde
 Taarer, hi hi, jo det er Krokodilletaarer. Skulde
 jeg have udtalt hvad jeg tænkte, da maatte jeg
 have yttret:

— Seer Du, min søde Frida, jeg havde nu
 faaet denne Bestilling her i Fængslet og den var
 efter mit Hoved; kun saare lidt at bestille! Jeg
 havde alt begyndt at gjøre Kur til Numer 13, en
 djævleblændt skøn Mulatinde, hvis Dine lod
 formode at hun ikke var ganske ubønhørlig for
 Slutterns sagre Elfsorsord. Da kom Du og stillede
 Dig paa min Bei, da saae jeg at Skæbnen atter
 havde skiftet os sammen. Du vilde strax gjenkjende
 mig og Du vilde selvfølgelig ogsaa prøve paa at
 faae mig fjernet snarest mulig; Du behøvede blot
 at nævne mit Navn, saa vilde man nok kappes om
 at flaa mig. . . . Derfor kom jeg Dig i Forkjøbet
 . . . Du skal og Du maa dø og det endnu i
 denne Nat; stakkels tossegode Frida! Ja, var der
 ingen Tosser i denne Verder, var der heller ingen
 Skurke! . . . Nu var jeg kun inde for at rekognoscere
 Terrænet; Alt er nu arrangeret meget net. Ind ad
 Vinduet er naturligvis Morderen kommet og for
 at gjøre det endnu mere interessant lægger jeg en
 lille Seddel, hvorpaa staaer skreven: „Hævnen er
 fuldbragt; Tak for din Utroskab og den Maade,
 hvorpaa Du gjengjældte min uendelige Kjærlighed
 til Dig!“ Det vil være Stof for Romanforfattere

til at lave en god Historie, hi, hi, hi! . . . Naar jeg tænker mig lidt om, saa kunde mit Liv frembyde Stof til en brillant Røverfortælling; der skulde s'gu et godt Hoved til at hitte paa saadanne Spilopper, som jeg har været med til i mine Dage og der skulde en god Del Fantasi til at hitte paa saadanne infame Skurkestreger, som jeg har været Mester for! . . . Men, nu Haand paa Bærket, et Begplaster paa Munden og en Dolk i Brystet og Njøn Frida har forladt denne Jammerdal, for at optages i et Rige, hvor man sætter mere Pris paa det Uedle og Gode end her.

Skurken sneg sig under denne Monolog tilbage til sit Bærelse, hvor han traf en gammel Frakke paa, traf et Par Socker paa Benene og listede sig, bevæbnet med en Dolk, tilbage til Fridas Opholdssted.

Nattens mørke Skygger indhyllede Aflyt for Lastens Børn.

Stille og lydløs som en Kat, sneg han sig hen langs de lange Gange, til han atter stod udenfor Døren, som han nys havde forladt.

Et gyseligt, djævelsk Udtryk fortrak hans Ansigt, idet han atter aabnede Døren, langt mere behændigt og lydløst end før.

Han listede hen til Binduet, aabnede det og lagde en Seddel, skreven med en utydelig Haand, i

Windueskarmen, der underrettede de Tilstedekommande om, at „Hævnens var fuldbragt“.

Han lyttede.

Det svage Mandedræt af de Slumrende naaede hans Dre.

— Frida, Frida, mumlede han; bed nu til din Skytsengel, thi dit Regnskab med denne Verden er opgjort.

Sagte naaede Skurken hen til Leiets, det dybeste Mørke omgav ham og syntes ret at begunstige hans Plan.

Hurtigt slog han sin Haand over hendes Mund og jog den skarpe Dolk i hendes Bryst

Saa bestemt og saa nøiagtig traf Skurken, at kun en svag Trækning forraadte at Døden havde faaet sit Bytte.

— Sov da de Uskyldiges Søvn og bed for mig, naar Du banker paa hos Fatter Petrus! lo han.

Morgenskræret fastede sin første Lysning ind i Fridas Fængsel, da hun vaagnede.

En Skælven og Gysen bemægtigede sig hende, da hun saae en Blodstrøm, der havde farvet Gulvet.

Hun foer op og hendes Dine mødte den lille Negerdreng, der laa med Dødens Stempel paa Aasynet og med en Dolk i Brystet.

Hun sank afmægtig om.

Men faa Dieblikke efter vaagnede hun atter.

En Uro og Frygt, som hun ikke kunde under-
tvinge, havde bemægtiget sig hende.

Hun troede, at den Ulykkesstjerne, der hvilede
over hende, atter vilde forfølge hende.

Bilde hun blive antaget for den lille Drengs
Morder? Bilde man atter pine hende, for at faae
hende til at tilstaa en Forbrydelse, som hun ikke
havde begaaet?

Hun kom da til at tænke paa Grosferer Dam
og en Anelse sagde hende, at han havde staaet i
Forbindelse med denne Forbrydelse og at hans Had
til hende havde styret hans Haand til denne
Gjerning, for endnu mere at spænde hende paa
Lidelsens Pinebænk.

Hun vilde tage Dolken, for selv at ende sit
Liv; men hun formaede det ikke. Hun sank paa
Knæ og bad og ved Bønnen begyndte hun atter at
samle sine Tanker.

Hun gik hen til Vinduet og raabte om Hjælp.
Hendes Stemme var endnu svag og skælvende.
Den gamle Fangevogter blev dog opmærksom
paa hendes Raab og ilede derop.

Hvor tungt det end faldt ham, maatte han

arrestere den unge Kvinde, indtil der var kommet Lys i denne ubyggelige Sag.

Frida forklarede hvorledes Alt var gaaet til og Fængselsdirektøren lyttede med megen Opmærksomhed dertil.

Han indsaae klart, at hun ikke kunde have begaaet nogen Brøde, men at her maatte foreligge en eller anden Udaad, en eller anden Feiltagelse, som ogsaa fandt Befræstelse ved, at den nye Slutten sporløs var forsvunden.

Den Dag, Mordet blev opdaget, var han fulgt efter Slutteren; men idet Døren blev aabnet og da den unge Pige bleg og skælvende viste sig for ham, udstødte han et Skrig og styrtede bort, uden at man dog i Diebliffets Forvirring tænkte paa at gribe ham.

— Spille mine Topseil, vil jeg se Ungen! Iød
Balle Baadsmands Stemme.

Han udtalte disse Ord til Fængselsdirektøren, som lidt undvigende svarede paa hans Spørgsmaal om Drengen.

Der var allerede hengaaet en rum Tid siden

den lille Negerdrengs Mord og det uhyggelige Indtryk, det havde gjort paa Frida, begyndte at svinde.

— Er der gale Neb i Seilene, vedblev Balle; saa ud med Sproget! En Storm, der gaaer lige paa Skuden er bedre end Vindpust, der føiter om den, siger et gammelt Ord, og hvad der end er hændet, saa maa De dog ud med det tilfids.

— Nuvel, sagde Direktøren; jeg skal fortælle Dem Alt; men hvordan det er gaaet til, det har jeg ingen Anelse om.

Han fortalte nu om Tobys Mord.

— Tillader De at jeg taler med den Kvinde, der har seet ham, da den skændige Gjerning var iværksat? sagde Baadsmanden, idet han trak et stort rødt Lommetørklæde op af Lommen og tørrede Noget bort, som sjældent lod sig tilsyne i Balles Dine.

Saa Diebliske efter blev han ført hen til Fridas Opholdssted, der nu laa midt i Bygningen, da hun saa indstændig havde bedt om ikke at maatte vende tilbage til sit tidligere Fængsel.

Da Balle traadte ind, blev Fangevogteren staaende udenfor.

Frida reiste sig og gif den Indtrædende imøde.

Balle foer forbausset tilbage.

I det blege, magre Ansyn havde han gjenkjendt Fridas Ansigt.

— Spille mine Topseil, er mine Glugger blevne

blændede eller seer jeg ret, er det ikke Frida Smith, jeg træffer her?

— Balle Baadsmand! udbrød hun næsten glad, idet hun nu gjenkjendte hans veirbidte, djærve Ansigtstræk.

— Men hvorledes kommer Du her? . . . Hvor er Christian? spurgte den gamle Sømand.

— Det er en lang og sørgelig Historie.

— Lad mig da høre den.

Dg medens Balle verlede nogle Ord med Fangevogteren, der kort efter fjernede sig, satte Frida sig og gennemgik i Tanterne de mange Begivenheder, der havde mødt hende, siden hun sidst talte med den gamle Balle Baadsmand.

Denne vendte nu tilbage, satte sig ved hendes Side og den unge Kvinde fortalte da hvorledes hun ved sin Ankomst var bleven skuffet i sin Forventning om at møde Christian, hvorledes hun havde levet et stille, fredeligt Liv, til hun mødte Grosferer Dam, hvorledes han havde forfulgt hende med sit brændende Had, hvorledes han havde fristet hende og styrtet hende i Ulykken, og hun fortalte om Angelika og den Maade hun havde befriet den unge Pige fra Sturkens Hævn; hun fortalte om sit Ophold i Fængslet, om den lille Dreng, der lignede hendes Søster, om Negerdrengen og hans Mord, samt sit sidste Møde med sin bittre

Fjende, og alt som hun talte fløi den ene Sømandsød drøiere end den anden over den gamle skikkelige Sømands Læber og mere end en Gang mumlede han Noget om at se den nedrige Skurk hængt i Stormasten.

— Men sig mig engang, udbrød den gamle Matros, da Frida havde endt sin Fortælling; lever da Deres Søster endnu?

— Ja, sagde Frida; hun lever, skjøndt jeg dengang sagde at hun var død; og hun fortalte nu Alt, hvad der var passeret mellem hende og Søsteren.

— Ja, Storadmiralen er ikke god at blive klog paa, sagde han; men mærkelig var det dog, at den lille Negerdreng skulde frelse dit Liv, thi det er indlysende, at Skurken havde isinde at myrde Dig.

Frida tørrede et Par Taarer bort, der havde sneget sig frem i hendes Dine ved at gennemgaa de sørgelige Begivenheder, der havde mødt hende.

— Skal jeg nu gaa til Fængselsdirektøren og søge at befri Dig fra dette sørgelige Opholdssted? udbrød Palle.

— Nei, lad mig blive her; her kan jeg jo gjøre lidt Gavn, her er jeg en Trøst for de forladte Smaa; men træffer De engang Christian, saa før ham til mig, hvis han endnu findes blandt de Levendes Tal. Selv om min Straffetid er udløben, vil jeg dog bede om at forblive her, hvor jeg haaber at den onde Mand, der forfølger mig, ikke mere kan naae mig.

Fireogtyvende Kapitel.

En gammel Bekjendt.

Der er ingen Steder i Verden, hvor Rigdom og Fattigdom, hvor Armod og Overflod har sat hinanden Stævne, som i England.

Der er ingen Steder, hvor Kløften er saa dyb, hvor Afstanden er saa stor mellem den, der sorgløs leger med Millioner og den, der jukker efter det tørre Brød.

Her findes uendelige Skatte i enkelte Folks Hænder og her findes Tusinder og atter Tusinder, der trælle for den usleste Føde og fører et Liv, der ikke stiller dem høit over Dyrene.

Der findes Godser, som ere udstykkede i saa mange smaa Lodder og saa mange smaa Hytter, at der — naar der indtræder et Aar med Misvæxt — ofte borttrives en stor Masse af Hungerensnøden.

Godsherren gjør Intet for at forhindre dette; det Eneste han sørger for er, at hans Fogeder indriver Afgiften.

I de store Fabrikbyer findes der ogsaa Fabrikherrer og Fabrikslaver; de Sidste arbeide og de Første høster Fordelen deraf.

Vi fører nu den ærede Læser ind i en saadan elendig og fattig Hytte i en By paa Englands

Bestyft, hvor Armod ret har opflaaet sit Paaulun og dog findes der Noget derinde, som ofte fattes i Rigmandens Sale, nemlig Glæde og Tilfredshed.

Her boede en Enke med sine Børn, af hvilke den Ældste var en Knøs paa tyve Aar.

Alt derinde tydede paa Armod; men dog var der saa renligt, saa propert og pudset, at man ikke opdagede, at her kæmpede Alle, fra den Mindste til den Største, mod den bittre Fjende og søgte at holde den borte.

Nøjsomme og tilfredse vare de og de savnede ikke Rigdommens Goder, naar den lille Familie ved Aftenkvæld sad i den simple Stue og istemmede en engelst Folkesang.

Da indtraadte en Forandring i deres stille Liv.

En Dag sagde den ældste Søn til sin Moder:

— Jeg agter nu at forlade Dig, jeg vil ud i Verden for at tjene Penge. Min Broder er nu saa stor at han kan hjælpe Dig med vor Smule Hus og Hjem.

— Nei, nei, Du maa ikke forlade mig, jeg kan ikke undvære Dig.

— Jo, Moder, Du vil nok, naar Du ret hører min Grund.

Den unge Mand hvisttede nu nogle Ord til sin Moder, idet hans Ansigt farvedes af en stærk Rødmen.

Den gamle Kone rystede betænkelig paa Hovedet, men sagde dog med blid Bemod:

— Naar ja, det er jo Livets Gang; reis da og Vorherre være med Dig!

— Jeg har ogsaa Udsigt til at faae en Plads, ved hvilken jeg i kort Tid kan erhverve en lille Formue, og Du skal da ikke blive glemt.

— Og denne Post er, min Søn?

— Nede ved Kysten ligger jo et stort Fyrtaarn og her søger man en Medhjælper til at passe det, da det er for anstrengende for et enkelt Menneske.

— Vil Du ikke finde dette Liv for ensformigt og øde, Du der dog er vant til et venligt Hjem, selv om det er fattigt.

— Nei, Moder, husk hvad der er Drivspjeldet i min Handling.

— Jeg vil ikke fraraade Dig Noget, men lade Dig have din Billie og medgive Dig det Gnefte jeg kan: mine bedste Ønsker og min Belsignelse!

Kort efter forlod Knøsen sit Hjem og vandrede hen til en anden fattig Hytte og da han aabnede Døren til denne, fløi en simpelklædt, men dog net Pige ham imøde.

Der er netop det Eiendommelige i disse Kønner, at om end al Livets Overflod og Velstand aldrig titter derind, saa synes Amor ikke at kjende Persons Anseelse, ja, han synes næsten at foretrække disse, som Tumleplads for sine Luner, thi Kjærlighed,

langt dybere, langt inderligere, langt varmere, findes her end i de Riges Sale, thi der sees efter en fylbt Bengebørs, et adeligt Navn eller en klingende Titel, men her, hvor Fattigdom møder Fattigdom, her sees paa Hjertet og her følger det med, naar Læberne mødes og Haanden trykkes til Tegn paa evig Trofskab.

Der er et gammelt Ord der siger, at naar man seer en fattig Mand, hvis Frakke er velbørstet og hvis Sko ere velpudsede, skal man tage sin Hat af og opføre sin Dom til en anden Gang og det samme kan siges, naar man træder ind i et fattigt Hus, hvor Alt er net og renligt, da virker det ikke frastødende, da kan man godt falde det tiltrækkende.

Den unge Mand og den unge Kvinde, der var hans, og for hvis Skyld han nu reiste ud for at blive rig, sad længe og talte om deres Fremtid, som skinnede for dem i Haabets og Gjensynets lyse Farve.

Den fattige Kvindes Kjærlighed er ofte langt ædlere end den riges, thi medens den Sidste har saameget at tænke paa og flyver fra den ene Forlystelse til den anden, saa har den Simple, den Fattige, kun een Fornøielse, een Glæde, og det er sin Elskede; naar han er glad, da smiler hun, er han bedrøvet, da græder hun.

Derfor var det ogsaa at Knøsens Moder ikke havde et bebreidende Ord til Sønnen, da han

tilhvistede hende om sin Kjærlighed, thi hun havde ogsaa engang været ung og hun havde ogsaa engang elsket.

Endnu en Stund dvælede de Elskende sammen, da løsrev han sig fra hendes Favn og ilede atter til sit Hjem, for at pakke sit Tøi sammen.

Da den unge Knøs den følgende Dag i Baaden førtes ud til Fyrtaarnet, saae han Fyrpasseren staa ved Platformen.

Hvorvidt denne Mand var ung eller gammel, var ikke godt at afgjøre; Haarets Farve tydede paa at han var tilaars, medens der dog var endel i hans Bevægelser, der synes at modsig dette.

— Er det min Medhjælper? spurgte han, idet han betragtede den unge Mand.

— Ja, dersom De vil finde Dem tilfreds med mig.

— Velan, min Ven, se saa at saae det flammende Fyr ligesaa kjært som jeg har det; husk: at blot det en Gang brænder lidt utydeligt og uklart, da kan det volde mange Menneskers Ulykke . . . Men sig mig dog, er De forelsket?

— Ja, jeg har faaret mig en Fæstemø.

— Hvorfor vil De da opholde Dem paa dette Sted, hvor De vil henvisne og hensygne, som en Blomst, der berøves Solens Skin? Dette Sted er ikke for Den, der elsker, for Den, der længes og higer efter at møde sin Skat; det er for Den, der har tabt Alt, Tro og Tillid, Den, der er berøvet sin Glæde og Tilfredshed, der er bedraget af sin Frida.

Da Fyrvægteren nævnede dette Ord fortraf hans Ansigt sig saa smerteligt, det var som om dette Navn havde høiet hans Mod og knækket hans Haab.

— Vogt Dig! vogt Dig! udbrød han hæftigt.

Det var som om dette Møde med et menneskeligt Bæsen og med En, der elskede, havde gjenopvækket hans Minder.

— Vogt Dig for Kjærlighedens Sødme, Elskoven er som en Rosenbusk, vil man plukke dens Roser kan man let stikke sig paa Tornene.

Fyrvægteren førte nu den unge Mand ind i Taarnet og viste ham deres fælles Bærelse.

Det var lille og skummelt og gjennem Binduet kunde man kun skimte det store Hav og de rullende Bølger.

Ensformig og stille hengled nu nogen Tid for de To, der boede fjernt fra den øvrige Verden.

For Christian var det noget Nytt, noget han

ikke havde kjendt i mange Aar, at have et Bæsen til hvem han kunde betro sine Tanker.

Dg efterhaanden meddelte han den unge Mand sin Historie, talte om Frida, der havde bedraget ham og om Skurken, Grosjerer Dam, der havde knust hans Livslykke.

Den unge Mand lod sig dog ikke bevæge af Christians Advarsler om at vogte sig for at ikke ogsaa han skulde blive skuffet i sine gyldne Drømme, og han vedblev med Længsel at skue ind mod Land og med bankende Hjerte at tænke paa den Stund, da han skulde gjense sin Elskede.

Herude i det vilde Havs Brus, fjernt fra Ridenfabernes Tumleplads, var to af Skuespillerne i Livets store Drama mødt. Den Ene opvarmede Tanken om Kjærligheden og gjorde ham glad og tilfreds, den Anden gennemisnede den og gjorde ham mørk og bitter; den Ene skuede med stille Higen ind mod Land, den Anden med dyb Bemod ud over det salte Vand; for den Ene syntes Jntet at være for tungt og for svært, naar han derved førtes til sin elskede Skat, for den Anden syntes Jntet for besværligt, naar han derved kunde undgaa at tænke paa hende!

Da kom der endelig en Dag, hvor den unge Mand fik Tilladelse til at gjøre en lille Svipatur hjem.

Det var henad Aften. Nogle Skyer hang over hans Hoved og af og til glimtede et Lyn, der fulgtes af et Tordenstralb.

Da han kom i Nærheden af sit Hjem, saae han to Mænd, der stod udenfor, tvivlraadig om de skulde søge Ly for Uveiret eller fortsætte deres Vej.

Den Ene var en ældre Mand med graa Bakkensbarter; hans Paaflædning syntes at tyde paa, at Livet ikke altid havde strøet Roser paa hans Vej.

— Herr Arkitekt, sagde den Ældre; skal vi træde ind i denne simple Hytte til det klarer lidt op, skjøndt jeg just ikke sværmer for at træde ind i Fattigdommens Huler; det man bliver Vidne til der, er som oftest en fordrunken Mand, en tilsmudstet Kvinde og en Flok forsultne Børn.

— Ikke altid, Herr Gul, sagde den yngre Mand; jeg har hyppigt gjort Besøg i de smaa Hytter og glædet mig ved at finde saameget Ædelt og Godt, der ikke er bukket under for Fattigdom og Nød.

Den ældre Mand svarede ikke; han syntes selv at ville overbevise sig om Rigtigheden af denne Paastand, thi det slog ham maasse i dette Dieblis, at han aldrig selv havde besøgt et af Fattigdommens Pauluner, men kun dømte efter hvad Andre havde yttret.

Han traadte ind, fulgt af den unge Mand,

paa hvis Udtale man godt kunde høre, at han var en Udlænding og ikke ret fortrolig med det engelske Sprog.

Herr Jul blev meget tilfredsstillet ved det Billede, der frembød sig for hans Blik, thi istedenfor den fordrufne Mand, saae han et Par Elskende, der sad ved hinandens Side med glædestraalende Dine, og istedenfor den tilsmudsede Kvinde, saae han en ældre, ren og ordentlig Kone og istedenfor en Flok forsultne Unger, sad nogle rødkindede Børn og spiste af et Fad Kartofler med en Appetit, som den rige Mand ikke havde seet Mage til i mange Aar.

Alt i Stuen var meget propert og da de to Mænd bad om at maatte opholde sig til Afskeden var trukket lidt over, blev der strax gjort Plads for dem.

Den ældre Mand vedblev at forklare den yngre Udkastet til en Bygning, som denne skulde opføre for ham, men dennes Opmærksomhed syntes mere at følge med de Hændelser, som den unge Kærlighed fortalte sin Elskede.

Han fortalte nemlig om den underlige halvgamle Fyrægte, om hans Frida, der havde været ham utro og i Ledtog med en Grosferer Dam havde bedraget ham.

Da den unge Fyr nævnede Ordene „Frida“ og „Grosferer Dam“, gif et frampagtigt Træf over

den Fremmedes Ansigt og en opmærksom Jagttager vilde have bemærket, at det ikke var første Gang, at han hørte disse Navne.

— Men hvad feiler Dem, hvorfor bliver De saa bevæget? udbrød hans Ledfager.

— Det var kun et Par Navne, som den unge Knøs nævne og som har haft en mægtig Indflydelse paa mit Liv. Dog troer jeg ikke at det er de samme Personer, Tæien dreier sig om, thi den Frida jeg har kjendt, har vist ikke været utro mod Nogen.

— Da De for Diebliffet ikke synes at være oplagt til at tale om vor nye Plan, sagde Jul, kunde De opfylde et Løfte, som De tidligere har givet mig, ved at fortælle Deres Livshistorie. Jeg spærmer nu engang for at bevæge Folk til at fortælle de Hændelser, der har mødt dem; Billederne af Livet er ofte langt interessantere, langt skjønnere og smukkere end Romanerne.

— Min Historie er snart fortalt, sagde den unge Mand; det er kun en Hverdagshistorie. Mit Navn er Knud Bentsen og jeg er født i Rjøbenhavn. Jeg lærte Murerprofessionen og levede stille og indgetogent med min gamle Moder, tog en Gang imellem Del i en lille Svir med mine Kammerater, var altid i godt Humør og alletider oplagt til Arbejde. Men jeg opdagede snart, at Skæbnen ikke ret længe finder sig i, at Nogen har det som man

kalder „rigtig godt“ og en Dag, da jeg fløitende min Morgenbøn var ifærd med at udbedre Taget paa et Sted, kommer jeg til at figge ind i en lille Stue og skjøndt der ellers var meget tarveligt derinde, var det mig som om jeg havde seet ind i Paradiset; jeg saae et Par Dine saa milde og blide, som jeg aldrig før havde seet. Naar Tilfældet vilde, at jeg hørte, at de unge Piger, som boede derinde, var i Nød og da Knud Bentsen aldrig har været Den, der ikke rakte en hjælpsom Haand hvor han formaaede det, saa gif det jo saa meget nemmere for ham her. De to unge Piger — thi der var to, hende med de milde Dine og hendes Søster — blev jeg snart godt bekjendt med og nu begyndte et nyt Kapitel i mit Livs Historie. Min gamle Moder blev mig nu for kjedelig, jeg længtes og higede efter Noget jeg før aldrig havde tænkt paa; endel af mine Kammerater vare gifte eller forlovede, hvorfor havde jeg aldrig før tænkt paa hvor rart det maatte være, naar man træt og udmattet af Dagens Slid kom hjem, da at blive modtaget med aabne Arme og et lille Kys af en elskværdig Kone? Men nu begyndte jeg at tænke derpaa og syntes næsten, at Skeen blev lettere i Haanden og Arbeidet blev nemmere, blot ved Tanken derom; naar dette beskæftigede mig, saa var det Frida jeg saae. Kort sagt, jeg blev som Alle, der blive forelskede, taus og indesluttet

og en skøn Dag skrev jeg til hende og bad om hendes Haand. Hun gav mig en Kuro og skrev et Svar, der endte med de Ord: „Glem mig og bliv lykkelig!“ — Nogle Mennesker er gaaet herunder, naar de har faaet et Nei, men jeg troer snarere at det har bragt mig frem i Verden. Kort Tid efter stod jeg en Dag og grundede over, hvad det er for en løierlig Indretning vi kalde Livet, da gik Stilladsen istykker og jeg dumpede ned. Mens jeg laa tilfængs spekulerede jeg paa mange Ting, som jeg ikke tidligere havde tænkt paa og da jeg blev rast igjen, og min gamle Moder, der omhyggelig havde pleiet mig, døde, saa drog jeg ud i Verden. Jeg vilde være en rig og anseet Mand, for paa den Maade at kunne hjælpe de Trængende og de Forladte. I Amerika kan man lettere komme frem end her og efter et Par Mars Forløb var jeg kommen saavidt, at jeg kunde kalde mig Arkitekt. Da mødte jeg atter en ung Pige, der meget mindede mig om Frida, og da jeg længe havde grundet derpaa, saa tog jeg atter Mod til mig og denne gang fik jeg intet Nei. Vi vare forlovede i et Fjerdingaar og saa giftede vi os. Min Kone var en elskværdig Kvinde, men der var Noget, der trykkede hende, Noget, der pinte hende. Glad vilde hun gjerne være og hun lod altid til at være det; men jeg overraskede hende mere end en Gang med Taarer i Øinene og jeg mærkede godt, at der var Noget

hun skjulte for mig. Ofte, naar vi gik en Tur sammen, overfaldtes hun af en hæftig Skælven, det var som om en eller anden Hemmelighed, en eller anden skjult Begivenhed tyngede paa hendes Hjerte. Saaledes forløb et Aar; jeg var for saavidt saa lykkelig, som jeg kunde blive det, men det gjorde mig ondt at se, at der var Noget, hun holdt hemmelig for mig. Da blev hun syg, meget syg og da Lægen rystede betænkeligt paa Hovedet, betroede hun mig, at hun havde bedraget mig. Et Par Aars Tid før jeg lærte hende at kjende, havde hun nemlig boet i New-York sammen med sin Tante; hendes Forældre vare alt tidlig døde. I deres Hus kom der en Mand, der kaldte sig Pastor With, men hans Navn var nok egentlig Grosferer Dam. Da Tanten var meget gudsfrygtig, glædede det hende meget, at en Præst vilde besøge hende. Mod den unge Pige blev han mere og mere dristig og tillod sig at tale om, hvor høit han elskede hende og hvor lidet han agtede Alt i Verden, mod et venligt Blik af hende. Da han mødte Kulde, blev han mere uforstammet og fortalte Tanten, at den unge Pige havde været saa fræk at tale til en Herrens Tjener om jordisk Kjærlighed og havde forlangt, at han skulde tilbede hende. Tanten blev saa forbittret, at hun strax jog den unge Pige fra sit Hjem. Det var Aften, det var koldt, det var silde; forladt og ene vidste hun ikke, hvor hun

skulde gaa hen. En gammel, venlig Kone, der kaldte sig Mo'er Gertrude, kom da hen til hende og bad hende følge med til hendes fattige Hjem, da skulde hun nok finde Ly og Føde. Og den unge Kvinde fulgte den gamle Her. Da de kom til hendes Bærelse tog den Gamle et Glas med Vin og rakte Nathalie — saaledes hed hun — det.

— Her, mit Barn, sagde hun; det er en Styrkedrik, tag Du et Par Draaber af den, det vil styrke Dig og gjøre Dig godt.

— Den unge Pige tog da et Par Draaber, men neppe havde hendes Mund berørt Glassets Rand, før hun følte en eiendommelig Kulde gennemfare hende; hun blev svimmel og forgæves søgte hun at holde det trætte Hoved oppe. Hun saae Præsten komme ind og sætte sig ved hendes Side. Hun saae ham lægge sin Arm om hendes Liv, men hun var for svag til at gjøre Modstand. Da hun atter vaagnede laa hun tilfængs. Alt om hende var tyst og stille. Hun hørte Præsten og den gamle Kone tale sammen i et Bærelse ved Siden af. Det var en ny Forbrydelse, de vare ifærd med at udruge, og hun hørte Ting, som næsten fik hendes Blod til at stivne af Skræk, hun hørte Kirkens Tjener tale om Ting, som kun den usleste Sturk kunde dvæle ved. Hun vilde reise sig for at flygte bort, men i det samme traadte Præsten ind i Bærelset.

— Ha, min skjønneste, sagde han; saaledes

høier jeg den Gren, som sætter sig til Modvæрге. Nu kan Du gjerne vandre hvorhen Du vil; men vil Du ikke, at al Verdens Forbandelse skal møde Dig, da siig aldrig til noget Menneſte, at Paſtor With har forført Dig.

— Hun ſtod ſnart efter udenfor Skurkens Omraade, men hun havde ikke lært at beſtille Noget, ikke lært at fortjene ſit Brød. Følgen deraf blev at hun, fortvivlet og forladt af Alle, ſank i Laſtens Afgrund. Kort Tid efter mødte hun en Dag en Pige, der hed Frida, der var ſaa mild og god, ſom den, der var min første Kjærlighed. Hun ſørgebe for hende og fik gode Folk til at tage ſig af hende, ſaa hun atter blev revet ud af den mørke Afgrund, hvorfra kun ſaa ſaa ſlippe bort. Hun lærte hende at arbeide og kort efter var det at jeg mødte hende og ſom hun ſagde, da hun aabnede ſit beſlemte Hjerte for mig:

— Men jeg elſkede Dig ſaa høit, ſaa uendelig høit, det er min eneste Undſkyldning, thi ellers vilde jeg naturligviſ Intet have ſkjult for Dig; den Tante, at Du med Afſky vilde vende Dig fra mig, bragte mig til at ſkjule den Brøde, ſom jeg ſaa uforſkyldt havde begaaet. Kan Du tilgive? Vil Du det? . . . Jo, nu da Døden maatte løſer op for mig, kan Du ikke nægte mig det?

— Jeg ſvarede da, at min Tilgivelse havde hun eiet, ſelv om hun virkelig havde begaaet noget

Slet, som Tak for alt det Gode hun havde viist mig i den Tid hun havde været min Hustru.

— For første Gang i mit Liv, vedblev Knud efter en lille Pause, ønskede jeg maasse at jeg havde været ond, for ret at kunne hævne mig paa den Skurk, som havde tilføiet min Nathalie saamange Lidelser.

— Da hun havde lettet sit Hjerte for den tunge Byrde, der havde nedtrykt hende, var det som om hun fik fornyet Liv, thi hun kom sig, Roserne farvede atter hendes Kinder og nu var den mørke Sky drevet over, som havde formørket vor Lykkes Himmel, hun havde nemlig altid tidligere levet i en pinlig Frygt for at jeg ved et eller andet Tilfælde skulde opdage, hvad hun saa omhyggelig havde holdt skjult. Men det var som om jeg og Lykken ikke ret kunde gaa i Spænd sammen; et Aar efter stod jeg ved en aaben Grav og i den Kiste man sænkede ned, laa min Hustru. Jeg tog da fat paa Arbeidet med større Iver, for at glemme mit smertelige Tab; jeg blev paa saa Aar en rig, æret og anseet Mand og min største Glæde var, naar jeg engang imellem traf paa Nogle der uforstyldt var kommen i Fattigdom og Nød, da at give dem en Haandsrækning og naar dette skete, naar de med Taarer i Øinene takkede den fremmede Belgjører, da har jeg ofte atter tænkt paa den forunderlige Jødretning, vi kalde

Livet, thi dersom Frida havde raft mig sin Haand og var bleven den simple Mursvends Kone, da vilde jeg aldrig saaledes kunne have lindret Andres Nød; det var kun forsmaaet Kjærlighed der gjorde mig til et Værktøi i Forsynets Haand. Hvor Frida er henne i Verden eller om hun mere lever, veed jeg ikke, jeg har aldrig seet hende siden. De sidste Ord, min Nathalie sagde til mig, da hun døde, vare mærkeligt nok de samme som Frida havde sagt:

— Glem mig og Du vil endnu kunne blive lykkelig!

— Det er hele min Livshistorie; men jeg vil nu tillade mig at anmode Dem om til Gjengjæld at give mig et lille Omrids af Deres; naar man saaledes træffer en Landsmand, der har bosat sig mellem Fremmede, interesserer det altid at erfare, hvad Grunden er til at han har vendt sit Fædreland Ryggen og man gjør ham ofte saa nærgaaende Spørgsmaal, som man ikke vilde gjøre sin Ven i Hjemmet.

— Ganste vist, Herr Artitekt, i det Fremmede faaer man mere Fortrolighed til hinanden. Jeg skal da meddele mine Tildragelser. Mine Forældre vare velhavende Folk og jeg har faaet en god Opdragelse; men mit Hjem havde noget Bedantist og Alvorligt ved sig, som gjorde det kjedeligt; der var ikke noget af den Venlighed og Hjertelighed, der kan gjøre et Hjem saa hyggeligt. Jeg havde

en Broder og vi vare som Et, vi hang ved hinanden baade i Glæde og Sorg. Imidlertid voxede vi Begge op og kom ud i Verden; da var der en ung Pige, min Broder blev forelsket i, og jeg tryglede og bad ham om at opgive hende, da der flæbede en Blet ved hende, hun var nemlig Bøddelens Datter; men han opgav hende ikke. Til Dem kan jeg betro, hvad jeg endnu aldrig har betroet noget Menneſte, jeg handlede ſlet, meget ſlet mod min Broder, thi det var ikke Interesſe for ham, men Kjærlighed til hende, der ditterede mine Ord. Da diſſe imidlertid vare frugtesløſe reiſte jeg bort; jeg kom til England og boſatte mig der. Jeg har ſenere hørt, at Ulykken ſkulde have forfulgt min Broder, at han ikke alene var bleven fattig, men ogſaa kommen ind paa Laſtens Bane. Et virkſomt, men intet lykkeligt Liv kan jeg ſige at jeg har ført. Jeg har været paa Veien til at giſte mig, men ved et Tilfælde blev det ikke til Noget. De engelſke Damer ere nemlig lidt exalterede, ligesom de engelſke Kavalerer. Jeg havde i Selſkabslivet truffet ſammen med en ung Miſs Wilſon, der havde gjort et dybt Indtryk paa mig. Hun var ſaa godt ſom uafhængig af Noget, thi hun boede vel hos ſin gamle Onkel, men denne var baade døv og halvblind. Med hende var jeg paa det ſtene, hun havde ſvoret mig evig Troſkab; men jeg havde nu lovet at komme for at gjøre hendes Onkel min

Opvartning og skulde derfor præcis Kl. 12 være paa hendes Bopæl. Idet jeg skal forlade mit Hjem træder min Fader ind ad Døren og i Dieblikket glemte jeg min Lady Wilson; det pludselige Gjensyn, Budskabet om min Broders Ulykke og min Moders Død, bestæftigede mig saaledes, at jeg kom en halv Time efter den Tid jeg havde opgivet til min Elskede. Lady Wilson var der imidlertid ikke; hun var bortreist. Hun var bleven saa fortørnet over, at jeg ikke havde holdt mit Ord, ikke havde været præcis, at hun var reist til et Gods, der laa flere Mile fra London, og havde strax raft sin Haand til en Stakkel af Fætter, der aldrig kunde være kommet i Betragtning hos hende som Ægteskabskandidat, hvis hun ikke i sin Harmen havde funden ham værdig dertil. Jeg takkede Forsynet, fordi jeg ikke havde bundet denne Kvinde til mig med den Lænke der, naar den er knyttet med Glæde, er som af Roser, men som desværre ofte kommer til at tynges, som om den var af Jern. Jeg har ganske vist ofte senere tænkt paa at indtræde i den gyldne Ægtestand, men jeg har været saa optaget af ivrige Spekulationer, dristige Foretagender og storartede Byggeplaner, at Tiden har sneget sig bort for mig og min Ensomhed ikke er falden mig saa tung. Nu begynder Haaret at graane, saa det skeer vel ikke dengang. Mærkeligt nok har jeg aldrig følt Lyst eller Trang til at

gjense mit Fødeland, men har levet mig saaledes ind i de engelske Forhold, at jeg er bleven en halv Engelsemand.

Medens denne Samtale havde fundet Sted, var Uveiret trukken over og Luften atter bleven klar og reen.

Under Herr Juls Fortælling havde Knud tildels haft sin Opmærksomhed henvendt paa de to unge Mennesker, der talte om deres Fremtidsplaner.

Han hørte hvorledes han fortalte hende om hvorlænge det vilde vare førend han kunde faae saamange Penge samlet, at han kunde tænke paa at kjøbe et lille Stykke Jord; han hørte dem lægge Planer om deres tarvelige Fremtidsliv.

— O, udbrød den unge Mand spørgende; naar blot en eller anden venlig Fe vil staa mig bi og svinge sin Tryllestav over mit Hoved, da skeer det snart!

— De Tider ere forbi, da de gode Mander spadserede omkring paa Jorden, svarede den unge Pige.

Knud havde reist sig; et tilfreds Smil krusede hans Læber, idet han bad om et Dieblis Samtale med den unge Mand.

Denne forlod just ikke med det gladeste Ansigt sin Hjertenskjer.

De to Mænd havde en længere Samtale; forgæves lagde den unge Pige Dret til Døren, hun kunde kun opfatte nogle uforstaaelige Ord.

Da hendes Ven kom tilbage, var han saa glad bevæget og sagde med taarefyldte Dine.

— Jo, der gives endnu gode Mander, thi den Yngste af de to Herrer, der søgte Ly herinde, har tilbudt mig endel Penge tillaans, uden at han vil have Renter derfor og har skænket os fem Hund Sterling.

Den unge Pige blev ogsaa meget henrykt over denne Efterretning.

— Men hvorfor vil han, som slet ikke kjender os, hjælpe os?

— Fordi det morer ham at gjøre Godt, svarede han, da jeg spurgte ham derom.

— Men synes Du dog ikke, vedblev den unge Pige, at det var bedre om din Moder fik det saaledes, at hun kunde leve ubekymret for sin Fremtid; hun begynder at blive gammel og svag, vi derimod ere unge og raske og kan nok vente endnu et Par Aar.

— Du har, som altid, Ret, min søde Pige; naar blot den fremmede Herre vil gaa ind derpaa. Du maa jo næsten tabe al Agtelse for mig ved Tanken om, at jeg saa aldeles kunde glemme Moder for at tænke paa mig selv. Først de Gamle, saa de Unge, siger et gammelt Ordsprog og det vil vi ikke forglemme.

Moderen havde hørt denne Bemærkning og var traadt hen til dem og der opstod nu en ædel

Rappestrid imellem dem, idet hun ikke vilde modtage noget af det, der var tiltænkt dem og de paastod ikke at ville tænke paa deres egen Fremtid før hendes var sikket.

Imidlertid vendte Knud og Jul tilbage; de havde, ledsaget af den næstældste Søn, taget det lille Hus og dets Jord i Diesyn og fundet alt praktisk og godt indrettet, trods dets Fattigdom.

Knud blev nu Bidne til den Strid, der fandt Sted imellem Moder og Søn og han udbad sig Tilladelse til at afgjøre dette Spørgsmaal.

Han foreslog den unge Mand at tage en større Eiendom i Forpagtning, saaledes at hans Moder kunde bo hos ham; han skulde nok hjælpe ham dertil.

Den unge Mand vilde ikke modtage dette ædelmodige Tilbud, men lod sig dog tilsidst bevæge dertil.

Der var en ubeskrivelig Glæde og Fryd i den lille Hytte, da de to Fremmede igjen forlod den.

Knud lovede snart at komme igjen, for at aftale det nærmere om den paatænkte Plan.

Da Jul var kommen et Stykke bort fra Hytten, sagde han:

— De har Ret, Knud Bentsen, De har idag lært mig at indse, at der i de Fattiges Hjem kan gives endel Edelt og Smukt, som ofte savnes, hvor Rigdommen sidder til Højbords.

Da den unge Mand var bleven ene med sin Moder og sin Elskede, sagde han:

— Men jeg maa dog først sige Farvel til den stille, underlige Fyrpasjer! . . . Han er i Grunden et bravt Menneske og jeg vil stilles fra ham som en Ven!

Femogtyvende Kapitel.

Imellem „Lastens Børn“.

Naar det rygtede sig, at et Gulbleie var opdaget i Amerika, strømmede strax endel af Samfundets Bærme derhen.

Udbrudte Galeislaver, løsladte Forbrydere, durkbrevne Gavihve og forvorne Landeveisriddere satte da hinanden Stævne; Folk, for hvem Retfærdigheden var en Biting, et Kul, og Folk for hvem Kniven og Dolken vare Lovparagrafer, Folk, paa hvem et gabende Saar eller en flydende Blodstrøm ikke formaaede at gjøre noget Indtryk, mødtes her.

Enhver maatte forsvare sin Eiendom som han bedst kunde og mere end En, der glædestraalende

bøiede sig over sin fundne Skat, fandt ikke nogen Tilfredshed ved denne, thi hans døde Legeme hvilede kort efter der, hvor Skatten var draget frem for Lyset.

Spillebaner og Fjælleboder, hvor Bachus trone, vare de første Forløbere paa at danne en By og de Personer, der om Aftenen samlede derinde, hørte Alle til Udskudet af Menneſkeheden; de Historier, der fortalte, vare gyselige og rædsomme og det der forhøiede dette var, at de virkelig vare paſſerede.

Det Sprog, der talte, var ſaa fuldt af Eder og Forbandeſer, at det neppe formaaes at gjengives.

De Fysiognomier, ſom her viſte ſig, vare næſten alle paatrykt Forbrydeſens Stempel: de brede, ſandſelige Læber, den korte, ſtumpede Næſe og de med Blod underløbne Dine.

Kvinder ſees ſjældent eller aldrig paa et ſaadant Sted, ligesom ogsaa Børn fattedes og mærkeligt nok har man ſeet Exempler paa, at alle diſſe fortabte Medlemmer af Samfundet ikke har vovet at tilføie en ung, værgeløs Kvinde den mindſte Overlaſt, men endog optraadte beſkyttende ligeoverfor hende, og et Barns Latter har bragt Taarer i Dinene paa diſſe Folk, fordi det er Noget, de i ſaa mange, mange Aar ikke har hørt.

Lidt efter lidt forsvinde diſſe Forbrydere igjen.

Udbyttet de finde er dem for ringe; der kommer efterhaanden Folk, der ikke høre til deres Klasse og som sætter sig i Forbindelse med Netfærdighedens Haandlangere og naar endelig en Stad begynder at reise sig, da har Størsteparten af dem taget Afsked, de skytte ikke om atter at stifte Bekjendtskab med Fængslerne.

Men det kan ikke nægtes, at dette Bundfald af Samfundet har deres Betydning, de rammer de Bæle ned, hvorpaa der senere bygges videre, de udfylde den Sump, der skal tjene til Grundlag for en vordende Stad.

Hvem Andre ville først trænge ind paa Steder, hvor alle Farer og Ulykker true, hvor Indianerens Stridsøxe og Jaguarens Brøl ere lige nær, hvem Andre ville som dem kunne trives saa langt fra alt hvad der forstaaes ved Civilisationen?

Det er til et saadant nylig anlagt Gulbleie at vi henlægge Fortællingen.

Det er Aften. Solen er gaaet ned.

I en aflang Brædehytte, der i Hast er tømret sammen, findes en Forsamling af Minegravere.

De fleste af dem lytte med en vis Beundring til en ældre Mand, der staaende paa en Tønne holder en Tale til dem.

Nogle Fakler oplyste det temmelig store-Rum og kastede sit usikre Skin paa denne Samling af

Lastens Børn, der her synes at repræsentere de forskellige Nationer.

De lidenskabelige Galgenfytiognomier ophidjes af Taler og Dinene spy Jld.

Enkelte sidde ved smaa Borde og hviffe sagte sammen; paa Udtrykket i deres Ansyn seer man, at det, der her handles om, gjælder en Forbrydelse; det er maasse en Kammerat, der sidder ved deres Side, der om saa Timer skal ophøre at leve.

Den Mand, som taler, synes med et triumferende Smil at bemærke det Indtryk, hans Tale gjør paa Tilhørerne, hvorledes disse hærdede Forbrydere, der ellers ikke lader sig paavirke af Noget, opflammes ved hans Ord.

Hans Blik er vildt og lurende som Hyænenes.

— Kammerater, siger han nu; hvorledes er vi kommet paa den Wei, som vi, naar vi ere ærlige, ikke kan nægte at have betraadt? . . . Ved en eller anden Begærlighed ester at komme i Besiddelse f. Ex. af Guld; men hvis vi havde havt nok deraf vilde det ikke være skeet. Hvorfor har man dømt os til Fængslerne og til Galeierne? Fordi vi have stjaalet! — Men hvem dømt os? Det gjorde den Del af Menneſkeheden, der kalder sig Samfundet. De have stjaalet fra os Fattige, hvad de selv besidde og bagefter have de stjaalet Retten til at dømme os. . . . Blev det ret opgjort, da troer jeg at Mange af dem, der nu se haant ind til den,

som har havt Lænten om Benet eller paa hvem. Galeiernes brændende Sol har garvet Huden, har havt ligesaa onde og maasse langt mere djævelske Tanker end vi, og naar Tilfældet havde givet dem den Rolle at udføre i Livet, som vi har faaet, da vilde de være sunkne dybere end vi. Alt dette maa og skal udjævnes, Samsundet skal undergaa en Forandring, en Reform, en Omvæltning; hvad der nu er nede skal op og hvad der er oppe skal ned. Vi maa have en bedre Orden i Sagen end den nuværende. Hvorledes kan f. Ex. En tage al Indtægten af en Sukkerplantage og hundrede af Stakler trælle for ham, skjøndt de neppe faaer en Slurk Vand til at stille deres Tørst med? Er det saaledes bestemt ifølge Naturens Orden? — — Nei, tusinde Gange Nei! Blev Alt lige fordelt, da er der jo Betsignelse nok paa Jorden til at Enhver kan leve lykkelig; men nu er det ikke saaledes. Derfor, Kammerater, har jeg samlet Eder for at spørge, om I vil række en hjælpsom Haand til at bringe Samsundet paa ret Kjøl, til at bringe Menneſteheden ud af det Uføre, hvori det er sunket!

Et høit, larmende Skrig hævede sig, et begejstret Raab hilsende hans Tale; flere Dolke og Knive blinkede ved Faflernes Stær.

Taleren vedblev:

— Det vil koste os Opofrelse, det vil maasse koste os Livet at gennemføre denne Plan, men vil

J som jeg, da skal vi, Udskudet, Børmene, Bundfaldet af dem, man kalder for Menneskene, vi skulle give Stødet til at Alt kan komme i sin rette Gjenstand. J vil maasse spørge paa hvad Maade og hvorledes dette skal udføres, og jeg vil svare: „Ved Magt“. Ved Magt har man tilranet sig Retten til at dominere, men ved alle Djævel, skal den ved Magt igjen blive dem frarøvet. Ild og Sværd, Dolk og Kniv vil komme til at spille en Hovedrolle i det Drama, vi skal til at udføre. Jeg har bearbejdet Stemningen blandt de Undertrykte i lang Tid og vi behøve blot at give Signalet for at se Tusinder strømme sammen om vort blodrygende Banner. Et gyseligt, forfærdeligt Syn vil det være, naar vi som en Flok rasende Dæmoner fare frem, bringende Død og Ødelæggelse til dem, der har forurettet os. Men alt det Onde, alt det Gale, alt det Forkvælede maa rykkes os med Roden. Vi skaane Ingen, der har været klædt i Purpur og Silke, selv om det er Børn, thi med Modermælken har de indsuget deres dumstolte Indbildninger; nei, kun dem, der have været underkuede og nedbøiede skal takke os for at de komme til at vide hvad det er at leve, vi skal rive dem ud af den Trældom, i hvilken de saa villieløst har sukket. . . . Hvorhen skal vi da først vende os? . . . Saa snart vi har samlet en større Flok, saa mener jeg at det var bedst at storme det nogle Mil herfra liggende Kvindesængsel og befri

dem, der holdes lænket derinde. Det er ogsaa en skammelig Indretning! Hvorledes kan en Kvinde være bleven brødefuld? . . . Paa to Maader og vi vil ære hende derfor, thi den ene er af Rjærlighed til sin Mand eller for at gjøre ham lykkelig og da burde hun hellere belønnes end straffes, og den anden er af Nød, og da burde hendes Dommere give hende hvad hun savner, istedenfor at gyde Had og Bitterhed i hendes Sind ved at straffe hende. Derfor lad os, i Djævlens Skind og Been, begynde vort hæderlige og dog saa rædselsfulde Gjern ved at jævne Fængslet med Jorden og myrde dem, der have tjent som Staldkarle i Retfærdighedens Stalde . . .

Atter taug han og atter lød et bedøvende Raab, der frembragte et tilfreds Smil paa hans gustne Ansigt.

Medens de Andre opmærksomt lyttede til Taleren, havde et Par af de vilde Karle vexlet følgende Ord:

— Jeg sværger Dig ved alle Sataner, Blodkniv, det er ham.

— Hvorledes? . . . Nei, saa fræt troer jeg dog ikke han kan være.

— Som jeg siger Dig, lad os passe paa, han har vist en eller anden Nævestreg for; man kan strax se paa hans Djævlegrin, at han har Noget isinde.

Taleren havde nippet til et Glas, som en af hans Tilhørere havde raft ham, og vedblev:

— Enhver, der giver sin Haand til dette Bærf, til denne storartede Plan, han maa række sin Dye eller sin Dolt i Beiret.

En Masse af Baabener rastes larmende i Beiret, medens høie Raab atter ryste de Fjellebodens Bægge.

— Tak, Kammerater, vedblev han. J har altsaa lovet at vie Eders Arm, at offre Eders Blod for denne Sag! Velan, mød da imorgen Aften Klokken 9, velbevæbnede ved den lille Kløft, en halv Mil nordligere. Jeg skal endnu inat videre, for at træffe saadanne Foranstaltninger, at vi ikke møder Fjender, men Venner paa vor Bei. Lad os da skilles i Haabet om et glædeligt Gjensyn og med Haabet: „Leve de Undertrykte, de Underkuede, de Ulykkelige, og Djævelen annamme alle dem, der lever i Herlighed og Glands, klæder sig i Purpur og Silke og lader de Fattige trælle for sig! . . . Ned med de Rige!“ . . . Er der Nogen af Eder, der ligesom føler Betænkning ved at forlade et Guldleie, der maaste skjuler store Skatte, da husk, at disse dog kun ere ringe mod dem, der findes i den Mine, vi nu skal bearbejde, mod de Skatte, der nu vil komme i vore Hænder! — Altsaa imorgen sees vi.

Høie Raab besvarede hans Ord, han vinkede

med Haanden og skred gjennem Bærelset, hvor han af og til standsede og verlede et Par Ord med nogle af de mørke Banditter.

— Skal vi følge efter ham, Blodkniv? hviskede den ene af de to Fyre, der syntes at tvivle om hans Uerlighed.

— Lad gaa; thi jeg er nu ogsaa overbevist om at det er Skurken.

De reiste dem og forlod Brædehytten, omtrent samtidig med Taleren.

Han fastede sig paa en Hest og red bort.

Da han var kommen et Stykke henad Veien opflog han en Latter, der klang uhyggelig og dæmonisk i Nattens Stilhed.

Flere Gange lyttede han; det var som om han hørte Hovslag bag ved sig; han søgte forgæves at speide gjennem Mørket.

— For Pokker, udbrød han; det er kun min Fantasi, der driver Gjæf med mig. Nei, de vare altfor begejstrede til at tvivle om, at jeg mente det oprigtigt.

Han lo, saa det fluffede i ham, ved Tanken om det Bud, han havde spillet.

Han havde givet Hesten Tøilen og den satte i jævnt Trav afsted paa den temmelig ufremkomme-
lige Wei.

Efter at have redet i flere Timer kom han til en øde Mark og nu satte han afsted i strakt Galop.

— Hyy, hyy, min brave Fyr, mumlede han og klappede Hesten; vi har jo et meget vigtigt Hverv at udføre.

Efter et Par Timers skarpt Ridt kom han atter til ujevne, næsten ufremkommelige Veie, men han gav kun Hesten end mere af Bidffen, saa det stakkels Dyr flere Gange syntes isærd med at segne.

Senad Morgen fik han endelig Die paa Maalet for sit Ridt; det var en lille Stad, der hævede sig her.

Da han naaede denne, sprang han af Hesten og ilede ind i et Hus.

Han syntes at blive ventet, thi en ældre Mand gik urolig frem og tilbage i Bærelset.

Idet den natlige Reifende, bedækket med Smuds og Støv, traadte ind til ham, udbrød han:

— Er det lykkes Dem, Sir?

— Over Forventning; send strax Bud efter et Par Regimenter af Regjeringsstropperne og imorgen vil De have en pæn lille Samling af det værste Pak i Deres Baretægt, med den skønneste Udsigt og Ret til at flynge dem op i det første det bedste Træ.

— Troer De, Sir, at der findes Nogle derimellem af dem, der saa hyppig i den senere Tid her i Omegnen have udført saa store Skændselsgjerninger?

— Der kan ingen Tvivl være derom, der findes

alle Sorter. Der findes Mænd, som ere brudte ud og der findes Kægte, som mangfoldige Gange er brudt ind, der findes Folk, der har lavet falske Mønter og der findes Skurke, der kun leve af at mønte Falskheden og Bedragerier.

— Spøg til Side, Sir, thi her er Alvor i Spillet!

— Jeg spørger ikke! Det er desværre Sandhed, der findes en saa talrig Variation af Skurke! Men vi vil faae Gre af at have befriet Samfundet for en saadan Pestbyl. De komme for at gjøre Oprør, og hvem der ikke bliver studt ned som en Hund, vil blive klynget op. . . . Naturligvis, jeg maa først have den Sum, som vi have gjort Afkord om, dersom jeg kunde tilveiebringe tre af de værste Gavyde, som man længe forgæves har figget efter; nu bringer jeg ikke alene dem, men et rigt lille Udvalg af Spidsbuber, som De maaste aldrig vil faae Fingre i, dersom De forsømmer denne Leilighed. . . . De er Politidirektør i en By, hvor — undskyld mig min Dristighed — den ene Forbrydelse bliver begaaet efter den anden, uden at det lykkes Dem at bringe Gjerningsmændene tilveie; men nu har De i Deres Haand Midler til at bringe alle de dunkle Historier for Lyset, Midler til at klare op i disse Mørkets Mysterier.

— I det Dieblif at Skurkene bringes hertil, udbetaler jeg Dem ogsaa den omtalte Sum.

— Saaledes gaaer jeg ikke ind paa Sagen; Halvparten vil jeg have, det er kun en gjensidig Sikkerhed. Det lader ikke til at De har stor Tillid til mig?

— Endnu idag skal De faae Halvparten, Sir, er De saa fornøiet?

— Fuldkomment! Skurkene har isinde at storme det kvindelige Fængsel, der ligger et Par Mil herfra. En af de kvindelige Sylfider, der færdes derinde, staaer i Forbindelse med dem; det er hende, der — hvis De kan erindre den Historie — for nogle Aar siden sad under Tiltale for at have forarsaget den store Ildbrand i New-York; hun skal aabne dem en af Fængslets Døre, saa det vil være en let Sag for Banditterne at slippe derind.

— Godt; Alt skal nok blive arrangeret saaledes, at vi faaer fængslet alle dem, der staaer i Ledtog med Røverne. Men først og fremmest maa der Bud efter Regjeringens Tropper.

— Jeg iler da afsted, sagde den natlige Rytter, for at søge lidt Hvile i Søvnens Arme; imorgen vil det blive en mærkelig Dag for os. Løsenet er: „Med med Banditterne!“

De to Mænd rakte hinanden Haanden og skiltes da.

Hurtig og lydløst som han var kommen, forlod den Reisende Huset.

Han var ikke kommen mere end nogle faa Skridt fra sin Hest, der rolig stod og tyggede paa nogle tørrede, affvedne Blade, da han følte sig grebet af et Par kraftige Arme.

— Usle Skurk og Forræder! Lød det i hans Dre og en Gysen gennemfoer ham, idet han søgte at frigjøre sig for disse Hænder, der holdt ham som i en Skruestik.

— Vi have forfulgt Dig hele Natten, lød den Gnes hoverende Stemme; og Djævelen synes at have staaet os bi, thi skjøndt vi flere Gange havde tabt dit Spor, kom vi dog tidnok til at høre din Samtale med Politimesteren og vi fører Dig nu tilbage, for at Du kan gjentage den for dem, der igaar Aftes lyttede til dine infame Ordpralerier.

— Naa, Kammerat, vedblev han og vendte sig til sin Ledsager, medens han rev Barst og Skjæg af den Reisende; kan Du saa gjenfjende ham?

— Ja, ved alle Sataner, det er Pastor With!

— Det er netop det Gode af det, thi der er en Del af vore Kammerater, der har en lille Gjæld at opgjøre med ham og de vil lettere tro den noget usandsynlige Historie, at de Alle nær havde gaaet i den Musfælde, som denne Forræder havde stillet op for dem.

Pastoren blev nu kneblet og bundet til en Hest, og de satte sig atter i Bevægelse.

Forgæves søgte han at sønderlide sine Baand eller bedaare med gyldne Løfter.

Reisen gik samme Wei tilbage, som den Reifende havde tilbagelagt om Natten; men den gik endel langsommere.

Da de omtrent var kommet halvveis, stødte de paa et Par Kammerater og efter at disse havde lovet at holde Tilfyn med Fangen, satte den ene af de To, der havde grebet Pastoren, afsted, for at underrette sine Kammerater om hvad der var passeret.

Det var bleven hen ad Aften igjen, inden han naaede Gulbleiet og da det havde været en regnfuld Dag, fandt han Størsteparten af sine Kammerater samlet i Fjællehytten.

Med saa Ord fortalte han, hvorledes han og hans Kammerat ikke havde ladet sig henrive af Folketaleren, men derimod havt en Anelse om at han var en Bedrager og han fortalte da omstændelig hvorledes de vare komne til Wisshed i denne Sag og hvem denne Mand var.

Med Navnet Pastor With udstødte flere af dem Eder, saa gruelige, at de ikke kunne gjengives.

En Pause indtraadte i hvilken man kun hørte en dump Mumlen.

— Hvilken Straf skal vi idømme denne Forræder? lød nu en Stemme.

— En Straf saa gyfelig, saa frygtelig, saa voldsom, som den vel kan tænkes.

— Velan da, jeg vil bringe et Forslag, vedblev den Bandit, der havde bragt Budskabet; jeg skal forelægge en Plan, som jeg haaber er djævelst nok. Jeg har for et Par Aar siden forsøgt paa at være en ærlig Karl og tjente da i et Træstæreri, der ligger herneved ved Søen. Som I maasse veed, findes der flere saadanne, og de drives alle ved Damp; det er netop dette jeg har gjort Regning paa. Jeg kjenner Lokaliteterne der og kan finde Vej i det dybeste Mørke, jeg kjenner hvert Hjul og hver Skrue i Maskineriet. Ligesom en aflang Tragt fører ned til Maskineriet, her putter vi strax Fyren ned og underretter ham om, at imorgen ved Daggrø sættes Maskinen igang, idet det store Drevhjul, der driver hele Kommercen, sættes i Bevægelse. Ingen Moders Sjæl kan høre hans Skrig eller har den mindste Anelse om at han er gjemt dernede. Forestil Eder nu hans Dødsqualer, hans gruelige Pinsler i den lange Nat, hvor han forgæves vil brøle i sin Fælde, som en Løve i sit Bur; Tanken om den græsselige Død, Synet af de mange Hjul, der skal knuse ham, vil, naar Maanen sender sine Straaler ind til ham, forekomme ham som gyfelige Spøgelse. Kan der tænkes en mere pinfuld Død end denne?

De høie Bifaldsraab, der hilsende Røverens

Tale, lod formode, at denne Dødsdom var under-
skreven.

Den store Hob hadede den Anflagede saa meget mere, fordi han søgte at bedrage dem; havde han søgt at bedrage Andre, havde de maaske jublet og beundret ham.

Pastoren ankom nu og blev ført ind i Hytten.

Hans Ansigt var askegraat, hans Dine traadte næsten frem af deres Huler, Dødsbeden perlede paa hans Bænde og han skælvede for den Straf, der ventede ham.

Han gyste atter, da han hørte disse Folks Forbandelser og han vidste at de nu gjaldt ham.

Forgæves speidede han efter et Glimt af Haab; de Galgenfytiognomier, der traadte ham imøde, vidnede kun om, at hans Dom var fældet og at der ventede ham en rædselsfuld Død.

— Til Møllen, til Møllen! skreg endel Stemmer i Munden paa hinanden, uden at Pastoren dog fattede Meningen med dette Udbrud.

Den af Banditterne, der havde bragt dette Forslag, sagde:

— Nei, Kammerater, kun En af Eder maa ledsage mig, og det maa være En, der kan liste sig afsted sagte som en Skygge, thi det gjælder om at Ingen faaer mindste Nys om vort Foretagende; først naar Maskineriet imorgen begynder at gaa lidt trangt, vil man standse det og undersøge hvad

der er iveien og da vil de blodige Rester af et sponderrevet Legeme fortælle, hvad der er passeret, men hvorledes dette er gaaet til skal Jngen erfare.

En dyb Tausshed fulgte paa disse Ord. Endelig vendte en af Skurkene sig til Pastoren og sagde:

— Igaar talte Du til os og begeistrede os, idag tale vi til Dig og faae Blodet i dine Arer til at stivne af Rædsel. Du skal dø, det er en Selvfølge, men Du skal først faae Tid til at angre. Du fastes i et Maskineri i en af Træmøllerne og der vil Du inat kunde tænke tilbage paa dine herundne Dage. Natten vil forekomme Dig som en Evighed og dog saa kort, thi naar Maanen blegner og Solen sender sin første Straale, da fuldbyrdes Dødsdommen saa let, saa sikker, som ingen Mestermand vilde kunne udføre det med Bøddeløren og imorgen staaer Du inderst i Helvede, hvor Djævelen og alle onde Aander længe har ventet efter din sorte Sjæl.

Pastoren hørte Intet mere; det fortnede for hans Blik, han følte at hans sidste Time nu var kommen.

Forgæves søgte han at sprænge sine Baand og selv om dette var lykkedes ham, vilde han snart være bleven strakt til Jorden.

To Hænder greb ham og fastede ham atter op

paa Hesten; Høverne morede sig med at kaste Sten paa Pastoren og denne udstødte Skrig, der gav et ubyggeligt Ekko i Aftenens Stilhed.

— Nu afsked, udbrød den Bandit, der skulde fuldbyrde Dommen.

Han og hans Ledfager red nu bort med Pastoren og forsvandt snart for de Andres Blikke, medens deres Forbandelse fulgte Forræderen som en Afstedshilsen.

Efter et skarpt Nid i et Par Timer ankom de til deres Bestemmelsessted.

Sagte og lydløst sneg de to Banditter sig frem med deres Bytte.

Møllebygningerne laa i en Række ved Siden af hinanden; Maanen kastede netop sit Skjær paa dem. Midt imellem Bygningerne hævede den store Skorsteen sig, der drev Maskinerne og rundt omkring laa en Masse Træstammer, som den næste Dag i Saugværkerne skulde forvandles til Hustømmer.

Alt var tyft og stille; kun en jagte Vind legede med Saugspaanerne og hvirvlede dem lidt iveiret.

— Tilhøre! lød Bandittens Stemme til sin Ledfager. I det vi lader ham glide ned i sin Grav tager vi Kneblen af Munden paa ham, for at han rigtig kan faae Luft til at more sig. Her er dog Jagen, der kan høre ham og vi behøve ikke at frygte for at der kommer Nogen herind. Det træffer sig netop saa heldig, at Maskineriet er smurt iaften. Nu er vi ved Stedet, vi skal op ad denne

lille Trappe. Ja, spræl Du kun, kjære Satan, her er ikke Noget, der hedder Bardon. Se, Maanen titter ned til ham, det giver netop det Hele et forhøiet Udtryk, der maa fylde Sjælen med Rædsel.

De to Mænd stod nu paa en smal Platform, der gik udenom Maskineriet.

— Hæv ham lige i Beiret, saa lader vi ham dumpe ned, vedblev den Ene; mere end halvt ihjel flaaer han sig vel neppe.

Dette skete. En dump Lyd, et kvalfuldt Skrig vidnede om at Forbryderens Dom var begyndt.

— Vi kan nu være ganske rolige for ham; hu, jeg skytter ikke om den Tur, der forestaaer ham.

Lidt efter lidt gjenvandt Pastoren sin Fatning og han kastede sky sit Blik oppefter.

Han saae Maaneskjæret paa de mange Hjul og Skruer og de forekom ham som Smaadjævle, der vilde gribe ham.

— Dø, dø! raabte han med Fortvivlelsens Raseri. Hvad er det at dø? Er det at sove? . . . Men jeg vil ikke dø, jeg vil bort. Jeg vil leve! Uh, hvad er det? Hvorfor komme I, vil I plage og pine mig? . . . Bort, bort!

Han havde nu Hænderne fri og vilde klattre op af de mørke Gjenstande, der viste sig for ham som truende Spøgelses.

Men med et høit Skrig styrtede han tilbage;

det iskolde Staal havde forekommet ham som Dødens Stempler og han havde revet sine Tænder paa Saughjulene, der vare spidse og skarpe som Knive.

Han bed Tænderne sammen af Smerte og blev skælvende liggende.

Men kort efter foer han atter op. Han troede at se Mandesyner, der kom ham nærmere og nærmere.

Det var Amanda, den blinde Stigoletto og den stakkels Frida, der traadte ham imøde og bag dem kom en talrig Skare af hans Doffre, jamrende Kvinder, døende Skikkelser, og alle bare de Torturedskaber i Haanden, hvormed de truede ad ham.

I halvt vanvittigt Raseri fægtede han efter dem, men han opnaaede kun at saare sig paa Hjulenes Tænder.

Saaledes svandt nogle Timer for ham, der syntes ham som Aarhundreder og selv om alle Hjulenes Tænder havde gennemskaaet ham, kunde Skurkens Kvaler ikke have været større end de nu vare.

Endelig begyndte det at lysne; en Anelse sagde ham, at om faa Minutter vilde hans Lidelser være endte, og dog frygtede han Døden.

— Dø, dø! skønnede han. Nei, jeg vil ikke dø!

Krampagtig presfede han sig ned mod Gulvet, som om han derved kunde undgaa den frygtede Fjende.

Da hørtes en sagte hvislende Lyd, en Piben, en Surren, Støi og Brummen, og Maskineriet var sat i Gang.

Hjulene dreiede sig, de mange Skruer og Nemme fattes i Bevægelse og der syntes ligesom at komme Liv i den nys saa livløse Masse.

Det Hele var i fuldt Arbeide og endnu laa Skurken uberørt.

Han knugede, borede, masede sig ned i Underlaget; han følte hvor det kolde Staal næsten berørte ham, ligesom greb efter ham, men endnu var det ikke lykkedes det.

Og hvad tænkte han paa i dette Dieblif? Søgte hans Tanker i Afgjørelsens Stund hen til Den, der ene formaaer at lindre hans Straf? Forsøgte han, fra det dybe Usøre, hvori han havde væltet sig, at bede en eneste af sine mange Dffere om Tilgivelse?

Nei; han tænkte paa, hvorledes han skulde hævne sig, hvis han slap ud af dette Fængsel, hævne sig paa hele Verden.

Han laa stille som en Mus, en eneste Bevægelse af Arm eller Fod vilde have bragt ham ind under Hjulene.

Saaledes forløb en Time, da lød et høit Brag og i samme Nu stod Maskineriet stille.

Var det Skurfens affjælede Legeme der havde bevirket dette?

Serogtyvende Kapitel.

I Krigens Tid.

Stundom glider Tiden saa sorgløs og saa stille, saa at den minder om Bækken, der leger mellem Smaasten og Grus og sagte slynger sig gennem en smilende Dal, men stundom pidsker Livets Bølger sig op som det brusende Hav og dybe Sorger og Lidelser bringer Tankerne hen paa et fraadende og rasende Ocean.

Naar Tiden stille og ubemærket lister bort, da kommer der dog af og til Dieblikke, hvor vi ligesom med Skræk tænke paa, at denne Lykke, denne glædelige Stund maa ophøre og vi atter vil blive revet ud paa det oprørte Hav, thi Livet er ikke blot Glæde, Kjærlighed og Tilfredshed, nei, det er kun et Stjerneglimt paa vor Bei, men Død, Sorg og Lidelse, det er vor visse Gie, selv om Glæden er stor, Kjærligheden dyb og inderlig og Tilfredsheden saa skjøn, saa gaaer Knokkelmanden med Leen os ikke forbi, han finder os nok, overflærer alle de kjære og skjønne Traade og Sorg og Lidelser indtræder — i det mindste for denne Verden — og skal Tanken atter finde Glædens og

Haabets lysende Stjerne, da maa de søge den i Troen paa Livets Fortsættelse.

*

*

*

Sex Aar vare svundne for Albert og Nanna, siden vi sidst gjæstede dem; for dem havde disse Aar været fulde af Glæde og Tilfredshed.

Det var nu i Efteraaret 1863.

Alices Datter, Louise, var vokset op til en Pige paa ti Aar; hun var ret smuk; hun havde arvet sin Moders brune Dine og krøllede Haar.

Opholdet i den friske Luft her paa Den havde givet hende en ualmindelig livlig Kulør. Hun var Alberts og Nannas Stolthed, da de selv ikke havde erholdt flere Børn.

Det var en Efteraarssdag.

Solen gik ildrød ned, medens tunge Skyer samtidig trak op, ret som om de vilde vidne om den mørke, uhyggelige Tid, der skulde komme over Danmark.

Albert og Nanna sad i deres Bærelse, medens en lystig Ild brændte i Ovnen.

Louise sad og læste i en Børnebog.

Uf og til kastede Digteren et bedrøvet Blik paa sin Hustru, som om der var Noget ved hende, der ængstede ham.

— Hvad feiler Du, Nanna, er Du ikke rigtig

vel? udbrød han. Jeg synes Du er mig saa bleg, saa taus og saa stille.

— Na, det er kun en ubyggelig Drøm, der stedse plager mig; jeg har ikke villet fortælle Dig den, da Du maaske vilde le af mig.]

— Fortæl da, Du gør mig jo ganske angst.

— Ja, vil Du opfylde mig et Ønske?

— Saafremt det ikke er urimeligt.

— Der er en Ven af os, der svæber i en stor Fare og jeg vil da reise til ham og udfrie ham af denne eller advare ham derfor.

— Jeg forstaaer Dig ikke; hvem mener Du?

— Jeg mener ikke alene vor Ven, men hele Landets Ven.

— Kong Frederik den Syvende?

— Ja!

— Hvilken Fare skulde true ham? Han er jo netop for Diebliffet imellem sine elskede Sønderjyder.

— Jeg har flere Nætter efter hinanden drømt at han red ved Standen af en Afgrund, og han vilde være styrtet derved, hvis jeg ikke havde holdt ham tilbage.

— Og nu vil Du for en taabelig Drøms Skyld forlade mig og Barnet?

— Elskede Albert, opfyld denne Bøn og reis med mig. Skulde der indtræffe en eller anden Ulykke, da vil jeg altid bebreide mig ikke at have handlet som jeg burde.

— Naa ja, lad det da ske, som Du ønsker, skjøndt jeg haaber det kun er en Grille af Dig.

De afbrødes her i Deres Tale, idet Dens Kirkeklokke lod sig høre.

Den istemmede en trist og sørgmodig Melodi.

Et Dieblif lyttede de opmærksomt dertil, da høiede Albert Hovedet og sagde:

— Det er forsilbe, Kong Frederik maa være død!

— Men hvorledes er dette skeet; for faa Dage siden var han jo sund og rask?

— I dag rød imorgen død, den Lov gjælder baade for Tigger og Konge. Det var altsaa Døden, der ventede og truede ham; det havde kun nyttet Dig saare lidet at advare ham mod den. Fred med ham, der - var en god Konge! Hør, hvor sørgeligt Klokken ringer, ret som om den vilde fortælle, at en mørk og trist Tid oprinder for Landet. Er først Kong Frederik død, vil vi maasse snart faae Krig. Lad os bede for vort elskede Fødeland og for ham, der nu faaer det i sin Baretægt.

Og Mand og Hustru knælede ned og bad for Danmarks Fremtidslykke; men dengang blev deres Bøn ei hørt.

Skyerne jog saa mørke og tunge hen over Himlen, ret som om de vilde vidne om den mørke og sørgelige Tid, der nu vilde oprinde.

Der var gaaet et Par Maaneder og Danmark var indviklet i Krig med Preussen. Som i den første slesvigiske Krig strømmede der Skarer af Frivillige til Fanerne.

En Dag søgde Albert til Nanna:

— Jeg har isinde at mælde mig som Frivillig. I den første slesvigiske Krig var jeg ikke og jeg har ofte med Skam tænkt paa, at jeg unddrog mig fra at forsvare mit Fædreland; men nu kan jeg gjøre min Uret god igjen og dennegang vil min Arm maasse kunne gjøre bedre Nytte, thi slaaer ikke alle Forudsigelser feil, saa bliver det en haard og en sørgelig Kamp.

— Men sæt at Du nu ikke mere kom tilbage! sagde hun og skjulte sit Hoved i sine Hænder, for at han ikke skulde bemærke en Taare, der vilde liste sig frem.

— Tal ikke saaledes. Falder jeg, da er det for Danmarks retfærdige Sag og blev jeg hos Dig og lod de Andre slaaes, da maatte jeg med Blusfel tænke paa den Dag, da Kong Frederik trykkede min Haand og kaldte mig sin Ven; thi det havde han neppe gjort, dersom han ikke havde troet at jeg var en brav dansk Mand, og en Saadan vil ikke blive hjemme, naar Fjenden staaer for Døren.

— Saa drag da afsted, min Albert, og Gud holde sin Haand over Dig og give mig Dig uskadt tilbage!

Dg alt den næste Morgen trykkede han endnu engang sin Hustru til sit Bryst, kysjede endnu engang Louise og sagde dernæst Farvel til nogle af Dens Beboere, som han var traadt i nærmere Berøring med, vendte atter engang tilbage til sin Manna, og med taarevædede Dine skiltes de.

Da han gik ned mod Kysten, fulgte hun ham med Blikket, saalænge hun formaede at skimte ham. Da han var borte sank hun paa Knæ og bad for ham.

Udenfor Kristiansborgslot stod en uoverskuelig Folkemasse.

Det var en kold Winterdag. Sneen pidskede af og til ned, fulgt af den barske Nordenvind; men den formaede ikke at sprede den tætte Folkelynge.

Hvorfor stod de i timevis paa Gaden? Hvad var det for en Fornøielse, der ventede dem, eller hvad var det ellers, der fik dem til at vente saa længselsfuldt?

De ventede paa Audients.

Dog ikke hos den levende Konge, men hos den døde; de ønskede en Audients, ikke for at bede om Noget, men for i deres stille Sind at takke ham for alt Godt.

Blandt de Bentende vare Unge og Gamle, Oldinge og Børn, simple og fornemme Folk.

En gammel Sømand var kommen til at staa ved Siden af en yngre Mand, der syntes at være hensunken i dybe Betragtninger.

— Med Forlov at spørge, udbrød Sømanden, idet han utaalmødig vendte Skraaen i Munden; hvad er Deres Dje?

Hans Sidemand betragtede ham med Forundring og syntes ikke at fatte Meningen af hans Spørgsmaal.

— Jeg mener, hvad er Klokken slaaet?

— Naa saaledes; den er halv ti.

— Gillemcæn, blot jeg slipper ind i Lukafet i rette Tid; om en Time skulde jeg være ombord, da vi skal lette Anker, og gamle Balle holder ikke af at være sidste Mand paa Dækket. Men, med Forlov at spørge, hvis De ikke optager det som en Driftighed, har jeg ikke seet Dem etsteds udenlands?

— Det kan nok være, thi jeg har i de senere Aar reist endel.

— Spille min Alhyverbom, om jeg kan hitte paa, hvor jeg sidst tørnede sammen med Dem; men det er ikke første Gang at jeg seer Dem.

Imidlertid vare de to Mænd jagte rykket frem og de kom ikke til at veyle flere Ord; havde de tøvet nogle Minutter, var de maasse kommet ind paa det Thema, som de kom, da de flere Aar senere igjen mødtes.

De var nu naaet til Marmortrappen og steg langsomt op ad samme.

En stille, høitidelig Ro greb Alle, de nærmede dem jo ogsaa et Gravkapel.

Bæggene vare fra Øverst til Nederst betrukket med Sort, hvilket bidrog til at sætte Folk i den alvorfulde Stemning, der nu havde bemægtiget sig dem.

De traadte ind i den store Sal, hvor Gardisterne stod med deres Hellebarder, ubevægelige som Marmorstatuer, tause som Dødnings.

Derfra traadte de ind i selve Hallen, hvor ogsaa Alt var beklædt med Sort, men hvor det hemmelighedsfulde Tæsmørke, der hidtil havde hersket, ophørte, thi de mange Kjerter og Bortlys, der her vare anbragte, udbredte et næsten blændende Skær.

Her stod Hoffets Kavalerer, tause og ubevægelige som Gardisterne, ret som om de alle ved et Trylleslag vare hensunkne i Gravens Stilhed.

Rundt om den smukke Baare, der her stod, laa alle den Afdødes Ordener paa smaa Fløilspuder.

Men hvad der dog mest indgjød den dybe Alvor var, at de Alle havde den Tanke, at i den smukke Egetræskiste, der var prydet med Guldfrandsen fra de danske Kvinder, laa Kong Frederik den Syvende.

For saa Uger siden havde han med sit glade

Smil sagt Farvel til sin Residentsstad, da var der Ingen der anede, at man aldrig mere skulde gjense ham. Da var der Ingen der anede, at naar han atter seilede op ad Kanalen, da vaiede Flagene paa halv Stang, da sendte Begfaklerne deres blege Skær ud over Søen, da lød en Sørgemusik over samme og da var der mangt et Die, der badedes i Taarer, thi da var det kun et Liig, der førtes hertil, da var det kun den folketjære Konges affjælede Legeme, der stævnedes hid.

Da den gamle Baadsmand gik forbi Risten sukede han dybt og mumlede:

— Farvel, Kong Frederik; Du var en brav Mand. Havde Storadmiralen blot taget mig istedenfor Dig, thi jeg maa dog snart trækkes paa den sidste store Bedding.

Han gik videre, men imidlertid var hans Ledfager forsvunden.

— Men et smukt Syn er dette, det kan jeg ikke nægte, det er Noget af det Skønneste, den gamle Baadsmand nogensinde har seet og det glemmer han ikke saa let! vedblev han for sig selv.

Neppe var Frederik Folketjær stedet til Hvile i Roeskilde, før Krigen hærjede Danmark.

Paa og ved Dannevirke laa den danske Hær.

Albert havde, som vi alt veed, mældt sig ved Hæren og var bleven ansat ved det første Regiment.

Der var forløben nogen Tid; han selv og hele Hæren var i den bedste Stemning og han havde skrevet et langt Brev hjem til Nanna og skildret hende sit Feltliv paa en livlig og interessant Maade; men han havde ogsaa skrevet flere mindre Breve, hvori han underrettede hende om, at han var i bedste Velgaaende og endnu ikke havde seet eller hørt andet af Krigen's Rædsler end Kanonerne's dybe Bas, naar de af og til løsne et Skud mod Fjenden.

Da kom den femte Februar.

Det var en ubyggelig Vinteraften; det frøs, saa det var en Lyst og et koldt Islag faldt ned, hvilket lidt efter lidt gik over til Snefog.

En travl Bevægelse herskede i den danske Armee; noget Ualmindeligt vilde ske i aften, men hvad det var havde den menige Soldat ikke nogen Anelse om.

De troede at de gik frem til Seir og Gæde og formaaede neppe at undertrykke deres Begeistring.

Men da de forlod Standserne og gik over Broen, da lød der en forunderlig, eiendommelig Lyd, der bragte flere af dem til opmærksomt at speide gennem Mørket; dog de formaaede Intet at se.

— Hvad er det? spurgte Albert sin Rodekammerat.

— Det veed jeg ikke, svarede denne; men det lød næsten, som om man var isærd med at fornagle Kanonerne.

— Fornagle Kanonerne! gjentog Albert med et Udtryk af Forbauselse. Gaaer vi da ikke mod Fjenden?

— Foreløbig gaaer vi da nordpaa og jeg har hørt en Stemme hvisse, at vi opgav Stillingen.

— Opgive Dannevirke? Nei, det er umuligt!

— Vi faae at se; vi maa jo lystre Ordre!

Beien fortsattes i Taushed.

Lidt efter lidt gik det op for dem Alle, at de ikke gik frem, men tilbage, at de ikke listede sig afsted for at styrte sig over deres Fjender, men at de benyttede sig af Nattens Mørke til at snige sig bort fra samme.

Og mere end en brav Karl fik Taarer i Diet ved Tanken om saaledes at skulle forlade den Stilling, hvortil de havde sat saa stor Lid.

Alt syntes at have sammensvoret sig mod dem.

Uveiret tog til; en kold Sne pidskede dem i Ansigtet og lagde sig over dem som et Liglagen.

Modet var nedslaaet, Kræfterne slappet; mere end en brav Karl var isærd med at segne om, men dog blev der den Nat udført mangen en stille Heltedaad, mangen en ædel Gjerning.

Lause og uhyggelige saae de blege Ræffer ud, der begunstiget af Mørket vandrede bort; af og til opstod en lille Standzning, en Vogn var væltet, en Hest styrtet, men snart gif Alt igjen sin stille Gang.

Albert følte sig saa forstemt og ulykkelig; Tanken om hans elskede Fædreland og Tanken om hans ulykkelige Nanna stredes om at faae Overhaand hos ham.

Naar Fienden drog ind i Slesvig vilde man ogsaa sende en Afdeling Tropper over til den lille D, og han frygtede da for at hendes patriotiske Sind skulde styrte hende i en eller anden Ulykke.

Mørke Anelser foresvævede ham og forhøiedes endmere af det sørgelige Billede der omgav ham.

Da vækkedes han ved Lyden af en Stemme, der sagde:

— Tag en Haand med, Kammerat!

Han stirrede forvirret om.

Han saae et Par styrtede Heste og en Kanon, der stod midt paa den platte Wei.

Det er fortalt saa ofte og kan dog ikke fortælles for ofte, hvorledes de danske Jenser, da der ikke var noget andet Forspand, spændte sig selv for Kanonerne.

Og afsted gif de da i den mørke Nat, forfultne og gjennemfrosne og dog flæbende de svære Skjts;

hellere vilde de selv styrte, før det skulde falde i Fjendens Hænder.

Ingen Sang oplivede de tætte Rækker, ingen Spøg afbrød den ensformige Dødsstilhed, og blev der engang imellem forsøgt paa en saadan, da forstummede den snart, det var som om den forstenede i disse Omgivelser.

Morgenen begyndte at bryde frem, Uveiret tog til og Rækkerne toge af. Bognene, som optog de Afkræstede, der vare ifærd med at segne, fik mere og mere at bestille.

Da lød det som et Hjobsbudskab:

— Fjenden forfølger os!

Alle havde mere Lyst til at kaste sig til Hvile i den dybe Sne, end at begynde at flaaes og Fortvivlelsen greb et Dieblif de danske Soldater. Fjenden var dem langt overlegen og havde i de senere Dage faaet langt mere Tid til at samle Kræfter end de.

Paa den ene Side stod altsaa de Danske, dødsrætte og udhungrede, paa den anden Side de alt feirsberuste Tydskere, der haabede med et Slag at tilintetgjøre hele den danske Armee.

Da var det at Generalen udtalte de meget bekjendte Ord:

— Gjent mig det første Regiment!

Dette kom.

Det var Rjåbenhavnerne og Kulsvierne; det

talte i sine Rækker endel af Landets bedste Børn: Kunstnere, Digtere og Mænd af fornem Familie.

Det havde hidtil vist sig, at det første Regiment var først hvor det gjaldt Spøg og Skæmt, men nu fik det ogsaa rig Leilighed til at vise at det var første Regiment, hvor der var Alvor med i Spillet.

Da Russerne i Maret 1812 vilde standse Napoleon den Stores Fremtrængen i Landet, afbrændte de deres Hovedstad; men da de Danske skulde standse Tydskernes Fremtrængen i 1864, opstillede de en levende Mur af Landets bedste Sønner.

De oppebiede ikke Fjenden; men da deres Anfører med saa Ord havde udtalt, at man havde sat Tid til at de vilde opholde Tydskerne saalænge, til Armeen var bragt i nogenlunde Sikkerhed, lød et jublende og tordnende Hurra og afsted gik de for at møde deres Modstandere.

Stolte af den Grespost de havde faaet, fik de snart deres gode, gamle Humør tilbage, og hen over Sankelmark Sø lød i den tause Winterdags Nø deres Sang.

Her mødte de Fjenden.

Det var østerrigiske Husarer.

Disse standsede forbausede.

De ventede at forfølge en dødsstræt Modstander, der kun kunde falde tilføde og bede om Naade, og

i det Sted møder de et Regiment, der angriber dem med Sang.

Som en levende Forstandsning af Bajonetter stod det første Regiment.

Da Østerrigerne var kommen dem lidt af deres Forbauselse, satte de ind paa de tappre Rjønshavnere med løftet Sværd, men det var forgæves; de formaaede ikke at gjennembryde dette Hegn.

Det nyttede ikke at de paakaldte deres Madonna, det nyttede ei at de gjentog Forsøget, de traf atter det korteste Straa.

Saaledes forløb et Par Timer.

Fjenderne traf mere og mere Forstærkning til sig og den lille tappre Skare blev tyndere og tyndere.

Ben segnede ved Siden af Fjende og farvede den hvide Sne blodrød.

Til sidst opstod et rasende Haandgemæng.

Det var ei Ruglerne der susede og Kanonerne der tordnede i denne Fægtning, det var Bajonetterne der blinkede og Sværdene der flirrede.

Mand mødtes mod Mand, eller rettere, hver dansk Mand mødtes mod tre Østerrigere og dog vedvarede denne Fortvivlelsens Kamp længe.

Midt i Slagets Tummel følte Albert en Haand, der lagde sig paa hans Skulder.

Han vendte sig om og saae et Ansyn, blegt som Døden.

Det var Fanebæreren.

Denne rakte den røde Dug med det hvide Kors ud mod Albert og sagde:

— Tag den, jeg har faaet min Befomst.

Albert greb den; hans Haand skælvede, da han greb om det dyrebare Banner, der maasse om en føie Stund vilde være i hans Fjenders Bold.

Da Mørket begyndte at falde paa, traf den sidste Rest af de brave Danske dem tilbage; men en stor Del af dem laa døende og blødende paa den kolde Sneeseng.

Fjenden var for udmattet til at forfølge dem og han kunde ikke nægte, at de Danske havde vist en beundringsværdig Tapperhed.

Saalænge Slaget stod paa havde der ikke været Tale om Bardon; Liv for Liv havde det gjaldt, Døden havde derfor hentet en rig Høst; men nu, i den stille Vinternat, begyndte Sasaretets Folk deres sørgelige Vandring og baade Fjende og Ven blev bragt til samme Sygehus.

To Mænd med en Baare standsede og bøiede sig ned over en ung Mand, der med Haanden knyttet om Dannebrogssfanen laa bleg og kold.

Han havde faaet et Sabelhug i Panden og Blodet deraf farvede Sneen.

— Han har nok sagt Farvel til denne Verdens Glæder, sagde den ene af dem.

— Nei, endnu ikke, svarede den Anden; men

mange Sandstorn har han vist ikke tilbage. Vi kan jo ligesaa godt tage ham som enhver Anden. En tapper Karl har det vistnok været, thi se hvor han holder paa den røde Klub, som om han vilde tage den med i Ewigheden.

De to Mænd tog ham da paa deres Baare og forsvandt.

Samtidig dukkede en Skikkelse, indhyllet i en Kappe, frem i Mørket.

Han syntes at lede om En eller Anden blandt de Afdøde eller var det en af Lægerne, der undersøgte om der endnu var Spor til Livstegn?

Nei, han knælede ned ved de Dødes og Saaredes Side, ikke for at hjælpe dem, men for at røbe fra dem.

En kostbar Ring, en velfyldt Børs, et Uhr var ham en kjærkommen Gave.

Som en Ravn, listede han fra den ene til den anden af dem, der alt havde Dødens Stempel paa deres Ansyn.

Han syntes at more sig over sit natlige Gjern. Naar han stødte paa en dansk Mand, mumlede han med et djævelst Grin:

— Godaften, Landsmand, Du har nok faaet en temmelig stærk Kuldegysning!

Han greb nu en dansk Soldat om Haanden og udbrød:

— Gillemcæn, der er jo en Forlovelsesring;

vidste jeg blot hvem det lille Mussebeen var, jeg skulde, trods mine graa Haar, nok trøste hende, hi hi! Ja, jeg er dog en gammel Filur! . . . Nys slog denne Haand som en Løveklo for sit Fædreland og sin elskede Brud, nu kan den ikke gjøre den mindste Modstand, skjøndt jeg stjæler det Dyrebareste fra ham! Ja, det er dog mærkeligt!

Han var saa fordybet i sin Monolog, at han ikke bemærkede, at en af de Saarede reiste sig og med Møie vaklede hen til ham.

— Hvad gjør Du, Usling! Beed Du ikke, at i Døden skal der være Fred!

Han hævede sin Sabel, som om han vilde fløve Høverens Hoved.

Men denne traf med Lynets Hurtighed en Dolk og borede den i sin Modstanders Bryst, idet han med sit dæmoniske Grin sagde:

— Ikke saa næsvis, bitte Ven; ikke saa næsvis, at ville blande sig i andre Folks Affærer. Du vilde forhindre mig fra at stjæle fra Andre, nu skal det være mig en sand Fornøielse at stjæle fra Dig.

Han undersøgte den Kjættes Lomme. Idet han bøiede sig over ham, vedblev han:

— Havde Du passet dine egne Affærer og ikke blandet Dig i mine, saa havde Du kunnet leve mange Aar endnu; men nu fik Du det for din gode Willie, hi hi hi! Med Retsindighed og Ret-

skaffenhed kommer man ikke langt i denne Verden! Jeg er nu gaaet ad en anden Vej, en Vej man kunde kalde Lastens og Forbrydelsens brede Bane, men jeg har klaret mig meget godt ad den. Et Par Gange har jeg ganske vist været i Knibe; dog jeg er stedsse sluppen heldigt derfra og er kommet til Hægerne igjen.

Under denne Monolog havde han reist sig og fortsatte sin Vej.

— Den sidste Gang var dog den værste! udbrød han, idet han foer sammen. Det gyser næsten endnu i mig, naar jeg tænker derpaa; det var en varm Tur, men Djævelen, i Form af Rødhuder, kom mig dog tilhjælp, da jeg havde opgivet Alt hvad der hed Haab om Frelse. Naa, man kan da med Sandhed sige: „Fanden hytter Sine“. Men nu troer jeg, jeg vil være fornøje med mine Anstrengelser for idag.

For Nanna havde det været en sørgelig Tid. Fjenden havde besat Den og alt Samkvem med Fastlandet var afstaaet.

Hun havde ikke modtaget noget Brev fra sin Mand og vidste ikke om han var levende eller død.

Hun ventede og haabede hver Dag, hver Time at faae et eller andet Budskab og flere Gange bad hun om hellere at maatte faae den sørgelige Visshed end denne pinlige Uro, der altid beherskede hende.

Hendes eneste Trøst var den lille Louise, der altid opmuntrede og oplivede det lille Hjem.

En Dag bankedes der paa Døren og en tydsk Officeer, ledsaget af en ældre Mand, traadte ind.

Da denne fik Die paa Manna, gik der et eienommeligt Udtryk over hans juedige Ansyn.

Officeren gjorde sig ved Tegne forstaaelig for hende og betegnede, at han vilde tage hendes Bærelse i Besiddelse.

Ugenert tog de Plads i Sofaen, udbredte endel Papirer og Brevstaber paa Bordet og lod ganske som om de vare hjemme.

Manna søgte at bekæmpe sin Skræk. En uvilkaarlig Gysen havde bemægtiget sig hende ved Synet af den ældre Mand. Hun havde en Anelse om at have seet ham før; men hvor var det hende umuligt at sige.

Hidtil havde hun været fri for Indkvartering og hun havde levet i det Haab, at man ganske havde glemt hende.

Den tydske Officeer tilkjendegav, at han ønskede

Noget at drikke og Nanna satte da en Flaske Vin for dem.

Louise var imidlertid kommen tilstede og med den Barnet egne Nysgjerrighed stod hun og betragtede de to Mænd.

Da den ældre Mand fik Die paa hende, studsede han forundret og gned sine Dine, ligesom om han vilde overbevise sig om, at have seet rigtigt.

— Er det et Drømmesyn, udbrød han paa dansk, eller er det en forbausende Lighed?

— Er det Deres Datter? sagde han henvendt til Nanna.

— Nei, svarede denne; men i samme Dieblif kunde man se paa hende, at hun fortrød, at hun havde udtalt dette.

— Hvem tilhører hun da?

— Det er en Datter af en Veninde af mig, der er død for flere Aar siden, svarede hun.

Men den Rødme, der bedækkede hendes Kinder, tilkjendegav at hun ikke var vant til at lyve.

— Kan Du huske din Moder? spurgte den gamle Mand Louise, idet han venligt smilede til hende.

— Ja, ubetydeligt; hun hed Alice.

— Alice! . . . Ja, det passer jo og Alderen er ogsaa i sin Orden; saa Spørgsmaalet bliver kun, hvorledes hun skulde være kommen hertil.

Disse Ord havde han mumlet ved sig selv, men nu sagde han høit:

— Har Du altid boet hos disse Folk?

— Nei, jeg har ogsaa boet hos den gamle Fister nede ved Kysten.

— I synes at interessere Eder for dette Barn, min kjære Fører, Spion og Tolk, sagde Officieren med et Smil.

— Ja, jeg maa tilstaa at dette Barn har vakt min Opmærksomhed. Jeg er nemlig, som De jo veed, et Menneske, der har tumlet endel om i Verden. Jeg havde en Datter, der gik ad den brede Vej, saa at jeg forstødte hende; hun havde en Datter og den besynderlige Lighed med hende, den Omstændighed, at dette Barn ikke hører hjemme her og at hendes Moder hed Alice, lader det næsten grændse til Visshed at det er min Datterdatter.

— Men selv om dette var Tilfældet, selv om det virkelig var et Barnebarn af Dem, hvad agtede De da at foretage Dem med hende? De vilde tage et Barn med Dem paa Deres eventyrlige og ofte livsfarlige Vandringer?

— Nei; men jeg vilde tage det bort fra den Kvinde, der nu eier det. De kjender, Herr Officeer, mit brændende Had til alt Dansk, saa at det er mig om at gjøre, at hun ikke opdrages i et Hus, som dette, hvor man nærer Kjærlighed til Alt hvad der bærer den røde og hvide Farve.

— Men jeg forstaaer egentlig ikke, hvorfor De nærer saa stort Had til de Danske?

— Fordi at de Danske har bedraget og besveget mig i Alt. Min Hustru, der var Dansk, blev mig utro, min Ven, der var en Dansker, stjal fra mig, min Ære blev mig berøvet af de Danske, der bestyldte mig for de laveste Forbrydelser og da man endelig løsgav mig, var det kun af „Mangel paa Bevis“. De Danske har forhaanet og foragtet mig, men de vil nok komme til at angre det, mit Had er en brændende Lavastrøm, der knuser Alt hvad det møder paa sin Vej. Hvem var det, der bragte den vigtige Efterretning til det tydske Kvarteer, at de Danske havde opgivet deres Stilling ved Dannevirke og altsaa bevirkede at de østerrigske Husarer blev purret ud og sendt i Hælene paa de Flygtende? . . . Hvem har lagt den store Plan, som vi nys talte om og som vil sætte Kronen paa Bærfet? — Det er mig, mig med mit brændende Had. Neppe erfarede jeg at Krigsfaklen var isærd med at blive tændt her i det kolde Norden, før jeg forlod Alt for at komme saa hurtigt som muligt til at fjølne mit Had . . .

— Og tjene Penge! afbrød Officeren ham med et Smil.

— Enhver Arbejder er sin Løn værdt!

— Naa, ja, lad os ikke tale derom; De er jo

ikke bange for at sætte Deres Liv paa Spil, det har De vist mere end engang.

— Jeg glemmer ikke saa let, hvorledes jeg engang har været i Livsfare, fra den Tid er jeg bleven mere modig, saa jeg med Respekt at sige hverken fryer Døden eller Djævelen.

— Lad mig høre, sagde Officieren, idet han fyldte de tomte Glas.

— Kan det interessere Dem skal det være mig en Glæde at fortælle, hvorledes dette spændte af. Det kan vel nu omtrent være to, tre eller maaske fire Aar siden, at jeg i Forening med nogle Venner skulle tage en Saugmølle i det nordlige Amerika i Diesyn, da en af dem havde isinde at købe den. Hvis De nogensinde har hørt den bekjendte Løgn om den Bralhans, som de Danske ere saa stolte af, skjøndt han var en Nordmand, saa veed De hvorledes Saugmølleeieren bar sig ad med at stikke os Blaar i Dinene. Tordenstjold drak jo Svenskerne paa Belsen, saa de ikke kunde se hvem der var deres egne Folk og hvem der var de Danske; saaledes stablede Mølleeieren den ene Flaske Xeres og Cypervin op for os efter den anden, saa at vi tilsidst blev lidt perialiserede. Derefter bød han os at tage Maskinerierne i Diesyn; men jeg skal ikke nægte, at for vore Dine var Alt i den skønneste Orden; Hjulene gif og Remmene surrede, skjøndt Alt stod bomstille. Vi trastede omkring og den,

der skulde kjøbe det, var velfornøiet med det Hele. Hvorledes jeg har beiset omkring veed jeg ikke, men pludselig gif et Brædt istykker og jeg dumpede ned i Maskinen, uden at de Andre lagde Mærke dertil; de troede nemlig, at jeg var stuppet af, for at undgaa de velfyldte Pokaler, der atter vinkede os. Ved Faldet var jeg bekvimet, men da jeg lidt efter kom til mig selv igjen, skal jeg ikke nægte at min farlige Stilling snart gjorde mig ædru. Fra det Sted, hvor jeg befandt mig, kunde jeg umulig selv komme op, jeg sad som i det solideste Fangehul og da det laa langt nede, lød mit Skrig svagt og utydeligt i det store Rum. Det var den værste Nat jeg nogensinde har oplevet, jeg saae baade Spøgelse og Uhyrer, der tumlede sig om mig, thi den Tanke, at man kunde hitte paa at sætte Maskinen igang, uden at have Begreb om min Tilværelse, gjorde mig tummelumsk i Hovedet. Det blev Morgen, jeg skreg som en Besat. Da hørte jeg pludselig en Piben; Dødsfulden gjennemfoer min Krop og Dødsveden perlede paa min Pande, jeg vidste hvad det betød og fastede mig næsegrus ned, borede mig ind i Trælaget, ligesom en Træorm. En bedøvende, skrattende Lyd over mit Hoved, underrettede mig om, at hvad jeg frygtede var virkelig skeet. En eneste Bevægelse af mig og jeg vilde have været dødsens; men jeg holdt mig tapper og Djævelen stod mig bi. I det Dieblit,

da jeg havde opgjort mit Regnskab med denne Verden, da Haarene stod som Børster paa mit Hoved, da stod pludselig Maskinen stille. Det var paa den Tid, da Rødhuderne gik paa Krigsstien og røvede og plyndrede, hvor de kunde komme afsted dermed. De havde angrebet Møllen og saaledes slap jeg bort, thi en skikkelig Indianer forbarmede sig over mig og hjalp mig op, rigtignok ikke uden Betænkelighed, da han troede at jeg var den Mand, der drev alle Maskinerne, og jeg kan heller ikke fraga, at jeg saae lidt spøgelseagtig ud. Dødsangsten og Dødskvælen havde furet mit Ansigt, saa at det varede en rum Tid inden jeg havde gjenbundet mit gamle gode Gemyt.

Den ældre Mand nippede til sit Glas, medens hans Ansigt forraadte, at han ikke uden Skræk kunde tænke tilbage paa denne Episode.

Kort efter forlod Officieren igjen Mannas Hjem, efter dog først at have tilkjendegivet hende, at den anden Mand skulde forblive boende hos hende.

Grosferer Dam, thi Læseren har vel alt gjættet at det var ham, sad imidlertid hensunken i behagelige Betragtninger.

— Jo, jeg maa tage mig af Pigebarnet, det er en Selvfølge, hun tegner jo til at blive ret smuk; jeg sætter hende i Pleie et eller andet Sted hos noget fattigt Kram, der kan dryppe Gift i dette Blomsterbæger, der hidtil kun har indsuget

Troen paa det Skjønne og Gode. Naar hun er voxet op som en vild Plante, da tager jeg hende med mig; et smukt Pigebarn kan man jo nok finde Blads for, hi, hi, hi! Immer den gamle gemtligge Grosjerer Dam, der kan hitte paa lystige Spilopper. Her føler jeg mig rigtig som hjemme, Alt er efter min Smag og indrettet med Hygge og Omhu. Den tydske Abekat troede glatværlig paa de respektive Løgne, som jeg i min Overgivenhed behagede at bilde ham ind.

Kort efter reiste han sig og gif ind til Nanna, der sad i det forreste Værelse hængsunken i dybe Tanker.

— Jeg veed ikke om De kan gjenfjende mig, Nanna Smith, men jeg har godt kunnet erindre mig Deres Ansyn, thi den man har havt Tilbøjelighed for, den glemmer man ikke saa let.

Nanna hævede Hovedet og saae paa ham med et Udtryk af Forbauselse.

— Erindrer De dengang Deres daværende — jeg veed da forresten ikke om det ogsaa er Deres nuværende — Elsker havde faaet en Skrueløs og laa paa Hospitalet, da søgte jeg at lokke Dem til at stænke mig lidt af den rige Kjærlighed, De offrede paa Bistruplemmet.

— Ti, o ti! bad Nanna fortvivlet.

— Lad mig først tale ud. De fik dengang et Par anonyme Breve, hvori jeg paa enhver tænkelig

Maade søgte at naae mit Maal; men De stod fast og kom ikke til de indbudte Stævnemøder og jeg formoder at Grunden var den, at De har talt til Deres Søster om mit Dnske og hun har indprentet Dem endel af sine dydige Grundscetninger. Skade, at jeg helt glemte denne Sag, da jeg sidst talte med hende, jeg skulde dog ellers have takket hende derfor.

— Har De talt med min Søster? . . . Hvor er hun? udbrød Nanna, hvem Tanken om Frida lod glemme, hvor dybt hun foragtede denne Mand.

— Maasse De ikke i længere Tid har hørt Noget fra hende og det skal da være mig en Fornøielse at forlælle lidt om hende. Som De vel nok veed, elskede jeg hende og jeg fandt at det var Synd, at hun med sin medfødtte Aand og Dannelse skulde knyttes til en simpel Sømand, og da hun nu uheldigvis engang var bleven skudt i ham, saa besluttede jeg at bringe ham ud af Verden, for paa denne Maade at udjævne Sagen. Til den Ende sendte jeg ham med et Skib, som jeg vidste aldrig mere vilde vende Forstavnen hjemad. Det gik meget heldigt, men da jeg saa fornyede mit Tilbud til Frida, svarede hun saa spodsst og stolt, som om hun havde været en persisk Prindsesse og jeg en pjaltet Tigger; hun forglemte, at jeg var en rig Grosserer og hun en fattig Sypige, hun

glemte, at den der har de skinnende Guldstykker, har en Magt, for hvilken Trefjerdedelen af Verden ydmygt bøier sig. Saa hændte det flere Aar efter, da jeg havde forladt Kjøbenhavn for at søge min Lykke i det Fremmede, da jeg en Dag sad i Ly af nogle Sukkerfoustager paa et Dampskib, at jeg hørte en Samtale mellem to Mænd, til hvem De vistnok ogsaa har en Smule Bekjendtskab. Den Ene var min egen kjære Søn Magnus og den Anden var den gamle Tørvetriller Palle Baadsmand. De kom netop til at tale om Frida og hendes Forlovede og her opklarede det sig, at Frida havde troet at Christian var død, Christian, at hun havde været ham utro. Den gamle Brumbasse bandte sin Saligheds Ed paa, at han nok skulde faae dem stuvet sammen. Nogle Aar efter mødte jeg igjen Frida i Amerika, men der var hverken Spor af Christian eller Palle, hun havde nedsat sig som Kullefone.

Paa Sturkens Ansigt viste sig et selvtilfreds Smil over sin Maade at fortælle disse Tildragelser paa.

Han vedblev:

— Jeg gjentog mit tidligere Tilbud, bød hende Alt hvad hun kunde ønske sig og lidt til, for at hun skulde skænke mig et af sine venlige Blikke, men hun var ligesaa stolt og knibst som første Gang. Da blev min inderlige Kjærlighed til et

sydende Gud, min brændende Lidenskab til raffineret Ondskab, og jeg forsømte ikke noget Middel, der kunde skade hende. Jeg stak Ild paa hendes Hjem og fik hende tiltalt for at have paasat dette Fyrværkeri, som greb temmelig stærkt om sig, idet den halve By gik op i Luerne. Med min sædvanlige Betsalenhed, med min snedige og behændige Fræfthed førte jeg selv Anklagen imod hende, for at faae hende dømt og dette skete ogsaa, idet hun paa Livstid blev dømt til Fængsel. Det varede saa atter nogle Aar før vi mødtes og da var jeg bleven Fangevogter og hun var min Fange. Da lykkedes det mig endelig at beseire hende, da maatte den stolte, hovmodige Frida overgive sig paa Naade og og Unaade og kysse mig, som hun engang saa dybt havde foragtet.

— De bedrager mig, De lyver! . . . D siig det, siig det! Alt hvad De har fortalt er kun Opdigtelser!

— Nei, det gaaer her, som det saa ofte gaaer i Verden, at Sandheden næsten er mere eventyrlig end nogen opdigtet Historie. Men eftersom det synes at smerte Dem, ville vi ikke tale mere derom. Jeg havde derimod en anden vigtig Sag, som jeg vilde drøfte lidt med Dem. Jeg har nemlig ifinde at tage mit Barnebarn til mig.

— Louise?

— Ja.

— Vil De tage Barnet fra mig?

— Ja, som De hører.

— Det formaaer De ikke.

— Og hvorfor?

— Deres Datters sidste Villie var at vi skulde beholde Barnet.

— Men naar jeg nu eier et skriftligt Bevis for, at hun har bedet mig om at tage mig af det.

— Hvorledes . . . ?

— Naar jeg nu fremlægger et Dokument, skreven med min Datters Haand, der giver mig Ret til at fordre mit Barnebarn udleveret fra dem der have det i Eie?

— Da er det falsk.

— Det vil jeg ikke nægte, men De kan ikke overbevise Nogen derom; har De maasse noget skriftlig Dokument, der testamenterer min Datterdatter til Dem?

— Nei.

— Saameget destobedre.

— Hvad vil De da gjøre med Barnet? Hvorhen vil De bringe det?

— Til et Sted, hvor det ikke opdrages i Troen paa, at Alt er smukt og skjønt i denne Verden, men slet og djævelsk, hvor det ikke opdrages til at elske det Gode, men det Onde, til et Sted, hvor dets Aand ikke udvikles og uddannes, men tilintetgjøres og nedjæntes i Lastens og Forbrydelsens Bælmørke.

— Min Gud! . . . Guff, det er Deres Datters Barn!

— Ja, netop; det er jo en Faders Hævn mod fit eget Barns Minde. Jeg har Grund til at hade min Datter og da hun er undgaaet mit Had, maa jeg overføre det paa hendes Barn.

— Louise, Louise! sagde Nanna og trykkede den lille Pige til sit Bryst. Du maa ikke stilles fra mig, jeg kan ikke undvære Dig.

— Desværre har jeg ingen Taarefilde, der kan rinde ved dette smukke, rørende Syn, sagde Skurken i en haanlig Tone. Nu kan De imidlertid tage Afsted med Barnet, thi jeg gaaer for at se mig om efter en Pleie til hende. I disse bevægede Tider er der endel fattige Folk, der forlade baade Hus og Hjem, og et faadant Sted vil jeg se at faae hende praffet paa; hvad den Sag angaaer om min Ret til at fordre Barnet udleveret, da skal De ikke nære Tvivl om, at jeg nok skal tilveiebringe et skriftligt Bevis for, at jeg kan tage hende i min Varetægt.

Dam bukkede med et satanist Smil og forlod Nanna.

Da hun var ene, tog hun Louise i sine Arme og trykkede hende ængsteligt til sit Hjerte, idet Taarerne flød ned ad hendes Kinder.

Da Dam kom ned mod Stranden, traf han en fattig Kone, der bar paa nogle Gjenstande.

— Har J ifinde at forlade Den? spurgte han, idet han stillede sig op som om han vilde spørre hende Veien.

— Ja; naar Krig og Fjender gaaer ind i Landet, da gaaer No og Fred ud af samme. Jeg vil reise saa langt bort, at jeg ikke forstyrres af Kanonerens Lørd.

— Har J Lyst til for gode Ord og god Betaling at medtage et tiars Pigebarn?

— Jeg har Skam Nød nok med at bjerge Jøden til mig selv; hvor skulde jeg faae Raad til at tage mig af et Barn?

— Naturligvis vil J faae rigelig Betaling derfor. Jeg erkjender tilfulde, at man ikke skal gjøre Noget for Intet. J faaer 100 Rigsdaler strax og fremdeles 100 Rigsdaler hvert halve Aar, og skulde jeg falde bort, da er Barnet Arving til de Skillingen jeg har. Noget god Opdragelse skal hun ikke have, thi jeg har mine egne Planer, mine Hensigter og mine egne Anstuelser om dette Barns Opdragelse. Naa, gaaer J ind paa Betingelserne?

— Ja.

— Om to Timer bringer jeg Eder da Barnet og de lovede Penge.

— Men hvor skal jeg henvende mig senere?

— De kan skrive, eller lade skrive et Brev til „Furagemester Dam, Königsstraße i Hamborg“, hvorfra det da bliver mig tilsendt.

— Godt.

„Furagemester“ Dam gif da tilbage til sin Bopæl.

Her fremtog han et Skrivetøi og et stort Arf Papir, paa hvilket han anbragte et Segl.

Derpaa satte han sig til at skrive følgende Linier:

„Dersom jeg skulde dø mellem Fremmede og
„overlade mit Barn i deres Hænder, da er det
„mit høieste Ønske og min inderligste Bøn, at
„Du, dersom Du i saa Tilfælde træffer paa
„Barnet, forbarmer Dig over det. O, Fader,
„dyrebare Fader, opfyld denne Bøn og tilgiv
„din ulykkelige, vildledte Datter!

Mlice.“

— Det er brillant, sagde han, idet han skred frem og tilbage i Bærelset og indhyllede sig selv i tætte Tobakskyer. Men . . . lad mig se, skulde det dog ikke kunne ske uden Magt? Jeg havde mere Lyst til at bruge List og det var da ogsaa altid et Forsøg værd.

Han grublede lidt derover, da syntes han at have fundet hvad han søgte, thi et Dieblif krusede Mundvigerne sig til et tilfreds Udtryk.

Han traadte da atter ind til Nanna.

Hans Gang og Holdning, hele hans Ydre var bleven langt mindre djævelsk end tidligere; et

godmodigt Smil syntes at have leiret sig paa hans Ansyn.

Han betragtede et Dieblif den smukke Kvinde, der sad med Barnet paa sit Skjød og bedækkede det med Kys.

— Fru Zul, sagde han; jeg kommer tilbage for at gjøre Dem en Undskyldning for min tidligere Udtalelse; jeg og Officeren havde i Forening tømt adskillige Glaster Vin, saa jeg blev lidt hed i Hovedet og naar dette skeer, er det mig en Fornøielse at gjøre mig selv til en nedrig Skurk og en ussel Bedrager. Jeg har gjort en lille Vandring i den friske Luft, og det har atter bragt mit Sind i Ligevægt. I mine tidligere Udtalelser laa der dog en bestemt Plan, nemlig den, at ville sikke mit Barnebarn for de Rædsler og frelse hende fra at udsættes for de Farer, som Opholdet her paa Den om saa Dage i saa rigt Maal vil frembyde. Jeg vil aabent og ærligt tilstaa, at om saa Dage vil her foregaa Begivenheder, der vil faae stor Indflydelse paa Danmarks Fremtid. Lad Alt, hvad jeg har sagt, træde i Baggrunden og tænk kun paa, at det var Hensyn til mit Barnebarns Vel, der fik mig til at bruge Udtryk og benytte mig af Talemaader, der ikke vare velvalgte; men naar Binen gaaer ind, gaaer Forstanden ud. Nu vil jeg kun spørge Dem, om De har ifinde at forlade Hus og Hjem, thi i saa Tilfælde kan jeg jo aldrig

finde en bedre Opdragerinde til min Datterdatter; men foretrækker De, som den danske Konge Frederik Total, at leve og dø i Deres Nede, da maa De finde Dem i, at jeg sørger for at faae den Lille praktiseret bort.

Manna hævede Hovedet og svarede vemodig:

— Mit Hjem kan jeg ikke forlade og mindst saalænge jeg ikke veed om min Albert er levende eller død.

— Saa maa De finde Dem i saalænge at skilles fra den lille Louise. Er der atter Fred i Landet, kan De godt faae Barnet tilbage, hvis De ønsker det.

Manna saae paa ham med et Blik, der forraadte, at hun ikke nærrede Tillid til hans Ord.

Men den svage Kvinde kunde ikke gjøre Modstand, og gjorde hun dette, vilde Resultatet dog blive det samme og hun vilde affære sig selv alt Haab om senere at faae Barnet i sit Bærge.

Og til den bestemte Tid bragte „Furagemester“ Dam Louise til sin nye Pleiemoder.

Syvogtyvende Kapitel.

En Landgang.

Nogle Dage vare forløbne.

Manna var saa nedbøjet over Tabet af sin Datter, som hun kaldte Louise, at hun næsten ikke havde Tanke for Andet og samtidig havde en uforklarlig Angst for Albert grebet hende. Over Gang hun lukkede Dinene, syntes hun at se ham blødende og med Dødens Stempel paa sit Ansyn.

Hun bemærkede ikke, hvorledes Dam, naar han gik forbi hende, standsede og mere end en Gang betragtede hende med et lidenskabeligt Blik, der vilde have gjort hende forstræffet.

En Dag kom Skurken og den tydske Officeer og lukkede sig inde i det Bærelse, der var overladt Dam.

Stemmerne derinde bleve lidt efter lidt mere og mere hørøstede.

Manna, der havde fiddet hensunken i sine mørke Tanker, hævede Hovedet og lyttede.

Da der var Flere her paa Den, der talte Tydsk, havde hun lært saameget, at hun kunde forstaa de Ord, som bleve verlede.

Hun nærmede sig sagte Døren, da de Brudstykker, som hun kunde opfatte af de to Mænds

Samtale, syntes at sætte hende i Forbauselse og Angst.

Den tydske Officeer sagde:

— De gaaer saa mange Krogveie, min kjære Dam; lad os tale reent ud af Bosen. De mener altsaa at De vil paatage Dem at myrde eller lade den danske Konge myrde?

— De misforstaaer mig tilbels; jeg paaviser kun et Middel, som vi kunne benytte.

— Vil De da ikke udføre det?

— Jo, saafremt vi faaer Tilladelse dertil. — Det er ikke nok at han falder i det Dieblif han tager sine Standser i Diesyn, men ved den Forfærdelse og Bestyrtelse, der opstaaer, maa vi være parat til at angribe de Danskes Stilling og det med en Kraft og Styrke, som vil gjøre Ende paa hele Krigen.

— Er den Efterretning paalidelig, at Kongen vil bese Dybbølstandserne?

— Aldeles. Jeg har den fra sikker Kilde.

— Men hvad forlanger De af mig?

— At De skal hjælpe mig at myrde Kongen, sagde han paa Dansk i en temmelig høi Tone, idet han lagde særdeles Bægt paa disse Ord; han gjentog dem dog strax paa Tydsk, idet han tilføiede:

— De maa undskylde, at der sniger sig enkelte danske Bendinger ind i min Tale, men hvad man

i Ungdommen nemmer, man ei i Alderdommen glemmer.

— Hjælpe Dem at myrde Kongen! gjentog Officeren. Paa hvilken Maade? . . . Nei, nei, jeg vil aldeles ikke have Noget med den Sag at gjøre.

— De skal!

— Hvorledes! . . . Vil De tvinge mig dertil?

— Ja!

— Lær jeg erfare hvorledes?

— Det bliver min Sag. Men først og fremmest maa De skaffe mig nogle Benge; et saadant Forehavende kan ikke sættes igang uden ved Hjælp af den klingende Mønt.

Han nærmede sig samtidig Døren og da han hørte den sagte Raslen, som af en Kjøle, krusede et tilfreds Smil hans Læber.

Han vendte sig atter til Officeren og vedblev:

— Altsaa maa De imorgen skaffe mig et Par hundrede Daler. De kan udskrive en Skat, plyndre en Handelsmand eller skaffe dem paa en eller anden Maade; husk det gjælder en Sag af den høieste Vigtighed.

Efter en lille Pause vedblev han:

— Jeg havde rigtignok en endnu dristigere Plan, men den har jeg dog halvt om halvt stillet i Bero; det var nemlig med nogle raske Gutter at bryde ind paa Livet af de Danske og snuppe

Kongen og da senere erpedere ham ind i en bedre Verden.

Han hævede Stemmen igjen, som om det netop var ham om at gjøre, at disse Ord bleve hørte.

— Iøvrigt, vedblev Skurken, har jeg maaſte glemt at viſe Dem dette Beviſ paa min Magt og Myndighed.

Med diſſe Ord tog han en Skrivelle frem og viſte Officeren den; den var undertegnet med den Oberſtkommanderendes Navn og lød ſaaledes:

„Alt hvad Herr Furagemeſter Dam behøver
„til at fremme vor Sag og vore Planer, har
„De at underſtøtte med Mandſkab og Penge.“

Efter endnu en Stund at have dvælet ſammen, ſkiltes de to Mænd.

Da Nanna var ene, vred hun beſtyrtet og fortvivlet ſine Hænder.

Den Sjælsſpænding, i hvilken hun havde været nedſunken i den senere Tid, forøgedes ved den Tanke, at hun vidſte at den danſke Konge ſkulde myrdes, uden at hun formaaede at forhindre det.

Dog, kunde hun ikke dette?

Jo, hun vilde i det mindſte forſøge derpaa.

I Haſt ſkrev hun paa en Seddel:

„En danſk Kvinde har ſkjult været Bidne
„til en Samtale, iſølge hvilken en Snigmorder

„paatog sig at myrde den danske Konge, den
 „Dag han besaae Dybbølskandjerne. Hun beder
 „og besværges Dem at bringe dette Budskab til
 „den danske Overgeneral.“

Hun forseglede det; derpaa fastede hun et
 Shavl over sig og skyndte sig ned til Kysten.

Her var kun een Fisser, der laa henstrakt i
 Tangen og som det syntes fik sig en Lur, medens
 dog en opmærksom Jagttager vilde have bemærket,
 at han godt havde seet Nanna.

Hun løb hen til ham og rustede i ham.

— Skynd Dem at vaagne, sagde hun sagte;
 jeg veed at De er en modig Mand og derfor vil
 De vel heller ikke vægre Dem ved at opfylde min
 Bøn, da De derved frelser et Liv, der maa være
 os dyrebare end alt Andet.

Fisseren vaagnede og gned sine Øine.

— Hvad ønsker De, lille Madam? svarede
 han gabende.

— Jeg tør vel nok stole paa, at De ikke for-
 raader mig?

— Jeg synes ikke, at jeg i nogen Henseende
 har givet Dem Grund til at tvivle derom.

— Nuvel, vil De bringe dette lille Brev
 over til Fastlandet og levere det til den første
 danske Officer De træffer. De vil blive godt
 belønnet, thi De frelser maasse vor Konges Liv.

— Jeg fordrer ingen Belønning; det er jo kun min Blygt at udføre dette Verinde.

— O, Tak, Gud være med Dem og bringe Dem lykkelig til Deres Maal.

Fissteren løsne de sin Baad og lagde fra Land. Ranna stod i nogle Diebliffe og stirrede efter ham og vendte da tilbage til sit Hjem.

Da Fissteren ikke mere kunde pine hende, standsede han sin Baad.

— Ved alle Djævlens Magter, mumlede han; hvad skal jeg egentlig gjøre? Skal jeg bringe Brevet til den danske Leir eller til den gamle Mand, der lovede mig Guld og grønne Skove, hvis jeg bragte ham det? . . . Hvad det angaaer med min Fædrelandskjærlighed, da hælper den baade til det tydske og til det danske Parti, thi min Moder var en Dansker og min Fader var en Tydsker. Jeg kan jo ogsaa risikere at Tydskerne gribe mig med dette Brev og da gjør de vist kort Proces med mig.

Med disse Ord vendte han Baaden og styrede hen mod den lille Skov.

Her gik Dam urolig frem og tilbage, idet han af og til kastede et Blik ud over Søen, som om han ventede Noget.

— Hidtil er Alt som sædvanlig gaaet efter min Beregning. Hun holdt Dret mod Nøglehullet og hørte paa mine Ord om at myrde Kongen, og

hun anede ikke, at det var den gamle Skuespiller, der før at faae hende i sin Magt, spillede en af sine sædvanlige Roller. Narrer den fattige Fister mig nu ikke, da er Slaget vundet. Ikke med Ild og Sværd er Seiren bleven min, men med List og Snedighed.

Hans Dine lyste med en uhyggelig Glands, medens hans Mund fortrak sig til et djævelsk Grin.

— Nu skal vi se om hun er ligesaa tapper som Søsteren til at gjøre Modstand. Ah, der kommer Fiskeren!

Baaden fløvede Bølgerne og den nærmede sig hurtig Dam, der med et tilfreds Smil ventede den.

— Hvad bringer Du saa? raabte han Fiskeren imøde.

— Dette Brev, sagde denne, idet han fremtog Mannas Brev.

— Godt! Lad mig se det.

— Undskyld, jeg er en fattig Mand, jeg kan ikke godt vente paa min Betaling, derfor beder jeg Dem om et lille Forstud før De faaer Brevet.

Dam tog et Guldstykke op af Lommen og rakte ham det.

— Jeg takker, sagde Fiskeren og bortfjernede sig.

— Ikke Noget at takke for, min gode Mand, hv Skurken; thi det var falsk. . . . Naa, Alt gaaer jo som sædvanlig efter Ønske. Nu skal jeg til at gjøre det sidste store Træk paa dette Skafbrædt; dog

det er vel bedst at tøve til det bliver mørkt. Et Theater bagfra og en Skurkestreg ved Dagens Lys tager sig ikke ud.

*

*

*

Det var Aften. Nanna vilde forsøge at finde Hvile, vilde for nogle Dieblikke søge at glemme sin mørke Sindsstemning.

Da bankedes der hæftigt paa Døren og Dam traadte ind ad samme.

— Undskyld min Dristighed, sagde han, idet han betragtede den skønne Kvinde med et triumferende Blik; en Sag af Bigtighed fører mig til Dem.

Nanna betragtede ham ængstelig.

— Jeg troede, at det Exempel, der forleden Dag blev givet her paa Den, hvorde have været Forsøg paa Forræderi blev straffet, vil til Fornuft, tilstrækkeligt til at bringe de Dorigebssfuldt Smil. vedblev Grosserer Dam med et ondskaledes ethvert Den Dag blev en ung Mand skudt; men efter hvad der nu er oplyst vil han ikke blive den Eneste, der maa bøde for sin Tjenstvillighed. Bore Soldater har grebet en Fister, der skulde over til Fastlandet med et Brev; dette Brev maa være skreven af En, der her i Huset har været Vidne til den Samtale, jeg idag havde med den tydske Officeer.

Nanna var bleven døddleg.

— Mon her har været Noget inde i Bærelset dengang? spurgte han efter en lille Pause.

— Jo, jeg har været her, svarede hun fast.

— Da beklager jeg Dem oprigtigt, thi da maa De bøde med Deres Liv for Deres Nabenhjertighed. Strengthed maa der til, naar en Armee skal gaa feirrig frem i et Land, hvor den paa alle Sider er omgiven af Spioner og Forrædere. Dog, jeg kan frelse Deres Liv, hvis dette har noget Værd for Dem.

— Ja, gør det; den Tanke at dø, uden at have Bished om min Albert, forfærder mig.

— Men jeg frelser ikke Deres Liv, uden at blive belønnet derfor. Jeg fordrer Intet for Intet, men jeg giver heller ikke Noget for Intet.

— Hvad fordrer De da af mig?

Han bød sig hen imod hende og hvistede hende i Øret:

— Lad mig indtage Alberts Blods! Skænk mig et kjærligt Ord og et lifligt Blik, hvil i min Favn og lad min vansmægtende Mund mødes med dine foralrøde Fløis læber, lad mig nyde den saligste . . .

Manna foer tilbage, som bidt af en giftig Slange.

— Usle Skurk! sagde hun med dirrende Stemme.

— Jeg bød Dig kun Valget mellem Døden og Livet og Du har nu afgjort det.

Han stod et Dieblif og betragtede hende med sit lurende Blik.

— Men naar jeg nu røvede din Kjærlighed før jeg overgav Dig til Døden? . . . Vi ere ene her i den tause Nat, Du er den Svage og jeg er den Stærke.

Med disse Ord slog han sin Haand i Lyset, saa at det sluffedes, og før Nanna kunde komme sig af sin Forbauselse, følte hun hans Arme, der som en giftig Snog knugede sig om hende.

Hun følte et Par visne Læber, der sugede et Kys fra hende.

Et høit Skrig pressede sig over hendes Mund og rungede i Nattens Stilhed.

Samme Aften gled et lille Dampskib ned ad Vesterhavet, langs Kysten.

Det listede sig sagte frem, dækket af Nattens Mørke.

Paa Dækket laa omtrent et hundrede Soldater.

Det var et dansk Streikorphs, en dansk Gurrilla-bande, et af dem, som Preussjerne havde Respekt for, thi snart vare de her og snart vare de der, og de gjorde sjældent Landgang uden at bringe

Bytte hjem med sig. Stundom forsvandt en lille Afdeling Militær, stundom endel Heste og Røæg, der skulde transporteres til Hæren, stundom fandt de Jernbanen opbrudt og Telegrafsen overskaaren, det var de danske Streiskorps Værk.

Det var Frivillige, modige og tappre Karle, der hverken skuede Kugler eller Granater.

Nu laa Dampskibet stille; en Baad blev sat ud og bemandet, hvorefter den styrede ind mod Kysten.

Sagte og forsigtig steg Besætningen fra Baaden iland, thi det var netop deres Hovedopgave at overraske Fjenden og overrumple ham.

De vare dog ikke komne langt op paa Land, før de i nogen Afstand saae en Masse Bikkelhuer komme tilsynne.

De Danskes Anfører standsede, da det lod til at der stadig myldrede flere Lybskere frem af Skoven.

— Her er Intet at høre i aften, sagde han til sine Folk; jeg troer vi gjør klogest i at forsvinde som en Stormvind.

Han gav da Ordre til at gaa tilbage.

Da Baaden lykkelig og vel var kommen fra Land, kom Preusserne ned til Kysten.

En Salve foer ud over den lille Skare.

De danske Soldater kastede dem ned paa Bunden af Baaden og Kuglerne hvinede hen over dem.

Kun to Mænd viste deres uforfærdede Mod ved at blive staaende.

Den ene var en kæmpestærk Nordmand, der hed Bjørn, og den anden var en dansk Mand.

Begge syntes at ville byde Kuglerne Trods, men Bjørnen traf det korteste Straa, thi han sank ned paa Bunden af Fartøiet, truffet af flere Kugler.

Den Anden derimod blev urørt staaende.

Da han saae sin Kammerat segne, mumlede han:

— Du fandt Døden, men jeg kan ikke finde den, skjøndt jeg trolig nok leder efter den.

Baaden kom nu til Dampskibet; Sorgen over den tappre Nordmand var almindelig, men i denne Tid var man jo vant til at se Døden i de mest forskjellige Skikkelser. Man fortsatte Farten for dog at faae lidt Udbytte af den natlige Expedition.

Man seilede videre, dækket af Nattens Mørke.

Den lille Damper lagde da bi ved den lille Ø, hvor endel af vor Fortællings Begivenheder har fundet Sted.

Atter gik de iland og her havde de bedre Held med dem.

Det lykkedes dem at gribe en Feltpost og tage en Snees Mand tilfange.

Idet de med deres Bytte gik tilbage, lød der i Nattens Stilhed et gennemtrængende Skrig.

En af de danske Soldater standsede og sagde

henvendt til den Mand, der havde vist sit Mod ved at trodse Prøisernes Kugler:

— Hørte Du det, Knud Bentsen?

— Ja, svarede denne; det var et Nødstrig. Kom det ikke fra det lille Sted derovre?

— Jo; hør, der lød et til. Lad os trænge derind, det kan jo være, at det er en af de tydske Bindbøitler, der er isærd med at gjøre Spilopper.

Et Par Kolbeslag sprængte Døren til Mannas Bærelse og de to Mænd kom netop tidsnok til at hindre Skurken i Udøvelsen af sin Skændselsgjerning.

— Hvad er her paa færde? udbrød Knud Bentsen, hvis kraftige Arm holdt Dam fast, saa at han ikke formaaede at bevæge sig.

— O, frels mig, red mig fra dette Uhyre! udbrød Manna bedende.

Ved Lyden af denne Stemme vendte Knud sig forbauset om og saae den unge Kvinde, der netop nu blev belyst, idet hans Kammerat havde tændt et Lys ved Hjælp af sit Fyrtsi.

— Manna! udbrød han.

— Knud Bentsen! sagde hun samtidig.

— Hvem er den Mand?

— En tydsk Spion, der har paataget sig at myrde vor Konge. Han hedder Grosferer Dam og har været min Søsters og min Ulykkestjerne. Min Albert er i Krigen og han har imidlertid søgt

at gjøre mig ulykkelig! Først tog han Barnet fra mig og nu . . .

Manna bøiede rødmende sit Hoved.

— Vi maa strax afsted igjen, sagde Knud; thi vi kan hvert Dieblif vente at se Brøiserne. Farvel, Manna, naar der engang bliver Fred i Landet, da kommer jeg hertil, dersom jeg ikke er falden i Kampen, thi jeg kunde nok have Lyst til at høre hvorledes det er gaaet Dem i Verden og hilse paa Deres Albert.

— Saafremt han ikke har maattet lade sit Liv paa Wrens Mark, hvistede hun.

— Det ville vi ikke haabe!

De to Mænd drog nu afsted med Skurken, hvem et Par blinkende Bajonetter betog Lysten til at gjøre Modstand.

Da de kom ombord paa Dampskibet sagde Knud til Officieren:

— Her er en Spion!

— Godt. Sæt ham ned i det nederste Lukas. Giv ham Haandjernene paa. Naar vi komme iland vil der blive gjort kort Proces med ham.

Dam blev lænket og bragt ind i et lille skummelt Rum.

— Nu kniber det nok! mumlede han, idet han saae sig om med et mørkt Blik. Kunde jeg blot saae disse Jernmuffedijer af, saa have de dog været saa betænkkelige at lade mig beholde en Pistol. Ah, den ene af Jernbøilerne er s'gu lidt istykker;

tænkte jeg ikke nok at Satan og alle hans Djævole
flaa mig som sædvanlig hi.

Knud kunde ikke sove.

Han gik frem og tilbage paa Dækket.

Det pludselige Møde med Nanna tilbagefaldte
i hans Erindring hans første Møde med de to
Søstre og de Begivenheder, der var fulgt derefter.

Han fik da den Tanke at ville aflægge et
Besøg hos Dam, da han muligvis kjendte Noget
til Fridas senere Skæbne.

Idet han aabnede Døren, saa han at det lille
Stum var tomt.

— Skulde han staa i Bagt med selve Djævelen,
mumlede Knud; saa han formaer at gaa gjennem
lukkede Døre?

Han traadte ind for at se nærmere til i det
dunkle Stum.

Da følte han bagfra et haardt Slag og med
et Skrig styrtede han til Jorden.

Det var Dam, hvem det var lykkedes at befri
sig fra sine Lænker og som nu bag Døren havde
luret paa, at strække den til Jorden der aabnede
hans Fængsel.

Dam styrtede nu op ad Trappen, løb over
Dækket og sprang i Søen.

Det lykkedes ham at naae Land og forsvinde
i Skoven, før Mandskabet paa Dampskibet ret var
kommet sig af deres Forbauselse.

Da Nanna var bleven ene, takkede hun Gud for sin Frelse.

Et sammenrullet Papir, der laa paa Gulvet, henlevede hendes Opmærksomhed

Hun bukkede sig og tog det op; det var et Blad, som en af de Danske maatte have tabt.

Hun fik her flere Oplysninger om de Tildragelser, der havde knyttet sig til Dannevirkes Opgivelse.

Skælvende lod hun Diet glide hen over den Rubrik, der indeholdt Døde, Saarede og Savnede.

Bludselig blev hun ligbleg, Avtsjen faldt hende af Haanden.

Blandt de Saarede stod:

„Menig Albert Jul, falden i Kampen ved Sankelmark.“

Hendes Albert, hendes elskede Mand var død!

Ham, som hun elskede saa høit, ham, der var hendes hele Lykke og Glæde, ham, med hvem hun havde lidt og stridt, han var død!

Og dog stod han mellem de Saarede.

Hans Lig var maaste falden i Fjendens Hænder og var bleven jordet Side om Side med sine Modstandere.

En stærk Gulken bemægtigede sig hende; en Taarestrom lettede det betyngede Hjerte.

— Død, død! gjentog hun med flangløs

Bjergmandens Ring.

Stemme. Min Albert, min elskede Albert, er Du død? Hviler Du fjernt fra mig i Jordens Skjød? . . . Nei, nei, jeg vil ikke tro det! Du er maaste saaret, men død, nei, saa haard er Gud ikke! . . . Dog, tilgiv mig, elskede Fader, tilgiv mig, jeg veed at Du ikke er haard, jeg veed at din Willie steer, og er han falden, da er han jo død i Kampen for sit Fædreland!

Otteogtyvende Kapitel.

Kommandantens Datter.

Det var en underlig Overgang, naar man fra Slagets vilde Larm førtes ind til Lazarethets Fred og dybe Stilhed, der kun nu og da afbrødes af en Saarets Stønnen eller Klagen.

Medens mangen en Heltedaad udførtes med det blinkende Sværd, udførtes her en Fredens Gjerning, som ogsaa kunde paastjønnes.

Imellem de snehvide Senge, der hist og her havde faaet en rød Blodplet, gik de barmhjertige Søstre.

Blege og alvorlige, lig Nonner, gik de syflende

og puschende mellem Venner og Fiender; de saae saa kolde og frastødende ud, og dog pleiede de de stakkels Lidende med en Omhu, som en Moder sit Barn, som en Kvinde den hun elsker.

Hvor Mange har de ikke frelst fra Dødens Favntag?

De opoffrer deres Ungdom, deres Glæde, deres Livslykke for at komme de Lidende til Hjælp og mangen Soldat har havt Taarer i Øiet i Dødens Stund, til Tak for al den kjærlige Pleie, de blege Kvinder havde skænket dem.

Det var ogsaa dem, der saa omhyggeligt sørge for Albert, det var dem, der fredede om den lille Livsgnist, der var bleven tilbage.

Og lidt efter lidt kom han sig og da Sommeren vel havde indfundet sig, var han fuldstændig helbredet.

Men Albert kunde ikke ret glæde sig over sin Helbredelse, thi han maatte ombytte Lazarethet med Fængslet.

Og medens hans Kammerater kæmpede den sidste fortvivlede Kamp, førtes han til en prøisisk Fæstning.

Det var en Sommeraften.

Albert stod ved et Vindue i Fæstningen og kastede et Blik over mod sit Fædreland.

Solen gik ned og farvede Himlen med sit Purpurskjær.

Han havde skrevet et Brev til Nanna, der den følgende Morgen skulde læses af Kommandanten, førend det affendtes.

Paa Lazarethet havde han ogsaa skrevet til hende, men Brevet naaede i de bevægede Tider ikke sit Bestemmelsessted.

— Hils min Nanna, min elskede Liv! sagde han med halvhøi Stemme. Siig hende, at jeg længees saa saare. Siig hende, at hendes Billed svævede for mig i Kampens Hede og siig hende, at paa Lazarethet var det Tanken om hende, der gød nyt Olie paa mit Livs næsten udslukte Lampe.

Han standsede sin Monolog og kastede et Blik til Siden, hvorfra der lød taktfaste Skridt.

Det var en Kolonne Fanger, der kom hjem fra Skandsearbeide, hvortil de bleve benyttede.

En halv Snes Prøisere med skarpladte Geværer bevogtede dem.

Alberts Tanker tog nu en anden Retning.

Disse hundrede og atter hundrede Mand lod sig bevogte af de saa Prøisere; kunde det ikke tænke sig, at de kunde overrumple og overmande Fæstningens Besætning og sætte sig selv i Frihed?

Med Begeistring tænkte den unge Mand paa denne Plan.

Han greb strax Pennen og skrev paa et Stykke Papir et Opraab til sine Kammerater om at sætte denne Idee i Udførelse.

— Lad os affaste det Slaveaag, der er lagt paa vore Skuldre, lad os tugte det prøisfse Hovmod, der sætter Krigsfanger til at forrette Skandsarbeide, der istedenfor at respektere den Tapperhed og den Kjæfthed, som vi have udvist, benytter os til Slavearbeide. Intetsteds findes saaledes Alt forenet til vor Plans Udførelse, som her. Vi befinde os faa Skridt fra Kysten og ere et Par hundrede Mand mod neppe fyrretyve. Kammerater, lad os gribe Diebliffet, lad os vise, at selv om vi ere Fanger, om vi ere bundne og lænkede, da er dog vort Mod og vor Tapperhed ikke frataget os . . .

Længere kom han ikke i sit Dpraab.

Han havde staet i det aabne Bindue og ædskrevet disse Ord. Et stærkt Windpust førte pludselig Papiret bort og førte det ind over Fæstningen.

Samtidig blev Døren aabnet og han blev kaldt ned i Fæstningens Gaard, hvor alle Krigsfangerne vare forsamlede.

Det var de danske Jenser her flod, men ikke med den Begeistring, som da vi saae dem paa Slaget's Mark. En vis Sørgmodighed og Bitterhed havde leiret sig paa deres Ansyn, tilligemed en vis Skamfuldhed, skjøndt det ikke var nogen Skam at blive overvundet, naar man er En mod Ti.

Det der blev oplæst for dem var en Kundgjørelse om, at ethvert Forsøg paa at gjøre Opstand eller at flygte, vilde blive straffet med Døden.

Albert vendte alvorstfuld tilbage til sit Bærelse; hans Plan syntes ham at være strandet, thi han vilde ikke opfordre sine Kammerater til et Skridt, der maasse vilde styrte dem i Ulykken, dersom det mislykkes.

Han stod atter ved Vinduet og stirrede gennem Aftenens Mørke og overveiede endnu engang sine Frihedstanke.

Hans Kammerater havde trætte og mødige lagt dem til Hvile og sov snart ind.

Albert blev længe staaende og betragtede det stille Hav, der som et stort Speil laa udbredt ved Fæstningens Fod.

En uendelig Higen, en inderlig Længsel efter hans elskede Nanna greb ham.

Nede ved Kysten laa en Baad, saa det vilde være en let Sag at flygte bort, naar blot han kunde naae derhen.

Paa Bolden, under Vinduet, lød Bagtens taakfaste Trin.

Skulde han prøve det, skulde han forsøge et Skridt, der maasse vilde bringe ham Døden?

Han blev staaende urokkelig og fastnaglet, som om han var fortryllet.

Han lyttede og lyttede; Bagtens Skridt var standset; maasse han var krøbet i Ly i sit Hus.

Der forløb en halv Time, Alt forblev tyft og

stille. Da tog Albert Mod til sig og sprang ud af Vinduet, der befandt sig nogle Alen over Jorden.

Han lyttede med tilbagetrængt Handedræt, men der hørtes ingen Lyd.

Paa alle Fire krøb han langs Boldstrænten og naaede ned til Kysten.

Idet han steg i Baaden lød et Skud og han blev med en voldsom Kraft slynget ind mod Boldstrænten.

En lille Mine, der ved en galvanisk Traad stod i Forbindelse med Fartøiet, var sprunget.

En Time før Alberts Flugt var en ældre Mand ankommen i en Baad til Fæstningen.

Idet han vilde passere Fæstningsgaarden, efterat have vist Bagterne et Tegm, fik han Die paa et stort Stykke bestrevent Papir. Han tog det op.

Med Forundring gjennemlæste han det og stak det til sig.

Han lod sig strax mælde hos Kommandanten. Denne tillod ham at træde ind.

— Hvad Nytt bringer I mig, Herr Spion?

sagde Kommandanten, en gammel Militær med et Træbeen.

— Vigtige Nyheder, endogsaa fra Eders egen Fæstning.

— J gjør mig helt nysgjerrig! Lad mig da høre dem!

— Først og fremmest kan jeg meddele Eder, at baade Dybbøl og Fredericia er nappet med Glands af vore Soldater. Der er dog indtraadt en lille Ubehagelighed for vor Armee, idet Baluterne er sluppet op, og for en Hær, der gaaer frem med Seirsglorie om sin Bande, vilde det jo være mindre heldigt at Soldaterne ikke modtog deres Sold i rette Tid. Ganske vist kan de jo plyndre Fjenden, men hos de forsultne Stæde er der ikke mange Guldfoen at hole. Jeg er derfor sendt afsted over Hals og Hoved for hos de nærliggende tydske Fæstningskommandanter at hente det Sølvstøi, de kunne undvære.

— Jeg har just ikke meget i Behold, men et Par Tusind kan jeg nok give Dem.

— Tak! Her er Udleveringssedlen!

Med disse Ord viste Dam Kommandanten den Seddel, som han tidligere havde forevist den tydske Officeer.

— Godt.

— Dernæst kom jeg tidsnok til at kvæle et

Dyrer, der skulde finde Sted blandt Fangerne her, førend det fik Tid til at organisere sig.

— Hvorledes? udbrød Kommandanten. Har De hørt eller seet Noget af den Art?

— Jeg har nede i Fæstningsgaarden fundet et Brev, skrevet paa Dansk, som jeg skal have den Ære at oversætte for Dem.

Han læste nu Alberts Udkast til et Dyrer til sine Kammerater.

— Hvem har skrevet dette? spurgte den gamle Militær med en ildespaaende Hæftighed, da Spionen havde endt.

— Det har en af Fangerne naturligvis. . . . Lad os se, skulle der ikke findes en eller anden Oplysning . . . jo, her er jo et Navn, Albert Jul.

— Ha, mumlede Skurken sagte; Djævelen er mig dog en tro Staldbroder! Min kjære Nanna, slap Du end ud af mine Kløer, saa skal din Mand bøde derfor, han skal aldrig mere se dit milde Ansyn!

Kommandanten bladede imidlertid i sin Fortegnelse over Fangerne.

— Albert Jul, jo her er han! sagde han, idet han lagde sin brede Pegefinger paa et Sted i en af Protokollerne; dernæst greb han en Klokke og ringede.

En Ordonants traadte saa Diebliffe efter ind ad Døren.

— Lad to Mænd af Bagten ufortøvet hente Numer 113 af Fangerne! raabte Kommandanten med Tordenrøst.

— Medens det staaer paa, tør jeg maasse udbede mig de Benge, der staaer til min Disposition, sagde Spionen. Min Tid er knap, endnu inat skal jeg langt omkring og imorgen Eftermiddag skal jeg være i Hovedkvarteret.

Kommandanten gif hen og aabnede et Bengekammer, hvoraf han udtog endel Sedler, som han en for en talte op for Skurken, der modtog dem med et tilfreds Smil og underskrev i Protokollen, at han havde modtaget dem.

I det samme lød et høit Røst og der opstod en almindelig Forvirring i Fængslet.

— For tusind Bomber og Granater, hvad er det? udbrød Kommandanten, idet han soer op.

— Det lader til at Oprøret alt tager sin Begyndelse, Herr Kommandant.

— For tusind Ulykker, ræk mig min Sabel og mit Skærf; hvad vil en Hob vaabenløse Karle imod Preisens tappre Sønner? Saadanne Gallunker, der feigt har overgivet sig og bagefter fortryder det!

Kommandanten bandede og lynede, medens han isørte sig sin Officeersfrakke.

Lidt efter aabnedes Døren og en anden Ordonants traadte ind.

— For tusind Bomber og Granater, hvad er der paafærde?

— Na, det var kun en af de danske Fanger, der prøvede paa at lufte bort. Men han løb uheldigvis paa den Mine, vi havde dernede ved Baaden, saa han blev fanget af sin egen Dumhed. Hvor befaler Kommandanten, at vi skal føre ham hen?

— Herind! Jeg vil strax lade fælde Dom over ham. Er der ellers Intet istykker?

— Nei, Herr Kommandant.

Albert Jul blev nu ført ind af to Soldater.

En stuffet Forventning, et feilslagent Haab, en bristet Plan stod at læse paa hans Ansigt, der med et vildt Udtryk stirrede om sig. Han vidste, at hans Dødsdom vilde blive fældet.

— Jeg vil nu forlade Dem, Herr Kommandant, sagde Spionen; da jeg, som sagt, endnu inat maa videre fort.

Dam nærmede sig nu Albert og hviskede ham i Øret:

— Skurken, Grosjerer Dam, er indkvarteret hos Deres Hustru og spekulerer baade Dag og Nat paa at indtage den Plads, som er bleven ledig ved Deres Bortreise.

Albert soer hæstigt sammen ved disse Ord, men Skurken var alt borte.

Kommandanten hidfaldte nu et Par Officerer,

der i Forening med ham skulde affige Dommen over den unge Mand.

Albert ønskede i dette Dieblif, liig en anden Samson, at kunde begrave sig og sine Omgivelser ved at sprænge hele Fæstningen i Luften, men han søgte forgæves at frigjøre sine Hænder.

Det varede ikke længe før Dommen var fældet; den lød paa at han skulde skydes.

Lidlig den næste Morgen blev Albert i de øvrige Fangers Baasyn ført ind paa en stor Plads, der fandtes indenfor Fæstningens Port.

Her stod tolv Mand med skarpladte Geværer, og en aaben Grav ventede paa sit Offer.

En Underofficer traadte frem og læste paa gebrokkent Dansk en Forklaring for Fangerne, hvad Marsagen var til at Fangen skulde skydes.

En dyb Stilhed herskede, enhver af de Danske syntes at være greben af den dybeste Medynk.

— Hils min Hustru, sagde han med fast Stemme; siig hende, at kun Længselen efter hende ledede mig til det Skridt, der nu bringer mig Døden.

Soldaterne hævede paa Officerens Befaling Geværerne og tog Sigte.

Da Dam havde forladt Fæstningen, der snart indhylledes for hans Blik i Nattens Mørke, seilede han i sin Baad ned langs Kysten.

— Det var jo en god Fangst jeg gjorde der, grinede han; kan jeg være ligesaa heldig paa et Par andre Steder til, skal Fanden og ikke jeg have mere med de Gavyne at bestille. Saa stikker jeg af igjen til Amerika, der føler jeg mig dog ligesom bedre hjemme. Der er en større Tumleplads for mine rige Talenter. Den gamle Stofmilitær vil blive Poffers lang i Ansigtet, naar han opdager at han er taget godt ved Næsen og at jeg, istedenfor at bringe Pengene til det tydske Hovedkvarter, har foretrukket at stikke dem i min egen Lomme og er pillet af med dem til det forjættede Land.

Maanen kom frem bag Skyerne og kastede sine Straaler hen over Boverne.

— Naa, er Du der, Du gamle Grinebider, lo Sturken. Hvorlænge troer Du at vi To skal nikke Godaften til hinanden? Du har seet mine mange Spilopper, ligeså da jeg som Barn fik min Fader til at give min Broder en Dragt Brygl istedenfor mig, og Du har seet de mange andre Gavyvestreger, der har betegnet den Bei jeg har gaaet. Du har været Vidne til de mange Taarer, jeg har fremlokket, til de Suk, jeg har fremfaldt, men et taust, et trofast Vidne, der aldrig har og aldrig vil forraade mine Hemmeligheder.

Dam roede langsomt videre, grublende over nye Skurkestreger.

Kommandanten i Fæstningen havde en ung Datter, en sygelig, bleg Skikkelse, der var den Æneste, der havde nogen Magt over den gamle Militær.

Ofte saae man hende tidlig om Morgenens eller seent om Aftenen vandre paa Fæstningens Volde; hun lignede en natlig Alf paa dette Sted, hvor man kun var vant til at se Uniformer.

Med en vis Førrighed og barnlig Nysgjerrighed havde hun betragtet de mange Fanger, da de ankom til hendes Hjem.

Tanken om, at de havde kæmpet mod hendes Landsmænd, at de maaske havde myrdet nogle af dem, hun havde kjær, fik hendes fine Skikkelse til at gysse.

Men da hun ret saae disse djærve, aabne og nu dog saa sørgmodige Ansigter, da vattes en anden Tanke hos hende, da mindedes hun, at de var revet bort fra deres Fædreland, revet bort fra deres Kjæreste, deres Forlovede, deres Hustruer og Børn

og Medlidenhed bevægede sig da i hendes for omstiftende Følelser saa let modtagelige Sind.

Der var især en af de fremmede Mænd, der syntes at have fængslet hendes Opmærksomhed.

Det var Albert.

Ofte havde hun skjult sig i Nærheden af ham, for at se hans skjønne Ansigt, der nu bar Præg af dyb Sørgmodighed.

Den Nat, da han forsøgte at bryde sin Lænke, havde Kommandantens Datter en eiendommelig Drøm.

Hun syntes at den Mand, der i den senere Tid havde indtaget en saa fremragende Plads i hendes Tanker, stod for hende med et bedende, bønligt Blik og spurgte hende, om hun vilde frelse hans Liv, da hendes Fader vilde berøve ham det.

Hun vaagnede og saae, at det kun var en Drøm; men hver Gang hun vilde lukke sine Øine til Blund, stod han atter bedende for hende.

Da Morgenen gryede stod hun op og søgte at adsprede de mørke Tanker ved at gaa en Tur paa Boldene.

Da fik hun Øie paa to Soldater, der i den aarle Morgenstund vare isærd med at opkaste en Grav.

En pinlig Anelse greb hende; det var som om dette stod i Forbindelse med hendes natlige Syn.

Hun gif hen til dem og spurgte hvad det var, de foretog dem.

— Vi grave en Grav! sagde den Gne.

— Hvem skal jordes der?

— Jomfruens Kjæreste!

— Hvad er det dog Du siger? sagde hun, idet en fin Rødme dækkede de blege Kinder.

— Jeg mener ham, De holder saa meget af at se paa.

— Min Gud! udbrød hun, uden at ændse Soldatens Ord. Hvad har han gjort?

— Han har kun forsøgt paa at sætte hele Fæstningen i Oprør og da der netop igaar blev oplæst et Forbud mod at forsøge paa slige Løjer, saa er det let at forstaa, at han er kaput.

Den unge Pige skyndte sig nu op til sin Fader, der var ifærd med at nedskrive en Beretning om det Påsferede.

— For tusind Bomber og Granater, hvor vover Du at komme her paa denne Tid af Dagen? brølede han hende imøde.

— Jeg har en Bøn, en inderlig Bøn til Dig; Du maa og skal opfylde den.

— Nei, jeg har ingen Tid til at høre paa dine taabelige Indfald.

— O, Fader, vil Du da dræbe din egen Datter?

— Saa slemt er det da hellerikke. Hvad er det, der ligger Dig paa Sinde?

— Du maa ikke lade den danske Soldat flyde.

— For tusind Bomber og Granater, udbrød Kommandanten, idet han slog sin knyttede Haand i Bordet; hvad vover Du, hvad drifter Du Dig til? . . . At gaa i Forbøn for den Slyngel! Om jeg end havde tusind Døttre, der bad og tiggede mig derom, saa skulde han dog flydes.

Datteren skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd.

— Hvem har alt bragt denne Meddelelse til Dig? vedblev Kommandanten. Siig mig det! Havde Du Intet vidst derom, havde han været expederet ind i den anden Verden, inden Du idag var staaet op.

— Han har selv bedt mig om at frelse sit Liv.

— Hvad siger Du? udbrød den gamle Militær, hvis Hæftighed var stegen til Maseri. Har han selv været hos Dig inat? — Hvorledes er han kommet der?

Datteren saae paa Faderen med sit blege, lidende Ansyn og sagde i en vemodig Tone:

— Han kom til mig i Nattens Mørke, baaren af Drømmens Sylfider, de Engle smaa, der saa ofte trøste og kysvæle os, naar vi ere bedrøvede.

— Naa, i Drømme, sagde Kommandanten, hvis Maseri dæmpedes noget.

Der opstod nogle Diebliffes Lausshed.

Endelig sagde hun:

— Dersom Du lader ham dræbe, Fader, da

vil din Datter følge ham i Døden. Du veed, at Du selv har lært mig Ordholdenhed.

Kommandanten gik urolig frem og tilbage paa Gulvet.

— Hvad skal jeg da gjøre? Hvad forlanger Du af mig? Skal jeg som en anden Nar tage mine Ordre tilbage, skal jeg lade Soldaterne tilkaste Graven igjen og skal jeg undlade at fuldføre den Dom, jeg selv har ladet fælde? . . . Nei — for tusind Bomber og Granater nei, da vilde jeg være en daarlig Kommandant!

— Du skal endnu engang gjøre din Datter hjertelig glad. Se paa mit blege Ansyn, se paa den Ring, der lægger sig om mine Dines Glands, se hvor jeg hensyner og visner, saa Du snart maa gjøre Dig fortrolig med den Tanke, ikke at have nogen Datter mere.

— Tal ikke saaledes, Doris! sagde Kommandanten med en mørk Mine.

— Jeg kom jo netop til Dig for at tale om Livet for den Mand, jeg . . .

Hun afbrød hurtig sin Tale; det lille Ord „elster“ kom ikke over hendes Læber, men en opmærksom Jagttager kunde have gjættet det af den fine Rødme, der trak sig over hendes Kinder, og hun tilføiede hastigt:

— Den Mand, der skal skydes.

Kommandanten syntes at grunde paa en Plan.

— Men naar jeg nu gav ham Midler ihænde til at flygte, vilde Du da være fornøjet?

— Ja; frels blot hans Liv!

— Gaa da rolig op paa dit Bærelse, Du skal ikke frygte. Her har Du min Haand paa, at han ikke skal blive skudt!

Doris forlod Faderen.

Da hun var ene, lod hun sine Taarer frit Løb.

— O, Kjærlighedens milde Gud, hvorfor var Du dog saa ond imod mig? Hvorfor gød Du den saligste af alle Følelser i mit Bryst til en Mand, der er mit Fødelands Fjende, der maaste alt i sit Hjem har faaret sig en Fæstemø? . . . O, lad mig snart føres bort fra al denne Verdens Sorg, op hvor Stjernerne blinke og Glæden varer evig!

Da Kommandanten havde lukket Døren efter sin Datter, trak han sit store Uhr op af Lommen og saae derpaa.

— Der er endnu to Timer til Dommens Fuldbyrkelse, mumlede han.

Hans Tanker vare, taffet være hans Datter, ledet ind paa et nyt Spor.

Det blev mere og mere klart for ham, at han havde forløbet sig. Han frygtede for, at dersom han virkelig havde fuldbyrdet Dommen, vilde den danske Regjering have Sagen nøiere undersøgt; han vidste, at en Krigsfange var underkastet særskilte Lovparagrafer, det var ingen simpel Forbryder.

Han sammentalldte da i Hast sine Officerer og Dommen blev forandret til to Aars Statsfængsel.

— Men lad dog alle Forberedelser til Executionen ske, sagde Kommandanten; det er bedst at indgyde de danske Hunde lidt Angst.

Saaledes skete det, at der først blev raabt Pardon i det Dieblig da Bevægerne alt vare hævede mod Albert.

Det var en eiendommelig Følelse, der bemægtigede sig ham, da han, forsonet med Døden og med det ene Been paa Gravens Rand, blev kaldt tilbage til Livet.

Han lod sig villieløst føre bort af de to Soldater, der indsatte ham i hans fremtidige Fængsel og forkyndte ham, hvorledes hans Dom var bleven forandret.

Udmattet, træt og overvældet af de veylende Begivenheder, sank han ned paa Træbrixen, medens Soldaterne fjernede sig.

Længe sad han henjunken i mørke Grublerier; da hævede han endelig Hovedet og mumlede:

— To Aar — to Aar! — — Er det Virkelighed? Skal jeg i to Aar hensesidde i dette Fængsel, skal jeg i to Aar ikke se min elskede Nanna og maaske ikke kunne give hende Underretning om mit Opholdssted! O, vilde da Døden ikke have været at foretrække!

Der var dog et svagt Haab, der, næst Tanken

om hans Hustru, gjød Mod i hans Hjerte; det var Tanken om en nær Fredsflutning, og at han da, samtidig med de andre Fanger, vilde blive løsladt.

Kommandanten havde imidlertid forklaret sin Datter, at han foreløbig havde forandret Dommen til Statsfængsel, da han ikke turde lade dette farlige Individ komme sammen med de Andre; senere, naar Freden var sluttet, skulde han nok lade ham løbe.

Doris sagde Intet, men tænkte desto mere.

Hun vilde lette den Fangers Lidelser.

Det lykkedes hende ogsaa for gode Ord og Benge at formaa den gamle Invalid, der havde Nøglen til Alberts Fængsel, til at udlevere hende denne.

Hun sneg sig da ind til Albert og bragte ham en eller anden lille Forfriskning.

Naar man staaer forladt og ene i Kampen med Sorg og Modgang, da føler man bedre hvert lille Bevis paa Deltagelse.

Albert levede i den Tro, at det var Fangevogterens Datter, og han søgte snart at indlede en Samtale med hende, da han forstod endel af det tydske Sprog.

Han mærkede ikke den dybe Bevægelse, Klengen af hans Stemme satte hende i.

Albert talte først med hende om ligegyldige Sager, da han ikke ret vidste, om han kunde have Tillid til hende.

Men da hun næsten hver Aften kom og bragte ham hans Aftensmad, begyndte han at tale til hende om sit Hjem og om sin Hustru, da det var hans Agt at bede hende om at skrive et Brev, da det var ham forbudt at benytte Skrivematerialer.

Godt var det for den unge Pige, at Solen den Aften var gaaet tidligere til Ro end sædvanlig, thi ellers vilde den Bevægelse, der havde grebet hende, være bleven synlig.

Han talte saa varmt og saa kjærligt om sit Hjem, uden at det i mindste Maade faldt ham ind, at det gjorde hende ondt at høre dette.

Den følgende Dag kom Doris ikke; den gamle Fangevogter bragte ham sin Føde.

Albert vovede ikke at spørge ham om den unge Pige.

Der gik Dage, der gik Uger, Doris lod sig ikke mere tilsyne.

En Dag talte den gamle Fangevogter til ham for første Gang.

— Jeg kan meddele Eder en sørgelig Tidende, sagde han.

Albert hævede forundret sit Hoved ved at høre denne Mand tale.

— Jeg siger, jeg bringer Eder en sørgelig Tidende, gjentog han.

— Og det er?

— Der er En, som havde Eder kjær, der har forladt denne Verden.

— Er min Nanna død? sagde han med rystende Stemme.

— Hvem den Nanna er J taler om, veed jeg ikke, men jeg veed at Fæstningens gode Fe er ikke mere, Kommandantens Datter er død!

— Kommandantens Datter? sagde Albert. Hende har jeg aldrig før hørt nævne. Havde han nogen Datter?

— Ja, og hun er død; det er første Gang at jeg har seet den gamle Kriger sælde Taarer. Det var jo hende, der saa ofte bragte Eder Aftensmaden. Hun syntes særlig at interessere sig for Eder, og det var — efter hvad jeg har hørt — hende der [paa Rnæ bad sin Fader om at skaane Eders Liv.

— Fred være med hende! Hun var den Gæste, der havde et venligt Blik tilovers for mig her i mit Fængsels Mørke; men jeg vidste ikke at det var Kommandantens Datter!

At hun havde elsket ham saa høit og inderligt, det anede han ikke, at hun med al sin Sjæls Fylde havde vendt sig til ham, hendes Fædrelands Fjende, det faldt ham ikke ind, det var en Hemmelighed, hun tog med sig i sin Grav!

Snart efter at hun var sænket i Jordens Skjød

blev Fængslets Dør aabnet for ham og ledsaget af en Soldat fik han Lov til at gaa om paa Voldene.

Men forgæves spejdede han efter en dansk Uniform. Freden var sluttet og hans Kammerater var dragen hjem og Ingen havde tænkt paa ham, da de troede han forlængst var flyttet til en anden Fæstning.

Han vidste altsaa, at før hans Straffetid var udløbet, kunde han ikke vente at slippe fri.

Fortvivlet standsede han.

Hans Blik faldt paa en lille Plet, hvor Flora syntes at have neddrystet hele Indholdet af sit Overflødighedshorn.

Det var Doris' Gravsted.

— Og Du skulde blive mig berøvet, sagde han bittert; Du, den Eneste, der maaste vilde have hjulpet mig i min Nød!

Han vovede ikke at betro sig til Noget, og fra den Dag Fangevogteren havde meddelt ham den unge Piges Død, var han atter bleven stum.

Albert formaede kun at sende et længselsfuldt Blik og alle sine Tanker over til den lille D, der indesluttede hans jordiske Glæde og bede hende taalmodig vente til han kom tilbage, og bønfulde Gud om at gyde Ho og Fortrøstning i hendes Hjerte.

Hiogtyvende Kapitel.

Bliv!

Fredens No havde afløst Krigens Larm og lidt efter lidt kom Alt tilbage i det gamle Spor.

Manna ventede og haabede; Albert vendte ikke tilbage med Krigsfangerne, han maatte altsaa være død. Hun var Enke og stod ene og forladt i Verden.

Hun græd ikke, hun jamrede ikke, hun vidste jo at han var falden paa Grens Mark; hun sørgede i Stilhed og sluttede Sorgen inde i sit Hjerte.

Ingen kunde ret trøste hende, Ingen kunde ret gyde Balsam i hendes Bryst, thi hvormed skulde man trøste den stakkels Manna? Al Lykke, al Fryd, al Glæde var stænget ude hos hende.

Hun forrettede taus og vemodig sin Gjerning. En eller anden af hendes Kunder trykkede vel i Tausshed hendes Haand, det var de brave Besterjyders Maade at bevidne deres Deltagelse i hendes Sorg paa.

Der var forløbet nogle Maaneder. Efteraaret havde temmelig godt mældt sin Ankomst.

En Dag bankedes der paa Døren og Knud Bentzen traadte ind ad samme.

Da han sidst var her paa Den, den Nat, da han hidkaldt af hendes Skrig styrtede ind i hendes Hjem, havde han ikke ventet at komme tilbage paa den Maade, som det nu skete.

Han havde nemlig modtaget et Tilbud fra Præsten paa Den om at foretage en Istandsættelse af Kirken og dette Arbejde vilde beskæftige ham i længere Tid.

Knud var endnu et Bind om Banden fra det sidste Saar, Grosserer Dam havde tilføjet ham.

Et eneste Blik paa Nannas Ansigt fortalte ham om den Sorg, der havde truffet hende og han søgte at mildne den, ved at fortælle forskellige Ting, han havde hørt om Alberts Tapperhed, samt om at han var bleven skænket Hæderstegn af Kongen.

Knud kom til at bo i Nærheden af Nanna og han besøgte hende ofte, de havde jo saa meget at tale om med hinanden.

En Gang talte han om Frida; han fortalte Nanna, hvad hun jo ikke vidste, at han havde friet til hendes Søster.

— Siig mig, har hun nogensinde været forlovet med en Sømand, der hed Christian Bek? spurgte han.

Det var Historien fra Fyrtaarnet, der var rindet ham i Hu.

— Ja, sagde Nanna.

Nu vovede han ikke at spørge om mere. Det

var som om han frygtede for at høre noget Ondt om hende, der for ham stod ren og uskyldig.

Knuds og Nannas Samtale dreiede sig snart om Albert, snart om Knuds gamle Moder og om hans første Møde med de to Søstre; men hyppigt vidste han dog at lede den ind paa et for den unge Enke mere adspredende Gebet, nemlig om sine Reiser og om hvad han havde seet og oplevet paa disse.

Knud havde en saa munter og djærv Maade at fortælle paa, at det interesserede Nanna at høre ham; et lille Glimt af Sollys kunde da stundom glide over hendes blege, bekymrede Ansyn.

Tiden gled, Vinteren randt i al Stilhed; hyppig var Knud hendes Gæst; han stod forladt og ene blandt Fremmede, hun stod forladt og ene og i Begges Grindringer var det Baand indflettet, der bandt dem til hinanden.

Alt som Tiden svandt, dæmrede der en Tanke hos Knud, en Tanke, for hvilken han først lukkede sine Dine, men som dog stedse voxede og bemægtigede sig Herredømmet over ham.

Han vilde undfly den, støde den fra sig, men den kom atter og atter tilbage.

Den Stund nærmede sig, da han ikke mere ved noget Arbeide vilde være bunden til dette Sted.

En Aften sad han da hos Nanna og talte om sin nære Afreise.

-- Naar De reiser bort, sagde hun, da vil

her blive saa trist for mig, De var den Gæste, med hvem jeg kunde tale om det, der var mig kjært og dyrebart.

— Ogsaa jeg har tænkt derpaa; men mit Ophold her maa ophøre; jo længer Tid der gaaer, desto mere frygter jeg for, at jeg bliver saa rodfæstet her, at jeg aldrig slipper bort.

— Var det da saa uheldigt, naar De iøvrigt befandt Dem vel her?

— Jeg vil tale aabent og ligefremt til Dem; De kjender jo mit Balgsprog: den lige Wei er den bedste! Jeg frygter for at den Dag skal komme, at mit Venskab er falden saa langt bagud, at det vilde blive indtaget af en anden Følelse.

Manna saae spørgende paa ham, som om hun ventede, at han skulde fortsætte.

— De veed jo, vedblev han; at jeg har elsket deres Søster; denne Ungdomskjærlighed har altid staaet for mig, som noget Smukt og Godt; men den dukkede atter frem med fornyet Kraft, da jeg gjensaae Dem her efter Deres Mand's Død. De stod nu ene, jeg stod ene, De havde mistet Alt det, der var Dem kjært og jeg havde mistet Alt det, der var mig dyrebart; derfor var det, som om Skæbnen, Tilfældet, eller hvad der nu spiller Bas i den løierlige Indretning vi kalde for Livet, havde styret det saaledes, at vi førtes sammen. Jeg besluttede da i mit stille Sind, at jeg vilde være Dem en

trofast Ven, men nu begynder jeg at mærke, at jeg der havde lovet mere end jeg formaaede at holde. Der var, som alt sagt, saa meget der hos Dem mindede mig om Deres Søster, De er ikke langt over den Alder hun var i, da jeg første Gang saae hende. Forstaaer De nu hvad jeg mener, forstaaer De nu hvorfor jeg iler med at komme bort herfra? Jeg frygter for at jeg en Dag med min sædvanlige Aabenhjertighed skulde udtale, at jeg havde Dem kjærere end jeg maatte som Ven.

Nanna bøiede sit Hoved, uden dog at afbryde Knuds Tale.

— Jeg vilde dog ikke forlade denne lille venlige Blet, førend jeg ivagt havde antydet den Fare, der svævede over Deres og mit Hoved, og da Folk ikke altid forstaaer at trække en Grændse mellem Venskab og Kjærlighed, saa var det ogsaa derfor bedre, at jeg brød op. Tænk nu en Smule over mine Ord til imorgen Aften; billigere De min Frygt, da siig kun det lille Ord: „Reis!“ Gjør De det ikke, da udtal kun Ordet: „Bliv!“

Knud saae opmærksomt paa Nanna.

Nanna blev siddende med Hovedet skjult i sine Hænder.

Hun græd.

Han vedblev, uden at bemærke hendes Taarer:

— Jeg har nu dog alt sagt saameget, at det

omtrent vilde være det samme som at standse en Snelavine i sin Flugt, at afbryde nu.

Knuds Kinder glødede og hans Dine fik et libligere Skjær, da han fortsatte:

— Høst, det er ikke Ungdommens ildfulde Kjærlighed, der her skal fælde Dommen; vi ere Begge ud over den Alder; jeg vil ved Deres Side søge at vinde al den Lykke, som jeg engang troede at kunne skabe for Deres Søster, og hvad Alberts Minde angaaer, da vil jeg frede derom med ligesaa stor Interesse som De. — Dog, undskyld mig, Manna, jeg sagde mere end det var min Bestemmelse. Farvel, til vi sees igjen!

Knud reiste sig, greb sin Stradhats og stormede ud i det Frie.

Han var utilfreds med sig selv; uden egentligt at ville det havde han i Talens Strøm spændt Buen saa høit, at den maatte bryde.

Han havde friet til den unge Enke.

Manna sad længe overvældet af den Opdagelse, at Knud elskede hende.

Hun var den Eneste hun havde tilbage i Verden, med hvem hun kunde tale om de Kjære, der vare gaaede bort, og nu stod ogsaa han i Begreb med at forlade hende for steds.

Hun havde elsket Knud, som en Ven, som en Broder, og aldrig tænkt paa, at han vilde forlange mere.

Men denne Tanke kæmpede ogsaa med en anden; den Tanke havde nemlig ofte fyldt hende med Medlidenhed mod den brave Mand, at hendes Søster havde grebet forstyrrende ind i hans Livslykke, og nu skulde hun selv jage ham, den eneste Ven hun havde, ud i Verden, bort fra hende.

— Raad og trøst Du mig min elskede Albert, oplys Du mig i Drømmens Rige om hvorledes jeg bør handle.

Barnlig og ensfoldig var Nanna endnu og dertil kom hendes Frygt for at gjøre Menneffene Noget, der vilde tilføie dem Smerte.

Det var vist ikke saa forunderligt, da hendes Tanker jo kun bestættigede sig dermed, at hun, da hun søgte Hvile i Sønnens Favn, drømte, at Albert lagde Knuds og hendes Haand sammen og velsignede dem og hun ansaae det som et Barsek.

Den næste Aften, da den underlige Frier kom tilbage, verlede de ikke mange Ord, men da han skulde gaa, hviskede hun sagte:

— Bliv!

— Tak, sagde han og skyndte sig bort.

Der paafom nu Knud en ubestemt Frygt for at Albert skulde være ilive og han fandt ingen No før han havde affendt et Brev til Krigsministeriet, hvori han udbad sig Dplysning om Albert Jul, der havde deltaget i Felttoget 1864.

Nogle Dage efter erholdt han et Svar, hvori

det udtaltes, at den omtalte unge Mand maatte være falden ved Sankelmark Sø og jordet af hans Fjender i den store Grav, som fandtes der, da han var seet der og man aldrig senere havde hørt Noget til ham.

Et Fjerdingaar efter gif et Par stille og alvorlige til Kirken for at blive viet.

Det var en smuk Foraarsdag og Solen fastede sine Straaler ind i det lille Guds Hus.

Knud Bentsen og Nanna laa for Alteret.

Og da Præsten spurgte hende:

— Ligeledes tilspørger jeg Dig, Nanna, om om Du vil have Knud Bentsen, der ved din Side staaer, til Egtemand? da svarede hun lydeligt:

— Ja!

Men da han sagde:

— Har Du aldrig skænket nogen anden Mand din Kjærlighed? Da var det som om et Taageslør lagde sig for hendes Dine og med Tanken paa Albert formaaede hun neppe at hvikke:

— Nei!

Tredivte Kapitel.

Et Glendighedens Arnested.

Paa det Sted i Kjøbenhavn, hvor i gamle Dage Ridderne med de vaiende Fjer og de flirrende Sværd passerede, naar de med deres guldbesporede Kravestøvler og afmaalte Skridt vandrede over Anagbroen til Slotsholmen, der ligger nu Kjøbenhavns Temple, de Fattiges Handelskvarter.

Paa det aabne Torv har endel ældre Koner udbredt deres Varelager og Intet er her saa simpelt og saa daarligt, at det ikke finder en Kjøber og Intet saa ringe og saa pjaltet, at det ikke finder en Sælger; Kjøbenhavnersproget har derfor givet det Navn af „Kludetorvet“.

Seddelpenge og store Sølvpenge sees sjældent her, thi det meste der bliver verlet er Marker og Skillingen.

De Fattige finder her Alt hvad hans Hjerte begærer, ligesaa de mest brugbare Artikler, f. Ex. Skotøi, og til Luxusartikler, f. Ex. Blatdemenager, der dog altid befinde sig i defekt Tilstand, hvilket isørigt er Tilfældet med Størsteparten af det her forhandles; man kan finde Kopper uden Hank, Bøger uden Blade, Gibsstatuer, der mangle Arme og Been.

Dog seer man ofte en fattig Djævel, der udstøder dybe Suf og sender længselsfulde Blikke mod disse „Herligheder“, og ingen fornem Dame, der staaer foran de elegante Butikker paa Østergade, kan inderligere ønske at komme i Besiddelse af de kostbare Sager, end han af „Klubdetorvets“ Pjalter.

Engen lokkende Plakater søger her at overbyde hinanden og fortælle, at her „sælges under Indkjøbspris“, Enhver af de Handlende veed, at finder man ikke hvad man søger hos hendes Nabo, kommer man til hende.

Naar Solen kaster sine Straaler hen over „Klubdetorvets“ Fattigdom, da seer der langt bedre ud end i Regnveir, da danner det et eiendommeligt Billede af Folkelivet at se de handlende, sjakkrende, promenerende og observerende Folk; her betragtes en gammel Hat, der forlængst syntes værdig til paa Flyttedagen at tjene til Moro for Gadedrengene, hist kjøbflaees om en Figur af Napoleon, der uheldigvis har den store Feil at mangle det meste af Hovedet.

Men i Regnveir seer det mere trist ud, thi da bliver de fleste Kjøbere borte, medens de gamle Koner med deres store Paraplyer søger at dække deres Varelager, og da maa man kun ønske, at den Dag ikke maa være fjern, da de Fattiges Handelskvarter kan skænke sine Dyrkere Ly over Hovedet, da de gamle Koner ikke behøve at brede

deres fattige Lager paa Steenbroen under den aabne Himmel.

Den Dag, som vi bede Læserne om at gjæste denne Handelsplads, er det lidt koldt og raadt og der er ikke rigtig Liv paa Torvet.

Vi ville lytte til en Samtale, der fandt Sted mellem to Koner, der var rykket sammen for at lade deres Trøst, den brune Neftar der kaldes Kaffe, oplive deres gennemfrosne Lemmer.

— Mo'er Christiansen er her ikke idag, sagde den Ene; hun er saa ligegyldig, synes mig; det er næsten som om det var hende ligemeget om hun tjener Noget eller ei.

— Ja, hun er kommen paa den brede Bei — ikke mine Ord igjen, Mo'er Mathiesen; — men hun er kommen i Djævlens Klør, har jeg hørt.

— I Djævlens Klør! . . . Hvad vil det sige?

— Hun drikker!

— Stakkels Kone, har hun slaaet sig til Flasken! Dog endnu mere beklager jeg det stakkels Barn!

— Ja, det har I Ret paa! Men ikke mine Ord igjen, det er nok ikke hendes eget Barn!

— Nei, efter hvad hun stundom har mumlet om, er det nok en rig Mands Barn.

— Det er saamæn en rar Pleiemoder!

— Ja, det er Synd og Skam at se hvor den stakkels Lille taber sig. Første Gang jeg saae hende, da var hun saa rød og buttet saa det var en Lyst

at se paa; nu er hun saa bleg og mager, at man uvilkaarligt kommer til at tænke paa Brystsyge, naar man seer hende; dengang var hun saa glad og smilede over hele Ansigtet, naar hun kom slæbende herved med den Gamles Paffenelliker, nu seer hun saa fortviolet ud og man sporer aldrig et Smil paa hendes Læber.

— Ikke mine Ord igjen, Madam Mathiesen, men troer I ikke — her er Skam en lille Taar paa Kanden endnu — at hun slaaer Barnet?

— Jo, det kan saamæn godt være! Staffels Løs, det gjør mig ondt at tænke paa hende.

Her blev de to Koner afbrudt i deres Samtale af et Par Folk, der ønskede at se paa forskellige Gjenstande.

Vi ville imidlertid opføre Gjenstanden for de to Madamers Samtale.

Vi maa da føre den ærede Læser ind i en af Borgergades elendigste Kønner.

Naar Aftenen har sænket sine Skygger og man vover sig ind i den mørke Gang, slaaer der en uhyggelig Duft af Fattigdom og Elendighed den Indtrædende imøde.

De Skikkelser, som man møder paa Gangen, have et alt andet end behageligt Udseende; berusede Mænd, henvisnede Kvinder og smudsige Børn, der lig en Myretue kommer frem overalt, thi det synes

næsten som om Fattigdom og Børnerigdom altid sætter hinanden Stævne.

Naar en Dør aabnes, slaer samme ubehagelige Luft den Forbigaaende imøde, og man skimter da et eller andet Hjem, hvor al Tanke om Hyggelighed og Tilfredshed er banlyst.

Det er i Baghuset paa anden Sal, at vi tøve et Dieblif.

Billedet, der her frembyder sig, er alt andet end tiltalende.

Midt i Stuen staaer en yngre Kvinde, hvis frække Dine og sminkede Kinder lader formode, at hun forlængst har givet Dyden og Blufærdigheden en god Dag og en glad Aften.

I Noget, der vistnok i sin Tid havde gjort Tjeneste som Sofa, sad Madamen. Hendes Ansigt bar indelige Spor af, at hun levede i fortrolig Omgang med den Flaske, der stod i det lille Skab i Nærheden af hende; det var Djævelen, der udstrakte sine Jernfløer imod hende.

Bed hendes Side stod en lille Pige med et Ansigt saa godt og saa smukt, at det harmonerede med sine Omgivelser, som en lille Rose i en Tidfeltjørn.

— Naa, Karen, tog Madamen Ordet, henvendt til den yngre Kvinde; skal Du nu ud paa Boulevarden?

— Jeg skal om i „Brindsen“, der er Dands

hende ned i Lastens og Glendighedens hvirvlende Malstrøm.

— Jeg skal lære Dig, din Tyvetøs, der har Du den og der har Du den, det er Lidt til at begynde med.

Med disse Ord havde hun slaaet Barnet, saa at dette bevidstløs sank ned.

— Jeg gaaer nu, sagde Karen; De veed altsaa at De har faaet Pengene?

— Ja; Løsen har naturligvis taget dem; gaa Du kun, jeg skal nok lære hende at være redelig og regedeerlig i sin Handel og Vandel. Sikken en Skrælling, der falder for det første Hug.

Bleiemoderen og Barnet vare nu ene.

Efter en længere Pause sagde Moderen:

— Louise, lig nu ikke der og skab Dig, men kom hen og hent mig Lidt paa Flasken.

Moderen gif hen og ruskede i hende.

Den lille Pige vaagnede af sin Bedøvelse.

— Kom her og hent mig en lille „Gibernakker“.

— Lad være Moder, Du kan ikke taale at faae noget at drikke, thi saa bliver Du helt vild.

— Hvad siger Du, Tyvetøs? Lør Du sige til mig, at jeg ikke maa faae Lidt at styrke mig paa! . . . Jeg, som maa slide fra Morgen til Aften for at holde Livet vedlige paa Dig og mig selv. Hvorledes holdt din Bedstefader Alt hvad han lovede mig? Han har snydt og bedraget mig, for

Alt hvad han sagde, at han vilde give mig. Jeg har ladet nogle af mine Bekjendte skrive til ham, men der var Ingen, der vidste Bested om Furagemester Dam og jeg kan nok vente længe efter at han skal komme og opføre mig. — Han har naturligvis været en listig Bedrager, der kun har villet være af med Dig og saa har lagt den Byrde paa en stakkels fattig Kone; de lumpyne Par Skilling jeg fik, gif jo med til at sætte mig lidt i Veie for; det er saamæn et surt Liv at skulle sidde under aaben Himmel og vente efter Folks Kjøbelyst! . . . Naar, vær nu en rar Pige og gaa ned efter en lille Flaske, thi jeg er tørstig og trænger til en Opfriskning. . . . Jeg skal da aldrig mere sjaa Dig!

Louise lod sig nu med det Gode bevæge til at aflægge et Besøg hos Brændevinsbrænderen, for at hente Forstærkning til hendes Pleiemoders tørstige Gane.

Den værdige Madame tog Flasken med en Omhed og Tilfredshed, som om den indeholdte al jordisk Glæde, og efter at have taget sig et godt Drag, satte hun den ind i Skabet, men det varede ikke mange Minutter før den atter blev taget frem og efterhaanden som dens Indhold forsvandt, blev den gamle Matrone mere og mere veltalende og hun fortalte Historier, som maatte have knust enhver Spire, der endnu kunde være tilbage af Godt og Smukt i Louises Hjerte.

Nu ville Madamen reise sig, men Djæblen havde alt spændt sit Næt over hende, hun sank tilbage i Sofaen.

— Naa, Louise, lad os faae Lys paa Lampetten, jeg synes her bliver saa taaget! snøblede hun.

— Du slog jo Lampen itu igaar Aftes, da Du vilde slaa efter mig.

— Hvad er det for Snak! Har jeg slaaet Lampen itu? — Hvor tør Du sige det?

— Det er Tilfældet, Du vilde slaa mig, men kom til at støde den istykker.

— Naa, jeg skulde selv slaa mine gode Barer itu, det er dog Pokkers til Jdeer Du kan faae! Kom herhen til mig, saa skal jeg lære Dig at komme med saadanne Nøverhistorier.

Madamen var nu paa Hødepunktet; hendes Kinder havde faaet en heftig Rødme og hendes Dine havde en alt andet end hyggelig Glands.

— Jeg troer jeg vil gaa tilkøis, jeg synes jeg er ikke rigtig vel, mumlede hun.

Hun vilde forsøge paa at reise sig, men hun vaklede hid og did som et Siv, der svaies af Vinden, og hun styrtede næsegrus hen ad Gulvet.

— Se til den Satans Løs, stønnede hun; spænder hun ikke Been for sin egen Pleiemoder! Kom her hen til mig, jeg skal rive Dig i tusinde Stykker.

Louise vovede dog ikke at nærme sig den berusede Kvinde.

Denne forsøgte at reise sig, uden at det dog vilde lykkes hende, medens en Regn af Eder og Forbandelser gik over hendes Læber.

— Skal jeg hjælpe Dig tilfængs, Moder? sagde Louise, idet hun nærmede sig den gamle Kvinde, der nu var bleven lidt mere rolig.

— Ja, Du er dog en god Pige; jeg skal aldrig mere gjøre Dig Fortræd.

Det svage Barn forsøgte nu at bringe den berusede Pleiemoder hen til Hvilestedet.

— Det er dog Pokkers saa jeg er bleven svimmel ved at falde; men har nu din Satans Løs ogsaa sat Sengen ud? . . . Hvor har Du gjort af den?

— Herregud, Moder, den staaer jo paa sin Plads.

— Naa, naa da, lad mig saa komme tilkøjs. Jeg er saamæn en Kone, der slider for det daglige Brød, og saa korsjer Folk sig naar man ta'er en Snaps til Maden.

Efter endel Anstrengelser lykkedes det Barnet at bringe Pleiemoderen i Seng.

— Tag mig saa den lille Flaske, der staaer derhenne! Kræfterne gaaer af den, naar den skal staa til imorgen.

— Nei, Moder, det er ikke raadeligt at Du faaer mere iaften.

— Kommer Du nu med Indvendinger igjen? Har jeg ikke selv betalt hvad jeg drikker? . . . Jeg opføder og opflæder en Tiggerunge og Tyvetøs som Dig, og saa vil Du ovenikjøbet føre Regnskab med hvad jeg spiser og drikker. Vil Du ikke tage Flasken, saa kan jeg selv hente den.

Den berusede Kvinde søgte at reise sig og slog om sig med Armene.

— Lad mig ikke faae Fingre i Dig, at jeg ikke slaaer Dig i Smaastykker! brølte hun hæst.

Louise maatte da tage Flasken, for at faae sin Pleiemoder til at forholde sig rolig.

Endelig forkyndte en dyb Snorken at den gamle Kvinde var sovnet ind.

Louise nærmede sig Vinduet og saae op mod den lille Stribe, hun kunde skimte af den klare Aftenhimmel.

Stjernerne blinkede venligt ned til hende, det var de samme Stjerner, der havde nikket til hende, naar hunovre paa Den i sin lille Seng skuede op mod Firmamentet. Men hvilken gyselig Afstand var der ikke imellem de to Hjem!

Ikke alene den berusede Pleiemoder pinte og plagede hende, men ogsaa den Kvinde, der boede hos denne, søgte paa enhver Maade at tilføie hende Lidelser.

Louise græd.

Det var bittre, salte Taarer; ogsaa Barnets Taarer kan være bittre, naar det gjælder Alt det, det havde kjær og som gjorde det lykkeligt.

Bludselig opstod en Tanke i Louises Bryst.

Hun vilde flygte, flygte langt bort, ligemeget hvorhen; hun kunde ikke faae det værre end her.

Hurtigt aabnede hun Døren og ilede ud af samme.

Pleiemoderen sov saa haardt og fast, at hun ikke saa let kunde vækkes.

Da Louise kom ned paa Gaden, standsede hun et Dieblif, foldede sine Hænder og saae op til Himlen, idet hun bad Gud om at beskytte hende.

Derpaa skyndte hun sig gjennem Gaderne; det var endnu ikke videre sent paa Aftenen og Folk vandrede frem og tilbage paa de mere befærdede Strøg, men der var ikke en Gæste, der havde nogen Tanke tilovers for det stakkels forfulgte Barn, der sagte listede sig hen ad Steenbroen.

Hun var tilsidst saa udmattet og træt, at hun satte sig ned paa en Steentrappe og græd.

— Hvorfor græder Du, mit Barn? spurgte en Stemme.

Hun reiste Hovedet iveiret og saae en Mand staae foran sig.

— Fordi jeg er ullykkelig, svarede hun. Man

har røvet mig bort fra mine Pleiefædrene, man har tilføjet mig saa meget Ondt.

En nærstaaende Lygte fastede sit Lys ned paa det lille blege Ansyn.

— Hvorledes! . . . Skulde det være muligt? udbrød han overrasket. Louise!

— O, Fader! raabte hun. Fader, er Du kommet for at befri mig?

Det var virkelig Albert.

Han havde nu udstaaet sin Straffetid og var bleven løsladt. Med et Dampskib var han da ankommen til Kjøbenhavn, hvorfra han den næste Dag vilde afreise til sit Hjem. Tusten havde han foretaget sig en lille Spadsjeretur og den vidunderlige Styrelse vi kalder Skæbnen, havde ført ham til det stakkels Barn.

I Krigsministeriet havde han erfaret, at man forlængst havde anseet ham for død, da man aldeles ingen Efterretninger havde om ham, og han fik tillige at vide, at han var bleven tildelt Hæderstegn for sin Deltagelse i Slaget ved Sankelmark.

Efter at have hørt Barnets sørgelige Historie, glemte han næsten sine egne Lidelser ved Tanken om, hvad Barnet havde maattet gennemgaa.

Han trøstede hende med, at hun aldrig mere skulde vende tilbage til dette Elendighedens Arnested, men følge ham hjem til hende, der maaske antog dem Begge for døde.

Han havde sendt et Brev afsted til hende, men han selv vilde vist komme lige saa hurtigt som Brevet.

— Hvor overrasket vil min. Nanna ikke blive, naar hun gjenseer os! udbrød han. Men jeg glemmer jo helt, at Skæbnen, som nu har grebet saa dybt ind i vor Tilværelse, ogsaa kan have revet hende bort fra vort lille Hjem.

Det var en deilig Sommerdag, da Albert og Louise traadte i Land paa den lille Ø, der for dem var Indbegrebet af deres jordiske Lykke.

Solen smilede, Blomsterne duftede, Fuglene sang, Skoven var saa grøn, Markerne saa gule og Søen saa blaa, at det maatte stemme Sindet til Andagt mere end den skønneste Prædiken.

Der ligger en forunderlig Oppløstelse i Naturen, naar den staaer i sin skønneste Pragt, der er Noget, som uvilkaarligt leder Tanken til Gud.

Da Albert kom forbi den lille Kirke, saae han at den stod aaben.

Der maatte altsaa være en eller anden kirkelig Handling eller ogsaa var den ved et eller andet Tilfælde forglemmt at blive aflaaaset.

Han kastede et længselsfuldt og dog ængstende Blik over mod det lille Hjem, der skulde indeslutte hans elskede Ægteviv.

Hans Hjerte bankede som den første Gang, da han talte Elskovens Ord til hende.

— Kom, Louise, sagde han; lad os først gaa ind i Guds Hus og takke ham for vor Frelse.

Og Albert traadte med Louise ved Haanden ind i Herrens Tempel.

Der var Bryllup i Kirken.

Solstraalerne tittede ned gennem de buede Binduer og kastede sit gyldne Skær paa det Par, der knælede for Alterets Fod.

Albert fik uvilkaarligt Taarer i Øinene ved dette Syn; han mindedes den Dag, da han selv og Nanna laa paa Brudestamlen.

Han foldede sine Hænder og bad, at det unge Pares Lykke maatte blive mindre tornefuld, end hans og hans Elskedes Bei havde været, og dog saa bestrøet med Roser, som den de havde vandret, naar Glædens Solblink havde tittet til dem.

Han hørte nu følgende Samtale, der førtes mellem to ældre Koner, som stod bagved ham.

— Hør, Grethe, hvor Bruden dog seer smukt ud; hun har i lang Tid været saa bleg og bekymret.

— Det har J Met i, men det var jo ogsaa en sørgelig Stund, da baade Barnet blev hende berøvet og da hendes Mand faldt i Krigen.

Præsten var nu kommen saa vidt i sin Formular, at han spurgte hende, om hun havde elsket nogen Anden, om hun havde skænket nogen anden Mand sit Løfte.

Ved at høre de to Koners Samtale havde Albert med Barnet ved Haanden trængt sig frem, det var ham, som om en forunderlig Anelse, en skrækindjagende Angst drev ham.

Han maatte se Brudens Ansyn.

Nu skulde den Geistlige just lægge sine Hænder paa deres Hoveder, for at erklære Brudeparret for rette Egtefolk at være.

Da indtraadte en eiendommelig Scene.

— Min Nanna! udbrød den unge Mand med smertelig Stemme.

— Moder! udbrød Barnet og Begge styrtede hen mod Alteret.

Præsten standsede sin Tale og Brudeparret vendte sig forundret og forbausset om.

— Min Albert, Du lever! udbrød Nanna med jublende Stemme, og glemmende Brudgommen, Præsten, Tilhørerne og Alt styrtede hun i hele sin Brudedragt om Halsen paa den simpeltklædte Mand, der var ilet hen imod hende.

Degnen, der med længselsfuld Mine havde ventet paa det Dieblis, da han skulde modtage sit Offer, spilede Dinene og Munden op paa en

Maade, som om hele Verden var styrtet ned for Fødderne af ham.

Tilskuerne følte, at her vare de tilovers, og stille og lydløst fjernede de sig, saa der snart kun var Hovedpersonerne tilbage i Kirkens Hvelving.

Albert, Manna, Knud Bentsen, Præsten og Louise stode hensunkne i Betragtninger over det Forefaldne.

Bruden var især bevæget, Taarerne randt ned ad hendes Kinder, hun kunde ikke ret fatte at hendes Albert endnu levede; hun kunde ikke løsrive sig fra hans Favntag.

Da dette endelig skete gik Manna og Præsten ind i det lille Sakristi, for at hun kunde skrifte ham Alt og forklare hvad der var ham uklart.

Albert og Knud Bentsen havde imidlertid haft en længere Samtale.

De vare Begge bevægede og trykkede i Stilhed hinandens Hænder.

Albert gik da atter hen til Manna og med hinanden i Haanden forlod de det Sted, hvor de Begge vare traadte ind under saa forskellige Følelser.

— Farvel, sagde Knud alvorstuldt, idet han rakte dem Haanden; Gud signe Eder, og glem hvad der idag nær var hændet. Send mig en venlig, men ingen bitter Tanke. Imorgen reiser jeg langt, langt bort!

Da de to Ægtefolk, der havde tabt og gjenfundet hinanden, kom til deres Hjem, faldt Nanna atter sin Mand om Halsen og kyskede ham hjerteligt, idet hun ikke ret vidste om det Hele var en Drøm eller Virkelighed.

Enogtredivte Kapitel.

En Nat i Kirkeetaarnet.

Atter ere nogle Aar svundne i Tidens Strøm.

For Nanna og Albert ere de gledne saa fredeligt.

Det var som om de vilde indhente hvad de havde tabt, som om de bittre og sørgelige Minde skulde dækkes af Glædens Roser og Lyffens Kjærminder.

Det var en skjøn og smilende Foraarsdag.

Inde i den lille Skov, paa den Plet hvor Albert først havde mødt sin Fader og senere Alice, sad nu en ung og deilig Pige.

Hendes brune Lokker bølgede ned ad Nakken, hendes Øine vare straalende; hun sad der som et Billede paa Ungdom og Skjønhed.

Det var Louise.

Hun havde været nede ved Stranden for at hente noget Tøi, der havde været udbredt til Bleg, og en lille Kurv stod ved hendes Side.

Hun lyttede efter Fuglenes Sang og nynnede selv en Melodi.

— Der er Gjøgen, udbrød hun pludselig; sig mig hvormange Aar det varer, før jeg bliver gift? Gjøgen kuffede tre Gange.

— Jy, ikke mere end tre Aar; nei, det skal vare meget længer. . . . Jeg troer forresten aldrig at jeg vil tænke paa at elske. . . . Hvad er det ogsaa for en unaturlig Ting at elske en ung Mand og kysse ham, jeg kan jo elske Fader og Moder og hvem jeg ellers har faaet kjær her; men en ung Mand, der maaske har Skjæg, nei, det vil Louise dog aldrig befatte sig med.

Det var Barnet, der endnu talte, Barnet, der skimter en Gnist af Livets Poesi og dog dets Alvor, nemlig Kjærligheden.

Efter at have gjort et yndefuldt Kast med Hovedet, ret som om hun vilde blæse af Alverdens unge Mænd, vedblev hun:

— Der var nu blandt Andre Fister Jensens Datter, hun var en smuk ung Pige og saa munter og saa tilfreds, men saa blev hun forlovet med en ung Sømand, der dog havde Kortene og Reglerne ligesaa kjær som hende, og nu er hun bleven saa bleg og saa kjedelig, at man kun kan græde over

hende; nei, jeg lover høit og lydeligt at jeg ikke vil elske nogen Mand!

Vogt Dig Louise!

Dybt inde i det tætte Løv, bag Skovmærker og Violer, sidder han maaske, den lille smilende Dreng, med Buen i den ene Haand og Pilefoggeret i den anden. Han, den lille Fyr, der hersker over Høie og Lave, Rige og Fattige! Naar blot han lægger en Pil paa sin Bue og rammer Dig, da maa Du overgive Dig.

— Hallo! lød en Stemme i hendes Nærhed. Hvor steiler Du dog hen? Hører Du ikke at Baadsmanden piber til Flæst, har Du maaske opgivet Disciplinen, fordi Du er kommen paa Landjorden?

Louise saae en gammel Sømand, der dog slet ikke saae bekymret ud, thi hans gamle veirbidte Masyn smilede nok saa tilfreds, idet han brummede:

— Det er dog en Bofkers Dreng; men lad ham more sig, han er jo saa ung, at han neppe er fuldt tiltaklet. Bliver han lidt ældre, kommer der nok bedre Hold i Seilene. Jeg kan lade ham sække bagud, han henter nok den gamle Skude ind; han er formodentlig paa Jagt efter Fuglereber.

Louise saae den gamle Sømand fjerne sig.

Lidt efter stak et Hoved frem mellem det tætte Løv.

— Goddag! lød det.

Det var et Ansigt saa smukt og kjæft, som om han eiede hele Verden.

— Goddag, smukke Pige, gjentog han, idet han rakte hende Haanden.

Hun vilde gjerne løbe bort og dog blev hun; det var ligesom om hun var fængslet af hans Stjønhed.

— Er Du bange for mig? . . . Det skal Du slet ikke være, jeg er en ligefrem jevn Sømand, som Du ikke behøver at genere Dig for. Kan Du forstaa mig, jeg taler lidt daarligt Dansk, men jeg er heller ikke opdraget her i Danmark. Har Du ikke seet en gammel Sømand?

— Jo, han gif nys her forbi, dristede hun sig til at svare. — Men hvem er Du og hvorfra kommer Du?

— Langt, langt herfra,ovre fra Amerika; jeg har været min første Sotur og skulde nu hjemester, da gamle Palle fik den Idee, at han endnu engang saa Pokkers gjerne vilde se sin Fødestavn. Da jeg nu nys saae Dig, syntes jeg at Du saae saa smukt og saa god ud, at jeg endelig maatte tale med Dig.

— Fy, hvor Du smigrer, sagde hun.

— Jeg løb ind i Skoven, for at han skulde tro, at jeg ledte efter Fugleunger. Hvor skal Du hen med den Kuro, skal jeg bære den for Dig?

— Nei, jeg kan godt selv bære den.

— Ja, men jeg vil nu bære den.

— Det faaer Du ikke Lov til.

— Og hvorfor ikke?

— Fordi jeg ikke kjender Dig.

— Du troer maaske at jeg er en Laps, der gaaer og gjør Narrestreger med alle Piger; men det er jeg slet ikke, det maa Du ikke tænke om mig. Jeg veed ikke hvor det kan være, jeg holder af Dig, som om Du kunde være min Søster.

— Det er da ogsaa mærkeligt, jeg syntes ogsaa strax om Dig, som om Du kunde være min Broder.

— Da jeg har seet hvor ulykkelig Kjærlighed kan gjøre et Menneſte, saa har jeg besluttet aldrig at nære andet end Venlighed og Hjertelighed for nogen Kvinde.

— Ja, saa maa Du gjerne hjælpe mig med Kurven, thi jeg har ogsaa gjort det Løfte, aldrig at nære Kjærlighed til nogen Mand.

Det var et smukt Syn, at se de to unge Menneſter, der ikke vare stort andet end Børn, række hinanden Haanden; der var noget Barnligtstjont ved dem, hvilket end mere forhøiedes af det fortrolige „Du“, hvormed de ifølge Dens Skik titulerede hinanden.

— Skal vi saa spadserere og enes om at bære Kurven? sagde han, og de to Unge gif snart efter spøgende og leende hen ad Veien.

Hvert Dieblif standsede de, thi saasnart den unge Mand fik Die paa Et eller Andet, der tiltraf

sig hans Opmærksomhed, spurgte han hende hvad det var.

Da de naaede til den unge Piges Hjem, sagde den unge Mand Farvel til hende; men hun maatte først love ham at møde ham endnu engang før han forlod Den.

Den unge Pige sagde Ja og de skiltes som de bedste Venner.

Men der lyste i Begges Blik en inderlig Fryd og Glæde, et Gjenstik af den rene Kjerlighed, skjøndt de endnu selv vare uvidende derom.

Inde i Louises Hjem sad imidlertid den gamle Palle og Nanna. Strax ved Synet af hende havde Baadsmændene gjenkjendt hende og paa sin djærve og ligefremme Maade omfavnet hende.

Hvormeget havde de ikke at tale om, hvor mange Begivenheder havde ikke tildraget sig siden de sidst mødtes.

Baadsmændene havde jo ogsaa talt med hendes Søster og Nanna hørte med taarefyldte Dine paa de Tildragelser, der havde mødt Frida.

— Min stakkels Søster, min stakkels Søster, gjentog Nanna.

— Hun har vel maattet døie manges en Storm, sagde Palle; men hun har haft en god Undergrund; thi hvorledes det end er gaaet, saa har hun sat sin Lid til Storadmiralen og været forvisset om, at det er ifølge hans Kompas, og det har gjort hende stærk.

— Hvorledes seer hun ud? Har de mange Lidelser gjort noget Indtryk paa hende?

— Nei; hun har just ikke forandret sig synderlig. Hun har vel haft mange Sorger, men hun har ogsaa haft sine Glæder; den unge Knøs, som jeg har med, har oplivet og opmuntret hende mangen en stille Time, og jeg har selv seet hvor afholdt og yndet hun er baade af Fangerne og Opsynsmændene. Det var vel atter et lille Smertensstik for hende, at Drengen med Djævlens Bold og Magt vilde tilspøes, men hun lod ham have sin Billie og jeg troer hun gjorde Ret deri, thi han tegner til at blive en Søgut, saa flink som Nogen, der har spanket om paa et Dæf.

— Hvorledes vil det være muligt at befri min Søster?

— Det er maaske alt skeet. Hun er vistnok paa Veien til sin Christian.

— Min Gud! . . . Hvorledes?

— Det skal jeg fortælle Dem. Da jeg for endel Aar siden var oppe at se Kong Frederik ligge i sin sidste snevne Røje og da jeg gik igjennem den sorgbetrukne Kahyt, gik jeg Side om Side med en ung Mand, der ogsaa synes at have været langveis om. Jeg talte et Par Ord med ham, men uden at vi kom ind paa det Spørgsmaal, som vi Begge havde lidt Part i, nemlig om Deres

Søsters Skæbne. Vi tørnede nu sammen et Sted
 ovre i England og der kom vi til at tale hist op
 og her ned og jeg skal ikke nægte, at han blev lidt
 underlig tilmode, da han hørte at Frida var i et
 Fængsel i Amerika. Jeg havde nemlig fortalt
 ham om hendes vidunderlige Dombølgen paa Livets
 Sø. Spille mine Topseil, jeg skal være en rigtig
 Landkrabbe, om jeg ikke skimtede en Taare i denne
 Mand's Dine. Nu rykkede han da frem med at
 han vidste at Christian var og i mange Aar havde
 været Fyrvægter i et Taarn paa Englands Vestkyst.
 Da jeg hørte dette Sted betegne, udstødte jeg en
 Ed, saa drøi som den nogensinde er gaaet over en
 ærlig Sømands Læber, thi netop paa dette Sted
 havde jeg, da jeg og Frida reiste der forbi, talt
 om Fyrvægterens ensformige og kjedelige Liv, og
 saa var det maasse ham, den Eneste hun elskede og
 som hun havde kjær, ham som vi Begge havde villet
 gjøre Alt for at oplive og opmuntre. — Naar
 Aftalen blev nu at den unge Mand — jeg kalder
 ham nu ung, fordi jeg selv er saadan en gammel
 graa Isbjørn, men jeg troer dog at det var mange
 Aar siden han havde traadt sine Børnesko —
 vilde reise over og søge at bringe Frida til sin
 Hjertensven, og, sluttede han saa sin Tale til mig,
 hvad der ikke lykkedes for Dem, gamle Palle, det
 haaber jeg skal lykkes for mig, og skulde Fred,
 Lykke og Kjærlighed blomstre for de To, skulde de

i Livets modnere Alder finde hvad de tabte i Livets Baar, da skal det ikke gjøre Nogen mere glad end Anud Bentsen.

— Anud Bentsen! gjentog Nanna, idet hun hurtig skiftede Farve.

— Ja, det var hans Navn, og som det lod til er han en prægtig Fyr.

Efter endnu i nogen Tid at have talt om Frida, dreiede Samtalen sig hen paa Nannas eget Liv og den gamle Sømand erfarede blandt Andet den lille Drengs Skæbne, der var bleven borte i den lille Baad.

Der gik som et Smil over hans Ansigt og denne Sag syntes særlig at interessere ham.

Albert var et Par Gange isærd med at træde ind i Stuen, men da han hørte hvor fordybet Nanna var i sin Samtale med den gamle Baadsmand, vilde han ikke forstyrre dem.

Endelig syntes de dog i Korthed at have meddelt hinanden de mange og forskellige Hændelser, der havde truffet dem og deres Nærmeste. Nanna præsenterede nu Alfred for Baadsmanden og denne slog sin haarde Næve saa kraftig i Alberts Haand, at han nær havde streget derved.

— De er, spille mine Topseil, en lykkelig Fyr, De har faaet en prægtig Kone, jeg har kjendt hende fra hun var et Barn og jeg troer Stam, at havde hun været lidt ældre og jeg lidt yngre, saa havde

jeg søgt at krydse med hende ind i den Havn, som dog er den skønneste af alle og som er den eneste, jeg ikke har figget ind i.

Da han senere gif hen ad Weien, der førte fra Alberts Hus, mumlede han:

— Jo, der kan ingen Tvivl være derom, det er Alfred. Han er paa samme Alder, som deres Dreng, han er funden i en Baad, der drev om paa Søen. Jeg skal nu søge at indhente nærmere Oplysninger hos de ældre Beboere her paa Den og saa skal jeg sige: se her er Eders Søn, hvad synes I om ham? Godhed, Blidhed og Kjærlighed har Frida lært ham; Djærvhed, Udholdenhed og Sømandsluue har gamle Balle pustet i ham, og han har endda endel gode Egenstaber og dem har han arvet fra sin Moder og Fader! Nu skal der dog først gaa et Par Dage, lad dem først faae ham kjær, saa bliver deres Glæde saa meget større, naar de hører at det er deres Søn! Spille mine Topseil, denne Gang haaber jeg da ikke at Storadmiralen vil forhindre mig i at udføre en god Gjerning og se smilende Ansigter om mig, denne Gang bliver Seiren min.

Der forløb nogle Dage.

Alfred og Louise kom hyppig sammen og talte og spøjede med hinanden.

Ubevidst spirede Kjærligheden. I de Unges Hjertes sniger den sig hurtig ind, skyder hastigt frem, men ubemærket og uændet.

De to unge Mennesker fulgtes ad i Skov og Eng, vandrede under Trærnes Kroner og seilede over Bølgerne, de løb omkap paa Markerne og legede Tagfat mellem Bustene.

I Løbet af et Par Dage fik de hinanden saa fjær, at de ikke ret kunde fatte, hvorledes de skulde holde ud at skilles fra hinanden igjen.

En Dag, da de sad ved hinandens Side og bandt en Krands af Kornblomster, sagde han til hende:

— Vil Du nok tænke paa mig, naar jeg reiser fra Dig?

— Ja, det vil jeg rigtignok, det kan Du tro; jeg har aldrig havt nogen Legekammerat, der har moret mig som Dig.

— Jeg veed heller ikke hvor det kan være, tidligere har jeg kun higtet og tragtet efter at komme bort fra Landet og ud paa Søen, men nu vil jeg gjerne blive iland, nu bryder jeg mig ikke om at komme afsted for det Første.

Saaledes var deres Samtaler. Børnesnak og Elskovssamtaler er der ikke megen Fornuft i; et

Var Forelskedes Samtale vilde som oftest, naar den blev underkastet Kritik, blive betegnet som „Baas“, men de følte dem saa glade og tilfredse derved.

Det gif de to Unge saaledes, de følte Noget, som de kunde fatte, men ikke forstaa, som de kunde mærke, men ikke forklare; det var dem som om Solens Lys blev klarere og Fuglenes Sang høiere, som om Alt om dem fik fordoblet Glans.

Det var Aften.

Albert og Nanna vare i Besøgovre paa Fastlandet, hvorfra de ikke ville vende tilbage før den næste Dag, og Balle sad nu i Haven, som førte til deres Hjem og betragtede begge Børnene.

— De seiler godt i Rjølvand sammen, brummede han; man skulde næsten tro, at de havde det paa Følelsen, at de ere i Familie, thi ingen Søster og Broder kunde hænge mere sammen og enes bedre end de gjør og jeg troer ogsaa at hun vil blive glad, naar hun hører, at det er hendes Broder.

De to unge Mennesker kom nu hen til den Gamle og bad ham om at fortælle dem en eller anden Historie.

— Spind os nu en rigtig Ende, gamle Balle, sagde den unge Mand; jeg veed at Du kan saamange.

— Ja, Du mener Sømandshistorier, men vi ere ikke ude paa Søen, og jeg vil derfor foretrække

at fortælle hvad jeg veed om den gamle Kirke, som I seer derovre.

Med disse Ord pegede han paa den lille Landsbykirke, der hævede sig op over Skoven.

— Ja, fortæl, fortæl! Iød det fra dem Begge; vi skal nok høre andægtige til.

De toge Blads paa en lille Bænk, der stod ligeoverfor ham.

Alfred og Louise sad Haand i Haand ligeoverfor den gamle Baadsmænd.

Han fortalte nu endel af de Sagn, der knyttede sig til Kirken og udstyrede dem paa sin Maade, saa det morede hans Tilhørere.

Blandt Andet fortalte han at den, der en Aften efter Solnedgang, men helst i Midnattens stille Time, turde snige sig op ved Alteret og her bede Gud om Beskyttelse og dernæst gaa op i Taarnkammeret og slaa tre Slag paa Taarnklokken med Haanden, medens man samtidig udtalte sit høieste Ønske, vilde se dette opfyldt inden Aaret var omme. Men man maatte være ene og ikke medtage noget Lys.

— Er det sandt, er det virkelig sandt? udbrød de Begge, da han havde endt.

— Ja, jeg har selv erfaret det. Min Moster gif engang derop, for at ønske sig en Søn, da hun hidtil kun havde velsignet sin Mand og Verden med Pigebørn. Snart efter fødte hun en Søn,

faa stor og rask, som nogen Moder kunde forlange. Den tykke Grethe Larsdatter, som vi kalde hende, listede en Nat derop og bad om hun maatte finde sin Hjertensven, og saa Uger efter var hun forlovet med Jens Romand. Senere gif han ad den brede Bei, slog sig til Glasfen saalænge, til han tilsidst slog baade Kone og Børn. Da tyede Grethe atter til Kirfetaarnet og bad om hun maatte blive befriet for ham og det varede, spille mine Topseil, heller ikke mere end fjorten Dage, førend han en Aften, da han seilede over fra Fastlandet, gjorde en lille Afstikker ned til Haisfistene og han kom aldrig mere tilbage. Jeg selv, Børnlille, har ogsaa været paa den Galei. Jeg listede derop en Aften og bad nok saa pænt om jeg maatte blive en flink Søgut, der styrede efter det rette Kompas og jeg troer nok at jeg har seilet saaledes, at jeg har mine Papirer i Orden, naar der bliver pebet til den store Mønstring. Vil I nu tro, at der er nogen Sandhed i Historien om Kirfetaarnet?

Begge de Unge havde opfattet denne Historie med synlig Interesse og syntes derved at have fattet en Beslutning.

Snart efter skiltes de; Palle og hans unge Ledfager gif til deres Hjem, der laa paa den anden Side af Den.

Da Louise var bleven ene, tænkte hun ikke

paa at gaa til No; hun tog Plads i Lysthuset, hvor Roserne slyngede sig op over Espalierne.

Her sad hun længe, meget længe. Hendes Tanker maatte være langt borte, men dog syntes hun ikke at være bedrøvet.

Det var ikke Sorg, der tyngede hende. Det var det Gaadefulde, det Usattelige, det Ubegribelige, der kaldes Kjærlighed, det var den Følelse, der er stærkere, dybere og inderligere end Alt.

Det var Barnet, der afrystede sin Puppe, sit sorgløse, letbevægelige Sind, der kan glædes ved Lidet og ængstes ved endnu Mindre, for at iflæde sig Jomfruens Klædebon, for at fremtræde med mere Alvor og med mere No, men ogsaa for at føle det, som Barnet ikke har det fjerneste Begreb om.

Hun gik hen til Havelaagen og saae hen over det flade Land, der laa indhyllet i Nattens Mørke. Engene dampede og det forekom hende, som om Alferne dansede hen over det maanebelyste Landskab. I Baggrunden af dette skønne Maleri hævede sig den gamle Kirke.

— Jeg var et Barn, mumlede hun, idet hun, ligejom for at dæmpe Hjertets hurtige Slag, lagde sin Haand derpaa; ja, jeg var et Barn, da jeg troede at jeg kunde undlade at elske nogen Mand, jeg veed ikke selv hvorledes det er gaaet til, men jeg er som fortryllet, jeg lever og aander kun for

ham, jeg tænker kun paa ham. Naar jeg blot vidste om han ogsaa tænker saameget paa mig? . . . Naar der nu var nogen Sandhed i hvad gamle Balle fortalte, saa vilde jeg gjerne gaa ene ind i Kirken ved Nattetid, hvis jeg derved fik mit kjæreste Dnske opfyldt. — Det er Overtro . . . maaste, men dog, det ville vel nok være den kjære Gud velbehageligt at se, at jeg elskede Alfred saa høit, at jeg for hans Skyld turde snige mig ind i Kirken og knæle for det hellige Alter, at jeg turde stige op til det Taarnværk, der er som Bindeled mellem Gud og Menigheden! Den Klokke, der ved sin Klang minder Menigheden om at gaa til Herrens Hus. — Ja, Gud vil og maa se, hvor høit jeg elsker min unge Ben; jeg kjender ikke mig selv, snart er det som om jeg skulde græde og snart som om jeg skulde juble som en lille Sangfugl. Jeg maa til Kirken for at bede ham beskytte min Kjærlighed og lade Alfred dele den.

Saa Dieblikke efter vandrede hun hen ad Stien, der førte til Kirken.

Alt var saa natlig tyft og stille, kun en enkelt Flagermus summede om, som en Bi i Sollyset.

Nu stod hun ved det lille Guds Hus.

Hovedporten var lukket, men da hun gik rundt om det lille Tempel, saae hun at man havde glemt at aflukke en lille Sidedør.

Hurtig sneg hun sig ind ad denne.

Der er noget gyseligt ved saaledes at træde ind i en Kirkes hvælvede Rum.

Man frygter da for Alt, man frygter for at Dødningene skal rette deres Been til en lille Aftenpromenade, man synes stedse at se noget Overnaturligt og Overjordist.

Den unge Pige standsede et Dieblif.

Maanestæret faldt paa hendes Ansyn, det var blegt som Marmor. Hun skælvede og bævede.

Hun syntes et Dieblif at betænke sig om hun skulde vende om.

Hvad vilde hendes Forældre, som hun kaldte Albert og Manna, sige, naar hun fortalte, at hun havde lyttet til et gammelt Sagn og ene i Nattens Stilhed listet sig ind i Kirken?

Men Kjærligheden til Alfred syntes ogsaa at hviste til hende:

— Svigt nu ikke, vær stærk og modig, og Gud vil beskytte Dig og din Hjertensven!

Hun stred da videre. Hendes sagte Trin gav Gjenlyd i den stille Nat.

Da hun naaede hen til Alteret, knælede hun ned ved samme.

Hun bad til Gud om, at naar hun atter hvilede her, det da maatte være for at forenes med sin elskede Alfred.

Derpaa reiste hun sig og gik hen mod den Trappe, der førte op til Taarnet.

Maanen lyfte for hende, men dens blege Lys udgjød ogsaa et fantastisk Skær over Kirken.

Idet hun vilde betræde Taarntrappen vendte hun sig om.

Hun maatte gjøre BOLD paa sig selv for at undertrykke et Skrig.

Louise syntes tydelig at se hvorledes Døren aabnedes, hvoraf hun var kommet, og en Skikkelse traadte ind ad samme.

— Jeg er bange, hviskede hun; det er min Fantasi, der søger at gjøre mig forstræffet.

Men dog syntes hun tydelig at høre sagte Trin, der gav Gjenlyd i det store Rum.

Nu stod hun ved Klokken, der saa ofte havde stemt hende til Andagt, naar den om Aftenen ringede Solen ned eller om Søndagen kaldte til Kirke.

Hun gjentog da tre Gange med høi Stemme, hvis Sittren dog forraadte hendes Hjerteangst:

— Lad mit kjæreste Dnske blive opfyldt, lad den Dag oprinde, da jeg bliver Alfreds lykkelige Brud, thi jeg elsker ham saa høit som jeg kan elske Noget, og vredes ikke paa mig, fordi jeg er gaaet til dit Hus for at anraabe om din Beskyttelse, men jeg vilde gjerne vise Dig, hvor høit jeg elsker ham; vær Du da med os, min himmelske Fader, og lad os og alle dem vi have kjær, leve længe, lykkelig og tilfredse!

Der var noget barnligt-ufskyldigt i denne Bøn, der udtalt af den unge Pige paa dette Sted og i Nattens dybe Stilhed, næsten lyd rørende.

Hun vilde nu gaa ned, men foer hæftig tilbage.

Ved Enden af Trappen stod en Skikkelse.

Hun stod i Mørke, men dernede trængte Nattens lysende Stjerne et svagt Skær ind.

Hun formaaede ikke at røre sig af Stedet.

Skikkelsen steg op ad Trappen.

Hun vilde skrike, men hendes Læber nægtede at lade nogen Lyd komme frem.

Sagte, som om den ogsaa var ængstelig, kom den natlige Vandrer nærmere.

Nu stod den omtrent ved Louises Side.

Da hævede den sin Røst og sagde:

— O, Himlens Gud, opfyld mit høieste Ønske, lad Louise, som jeg elsker høiere end Alt i Verden, dele min Kjærlighed og lad hende med Tiden vorde min lykkelige Hustru, lad det lykkes mig at gjøre hende Livet ret smukt og glædeligt.

— Alfred! udbrød Louise; Alfred!

— Hvad er dette? raabte den unge Mand, da han følte en Haand paa sin Skulder. Er det virkelig Dig, min Louise? Hvorledes er Du kommet her?

— Ja, hvorledes er Du kommet her?

— Det var den gamle Baadsmands Fortælling, der har lokket mig herhen.

— Det var altsaa Dig, der udtalte de Ord, jeg nys hørte, og som jeg troede kun var et Foster af min Indbildning?

Nu gif Talens Strøm; Elskovens Ord, der havde været lagt i Læsker, brød nu frem, og det varede ikke længe før de havde gjentaget for hinanden hvad de begge havde udtalt ved den gamle Klokke.

Denne havde vistnok aldrig været Bidne til en sliq erotisk Scene, den syntes at have den største Lyst til at istemme en lystig Kling-Klang for de Elskende.

Haand i Haand gif de ned ad Taarntrappen. Endnu engang bad de om Beskyttelse for deres Kjærlighed.

— Vil Du nu vente taalmodig paa mig i to Uar? sagde Alfred; jeg vil da vende tilbage hertil, for at anmode dine Forældre om at erholde din Haand. Endnu ere vi Begge for unge. Synes Du ikke selv at det er rigtigst at det foreløbig bliver en Hemmelighed.

— Som Du vil, min elskede Ven, jeg skal vente paa Dig om det end var til mit Livs Ende.

Han trykkede hende til sit Bryst og i deres Elskovs Morgenrøde mødtes for første Gang deres Læber i et langt Kys.

Doogtredivte Kapitel.

En Flugt.

Da Alfred havde forladt Louise, var det ham, som om det ikke længer var Nat. Alt om ham syntes saa lyst, saa klart, saa straalende, han følte en Henrykkelsens Rus, en Begeistringens Styrke, som man kun føler en Gang; han syntes at al Sorg og Savn var langt borte fra ham, at han kun skimtede Lykke og Glæde.

Han satte sig paa en Grøstefant og saae mod de blinkende Stjerner, han havde gjerne jublet og sunget, og hans Tanker dreiede sig kun om et Punkt: hun elskede ham, hun havde skænket ham det første Kys, hun vilde være hans Elskede for hele Livet; det var en Drøm og dog Virkelighed, det var en Drøm, skjønnere og lysere end han havde tænkt sig den, det var Fremtidens Drøm, Elskovens Drøm, der giver Kraft og Styrke til at beseire Alt og sætte over alle Sranke.

Han formaaede ikke at gaa til Hvile, han syntes at det vilde være en Synd mod den store Lykke, der var hændet ham.

Han tænkte og tænkte, men alle hans Tanker dreiede sig om et og samme Punkt, det var Louise.

Endelig, da Dagens Skær begyndte at bryde Nattens Mørke, reiste han sig for at søge hjem.

Han og Palle boede hos den gamle Fister, hvor Alberts Fader engang havde boet.

Da han vilde liste ind i Værelset, gjorde han en støtende Bevægelse. Den gamle Baadsmænd, der havde snorket saa det gav Gjenlyd i Hytten, vaagnede nu.

Da han saae Alfred komme ind ad Døren, udstødte han en Ed, saa høi og kraftig, som den nogensinde fløi over hans Læber.

— Halloh, din Satans Knægt, hvor kommer Du fra? Naar jeg troer Du ligger vel fortøiet, hvor tør Du saa sætte Seil til og styre paa egen Haand! At Du har bakket forud for mig om Dagen, det har jeg fundet mig i, thi en nybygget Jagt kan seile hurtigere end en gammel Barkkasse, og den der har Ungdomsfind i Seilene, maa støve hurtigere end den, der har Alderdom til Ballast; men jeg finder mig, spille min Klyverbom, ikke i at Du ved Nattetid gaaer om paa din egen Galei. Hvor har Du været henne? . . . Du kan da ikke fange Fugleunger paa denne Tid af Natten?

Alfred vilde ikke betro gamle Palle sin Hemmelighed og han tog derfor sin Tilflugt til en Nødløgn.

— Jeg har været nede ved Kysten for at

fange Fisk, men der var ingen, der havde Lyfl til at bide paa Krogen.

— Du lyver, Knægt, det kan jeg høre paa din Stemme. Var vi tilføes, saa skulde Du faae en lille Tur i Mersæt.

— Egentlig har jeg just heller ikke udelukkende fisket, det er saa rart i et saadant Maanestinsveir at vandre ved Søen og drømme om Fremtids Held og Lykke.

— Ja vent til vi komme paa mit Element igjen, da skal Du, spille mine Mersæt, faae en Maanestinstur paa en hel Nat.

Alfred søgte at stille den Gamle tilfreds og det lykkedes ham ogsaa snart.

— Allensals jeg nu har faaet det ene Been ud af Røien og alt er bleven purret op, saa vil jeg tørne ud med en Gemmelighed, som jeg havde besluttet imorgen at give Dig Rundskab om.

— Og hvad er det? sagde Alfred, idet han satte sig ved Baadsmændens Seng.

Hans Tanker flygtede til Louise, men vendte dog snart tilbage ved Balles Ord.

— Hør, min Ven, sagde Baadsmænden med en Stemme, saa mild og venlig, som han kunde fremføre; holder Du meget af Louise?

— Hvorfor spørger Du derom?

Bjergmandens Ring.

— Allenstund det interesserer mig at faae det at vide.

— Nu ja, jeg synes at det er en rar og god Pige.

— Godt. Hvad synes Du om hendes Forældre?

— Dem kjender jeg jo kun faare lidet til.

— Naa, det var egentlig heller ikke derom at vi skulle tale. Seer Du, den Stund er ikke fjern, da Du vil faae din Moder og Fader at se.

— Hvorledes! . . . Hvem er det?

— Det vil jeg ikke bruse frem med inat. Det skal være din Straf, fordi Du gif paa din egen Haand og ikke lagde bi, da Du dog havde faaet Ankerkjæden ud. Nu kan Du gaa til No til imorgen tidlig, saa skal Du faae Resten at høre.

— Siig det, kjære Palle, siig mig hvem det er?

— Stille, Anægt, husk paa vi er i en fremmed Kahyt og at vi ikke kan forstyrre Folks Nattero.

Derpaa vendte han sig om og snart efter forkyndte en dyb Snorken, at han atter sov.

Alfred sad længe og grundede over hvad han havde hørt.

Den Henrykkelse og Glæde, der nys havde behersket ham, var forsvunden. En bange Anelse havde bemægtiget sig ham.

Han kunde ikke forklare sig Palles Ord anderledes, end at han var en Søn af Albert og Nanna.

Hvis dette var Tilfældet maatte Louise være hans Søster.

Hans Søster!

Hende han elskede, hende, der nys havde skænket ham sit Hjerte, var maaste hans Søster.

Nei, saa ond kunde Skæbnen dog ikke være!

Han syntes at Minutterne bleve til Timer og Timerne til en lille Evighed.

Han ventede og han frygtede dog for at høre Sandheden, han vidste ikke om han skulde vække Balle. — Dog, han vovede ikke at gøre den Gamle imod.

Til sidst faldt han i en urolig Slummer, hvori Mattens Begivenheder drog forbi hans Blik; den gamle Klokke klemte for ham, som om den spottede ham, fordi han elskede den unge Pige, der var hans Søster.

Da han senere vaagnede, stod Balle ved hans Side.

— Der er pebet til Mønstring, halloh! raabte han med sin dybe Bas.

Alfred gned Dinene, som om han vilde klare sine Tanker, da han i Diebliffet ikke var paa det Reene med, hvorledes det egentlig hang sammen.

— Naa, faae nu Gluggerne rigtig op, saa skal jeg rykke ud med, hvad jeg har indenbords.

Alfred var nu snart paa Benene.

— Du husker jo nok, vedblev Balle, at Du

blev fiske op i en lille Baad, der drev om paa Søen. Saa snart jeg saa Dig, blev jeg forbauset over den Lighed, der var mellem Dig og en ung Pige, som jeg havde kjendt i Kjøbenhavn og som jeg troede havde mødt hos Storadmiralen, og Frida forbausedes ogsaa derover, thi denne Kvinde var hendes Søster. Dette var heller ikke saa underligt, allensals jeg nu ved at lodde Dybet og gjøre mine Jagttagelser er kommen under Veir med, at jeg ikke har taget feil, Nanna er din Moder, Albert Jul din Fader og Louise er din Søster!

— Min Søster! gjentog han med smertelig Stemme.

— Ja; og efter hvad Du selv sagde igaar, holder Du jo meget af hende, saa det kan da ikke være nogen ubehagelig Tidende for Dig at høre.

Alfred skjulte Hovedet i Hænderne og græd; hans Drøm var tilintetgjort, hans Haab var knust og hans Lykke var omstyrtet.

— Spille min Klyverbom, om jeg kan fatte hvorfor Du lader Bandet løbe ud af Gluggerne, fordi Du har fundet dine Forældre, det er da bedre at have fundet sin Moder og Fader, end ikke at vide om vi nogensinde har havt nogen.

Alfred syntes slet ikke at høre efter den gamle Baadsmands Ord.

— Se saa, min Gut, nu steiler jeg hen og forbereder dem paa, at de snart vil saa deres Søn

tilbage, som de troede dødt og borte. De vil, min Sandten, blive fisteglade. Kom saa derhen om en halv Times Tid.

Den Gamle gik bort og lod den unge Mand være ene.

Da Alfred havde siddet en Stund ubevægelig, foer han hæftig op.

— Min Søster! . . . Min Søster! sagde han med dirrende Stemme. Min Søster! Jeg elsker hende høiere end Alt hvad der findes i Verden, men som den Kvinde, der engang skal være min Brud! Som min Søster vil jeg hade hende, sty hende; jeg maa bort, langt bort! Broderkjærlighed kan jeg ikke nære for hende! O, havde jeg blot aldrig mødt hende!

Han gik hæftig frem og tilbage i den lille Stue og imidlertid modnedes der en Beslutning hos ham.

Han vilde unddrage sig hendes Nærhed ved Flugt!

Han maatte ud i Verden, for i Livets Malstrøm at glemme sin første Kjærlighed.

Han tænkte ikke paa sine Forældre, ikke paa hvorledes de vilde blive bekymrede og bedrøvede; han tænkte kun paa Et, og det var at glemme Louise.

Han kastede et Blik hen til det lille Kirketårn, hvor han den foregaaende Nat havde været saa ubeskrivelig lykkelig, han kastede et Afstedsblik over

til det lille Hjem, der indesluttede hende, der var hans Lykke og hans Ulykke.

Han aabnede rast Døren og ilede ned mod Kysten.

Da han kom derned laa der en lille Baad.

Han betænkte sig ikke, hans Beslutning stod fast, han vilde bort.

Han greb Narene og i den klare Sommermorgen foer Baaden hurtig hen over den glatte Havflade.

Som Dreng var han imod sin Willie ført bort fra den samme D, hvor han nu som Yngling selv flygtede fra.

Albert og Nanna, der nu var kommet tilbage, sad i Havens Lysthus og drak deres Morgenkaffe, medens Louise med det mest glædestraalende Ansigt besørgede Duernes og Hønsenes Frokost.

— Jeg havde inat en underlig Drøm, sagde Albert.

— Og det var, min kjære Ven?

— Jeg synes at vi fik vor Søn tilbage, som engang forsvandt paa en underfuld Maade; han

kom for at hilse paa os og det var den unge Fyr, der følger med gamle Balle.

— Det er mærkeligt, thi jeg har netop tænkt paa det samme.

— Men saasnart han hørte det, blev han ude af sig selv af Sorg, da han var forelsket i Louise og ikke antog hende for sin Søster. Han gif da hen og tog Livet af sig, førend vi kunne forhindre ham deri.

— Det var en syg Drøm; men det ville vi ikke tænke mere over.

— God Morgen i det Grønne, lød Balles malmfulde Røst. Tillader De at jeg et Dieblit forstyrrer Dem.

Baadsmænden syntes at have Noget, han ville meddele.

— Hvad har De paa Deres Samvittighed, gamle Balle? Nyk kun ud med det.

— Ja, det er ikke saa let at komme frem med, allensals det er en pikant Sag; men en Sømand pleier ikke at gaa saa store Krogveie, altsaa gaa vi lige paa. Jeg har nemlig en Opdagelse at meddele Dem. — Seer De, jeg kan oplyse Dem om Deres Søns Skæbne.

— Lever han? udbrød de Begge.

— Ja, og han er her i Nærheden.

— Det er den unge Mand, der ledsager Dem? sagde Nanna.

— Ja. Han er for mange Aar tilbage funden drivende om paa Søen. Og efter Alt hvad jeg har kunnet opklare, saa maa det være den Dreng, der engang blev borte for Dem.

— Hvor er han? Hvor er min Søn? . . .
O, svar mig, hvor er min Søn? Lad mig trykke ham til mit Bryst! udbrød Nanna bevæget.

— Giv Dem tilfreds, sagde Baadsmanden; han er her strax.

Udenfor Lysthuset stod Louise.

Hun havde hørt ethvert Ord, der blev talt derinde.

Erindringen om hendes Moder var kun saare dunkel hos hende; hun vidste ikke Andet end at Albert og Nanna vare hendes Forældre.

Da hun hørte at Alfred var hendes Broder, blev hun grændseløs ulykkelig.

Hun styrtede ud af Haven og ind i Skoven, for der at udgræde sin Smerte.

Hun havde ikke Tanke for Andet end den Ulykke, at hun havde forelsket sig i sin egen Broder!

Baadsmandens sidste Ord: „Ja, han er, spille mine Topseil, en Søn af Dem og en Broder til Louise!“ vedblev at surre rundt i hendes Tanker; hun syntes at de satte en Bom for al jordist Lykke for hende.

Det forekom Nanna og Albert som en Evighed, den halve Time, der var forløben siden Palle havde meddelt dem at Alfred var deres Søn, og i hvilken de længselsfuldt havde ventet efter ham.

Han kom ikke.

— Hvor Pokker bliver dog Knægten af? udbrød Palle, der havde taget Plads paa en Stol. Siden han er kommen paa Landjorden lyder han ligesaalidt Baadsmandspiiben som min Kommando, det er en vild Knægt, men en rask Gut og en flink Sømand, som nok vil blive Eder en god Søn.

Der forløb imidlertid en Time uden at Alfred lod sig se.

Baadsmanden reiste sig da for at gaa ud og søge efter ham.

Da Albert og Nanna vare ene, sagde hun:

— Det lader til at Palle har underrettet ham om, at vi ere hans Forældre, men han nærer nok ikke saa stærk Længsel efter os, som vi efter ham.

. . . O, Alfred, Alfred, hvor banker ikke mit Hjerte ved den Tanke, at jeg snart skal kalde ham min Søn. Lad os først knæle og takke Gud, han er saa god imod mig, han gav mig Dig og Louise tilbage, og nu faaer jeg ham, min egen tjære Dreng!

Og Begge lagde sig paa Knæ for at bede en Bøn til Ham, der styrer Livets Gang.

Men endnu var deres Lidelsesbæger ei udtømt.

— Hvor er Louise? sagde Nanna. Hun burde dog være tilstede for at hilse paa sin Broder!

— Hun maa være i Nærheden, thi hun var her jo nys.

Albert kaldte et Par Gange paa hende, men der kom intet Svar.

— Min Gud, din Drøm, din Drøm! . . . Der skulde da aldrig være hændet noget Sørge ligt? En bange Anelse griber mig.

— Stil Dig tilfreds, kjære Nanna, lad os først afvente og se hvad der er hændet; maaske vi ængste os over Intet.

Der forløb atter en Timestid, en lang og pinlig Stund for de to Ægtefolk, der stod med hinanden i Haanden.

Da traadte den gamle Baadsmænd ind, ene og alvorlig, aandeløs og forpustet.

— Jeg kan ikke finde ham, Ingen har seet ham og Ingen har hørt Noget til ham, udbrød han mørkt.

— Din Drøm! hulkede Nanna, idet hun lagde sin Arm om sin Mand's Hals.

— Lad os søge efter dem, sagde Albert og sprang op. Lad os søge efter dem; baade Louise og Alfred ere forsvundne.

— Ja, Ungdom og Galsskab gaaer ofte i samme Kjølvand! brummede Palle, idet han dreiede den store Straahat mellem Hænderne.

Albert og Baadsmænden forlod nu Hjemmet

for at gjøre et Streiftog gjennem Den, medens Manna sank grædende ned paa Stol.

De ledte, de søgte, de spurgte og de speidede, men uden Resultat. Solen, den deilige Sommersol, sendte sine gyldne Straaler hen over de bugnende Kornmarker, den forfirede den speilblanke Sø, men de fandt ingen af de Savnede.

Da mødte de den gamle Ringer ved Landsbykirken, der skulde hen og lade Klokken lyde til Middag.

Han hilste „Gudsfred og Goddag“ og de spurgte ham om han ikke havde seet Alfred og Louise.

Den Gamle flandsede, tog sig med værdig Langsomhed en Bris og mumlede:

— Jo, ham den unge Springsyr, der er kommet herover med den gamle Sømand, jo, ham saae jeg imorges.

— Fortæl, hvor saae Du ham og hvor gif han hen?

— Ja, lad mig nu se, sagde han og lagde Fingeren paa Næsen. Det var saadan ved Frokosttid at jeg gif op for at lufte lidt ud og pudse lidt op i Taarnkammeret; engang imellem maa det jo gøres. Naa, som jeg staaer deroppe og ta'er mig en Bris, kiggede jeg tilfældig hen over det smilende Landskab og seer da den unge Mand komme ud fra det lille Sted, hvor De har opslaaet Deres Bopæl, gamle Sømand, og kaste sig i en Baad; dernæst greb han

Marerne og som en Al pilede han gjennem det stille Hav. Halloh, tænkte jeg, hvor mon han skal hen saa tidlig paa Morgenstunden! Jeg tittede længe efter ham, men da jeg kom til det Resultat, at han formodentlig vilde tage et Bad i det fjølige Vand derude, stillede jeg mig tilfreds og lod ham seile sin egen Sø. Det er Alt hvad jeg veed, er I tilfreds dermed?

— Var han ene, er I ganske vis paa at han var ene? spurgte Albert hastigt.

— Naarenstid der ikke laa Nogen skjult paa Bunden af Baaden, og det troer jeg dog ikke.

— En sørgelig Frygt griber mig, sagde Albert, idet han trak Balle bort med sig.

Ringeren saae efter dem med en betænkkelig Mine, rystede paa Hovedet, tog sig en Pris og gik ind i Kirken med et Udtryk i Ansynet, som om han vilde sige: „Sikke To, de havde nok faaet en Skrue løs!“

— Hvad er det, De frygter for? sagde Balle, idet han søgte at berolige ham.

— De vare nok Begge Børn, men de vare dog saa store, at Kjærlighed kunde gjøre Hovedet kruset paa dem; sæt nu at de, i den Formening at de ere Spødfende, ere blevne saa ullykkelige, at de have taget Livet af dem. Louise kan vistnok ikke mere mindes, at hun har havt nogen anden Moder end Manna; jeg havde netop en Drøm derom inat.

— Lad os haabe det Bedste og mindes, at det dog er Storadmiralen, der staaer ved Roret.

De to Mænd fortsatte i Tausshed deres Bet; hvad skulde de sige til den ængstede Moder?

Da den gamle Ringer gik op ad Taarntrappen, forekom det ham, at der var Noget deroppe.

Han standsede, han lyttede.

Hvad var det for en Lyd der hørtes?

Nu havde han saa ofte vandret derop, men aldrig havde han bemærket noget lignende.

Da han dog var en Mand, der hverken frygtede Gud eller Djævelen, saa gik han hurtig til.

Da han kom op ad Trappen blev han forbauset staaende.

Med Hovedet støttet imod den store Klokke stod Louise.

Hvor hun i Nattens Mørke havde været freidig og glad, da hun nød den største jordiske Lykke, der stod hun nu i det klare Solskin, og hulkede saa høit og dybt.

Den gamle Ringer gik hen til hende; men hun syntes ikke at bemærke det; han lagde sin Haand paa hendes Skulder, dog hun ændsede det ikke.

— Hvorfor græder Du, mit Barn? sagde han med deltagende Stemme.

— Jeg græder, men jeg græder af Glæde.

Hun vendte sit Ansigt om imod ham og han forfærdedes ved Synet deraf.

— Ring, Gamle, ring, men ingen lystig og glædelig Melodi, nei en rigtig trist og melankolsk, det skal være en Gravsang. Ring, Gamle, ring, saa at Folk forstaa, at det er den nye saa glade og tilfredse Louise, der sænkes i Gravens Skjød!

Saaledes talte hun og fæstede sine vilde, glandsløse Dine paa ham.

— Kom til Dig selv, stakkels Barn, lad mig følge Dig hjem, Du er syg, sagde Ringeren.

— Nei, jeg vil blive her paa dette Sted, hvor jeg troede at finde al Lykke. Ring, Gamle, Klokkens Lyd vil fortælle om en Søster og en Broder, der svor hinanden evig Kjærlighed, der gav hinanden Elskovseder og Trofabeløfter; ring, men sørgeligt og trist.

— Kom, stakkels Barn, kom!

— Nei, jeg vil ikke bort. Vil Du ikke ringe, saa skal jeg selv lade Klokken lyde.

Med disse Ord greb den unge Pige i Rneblen og Klokken udstødte en klagende, melankolsk Klang, der som en forpint Sjæls Suf bares hen over den lille D.

Den gamle Mand, der godt indsaae at en eller

anden Begivenhed havde rystet den unge Piges Tankegang, søgte at berolige hende og sagde:

— Deres Fader gaaer og søger efter Dem; han har noget Glædeligt han vil meddele Dem.

— Jeg veed hvad det er, jeg veed hvad det er! Nei, nei, jeg vil ikke tilbage til mine Forældre, jeg bliver her, her hvor Kloffen ringer min Sorg ud.

Og atter traf hun i Kloffen, saa nogle sørge-
lige Toner rungede fra samme.

Den gamle Mand tog den unge Pige i sine Arme og bar hende til hendes Hjem.

Hun blev strax bragt tilfængs. En Læge blev hentet. Han undersøgte hende, følte hendes Puls og lyttede til hendes Hjerte.

Men han rystede betænkelig paa Hovedet.

Albert og Nanna saae spørgende paa ham.

— Det er ikke Legemet, men Sjælen, der er syg. Hun maa have været udsat for Sjæls-
spændinger, der sikkert faaer en sørgelig Indflydelse paa hende. Hun bliver maasse — vanvittig, sagde Lægen med Overbevisningens kolde No.

Nanna udstødte et Skrig og sank besvimet om i Alberts Arme.

Da hun atter kom til sig selv, udbrød hun smerteligt:

— Vi haabede at finde en Søn og saa taber vi en Datter!

Lægen traadte nu hen til dem.

— Jeg kan kun raade Dem til foreløbig at lade hende have uforstyrret Ro; senere er frisk Luft og Udspredelse det Gæst, der kan holde Fornuften i de svage Baand, der kæmper for at løsrive sig.

— Min Louise, min Louise! hulkede Nanna. Skjøndt Du ikke er min Datter, kunde ingen Moder have elsket Dig høiere end jeg elsker Dig!

— Lad os huske at Alt staaer i hans Haand, der er stærkere end vi, sagde Albert alvorligt.

— Amen, svarede den gamle Baadsmænd, idet han foldede sine Hænder og en Taare gled ned over hans furede Kind.

Den følgende Dag modtog Albert et Brev med fort Laf.

Skulde det allerede være hans Søns Dødsbudskab man bragte ham?

Nei, Brevet kom langveis fra. Men hvem kunde det være, der skrev til ham?

Han brød skælvende Brevet, der indeholdt følgende Linier:

London, den 14de Juni 187*

„Min Herre!

„Det er bleven min Pligt at underrette Dem
 „om, at en nær Slægtning af Dem, om hvis
 „Tilstedeværelse De maaske neppe har nogen
 „Anelse, er afgaaet ved Døden, nemlig en Broder
 „til Deres Fader. Han er for mange Aar siden
 „ankommen her til England, hvor han har
 „erhvervet sig en stor Formue. Han er bortreven
 „ved en pludselig Død, uden at efterlade sig nogen-
 „sombest testamentarisk Bestemmelse, men jeg har
 „ikke kunnet opspørge andre Arvinger end Dem.
 „Den Formue, han har efterladt sig, er just ikke
 „ubetydelig, men der forefindes kun faare Lidt i
 „rede Penge. Størsteparten er anbragt i Jord-
 „eiendomme, hvorfor Deres personlige Nærværelse
 „her vil være af stor Bigtighed.

Uerbødigt

M. Schmitto,
 Prokurator.“

Albert kastede ærgerlig Brevet fra sig og ud-
 brød henvendt til Nanna:

— Det er en eiendommelig Skæbne, der for-
 følger mig. Pengene komme til mig, naar jeg
 mindst har Brug for dem, naar mit Hjerte er op-
 fyldt af Sorg og Bekymring. Selv for Alverdens

Skatte kan jeg ikke kjøbe min Søn tilbage eller gjengive min Datter sin tabte Helbred.

— Du maa ikke forlade mig, Du maa ikke reise til England! Skulde jeg nu være ene med min Sorg, da frygter jeg for at jeg vilde segne under den tunge Byrde.

— Nei, min Kanna, jeg vil ikke gjøre et Skridt for at erhverve os Penge, de nytte os dog kun lidet, naar Gud lægger sin Haand saa tungt paa os.

Lægen var traadt ind og havde hørt Slutningen af deres Samtale.

— Da vil jeg netop raade Dem til at reise, sagde han.

— Det kan jeg ikke. De kan nok indse at jeg ikke kan forlade min Kone og det syge Barn.

— De skal tage dem med; det Gneste, der kan helbrede Deres Datter, er frisk Luft og Udspredelse, den Sygdom, der hentærer hendes Livskraft, kan maaske lindres af Forandringen i hendes daglige Liv. Derfor følg mit Raad: Tag Deres Kone og Datter med og reis til England. Det vil maaske have en uberegnelig Indflydelse paa hendes Fremtid.

Doktoren anede ikke hvilken Sandhed der laa i disse Ord.

— Jeg skal overveie Sagen, sagde Albert.

Treogtredivte Kapitel.

Et Drama i Fyrtaarnet.

Vi vende nu tilbage til Christian i Fyrtaarnet.

Marene vare hengledne stille for ham; han var bleven fremmed for Verden og Verden var bleven fremmed for ham. Hans Medhjælpere havde verlet hyppigt, men han selv var bleven fastgroet til sine Klipper.

Han var kommen til at se lidt ældre ud og den dybe Alvor, der stod præget i hans Ansigt, havde gjort det koldt som en Marmorstatue.

Tænkte han endnu paa Frida eller havde Bølgerne, der kredsede om ham, bortskyllet Tanken om hans Ungdomskjærlighed?

Nei, paa Bunden af hans Sjæl laa den endnu som en ulmende Gnist; han havde gjort sig Umage for at glemme, men ganske formaaede han det ikke.

Naar han en stille og klar Maanestinsaften sad ved det flammende Fyr og saae mod de Stjerner smaa, da kom Mindet om hans Elskede, Mindet om hans Lykke og hans Kjærlighed, Mindet om Solstinsdagene, hvor Haabet var lysegrønt og Livet syntes saa rosenrødt.

Men saa kom de mørke Minder og spyede sin Galde og sin Bitterhed i hans Sjæl, da kom den

foundne Tids Lidelser, da hun bedrog ham og offrede en Anden sin Kjærlighed.

I lang Tid havde der været Fred i hans Hjerte, han havde stræbt efter saa meget som muligt kun at tænke paa Frida, som den lysende, som den oplivende og venlige Stjerne paa hans Vej.

Da førte Baaden en Dag en ny Medhjælper ud til ham og denne forstyrrede atter hans Sjælsro.

Da han hørte den unge Mand's Stemme, da han saae dette Ansigt, var det som om Alt, der laa gjemt paa Bunden af hans Sjæl, drog frem.

De betragtede hinanden med et Blik der lod formode, at de ikke havde isinde at nærme sig hinanden.

Det var som om en eller anden uforklarlig Følelse havde reist en Mur imellem dem.

Da den unge Mand kom hertil, saae han mørkt og nedslaaet ud. Christian fik den samme Idee om sin nye Medhjælper, som Fyrmesteren engang havde udtalt om ham, at han maasse havde begaaet en eller anden slet Gjerning.

Men det var som om den friske Brise, der susede om Fyrtaarnet, oplivede ham og gjød nyt Liv i ham; det unge Træ bøier sig hurtigt, men det kan rette sig igjen.

Hans Ansigt fik atter Sundhedens Præg, hans Dine bleve klare og funklende.

Men han og Christian voxede kun faa Ord. Christian syntes efterhaanden at blive mørkere og mere bitter stemt. — Hvad bevirkede dette?

Lykke Skyer joges af en hæftig Storm hen over Fyret og lod kun af og til Maanen titte frem.

Høie Bølger rullede sig som en Flok faade Dreng om Taarnets Fod og enkelte Waager pidskede hen over Bølgerne, udstødende sine uharmoniske Skrig.

Christian havde Vagt. Han sad ved Ildstedet og skuede ind i det blinkende Lyshav. Det forekom ham som om han saae Billedet af sit Liv affpeile sig der, det var hans Tanker der formede dem. Først saae han sig selv, da han som ung Søgut vandrede ved Fridas Sideovre paa den lille Ø, da han simpelt og ligefremt tolkede hende hvad han følte, da hun sank til hans Bryst og hvissede, at hun elskede. Da sad de dernede ved Skrænten, fjernt fra Verden, men rigere og lykkeligere end nogen Anden; det var det skønneste Billede i hans Liv og Smilet gled over det kolde Ansigt ved Tanken om denne Stund.

Billedet verlede. Nu syntes han at se Afstedens Morgen, Haabets Morgen. Hvor tillidsfuld, hvor tilfredse skuede de ilke den kommende Tid imøde. „Bliv tro!“ hvisttede hun, og saa var det hende selv som blev utro; Alt var saa tykt og klart, saa smukt og straalende, Solen brød gennem Skyerne, men det var ikke deres Glædes-Sol, den var ved at gaa ned. Hans Ansigt blev atter alvorligt.

Da syntes han at skue et andet Billede. Det var dog ikke Virkeligheden, det var et Gjøglebillede, et Foster af hans Fantasi; det var ikke hvad han selv havde seet, men hvad han troede og tænkte, ikke hvad der var skeet, men hvad han meente, der maatte være skeet. Det var Fridas Kamp med Fristelsen og hvorledes hun bukkede under for den. Han syntes at se hende i sit fattige Bærelse, hvor Armod tittede ind. Og hun førtes ind i Grosferer Dams pragtfulde og elegante Leilighed, hvor hun blændedes, bedaaredes og fortrylledes. Hun lyttede til hans fagre Ord og smilende Løfter, hun glemte sin Trostabsed, glemte sin Christian; hun gled, hun sank, hun var Grosfererens Bytte.

Disse Tanker truede med at gjøre ham vanvittig. Men hvorfor kom de stadig tilbage ved Synet af den unge Mand? — Vi skulle nu erfare det.

Han havde reist sig og stillet sig ud paa Plattformen for at afkjøle sig, for at det hede Blod kunde svaldes. Da skred han ind i det lille Kammer,

hvor Alfred laa paa den simple Løibænk. Han blev der længe og stirrede estertænksum paa ham.

Hans Ansigt forraadte, at hans Sind var i et hæftigt Oprør.

Alfred bevægede Læberne og sagde nogle Ord i Søvne.

Christian forstod kun et Ord deraf, men dette Ord var ogsaa nok til at bringe ham Bished i sin Sag. Det var det Navn han havde elsket, velsignet og forbandet, det var Frida!

Hvorledes var Alfred kommen her til Fyrtaarnet?

Baaden havde ført ham over til Englands Kyst, her traf han en ung Mand, til hvem han henvendte sig for at faae Oplysning om, hvorledes han skulde komme bort herfra, helst saa langt som muligt og helst saa fjernt fra Verden som mulig.

Den, til hvem han havde betroet sig, var netop den unge Mand som Knud Bentsen havde givet en saa god Haandsræfning til at komme frem.

Han havde fornylig hørt at Christian Fyrvægter savnede en Medhjælper og han anbefalede Alfred at søge denne Post.

Den ulykkelige Søgut, der havde lidt et saa stærkt Skibbrud paa sine Forventningers og Forhaabningers Kyst, modtog dette Tilbud, som han vilde have modtaget ethvert andet, hvortil der knyttede sig Afsondrethed og Ensomhed.

Nu stod altsaa Christian og betragtede den slumrende Yngling.

Han troede at være overbevist om, at det maatte være Syndens Barn, Brødens Barn, Grosferer Dams og Fridas Barn.

Da var det som om en Stemme hvistede ham et Ord i Øret. Dette Ord var „Hævn“, Hævn mod Frida, Hævn mod ham, der havde ledet hende ind paa Fristelsens Bane. Han havde aldrig før tænkt paa at hævne sig, men nu var det som om enhver Krog i Stuen hvistede ham det i Øret. Det var en fix Ide, en ulykkelig Tanke, der var saa let forklarlig hos ham, der saa længe havde levet fjernt fra Alt, hvis Hjerte saalænge havde været lukket for alle blidere Følelser. Det gjærede frem, det voxede op, det spirede frodigt, Hadets og Bitterhedens Frøkn.

Den unge Mand, der slumrede ved hans Fod og paa hvis Nafsyn den lille Lampe, der hang i Loftet, kastede sit matte Skær, denne Yngling elskedes af Frida, thi det var hendes Barn, Brødens Frugt. Naar denne Røgs dræbtes, da vilde Frida sørge, da vilde Grosferer Dam sørge, thi hvilken Fader eller Moder skulde være saa slet at det ikke sørgede ved sit Barns Død?

Ja, han maatte dræbe sin Medhjælper. Det skulde være Lønningen for de mange bittre Timer, hans Ungdomskjærlighed havde forvoldt ham.

Hadde Skæbnen ikke selv bestemt det saaledes? Hvorfor havde den ført den unge Mand til ham?

Der gik nogle Dage; men Christians Følelser voksede, istedenfor at dæmpes.

En Dag bad han den unge Mand, da han skulde i Land, at bringe en Pistol samt noget Krudt og Kugler med tilbage. Alfred tog nemlig med Baaden ind engang imellem, hvorimod Christian ikke havde forladt Fyret i mange Aar.

Alfred opfyldte dette Ønske. Han anede ikke, at en af de Kugler, han kjøbte, var bestemt til at gjøre Bekjendtskab med hans eget Hjerte.

Christian ladede Pistolen og ventede paa det Dieblif, da den unge Mand skulde slumre ind.

— Hvorfor skulde jeg være bedre end alle Andre? mumlede han. Hvorfor skulde jeg ikke betale Ondt med Ondt? Frygt, skælv, Frida, nu skal jeg vise Dig, at saa mild og god jeg var, da jeg lovede at blive tro, lige saa ond kan jeg være, fordi Du blev utro.

Da tog hans Tanker en anden Retning. Han syntes at overveie og estertænke Noget. Han listede sig hen til en gammel Dragkiste og fremtog en Bog, i hvilken der var gjort nogle Optegnelser.

— Underlige Skæbne, mumlede han; hvorfra kom denne Tanke, var det ikke som om den netop vilde bestyrke mig i Gjerningen? I dag er det 25

Nar fiden hin Morgen, da vi tog Afsted med hinanden! . . . I dette lange Tidrum har jeg lidt og stridt . . . nu kommer Gjengjældelsen!

Det var Hadets Dæmon, Hævnens feilagtige Anskuelse, der syntes at overdøve enhver bedre Stemme i Fyrvægterens Bryst.

Han nærmede sig den nu sovende Alfred.

— Din Dødsdom er fældet, din Livsgnist skal slukkes, sagde han; Du Lastens og Syndens Barn!

Han hævede Pistolen og tog Sigte.

Alfred smilede i Søvn og Christian hørte Ordet „Frida“.

Fyrvægteren lagde Fingeren — paa hvilken „Bjergmandens Ring“ sad — paa Hanen.

Binden susede om Tårnet og Bølgerne larmede ved dets Fod.

Skulde Ringens mørke Spaadom nu gaa i Opfyldelse?

Fridas Straffetid var forlængst udløben og dog opholdt hun sig endnu i Fængslet.

Hun havde nemlig anmodet om Tilladelse til

at forblive der og fortsætte den Gjerning, hun havde paabegyndt, nemlig at oplære og opdrage Fangerne's Børn.

Hun boede i Fangevogterens Hus i de Bærelser, som hans Datter, der nu var gift, havde beboet.

Blev en Fange syg eller laa for Døden, da formaaede hun bedre end en Præst at trøste og husvare, og de lyttede gjerne til hendes Ord.

Da hun en Dag sad omgivet af et Par af Ulykkens Børnebørn, blev der mældt, at der var en Mand, der ønskede at tale med hende.

Hun forbausedes over hvem det kunde være, da hun i mange Aar ikke havde modtaget Besøg af Noget.

Lidt efter traadte hun ind til den Fremmede.

Denne var en temmelig fyldig Person, klædt i fine sorte Klæder. Et hvidt Halsbind prydede hans Hals, medens et stort Skjæg bedækkede hans Ansigt.

Hun syntes engang før at have seet disse Dine, men det var hende umuligt at sige hvor.

Han syntes ogsaa at kjende hende, thi han blev meget bevæget ved Synet af hende.

— Jomfru Smith, sagde han; jeg har et Brev at overlevere Dem.

Med disse Ord rakte han hende en Skrivelse.

Frida kastede et Blik derpaa og udbrød:

— Fra Alfred!

Hun brød det og læste det.

Alt som hun gennemgik de saa Vinier, bedækkede en stærk Rødme hendes Kinder.

Da hun havde endt, stod hun nogle Dieblikke hensunken i sine Tanker.

Da foldede hun Hænderne og bad en stille Bøn; hun syntes ikke at huske den Fremmede, der opmærksomt betragtede hende.

Hvad indeholdt dette Brev?

Det var skrevet i England og lød saaledes:

„Kjære Tante!

„Jeg og gamle Palle er nu i London, funde
 „og glade. Vi have der truffet den Mand, der
 „overbringer Dig dette Brev. Han og Palle
 „kom til at tale om Dig og din Forlovede og
 „han havde truffet ham i et Fyrtaarn. Efter
 „Aftale med vor gamle Ven lovede han, da han
 „skulde til Amerika og tilbage igjen, at han vilde
 „ledsage Dig hertil, hvis Du vilde modtage det.
 „Jeg haaber at Du modtager hans Tilbud og
 „gamle Palle haaber det ogsaa, han er hel
 „henrykt af Glæde over at Du og din Christian
 „skal mødes. Modtag vore hjerteligste Ønsker
 „og vort bedste Haab.

Din egen Alfred.“

Frida stod længe behersket af sine Drømmerier. Fortiden drog som Billeder forbi hendes Sjæl;

hun overveiede og overtænkte hvad hun nu skulde gjøre.

Endelig vovede den Fremmede at sige:

— Jeg ønskede at vide hvorvidt De modtager mit Tilbud om at ledsage Dem?

— Jo, jeg modtager det; dog før om et Par Dage kan jeg ikke reise.

— Det fatter jeg godt; modtag da min Haand til Bant paa, at De tilfulde kan stole paa mig.

— Tak! sagde hun og trykkede hjerteligt hans Haand. De fatter ikke hvad jeg har lidt, men De fatter heller ikke hvor høit jeg elsker ham og altid har elsket ham, skjøndt han kun er en simpel Sømand.

Den Fremmede vendte sig om, som om han vilde skjule den dybe Bevægelse, der havde grebet ham ved disse Ord.

Frida tog nu Afsked med ham, for at forberede sig til sin Afreise og forlade det Sted, hvortil hun i saa lang Tid havde været knyttet.

Tanken om Christian vaagnede hos hende og gav hende Styrke og Kraft til atter at drage ud i Verden, gav hende Mod til at forlade de Smaa, der med Taarer i Dinene kredsede om hende.

I Nærheden af Fyrtaarnet, hvor Christian opholdt sig, laa Gjæstgivergaarden „Den blaa Hane“.

Over Indgangen prangede en oliemalet Hane, der bar Himmelens blaa Farve, og i Indgangen stod den tykke Bært, hvis Ansigt bar Druens røde Farve.

— Ikke en Rejsende, mumlede han ærgerlig; og Alt er dog saa komfortabelt indrettet. Det er, min Salighed, til at blive gal over!

Han havde imidlertid neppe faaet udtalt, før et Kjøretøi kom rullende henad Veien og standsede udenfor Huset.

Ud af Bognen steg en Mand, en Kone og en ung Pige, der støttede sig til Konens Arm. Hun var bleg, Dinene vare vilde og stirrende og røbede at Mandens Lys var udslukt eller dæmpet.

— Kan vi overnatte her? spurgte Manden henvendt til Bærten.

— Hele Huset staaer til Deres Naadighed, svarede denne og bukkede ærbødigt for de Ankomne.

Den Fremmede verlede nogle Ord med sin Kone, og de gif nu alle Tre ind i Huset.

Her blev anvist dem et Bærelse med en deilig Udsigt over Havet. Helt ude i samme hævede Fyrtaarnet sin imponerende Bygning, der tog sig ud som en Rjæmpe, der var sat til at holde Vagt over de faade Bølger.

Da de vare komne ind i dette Bærelse, tog

den unge Pige Blads ved Vinduet og stirrede ud over Søen; hendes Blik var saa vemodigt og rørende, at man følte sig bevæget derved.

Moderen kysede hende paa Panden; men hun forblev aldeles ligegyldig derved.

Albert stod med forslagte Arme og stirrede ud over Havet, det mægtige, imponerende Hav.

Samme Aften holdt et andet Rjoretøi udenfor Gæstgiveriet.

Bærten fik atter travlt med at vise sig i Indgangen til sin Helligdom.

Ud af Bognen steg en Herre og en Dame.

Herren verlede nogle Ord med Bærten og fik da et Bærelse anvist.

— Jasten kan ingen Baad komme derud, sagde den Fremmede henvendt til Damen; thi Binden er paalands.

— Hvorlænge kan det da vare? udbrød den blege Kvinde, idet hun ængstelig saae paa sin Ledfager.

— Det kan intet Menneſke afgjøre, det kan forandre sig til imorgen, men det kan ogsaa vare flere Uger.

— Saa nær og dog saa fjern! udbød Frida smerteligt, idet hun udbredte sine Arme imod Fyrtaarnet.

— Er her flere Reisende? spurgte den Fremmede Bærten, der selv bragte noget af Reisetøiet ind.

— Ja, jeg fik netop deres Navne opgivet; her kan De selv se.

Han rakte den Reisende et bestrevent Stykke Papir. Ved Synet af de Ord, der stod derpaa, blev denne øiensynlig ilde berørt. Han maatte udentvivl kjende disse Folk.

Kort efter sagde han til sin ledsagerinde:

— Da De er saa nær ved Deres Dusters Maal og nu forhaabentlig ingen Fare kan true Dem, agter jeg at forlade Dem, da mine Forretninger byder mig at drage herfra.

— Jeg har jo ingen Ret til at forlange at De skal blive her, og jeg kan kun takke Dem for Deres Venlighed imod mig.

Det varede ikke længe før han havde ordnet sine Sager til Afreisen og sørget for Frida. Hun skulde forblive her, indtil Binden tillod en Baad at komme ud til Taarnet.

Hun takkede ham endnu en Gang for alt Godt.

— Og dog har jeg tilladt mig et lille Bedrageri imod Dem! sagde han.

— Et Bedrageri! gjentog hun uvilkaarligt skælvende.

— Ja; jeg har givet mig et falsk Navn og et falsk Ydre, svarede han, idet han tog det store Skjæg af.

Frida stirrede et Dieblig overrasket paa ham og udbrød da:

— Knud Bentsen!

De stod et Dieblig tause; da trykkede de hinandens Hænder og det var ikke godt at sige hvem af dem der var mest bevæget.

Saa Dieblikke efter havde han forladt Frida.

Der var forløbet en Stund, i hvilken hun havde siddet og stirret ud mod Fyrtaarnet, medens mange og forskellige Tanker bevægede sig i hendes Bryst.

Da traadte Bærten ind og spurgte om hun ikke vilde spise til Aften samtidig med de andre Rejsende, thi Bordet var nu dækket i den store Stue.

Uden at tænke videre derover reiste hun sig og fulgte Gieren af „Den blaa Hane“.

Idet hun traadte ind, saae hun at en Mand, en Kvinde og en ung Pige var i Bærelset.

Da de to Kvinders Dine mødtes; udstødte de Begge et Forundringsraab. De styrtede henimod hinanden og glemmende den Stund, der skilte dem, faldt de hinanden om Halsen med Udraabet:

— Min Søster, min Søster!

De stod i nogle Dieblikke overvældet af deres

Følelser. De græd, men ingen bittre eller salte
Taarer.

— Frida, sagde Nanna endelig; skal vi mødes
her? Det havde jeg mindst anet.

Det varede længe før de kom saameget til dem
selv, at Frida fik Tid til at hilse paa Albert, der
havde været et stumt Vidne til denne Scene.

Hvor meget, hvor uendelig meget havde de to
Søstre ikke at fortælle hinanden om deres Hændelser
fra den Dag de skiltes i Uvenskab, lige fra Nannas
Bisler hos Doktor Mustafa til Alfreds Forsvinden
fra deres Hjem og Grunden til at de befandt dem
paa Reise.

Da Juls alt den næste Morgen skulde reise
videre, havde de to Søstre kun en kort Tid at dvæle
sammen, og det Meste af Natten forløb uden at
de kom til Ro.

Atter og atter gjentog Frida:

— Kjære Søster, kjære Nanna, kan Du
tilgibe mig?

— Jeg har Intet at tilgibe Dig, lød Svaret;
vi have vist Begge feilet.

Det var Gjensynets Lykke, der blandede sig
med Erindringens Smerte, det var Gjensynets
Glæde, der parredes med Sorgens og Stuffelsens
Bitterhed.

Da Frida kom til Hvile drog de mange og
verlende Begivenheder, som hun havde dvælet ved

med sin Søster, som en Række Billeder forbi hendes Sjæl.

Hun faldt i en blid og rolig Slummer. Drømmens Engel tog hende i sin Favn.

Da hun vaagnede, stirrede hun ud mod Fyrtaarnet. Hun kunde se en Skikkelse derude. Det var ham, hendes elskede Christian.

Hun faldt paa Knæ og bad saa inderligt og hjerteligt til Gud om at hun dog maatte komme ud til ham.

Da bankedes der paa Døren. Det var Nanna der kom for at sige Farvel.

De to Søstre tog en øm og kjærlig Afsted med hinanden i Haab, om snart at mødes.

Senad Aften sprang Binden om og tillod Passage til Fyrtaarnet. Søen gik dog temmelig høit, men det forhindrede ikke Frida fra at stige i Baaden. Det gjaldt jo hendes Onstets Maal, hendes Længsels Higen og Tragten, hendes Kjærligheds, Lykkes og Glædes Drøm, der nu skulde virkeliggjøres.

Hun ændfede ikke Baadens Gyngen, alt hendes

Liv koncentrerede sig i hendes Blik, der fæstede sig til det gamle Fyrtaarn med usigelig og uendelig Omhed.

Da Baaden endelig lagde til Taanet, sprang Frida hurtig ud af denne. Hendes Dine straaled og fik atter endel af deres Klarhed tilbage, hendes Kinder glødede, hendes Hjerte bankede, hendes Fod skælvede, idet hun ilede op ad Trappen, medens hendes Ledfagere fastgjorte det lille Fartøi.

Det var den Aften, da Christian havde isinde at myrde Alfred. Han havde alt hævet Pistolen imod ham, da hans Blik faldt paa Ringen, Bjergmandens Ring. Han saae de to Bogstaver „B. T.“ som hun selv engang havde sagt betød: „Bliv tro!“

En eiendommelig Følelse betog ham. Han skammede sig over sig selv og sine egne Tanker.

— Hav Tak, Du lille Ring, mumlede han; Du frelste mig fra at blive en Morder, Du hvistede til mig i Afgjorelsens Stund: „Bliv tro!“ Ja, bliv tro mod den Frida, som Du kjendte! Bliv tro mod Gud, at Du ikke pletter det Navn, som Du bær. . . . Jeg vil lade Skuddet gaa ud gennem Vinduet, for ikke mere at ledes i Fristelsen, jeg kan jo sige, at jeg har skudt efter en Fugl. . . . Der staaer jo ogsaa i Skriften: „Hævnen hører Gud til!“

Han hævede Pistolen, for at lade Skuddet

brænde af. I det dette skete og Alfred forbausset
foer op, styrtede Frida ind ad Døren. Hun udstødte
et Skrig og sank til Jorden.

Christian stirrede forfærdet paa hende. Var
den mørke Spaadom nu gaaet i Opfyldelse? Havde
han myrdet den der var ham kjærest?

— Frida, Frida! udbrød han og kastede sig ned
ved hendes Side.

Fireogtredivte Kapitel.

Løn som forskyldt.

Vi vende endnu engang tilbage til en af
Amerikas største Byer.

Det er Væddeløbsdag. Folk strømme i Skarer
ud af Staden, for at begive sig til det med Stjerne-
banneret indhegnede Sted, hvor amerikanske og
engelske Flag vaie hid og did for den lette Vind.

Man debatterer Dagens brændende Spørgs-
maal og vædde paa hvilken Hest der vil vinde.

I en lille affides Passage, der hører til den
indhegnede Væddeløbsbane, gaa to Mænd frem og
tilbage i en ivrig Samtale.

— Har Du nu forstaaet hvad jeg mener, John?

— Jo; det er Eders Mening at jeg skal faae 5000 Pund Sterling, dersom jeg kan gjøre saadanne Hofuspokus at „Tommeliden“ sækker bagud og taber Bædderidtet.

— Ganske rigtigt, det maa jo være en let Sag for en Mand som Dig.

— Det vil det ogsaa; men jeg forstaaer ikke, hvad Fordel De kan have deraf.

— Jeg skal kortelig antyde den. Seer Du, der er en Mangfoldighed af Rigmænd, der idag sætter Tusinder paa Spil for at vædde paa at deres Diesteen vil vinde det store Ridt. Jeg vil saaledes ikke have Besvær med at faae nogle Tossehoveder til at holde 1000 mod 100 Pund paa at deres erklærede Yndling ikke taber. „Tommeliden“ har løbet mangfoldige Gange og paa mangfoldige Steder, men endnu har den aldrig funden sin Overmand. Altsaa kan Du indse, at man ikke aner at den kan tabe idag, da der ikke findes saa farlige Konkurrenter.

— Men er jeg nu sikker paa, at jeg erholder den lovede Belønning?

— Tvivler Du paa en Mand's Ord, der dog før idag har havt Affærer med Dig?

— Kan jeg ikke erholde en lille Forudbetaling?

— Med største Fornøjelse; her er en 100 Punds Note, mere kan jeg ikke undvære.

— Godt. Nu kan De rolig stole paa at „Tommeliden“ ikke løber først forbi Dommerstædet, men kommer i det mindste et Hestehoved efter den, der tager Præmien.

De skiltes, og den Ene gif hen til Hestene, den Anden derimod gif til en ældre Mand med et ægte Sturkesfysiognomi, der ventede paa ham.

— Er Alt i Orden? spurgte denne.

— Alt er i bedste Velgaaende for vort Bedkommende. John er gaaet ind paa vort Forslag. Du kan gjerne indlade Dig paa lige saa mange Bæddemaal Du har Lyst, Publikums Yndling taber.

— Hvor mødes vi i aften?

— Paa dette Sted?

De gif nu hver til sin Side.

Den Ene af dem, nemlig den Mand, som havde talt med Tidensnægten, gif hurtig bort, idet han mumlede:

— Endnu vil jeg ikke omtale min store Idee, thi kan jeg udføre den selv, blive de Begge narrede, men i modsat Tilfælde maa jeg dog ty til at modtage Hjælp af denne min nye Kammerat, over hvis tidligere Tilværelse der hviler et saa mystisk Skær. Dog, den Sag vedkommer jo egentlig ikke mig, vi har Begge Fordel af ikke at tale om Fortiden . . . Ha, ha, jeg haaber det skal blive en Fangst der skal sige Sparto til den jeg udsørte, da jeg drog omkring og gjorde Løjer med de tydske Kommandanter,

især ham med Træbenet. Jeg begynder nu at blive gammel og stiv i Lemmerne, saa det vil være fornuftigst at gjøre en eller anden Hovedgavtyvestreg, der kan sikke min Alderdom en sorgløs Existens og det kan s'gu den, som jeg spekulerer paa. Det gjælder ogsaa om heldig at slippe bort herfra; men ogsaa den Sag har jeg nysie overveiet og fattet en stor og dristig Plan.

Han borede sig nu ind blandt Mængden, hvor man snart saae ham i Samtale med flere fornemme Herrer, og Tid efter anden forlod de Pladsen, for at træde ind i et lille Hus, der over sin Portal bar et mægtigt Flag, paa hvilket stod: „Bæddebank for Rapridtet“.

Her blev nemlig Pengene deponeret for dem, der indgik større Bæddemaal.

Den, der førte Regnskabet smilede, da han flere Gange itræt saae den ældre Mand, der holdt paa at „Tommeliden“ tabte, og han havde den største Lyst til at gjøre ham opmærksom paa hans Feiltagelse, men dette forbød hans Bestilling ham.

Timen til Bæddeløbet oprandt.

Folk stod forventningsfulde og tause. Da Hestene først vare sat i Gang, standsede al Støi og Larm; man stirrede og speidede efter de galopperende Heste; det var en høitidelig Stund, indbringende for den store Flok af Gavtyve, som havde givet Møde for at benytte Diebliffet.

Men Spændingen steg dog først ret til sit Hødepunkt, da „Tommeliden“ blev ført frem.

Det var en lille sort Hest, smukt og elegant bygget.

Ridestregten besteg den og nu gik den Side om Side med sine fire Modstandere, under Publikum's høje Hurraraab.

John smilede fornøjet, idet han klappede Hestens Manke.

— Du vil blive lidt lang i Ansigtet, min kjære Pastor With, naar Du seer at „Tommeliden“ dog tager den store Gevinst. Du havde ingen Anelse om at jeg kjendte Dig, skjøndt Du var godt maskeret! Men Du har snydt saa mange Andre, at Du selv har godt af engang at blive taget ved Næsen.

Løbet tog nu sin Begyndelse.

Publikum stirrede og stirrede i største Spænding efter de ædle Dyr, som i strakt Gallop foer hen ad Banen.

Da lød pludselig et bedøende Jubelraab.

„Tommeliden“ havde seiret.

— Fordømt! . . . Den nedrige Skurk har bedraget os! udbrød Pastor With til sin Kammerat. Men vi har ingen Tid til at hævne os paa ham, vi maa se at iværksætte min anden Plan. Hør efter, saa skal jeg forklare Dig den. Seer Du, før imorgen tidlig blive de idag afsluttede Væddemaal

ikke opgjorte og i aften vil Fuldmægtigen have nok at bestille med at opgjøre Regnskabet og han er muttersene i den lille Hytte, som nu er lukket, for at forhindre alle paatrængende Sjæle fra at trænge derind. Vi gjør dog dette Kunststykke, takket være det lille Vindue, der vender ud mod Jernbane-gaarden. Vi giver ham i al Gemytlighed et Beg-plaster paa Munden eller en Dolk i Brystet. Forstaaer Du?

— Jeg er fuldstændig med! Og hvad skal vi saa gjøre? Hvorledes slipper vi bort med Skatten?

— Hør nu videre. Jeg har tænkt, at vi dernæst putter Pengene i det store Jernstrin, tager fat i Hanken og stiger forsigtig ud af Vinduet. Ganske rolig, som om vi har vor Bagage, vandrer vi ned til Jernbanen, men fortsætter dernæst vor Vej. Jeg veed ikke om Du har bemærket, at Lokomotivet for at vende maa løbe et godt Stykke udenfor Byen, hvor der er anlagt en Indretning hertil. Dette besørger af en ganske ung Mand, der gjerne giver sig god Tid, da han har en Hjertenskjer, som boer lige ved Sporskiftet og med hvem han som oftest veksler et Par Ord. Vi passer paa dette Dieblif, sætter vor Ruffert op paa Lokomotivet, springer selv derop og tvinger den unge Mand med Dolken for Brystet til at sætte fuld Damp op eller miste Livet. Naar man er ung og har et lille Musfebeen, foretrækker man dog

at beholde Livet, selv om man udsætter sig for at faae en drøi Jrettescættelse af sine Foresatte, der for den unge Mand sandsynligvis viser sig i Form af Afstedigelse. Dog, den Sag vedkommer jo ikke os!

. . . Hvorledes finder Du min Plan?

— Ypperlig.

— Saa Haand paa Bærket!

Et Par Timer senere var en talrig Skare Mennesker forsamlet paa Banegaarden.

Endel havde alt besteeget Bognene, man ventede kun paa Lokomotivet, der var henne for at blive ledet ind paa Sporet.

En uhyggelig Læusshed herstede; man havde nylig opdaget at Fuldmægtigen i Bæddemaalsbanken var bleven myrdet og at der var forøvet et stort Tyveri; Enhver skottede ængstelig til sin Nabo, thi man havde ikke fundet Spor af Noget, der kunde lede til Opdagelse.

— Der er Lokomotivet! udbrød Flere.

Forfærbede og forbausede soer man tilside. Lokomotivet, der pleiede at komme ganske sagte, kom i fuld Fart, og Jernbanebetjentene saae, at

det var inde paa et galt Spor. — Forelaa her et Ulykkestilfælde eller var Lokomotivføreren pludselig gaaet fra Forstanden?

Brusende, pustende, stønnende og kastende Ildgnister hid og did, kom Maskinen jagende.

Idet den foer forbi de forbausede Tilskuere, udstødte den en høi Piben, der lød som et langtruffent Skrig.

Man saae en Mand med en Pistol i Haanden, der holdt samme rettet mod Lokomotivføreren, og en anden, der lystig svingede sin Hat, som om han vinkede til Afsted.

— Pastor With! udbrød flere Stemmer, idet man forfærdet stirrede efter Lokomotivet, der pilsnart forsvandt i det Fjerne.

Nogle ilede til Telegrafsen, for muligvis paa denne Maade at standse de frække Røvere, thi Enhver var overbevist om, at de vare Gjerningsmændene til den Udaad, der var forøvet. Men ogsaa her blev man stuffet. Telegraftraadene vare overstaarne.

Imidlertid fortsatte Lokomotivet sin Fart. Som et rasende Uhyre, som en løssluppen ond Mand foer det afsted med Fortvivlelsens Fart, ned ad Bakke og op ad Høie, gennem dybe Kløfter og over steile Skrænter, forbi beboede Steder og over øde Sletter.

De vilde Dyr spidsede Øren og den røde

Indianer lyttede forbausset. Saa stærkt havde „Ildhesten“ aldrig før gallopperet.

— Afsted, afsted, i Satans og alle Djævels Navn, afsted! brølede Skurken, idet han vedblivende holdt Pistolen rettet mod Lokomotivføreren.

Endelig syntes de to Røvere at have faaet nok af den farefulde, gyselige Rejse.

Man var 50 Mil fra Bæddeløbsbanen og altsaa foreløbig i god Sikkerhed.

— Nu kan Du gjøre Holdt, min Ven! . . . Nu skal der et Par lange Arme og et Par gode Been til at indhente os. . . . Men for at Du dog ikke skal komme altfor hurtig tilbage, bliver Du bunden paa Hænder og Fødder og faaer saa Tid til at hvile Dig ud saa længe til en barmhjertig Samaritaner forbarmer sig over Dig og befrier Dig. Det vil ogsaa være raadeligst for Dig selv, thi jeg er bange for, at det vil gaa Dig galt, hvis man erfarede, at Du havde ført dette Extratog hertil, selv om det er skeet imod din Villie; thi der er ikke noget der hedder Pardon, naar man har svigtet det Embede, som er betroet En. Havde man fundet Dig med knust Bænde, vilde man have sagt: Han har gjort sin Pligt. Finder man, at Du gemytlig kommer fjørende tilbage, efterat have ført os i Sikkerhed, saa hænger man Dig maaste op paa den første den bedste Lygtepæl.

Paa et Bink af Pastoren fastede hans ledsager

fig over den unge Mand, der blev forsvarligt kneblet.

De to Nøvere steg nu ned.

— Hvorhen? spurgte Pastoren.

— Efter Næsen! Vi komme vel nok til et Sted, hvor vi kunne hvile ovenpaa vor Heltedaad.

Efter en Times Gang stødte de paa en lille By. Midt i samme laa et Herberg, hvis Bært med første Gjæstfrihed aabnede sin Port for de natlige Gjæster.

Da Pastoren gik ind i det lille Hus, anede han ikke, at her stod Grændsepælen for hans brødefulde Tilværelse, her stod Slutpunktet, der sættes paa det menneskelige Liv: „Hertil og ikke et Skridt længer“.

Hvem var den ene af de to Mænd? Hvem var Pastor Withs Ledfager?

Det var Moses, Grev Ehrenstjolds Tjener. Efter sin Herres Død havde han sikret sig en Del af dennes Efterladenskaber og var reist til det forjættede Land, hvor saa Mange, der er kommet i Konflikt med den gamle Verdens Love, har fundet en sikker Havn.

Her havde han ernæret sig paa en ærlig Maade ved allehaande Gavybestreger, indtil Skæbnen førte Grosjerer Dam og ham sammen.

Han havde dog ingen Anelse om, at hans Ledfager var den Mand, hvis Navn den gamle

Greve havde forbandet, at det var ham, der havde gjort hans Søster, den stakkels Amanda, ulykkelig.

De to Reisende sad snart bænkede i Gjæstgiverstedet og frydede sig ved en engelsk Boeuf og de fyldte Glas, medens Værten frydede sig over deres tørstige Ganer og forfulne Maver.

Det varede ikke længe før der opstod en Væddestrid imellem dem om hvem af dem, der kunde drikke sin Modstander paa Pelsen.

Begge synes at have foresat sig paa denne Maade at erfare sin Ledsagers Hemmelighed.

Moses var dog den, der lod til at holde længst ud. Samtidig med at Vinen omtaagede deres Hjerner, tænkte de Begge paa en Plan, at skille sig af med sin Kammerat, for paa denne Maade at blive Eier af den store Sum Penge, de havde reddet.

Pastorens Dine begyndte at blive saa smaa, hans Læber at blive blaa og hans Kinder at blive hvide. Han fortalte med tyk Stemme om sine Heltegjerninger og lo saa det klukkede i ham. Han fortalte om sine mange Elskovsventyr, idet han et for et tog Bladene ud af sit Brødes Album. Han fortalte om sine Kampe og Seire og talte med Stolthed om hvorledes han havde hævnnet sig paa dem, der havde stillet sig iveien for hans Planer.

Han fortalte hvorledes han havde hævnnet sig paa Frida og Nanna, paa Skuespillerinden og glædede sig over hvorledes han havde myrdet og

plyndret, bedraget og bestjaalet Mangfoldige, og Moses synes med Interesse at høre derpaa.

— Men nu kommer dog det bedste af alle mine Eventyr. Det er mange, mange Aar siden . . . hi hi hi . . . da jeg var ung og smuk . . . en Gavstrif har jeg jo altid været . . . Drik, Kammerat, drik! . . . Da gjorde jeg Bekjendtskab med en ung Mand, Grev Ehrenskjold. Jeg skulde til Paris og da han hørte dette, begyndte han at fortælle mig om den dydige, elskværdige og yndefulde Pige, der var hans Hjertenskjær. Jeg lurede ham af, dels hvor hun boede og dels at hans Familie var imod Partiet. Jeg fik da en skjøn lille Sum udbetalt af hans Fader, for at sætte en Knude paa Traaden mellem de Elskende. Efterat være kommet til Paris, spillede jeg min Rolle saa fortrinlig, at jeg en skjøn Aften sad med den nysfelige og kysfelige Amanda paa Skjødets. Den lille Engel var ikke en saadan gammel Svamp som Dig, Kammerat, og da hun havde druffet et lille Glas Vin, havde hun og Standhaftigheden sagt Farvel til hinanden og den Snilde holdt det kostbare Klenodie i sine Arme og offrede hende paa Bachus og Venus Alter . . . hihhi . . . Men nu kommer Slutningen og den er det bedste. Jeg havde sluttet Afsord med Priorinden i et Nonnekloster om, at hun vilde modtage min Datter, skjøndt jeg, for at faae hende derind, først maatte bedøve hende. . . .

Saaledes kom jeg med den lille Sypige, som havde kigget for dybt i Glasfjet, og fik hende indrullet i dette Gravkammer. Hun kunde nu derinde i al Ro anstille Betragtninger over Verdens Ondskab i Almindelighed og min i Særdeleshed.

Moses hørte Intet mere. Det forekom ham, som om hans ulykkelige Søster laa for ham og med Haanden om det hellige Krusifix bad og bønfuldt ham om at hævne sig. Foran ham stod den Mand, der havde været saa ond imod hans Søster. Skulde han ikke knuse ham?

Denne Tanke bestyrkedes endmere derved, at han saa vilde blive Gier af hele deres ranede Formue.

Han havde snart fattet sin Plan. Medens Pastoren med lallende Stemme fremviste sit Synderegister, reiste Moses sig og gik hen mod Vinduet. Han saae at det befandt sig nær ved Jorden. Derpaa vendte han sig til Værten:

— Hei, Fatter, kan vi sove her? spurgte han.

— Ja, hvis det gefalder Dem.

— Saa vil vi byde Dem Godnat; vi ere Begge trætte af Rejsen. Her er Betaling for Aftensmaden. Det kan slaa lige til.

Værten bukkede, takkede og forlod Stuen.

— Lad os saa komme til Ro, Kammerat, sagde Moses.

— Ja, det er nok det Fornuftigste! . . . Gillemcæn, hvor den Bei er ujævn; Du kommer nok til at støtte mig, min Ven!

Alt var lyst og stille i Huset. Pastoren var falden om paa en Stol, overvældet af Sønnen og Druesaften. Imidlertid tog Moses et Par Loug, som han havde bemærket hang udenfor Vinduet, bandt Pastorens Hænder og Fødder og stak ham en Knebel i Munden.

Dernæst løftede han ham op til Vinduet og

kastede ham ud af samme. Medensfor dette laa en Bunte Steen. Skurken blev meget forslaaet, men han formaede ikke at skrige.

Moses steg ogsaa ud af Vinduet, tog sin Kammerat paa Skuldrene og vandrede saa afsted med ham.

Efter en lang og besværlig Gang kom han til en dyb Kløft, som Jernbanen gennemskærer. Da Moses saae dette, var hans Hævnplan fir og færdig. Dette Sted var saa øde og tomt, aldrig saaes der Mennesker her, uden naar Damphesten foer der forbi. Store Steenblokke og nogle Slynngplanter vare spredte imellem hinanden og gav dette Sted, belyst af Fuldmaanen, et romanist og dæmonist Udseende.

Moses bandt Pastoren fast til Jernbaneskinnerne, idet han lænkede en Arm og et Been til hver Skinne.

Om fjorten Timer vilde Toget komme brusende ned ad denne Strænt. Indtil den Tid havde Pastor With eller Grosjerer Dam rig Leilighed til at gennemgaa alle Helvedes Kvaler, alle Inquisitionens Pinsler.

Efter at have overbevist sig om at Dam var forsvaerlig bundet, vendte han tilbage til Bærtshuset.

Jungen var endnu staaet op her; han steg ind i Bærelset og slap i Seng, uden at blive bemærket af Nogen.

Op ad Formiddagen vaagnede han og kaldte paa Bærten. Denne kom snart tilsynne.

— Hvor er min Kammerat? spurgte han.

— Det veed jeg sandelig ikke, jeg har ikke seet ham.

Moses saae sig om i Bærelset og udbrød da med harmfuld Stemme:

— Den nedrige Skurk, han er stukken af med Størsteparten af vor fælles Formue.

Han bandte og stæiede og forlod skyndsomt
Bærtshuset.

Et Par Timer efter Solopgang vaagnede
Pastor With af sin Rus.

Han stirrede forbausset om, men hans For-
bauselse gif snart over til Forfærdelse, da han
opdagede, at han var lænket til Jernbaneskinnerne;
en kold Sved bedækkede hans Pande og Haarene
reiste sig paa hans Hoved af Skræk.

Alt hvad han havde lidt, Alt hvad han havde
gjennemgaaet, da han var sænket i Saugmøllen,
gjennemgif han nu atter. Kun var Antallet af
de Ulykkelige, der hævnede sig paa ham, bleven større.

Da hørte han Fodtrin. Vilde Djævelen atter
staa ham bi?

Nei, det var Moses Stemme han hørte.

— Elendige Skurk! Far nu ned i den Helvedes
Mudderpøl, hvor Du har sørget for at faae den
bedste Plads. Gid alle Forbandelsens Rædsler vil
gjennemfare din syndige Krop, før Du forlader den
Verden, hvor Du kun har været en Pestbøl, et
Ukrudt, en Forbandelse. Biid da, jeg er den ulykke-
lige Amandas Broder og Hævner. Hun var dit
første Offer og jeg bliver den, der sætter Korsets
Tegn ved din sidste Brøde. Om ti Timer kommer
Toget brusende i denne Kløft og knuser Dig som
en Drm. Djævelske Uhyre! I alle de Ulykkeliges
Navn, Du har styrtet i Afgrunden, skal jeg bringe
Dig en Hilsen!

Endelig, da Moses havde udtrykt sin Harmе,
gif han bort med den lille Kasse, som de havde
været enige om at røbe.

Hvad Grosferer Dam led, medens han laa
her lænket til Klippen, er ubestrikeligt. Han formaaede

ikke at røre et Lem, medens de Tusinder af Myrer og Insekter, der havde deres Ophold paa dette Sted, pinte og plagede ham og han var ved at forgaa af Tørst.

Han stak Tungen frem for at slikke det kolde Jern, men en Mængde Myrer kravlede strax paa samme og klæbede sig fast til den.

Disse Timer vare for ham som Tusinder af Aar; i dette Dieblif kunde man gysse for ham, men ikke beklage ham.

Han havde et svært Regnskab at opgjøre og han fik kun Løn som forskyldt.

Hans Lidelser kunde dog ikke overvinde hans Frygt for Døden, Døden som han saa ofte havde haanet og spottet.

Gysende og bævende hørte han en larmende Støi. Det var Toget der kom. Astenen havde sænket sine Skygger, saa han kunde ikke bemærkes.

I lang Frastand kunde Dam se Jldfuglen paa Lokomotivet. Det forekom ham som Djævelen, der strakte sine Arme ud imod ham. Han gjorde en frampagtig Bevægelse, men forgæves.

Endnu et Minut, gyseligere, frygteligere end Alt hvad han hidtil havde lidt, og Toget foer hen over ham.

Snart efter var Pastoren en livløs, uformelig Masse, som Navnene kastede sig over.

Saaledes endte Grosjerer Dam.

*

*

*

Moses fik ikke megen Glæde af sin røvede Skat, thi et Par Dage efter forvildede han sig i Urskoven, hvor han traf et Par Indianere, der tog ham under deres kjærlige Omsorg og Dagen efter prydede hans Skalp deres Wigwam, medens „det blege Ansigt“ blev styrtet i en dyb Kløft.

Frida var ikke bleven ramt af Skuddet, Skrækken havde kun bedøvet hende. Men Christians Paakalden af hendes Navn kaldte hende snart tilbage til Bevidstheden.

Der behøvedes kun nogle faa Ord for at forklare hvorfor og hvorledes hun befandt sig her.

Hvad Andre forgæves vilde have bevæget Christian til at tro, det lykkedes hende i Løbet af faa Dieblkke.

— Min Frida, min elskede Frida! udbrød han henrykt. Du har altsaa aldrig ophørt at være mig tro?

— Og Du, min elskede Christian, Du lever!

Hun sank til hans Bryst, hun hvilede i hans Arm, ham for hvem hun havde lidt og stridt, ham, hvis Billed havde staaet saa dybt indpræget i hendes Hjerte.

Hvilken uendelig Glæde, hvilken ubeskrivelig Fryd, hvilken salig Henrykkelse! Glemte var al Sorg, al Savn, al Nød. Stormens Luden og Bølgenes Larmen forekom dem som den skønneste Klokkklang og Maagernes Skrig var dem som den deiligste Fuglesang; Kjærlighed kan gjøre Alt saa lyst og klart.

Han stirrede hende ind i de milde Dine; den samme Godhed, Mildhed og Ærlighed lyste ud deraf, som for de mange, mange Aar tilbage.

Over den stille Fyrmesters barske Mafyn gled for første Gang i disse Aar et Smil og samtidig gled et Par Taarer ned ad hans Kind; det var Glædens Smil og Lykkens Taarer, der gjør Sindet saa let og Hjertet saa glad.

Deres Læber mødtes i et saligt Kys, det var som om de aldrig mere vilde slippe hinanden, som om de frygtede for at Ondskab atter skulde stille sig imellem dem.

— Min Christian, o ja, jeg kan gjenkjende

ethvert af dine Træf, ethvert Blik af dine Dine,
Du min egen kjære Ven!

Med et lykkeligt Smil betragtede han hende.
Men da blev han alvorlig. Hans Tanke faldt paa den
Gjerning, han nys havde været ifærd med at begaa.

— Min Frida, kan Du tilgive mig, da skal
jeg skrifte for Dig? udbrød han bevæget.

— Tilgive Dig, tilgive Dig! . . . Hvad skulde
det være, som jeg ikke kunde tilgive Dig?

Hendes Stemme var saa mild og saa blød,
som kun den sande Kjærlighed kunde gjøre den,
hendes Blik saa ømt og kjærligt, som om hun med
Fasthed kunde have hørt ham tilstaa, at han havde
begaaet en stor Forbrydelse, og dog vilde hun
have frikendt og undskyldt ham.

Han fortalte hende om den unge Mands Ankomst
til Taarnet og hvorledes hans Lighed med hende
havde næret en ond Tanke hos ham, der endog
nær havde gjort ham til en Morder.

— Men Ringen, Bjerghandens Ring,
Forbandelsens Ring, den blev min Frekser, den
mindede mig om det Skjønneste og Bedste i mit
Liv, den drog min Tanke ud af den mørke Afgrund,
den havde fordybet sig i. „Bliv tro!“ hviskede
den til mig, og jeg blev tro og Lønner for min
Trostab blev saa skøn, saa smuk, som jeg ikke havde
dovet at drømme om.

Og atter kyssede han sin gjenfundne Hjertenskjer.

Alfred havde listet sig ud af Døren, ud til
Fyret, der sad han og saae op mod de blinkende
Stjerner, han vovede ikke at forstyrre de To, der
saa uendelig længe havde savnet hinanden.

Han tænkte paa sin Kjærlighed, paa sin Louise,
han vilde gjerne have ventet paa hende i lige saa
mange Aar, men her var sat en Bom for alle de
skjønne Forhaabninger, hun var hans Søster, hans
Søster!

Imidlertid henrandt nogle Timer for de Elskende.

Ligesom Sorgen kan være saa dyb, at ingen Pen formaaer at beskrive den, saa kan og Glæden være saa stor, at den ei ret kan forstaaes ved at skildres.

Saaledes var deres Gjensyns Glæde.

Alt hvad Godt og Indigt tænkes kan, boede i disse Dieblikke i deres Hjerter, aldrig kunde deres Glæde have været saa ubeskrivelig, naar ikke Modgangen havde skilt dem og luttret dem.

Endelig fik de dog Tanke for Alfred. Han blev kaldt ind og Frida hilste hjertelig paa ham og fortalte Christian hvorledes han havde været hendes Opmuntring og Trøst i Sorgens Dage.

— Men siig mig dog, vedblev hun; hvad bevægede Dig til at flygte bort fra dit Hjem, bort fra dine Forældre?

Alfred stod nogle Dieblikke taus, da sagde han med fast Stemme:

— Dem, Tante, kan jeg tilstaa Alt. Jeg elskede Louise, elskede hende uden at ane at hun var min Søster.

— Søster! gjentog Frida forbausset. Hun er ikke din Søster!

— Hvorledes? Forklar Dem! . . . D, siig det igjen. Louise er altsaa ikke min Søster?

— Nei, det er et fader- og moderløst Barn, som Jul har taget til sig.

— D, hvor De gjør mig lykkelig!

— Det er vel derfor hun seer saa stille, alvorlig og bekymret ud; maaste hun ogsaa have elsket Dig og nu sørger over din Flugt!

— Jeg skal nok gjenfinde hende! raabte det unge Menneske med Taarer i Øinene og trykkede Fridas Haand.

Albert, Nanna og Louise vare ankomne til Kjøbenhavn, for hos vore berømte duelige Læger at søge Raad mod Louises Sygdom.

Den unge Pige var ikke bleven helbredet af Reisen til England; hun var taus, stille og indesluttet; aldrig kom et Ord over hendes Læber, aldrig saaes et Smil paa hendes Ansigt.

Nanna havde idag for første Gang talt til hende om Alfred.

Hun troede paa den Maade at adsprede og oplive hende lidt.

— Siig mig, Louise, sagde hun; naar Du har været saa alvorlig, saa vemodig, er det da af Sorg over din Broder, er det da af Hensyn til at han maaste ikke er blandt de Levendes Tal, eller skulle min Anelse ikke have stuffet mig, Du har elsket Alfred, ikke sandt? . . . Men skulle dette være Tilfældet, da er det jo ingen Ulykke, thi om Du end kaldes vor Datter, om Du end er opdraget som vor Datter, saa mindes Du vel endnu enkelte Træk af din Moder, der betroede Dig til vor Omsorg?

Louises Dine syntes et Dieblif at opklares, det matte, døsigte Blik forsvandt i nogle Sekunder, men det vendte atter tilbage og hun sad stille og hensunken i sine sørgelige Tanter.

— Han er jo død, mumlede hun; han er jo død!

— Vil Du ikke gaa med os ud idag? spurgte Nanna, for atter at henlede den unge Piges Opmærksomhed paa noget Andet.

— Nei, jeg har mere Lyst til at sidde hjemme og sørge over min tabte Lykke.

Nanna og Albert skulde absolut ud og de betroede derfor den unge Pige til Konen i Gæstgiverstedet, hvor de havde taget Ophold.

Louise sad ved Vinduet og stirrede ud paa Gaden; hun betragtede de Folk, der bevægede sig paa samme; men hun saae og hørte dog Intet.

Da kom en ung Mand gaaende henad Gaden. Han standsede og saae op paa den unge Pige, idet et Udbrud af Overraskelse undslap ham.

— Louise! udbrød han.

Med et Par Spring var han oppe ad Trappen og stod et Dieblif efter inde i Værelset.

— Alfred! sagde Louise og sank i Unglingens Favn. Min Alfred!

Det var som om det Taagesløv, der saalænge havde sænket sig om hende, bortdunstede, det var, som om Glæden vilde tilbagegive hende hvad Sorgen havde berøvet hende, som om Glæden vilde opklare hvad Sorgen havde formørket.

Den vanvittige Stemning, hvori hun havde været hensunken, svandt som ved et Trylleslag, da Alfred med saa Ord forklarede hende, hvorledes han ved Frida havde erfaret, at hun ikke var hans Søster, og hvorledes han da var ileet hertil, hvor Kjærlighedens beskyttende Fe havde ledet hans Fjed.

— Min Alfred, min elskede Alfred! O, det er mig, som om jeg vaagnede af en lang og styg Drøm! udbrød hun. Siig mig, er det ikke et Billed af min Fantasi, at jeg atter hviler i dine Arme og at Du ikke er min Broder, men min elskede Ven, mit Kjæreste, mit Bedste!

— Det er Sandhed! Vi have ogsaa maattet føle lidt af Skærsilden, der luttret os til at møde Kjærlighedens Lykke.

— Men kom, lad os opsoege Fader og Moder, lad dem være Vidne til vor Lykke og til min Helbredelse! sagde den unge Pige med et glædestraalende Blik.

— Ja, Louise, lad os gaa. Maaske kunne vi træffe dem, og hvilken Glæde vilde det ikke være for dem at se Dig sund og glad.

Gjæstgivergaardens Eierinde traadte i det samme ind. Hun forbausedes over den vidunderlige Forandring, der var foregaaet med den unge Pige, og

Alfred fortalte hende, hvor forunderlig Stæbnen havde ført hans Stridt hertil, uden at han havde nogen Anelse om at træffe sin Hjertes Udkaarede her.

— Hvor det vil glæde hendes Fader og Moder! sagde den venlige Kone med Taarer i Øinene.

— Ja, ikke sandt? Men hvor træffe vi dem?

— Det skal jeg saamæn sige Dem. For Tiden opholder der sig her i Byen en Skibskaptain med Frue ovre fra den lille Ø. I dag er det Kaptainens Fødselsdag og den fejres ved en lille Fest, til hvilken Deres Forældre har faaet en Indbydelse.

— Men hvor boer denne Kaptain? afbrød Alfred hende ivrigt.

— I Hotel „Dresund“.

Alfred hød Louise Armen og saa Minutter efter vare de paa Veien til Hotellet.

Da de vare midt i Gothersgade hørte de pludselig en dyb Stemme bagved dem raabe:

— Halløi, Kaffjæt! Svigter mine Glugger mig eller seer jeg Syner ved høilys Dag! . . . Jo, splitte mit Boudspryd er det Drengen; men hvad Bokker er det han har paa Slæbetoug?

— Balle! udbrød begge de unge Mennesker paa engang.

— Ja, ham selv, min rare Dreng! Hvor Storadmiralen dog viselig styrer vor Skude! . . . Jeg havde dog mindst troet at entre Dig her i Byen, skjøndt jeg har søgt Dig overalt! . . . Men hvorhen gjælder Reisen?

Alfred fortalte med saa Ord hvad der var hændet og den tro Gamle fulgte med dem til Hotellet, da han — som han udtrykte sig — nok havde Lyst til at se det grinagtige Ansigt, Jul og hans Kone vilde sætte op, naar de fik Øie paa begge Børnene.

Man naaede snart Hotellet. Uden at lade dem mælde traadte de ind i Kaptainens Bærelse.

Forbausset og forundret saae Albert og Stanna

de Tre komme ind. Ja, det var ingen Stuffelse! Foran dem stod Alfred, Louise og Palle.

For Ben formaaer ikke at beskrive den Genrykkelse og Glæde, der blev i den lille Kreds.

Manna og Albert indsaae snart hvad der havde feilet Louise, at hvad Lægens Konst og Reisens Udspredelser ikke havde kunnet forandre, det havde den unge Mand helbredet paa nogle faa Dieblikke. Kjærlighed er en Almagt.

Femogtredivte Kapitel.

Slutning.

Christian og Frida havde nu forladt Fyrtaarnet, det Sted, hvor han i saa mange Aar havde lidt og kæmpet.

Den stille Fyrvægter forlod da sit tidligere Hjem og fik Ansættelse som Lods paa Vestkysten af Jylland.

I en Hytte, fjernet fra den øvrige Verden, boede han og hans Hustru; tarveligt og smaat var det for dem, men de vare dog glade og tilfredse.

Det var en Efteraarsaften og Havet brummede vredt.

Christian og hans Hustru sad inde i deres lille Hytte; Lampen var tændt og kastede sine blege Straaler paa de to halvgamle Menneskers Ansyn.

Han læste høit og hun sad og strikkede.

Da bankedes der paa Døren og da denne blev aabnet traadte en Mand hurtigt ind.

— Boer Lods'en her? spurgte han aandeløs.

— Ja, det er mig.

— Vil De iaften lodse mig her forbi Revlerne og Klipperne?

— Kan De ikke tøve til imorgen? Det er bedre at komme frem ved Dagens Lys end i Nattens Mørke.

— Det er mig af stor Bigtighed at komme videre iaften. Jeg er fornylig bleven gift og har min unge Hustru med paa Reisen; men hun kan ikke godt taale Søen, hvorfor jeg gjerne vil forføre hende sine Lidelser.

Lodsen bemærkede ikke et lumst Grin, der gik over den Fremmedes Ansigt.

Christian betragtede Frida, der med et Udtryk af inderlig Kjærlighed saa paa ham.

— Hvad vil Du at jeg skal gjøre? spurgte han.

— Hvad Du anseer for din Pligt.

Christian tog da sine Søstøvler paa, knappede Bækkerten op om Halsen, trak Sydvesten ned om Ørerne, kyssede sin Hustru og forlod da Hytten, ledsaget af Kaptainen.

Baaden bragte dem snart ud til Skibet. Da de kom ombord, gik Christian hen og tog Roret i sin Haand. Kaptainen gik ned i Kabytten, hvor en anden ældre Mand laa henslængt paa et Par Stole, medens et just ikke ungt Fruentimmer sad paa en tredje Stol.

— Vil Du Lods? spurgte den ældre Mand.

— Ja; det kostede rigtignok lidt Uleilighed. Jeg maatte derfor give det Skin af at Du var syg, Regine!

— Han skulde blot have nogen Anelse om, lo den ældre Mand; at det blot er for at unddrage en gammel Forbryder og Skurk fra Retfærdighedens straffende Arm og at Du ikke har undseet Dig ved at tage mod mit Tilbud, at overføre mig til Lydsland.

— Det kan Du især takke min Hustru for,

Jb, Du har i sin Tid gjort hende en Tjeneste og nu gør hun Dig en lignende.

— Saa bliver det Skam to Gange at hun har gjort mig Godt, sagde Jb. Thi for mange Aar tilbage, da den Hallunk af Fransmand stak mig en Dolk i Bryttet til Løn fordi jeg havde hjulpet ham med en Bortførelse, da var det hende, der blev opmærksom paa mig, fik mig bragt i Hus og pleiede mig omhyggeligt.

Stormen var imidlertid tiltagen; Christian formaede ikke at styre Skibet frem mellem Klipperne, det vilde ikke lystre Roeret.

Binden var sprunget om og nu drev Fortøiet ind mod Kysten.

Forgæves søgte de at faae det til at lystre Seil og Roer.

Kaptainen, der var kommet op igjen, blev meget urolig. Det var tydeligt at se paa ham, at han vistnok havde mere ombord end den gamle Forbryder, som han vilde unddrage Retfærdighedens og Dyrighedens Arguspine.

Men her hjalp det ikke at knurre og bande, thi lidt efter stod Skibet fast paa Revlerne.

Man blev nødsaget til at løsne Rødstud. Baaden blev sat ud og Mandskabet, der bestod af fire Mand, gik deri, medens Kaptainen og hans Hustru, Jb og Christian blev tilbage.

Nu var Redningsmandskabet ankommet og der blev sendt en Raaket ud til Skibet.

Denne medbragte et Loug, der blev fastgjort til Masten, og nu blev der ved Hjælp af en Slags Kurv tilveiebragt en Forbindelse med Land.

Der kunde være to Personer i Kurven.

Kaptainen sagde at han burde være den Sidste, der forlod Skibet; dette var dog mere sagt paa Strømt, og da Christian mente, at det var rigtigere at han og hans Hustru fulgtes ad, gik han meget villig ind derpaa.

Christian og Ib blev tilbage.

Hvert Dieblig brød Søen ind over Dækket. Ib skælvde og rystede.

— Du frygter nok Døden! sagde Christian, idet han lagde Haanden paa hans Skulder.

— Hvem er Du? udbrød Forbryderen ængstelig. Din Stemme kjender jeg, skjøndt det er længe siden at jeg hørte den. Jo, det var Dig, der var Kjæreste med Frida, som William Falz flere Gange har faaet mig til at bedrage, for at faae hende i sit Garn, og det var hendes Søster, jeg skulde hjælpe den Sturk af Fransmand med at føre bort! . . . Tilgiv mig, tilgiv mig det Onde, som jeg har tilføjet Dig . . .

Han hævede Hænderne imod Lodsens, som betragtede ham med et haardt og strengt Blik.

— Jeg har Intet at tilgive Dig; men har Du begaaet nogen Synd, saa Gud være Dig naadig!

I det samme brød en Bølge ind over Skibet og rev Ib bort med sig.

Christian derimod blev frelst.

Han stod netop i Begreb med at vende tilbage til sit Hjem, da der atter lød Nødsignal.

Det var et større Skib, der var i Fare.

Redningsbaaden var nu ankommet til Stedet og den blev strax sat i Søen.

Christian sprang i samme og indtog sin Plads ved Roret.

— Nei, Kammerat, udbrød en af dem, der sad i Baaden; Du har været ude engang, nu er Turen til os.

— Vil I forhindre mig i at gjøre min Pligt? sagde han. Saa længe der er Fare, er det ikke Tid at gaa tilføis.

Uden videre Tale blev Baaden stødt fra Land og kraftige Rareslag drev den frem.

Baaden var naaet ud til Skibet og i en Fart blev Besætningen bragt ombord. Det Hele gik stille

og lydløst til; man kunde se at disse Folk vare vante til at frelse de Ulykkelige, der strandede paa deres Ryster; kun Stormen larmede og Havet brusede, men intet Ord blev verlet.

Man var alt isærd med at lade Baaden gaa ind mod Land, da en ældre Mand foer op og med hjertestærkende Stemme udbrød:

— Min Datter, min Datter! Hun er endnu ombord paa Skibet; hun er nede i Kabytten!

Christian sprang da tilbage og forsvandt i Kabytten.

Han kom snart tilsyne med en ung Pige i sine Arme.

Det var et stille og alvorfuldt Dieblif.

Han naaede hen til Baaden og fik den unge Pige bragt ned i samme. Men i det han vilde følge efter, brød en Bølge ind over Skibet og rev Lodsen med sig ned i det mørke Dyb.

Et Forfærdelsesstrig undslap hans Kammerater.

Frida sad i det lille Bærelse og ventede sin Mand's Hjemkomst. Da hørte hun tunge Trin.

Hun foer hæftig sammen; hun kjendte disse sagte, afmaalte Trin; det var Dødens Budskab.

Hun aabnede Døren og ser Mand traadte ind med det Bytte de havde fraristet Bølgerne.

Frida saae, med Taarer i Øinene, at det var Christian. Hun kastede sig over ham, tog den kolde Haand, strøg Haaret fra det blege Ansigt og hvistede:

— Min Christian, min elskede Ven! . . . Vil Du allerede forlade mig? . . . O, min Gud! dette Kors er for tungt, jeg formaaer ikke at bære det!

En af Christians Kammerater, der vedholdende og længe havde betragtet det bevidstløse Legeme, foer pludselig tilbage og udbrød med glædestraalende Mine:

— Han lever! . . . Han lever! . . . Se, han aander, Brystet bevæger sig, Pulsen flaaer!

Alle stormede hen til Baaren, medens Frida knælede i et Hjørne af Stuen og i en inderlig Bøn takkede Gud for hendes elskede Mand's Frelse.

Faa Dage efter modtog Christian Medningsmedaillen og med et lykkeligt Smil fæstede Frida den paa hans Bryst.

— Men naar jeg nu var bleven i Spen? sagde han.

— Da var jeg død ved din Side, med Armene om din Hals, med mine Læber trykkede mod dine.

— Edle, opoffrende Frida! udbrød han rørt. Saaledes henglider de to Menneskers Liv nu; deres Glæde over hinanden er dyb og inderlig.

Naar Aftenvinden sagte gaaer over Bølgerne, fortæller den Historien om inderlig, trofast og alt-opoffrende Kjærlighed, en Historie, simpel og rørende, om en dansk Sømand og hans trofaste Brud, fortæller hvorledes de har kæmpet og lidt, hvorledes de ere blevene skuffede og bedragne, men hvorledes der dog, selv da Had og Bitterhed drog ind i hans Hjerte, var et Baand, der bandt ham til hende, nemlig: Bjergmandens Ring!

Og er end deres Ungdomsliv gaaet tabt, har de vundet Troen og Haabet paa et Liv efter dette, hvor der ikke gives og tages tilbage, hvor der ikke findes Ondskab og Had, hvor der findes den rette Lykke, den rette Glæde og Tilfredshed og hvor der findes den rette Haabets Morgen.

Med Tiden læges saa mangt et Savn og saaledes gif det og med Knud Bentsen.

Han var vendt tilbage til Amerika og i rastløs Arbeide søgte han at glemme Fortiden. Den engang lagte Plan blev han tro og den Fattige og Forladte fandt i ham altid en trofast Ven. Han havde saaledes paa saa Aar erhvervet sig Alles Tillid og Agtelse.

I eet Hus var han især en hyppig Gæst og skjøndt han ikke længer var nogen ung Mand, saa mener man dog, at det er Husets unge og elskværdige Datter, der har fængslet den stille og alvorlige Mand.

Det var Jokumsen og den blinde Rigoletto, der havde en saa skøn og smuk Datter.

Knud syntes atter at have forsonet sig med Tanken om at indtræde i Egtestanden og den Dag er vist ikke fjern, da han frier til den unge Pige. Og hvis dette skeer, da vil han ikke erholde noget Nei.

Gid den Lykke, han saa ofte har savnet, da maa smile til ham, at Fremtidens lyse Dage vil udlette Fortidens bittre Minder!

Endnu engang vende vi tilbage til den lille D. I Lysthuset i Juls Have sad Louise.

Hun lignede en nys udfoldet Rosenknop, Sundhedens Rødme farvede atter hendes Kinder og hendes Dine havde igjen deres skønne Glands.

Hun lyttede. Ude fra Havnen lød der en lystig Sømandsang.

Hun sprang op og ilede ned mod Kysten, hvor hun snart laa i sin elskede Bens Arme. Han havde været paa en længere Reise og vendte nu tilbage for at forloves med hende. Han havde jo Pigens

Ja og hendes Bærges Samtykke. Og efter at han havde været inde og hilst paa sine Forældre, vandrede de to unge og lykkelige Mennesker en Tur langs Stranden.

Solen smilede saa stille og speilklar, ikke den mindste Vind krusede den, fra Trærnes Toppe lød Fuglenes Aftenkvad, medens Frøerne istemmede deres ensformige Sang og Myggene dansede for de Unge i den nedgaaende Sol.

De talte dog ikke med Læben, men med Dinene, det er det Sprog, der tales i alle Lande og af alle Folkeslag: Kjærlighedens Blomstersprog.

De vende endelig tilbage til Haven.

— Spille mine Topseil, et Par stolte Seilere! lyder en Stemme og den gamle Baadsmands hvide Hoved titter frem.

Balle er, som han selv siger, bleven taflet af; han er for gammel til at fare paa Søen, men han boer i Nærheden af dem han har kjær og fryder sig hver Dag ved Synet af de klare Bølger.

Aftensbordet er dækket ude i Haven. Nanna og Albert glæde sig ved Synet af deres Børn.

Gamle Balle griber begejstret sit Glas og udbryder:

— Og nu en Staal for de to unge Mennesker, der skulle seile ud paa Livets Sø. En gammel, aftaklet Skude, som jeg, seer kun tilbage paa Fortiden, men I To se frem og haabe paa lyse Dage. Gid de maa bringe Eder Held og Lykke!

Solen sender en sidste Straale ind gennem det tætte Løv og Ansigterne smile og Alt synes at tyde paa at Lykke og Tilfredshed vil vende sig til dem og at deres Veie vil blive lysere og skønnere end da Forbandelsen ved Bjergmandens Ring ogsaa tyngede dem.

Ende.

Forflaring

over

Lithografiet

„Haabets Morgen“.

(Se Side 87—88, 1ste Del.)

Parti ved Strandveien en tidlig Morgen.

Christian Ref, der som Styrmand skal seile med Grosferer Dams skrøbelige Fartøi „Havfruen“, tager bevæget Afsted med sin Forlovede, **Frida**, der peger op mod Himlen, hvor Solens Straaler netop bane sig Vej gennem Skyerne og tolker dette som et sikkert Tegn paa, at selv om Veien skulde blive lidt mørk for dem, vil dog en Haabets Morgen frembryde og skaffe dem Glæde og Lykke.

Lidt affides fra dem staaer hendes Moder, **Madam Smith**, og betragter det unge Par med synlig Glæde; hun aner ikke at det er sidste Gang hun seer dem sammen.

Et ungt Menneffe, **Albert Jul**, er tilfældig Bidne til denne Afstedscene, uden at ane, at flere af de Tilstedeværende vil have en mægtig Indflydelse paa hans Liv.

Palle Baadsmænd, venter taalmodig paa Christian. Den lille **Nanna**, der ikke har Sands for det høitidelige Dieblif, overrækker ham en Rose, medens den gamle Sømands Blik uafbrudt er fæstet paa de Elskende.

